

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

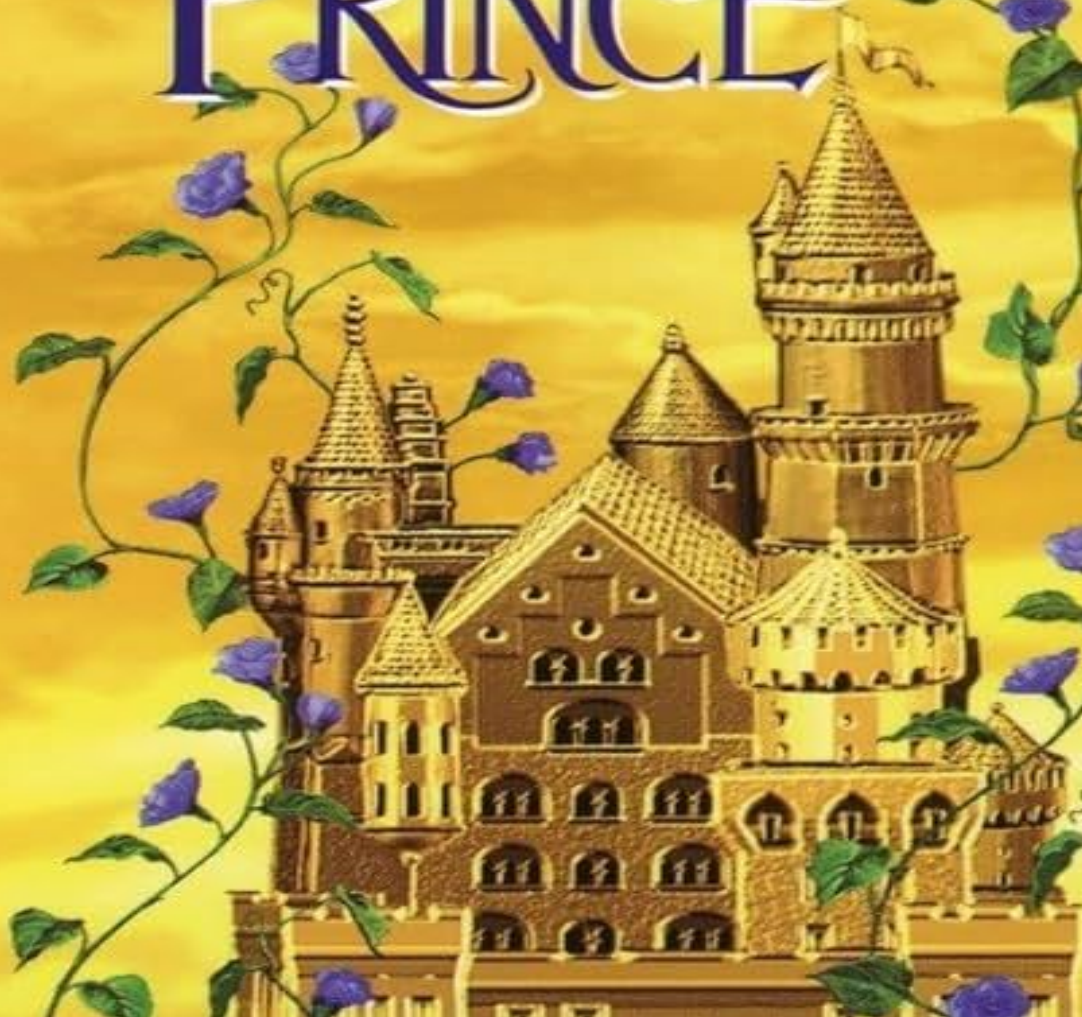
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TERESA MEDEIROS

NATIONALLY BESTSELLING AUTHOR
OF *A KISS TO REMEMBER*

CHARMING THE PRINCE

KENDİNİZİ ROMANTİZM VE BÜYÜ DOLU BİR DÜNYADA ŞİMARTIN

FETHİN HANIMI

"Keyifli... Bayan Medeiros heyecan verici bir efsaneye hayat veriyor."

-Romantic Times

KIMSENİN SEVGİLİSİ DEĞİL

"O kadar çok neşe, o kadar çok sihir ve doğru miktarda dokunaklılık var ki kahkahalarınıza gözyaşlarınızın karıştığını göreceksiniz.... Bu, sadece zevki yeniden yaşamak için tekrar okuyacağınız bir kitap."

-Romantic Times

BÜYÜLÜ DOKUNUŞ

"Medeiros, Jude Deveau ve Erma Bombeck'in güzel ve eğlenceli bir bileşimini yaratmış."

-Publishers Weekly

SIHIRLI NEFES

"Teresa Medeiros'un büyüleyici üslubunun sevgi ve kahkahayla dolup taşıdığı *Sihirli Nefes* kalbinizi çalıyor."

-Romantic Times

HEPSİNİN EN GÜZELİ

"Medeiros nihai romantik fanteziyi kaleme alıyor."

-Publishers Weekly

KALP HIRSIZI

"Duygusal, komik, şehvetli ve büyüleyici, bu muhteşem bir okuma!"

-Romantic Times

GÜLLERİN FISILTISI

"Bayan Medeiros dokunaklı kalemıyla büyülüyor.... Baştan sona olağanüstü bir okuma serüveni. Harika!"

-Rendezvous

BİR ZAMANLAR BİR MELEK

"Kalbinizi ele geçiren büyüleyici bir aşk hikâyesi."

-*Romantic Times*

FUNDA VE KADİFE

"Hızlı tempolu, heyecanlı... müthiş bir hikâye... heyecan verici bir romantizm."

-Amanda Quick, *New York Times* çok satan yazarı

OceanofPDF.com

TERESA MEDEIROS'UN BANTAM KİTAPLARI

Heather ve Velvet Bir

Zamanlar Melekti

Güllerin Fısıltısı

Kalplerin Hırsızı

Hepsinin En Güzeli

Sihirli Nefes

Gölgeler ve Dantel

Büyüleyici Dokunuş

Kimsenin Sevgilisi

Değil

Prensi Büyüleyen Fetih

Kadını

Gelin ve Çirkin

Unutulmayacak Bir

Öpücük

OceanofPDF.com

CHARMING THE PRINCE

*Teresa
Medeiros*

Bantam Books

NEW YORK TORONTO LONDON SYDNEY AUCKLAND

OceanofPDF.com

BÜYÜLEYİCİ PRENS

YAYINCILIK GEÇMİŞİ

A Bantam Book / Nisan

1999 Tüm hakları saklıdır.

Telif hakkı © 1999 Teresa Medeiros'a aittir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Bilgi için

Adres: Bantam Books.

eISBN: 978-0-307-78543-5

Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada'da aynı anda yayınlandı

Bantam Books, Random House, Inc. şirketinin bir bölümü olan Bantam Books tarafından yayınlanmaktadır. "Bantam Books" kelimeleri ve bir horoz tasvirinden oluşan ticari markası, ABD Patent ve Ticari Marka O ce'sinde ve diğer ülkelerde tescillidir. Marca Registrada. Random House, New York, New York.

v3.1

OceanofPDF.com

Irwyn Applebaum için, yazarlarına olan sarsılmaz inancı ve kadın kurgusuna olan bağlılığı için.

Bayan Meriweather, Bayan Silvey, Bayan Truitt, Bayan Warren, Bayan Brown, Bayan Sharon, Bay Wade Holder, Bayan Alma Ferguson, Bay Fielder, Bay Johnson, Bay Jent, Bayan Brenda Watson, Bayan Pat Mickel, Bay Darvis Snodgrass, Bay Ted Parrish, Bayan Mary Hart Finley, Bayan Amanda White, Bay Robert Adkins, Bayan Lisa DiPasquale, Bayan Becky Gri n, Bay David Schuermer, Bayan Patricia Ramsden, Melissa Bregenzer ve öğrencilerine öğrenme ve okuma sevgisi aşlamaya çalışan tüm öğretmenlere, özellikle de bir keresinde trigonometriden C almayı hak ettiğim halde sırf bir daha trigonometri dersi almayacağıma söz verdiğim için bana B veren ve şu ölümsüz sözleri söyleyen Bay Ernie Davis'e: "Kötü kitap diye bir şey yoktur. Sadece bazı kitaplar diğerlerinden daha iyidir."

Michael için. Tanrı beni bu hayatta zengin bir şekilde kutsadı, ama hiçbir zaman bana aşık olduğun zamanki kadar değil.

OceanofPDF.com

İçindekiler

Kapak

Bu Yazarın Diğer Kitapları

Başlık Sayfası

Telif Hakkı İthafı

Önsöz

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

Onbirinci Bölüm

Oniki Bölüm

Onüçüncü Bölüm

Ondördüncü

Bölüm Onbeşinci

Bölüm Onaltı

Bölüm Onyedinci

Bölüm

Onsekizinci

Bölüm

Ondokuzuncu

Bölüm Yirmi

Bölüm Yirmi Bir Bölüm

Yirmi İki Bölüm Yirmi Üç

Yirmi Dört Bölüm
Yirmi Beş Bölüm
Yirmi Altı Bölüm
Yirmi Yedi Bölüm
Yirmi Sekiz Bölüm
Yirmi Dokuz Bölüm
Otuz Bölüm Otuz Bir
Bölüm Otuz İki
Bölüm *Sonsöz*
Yazar Hakkında

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Önsöz

İngiltere, 1347

Bedlington'lı Leydi Willow hayatı boyunca bu anı beklemişti. Babasının elini tuttu ve bir ayağından diğerine geçti, o kadar heyecanlıydı ki altına kaçırmaktan korkuyordu.

Nihayet, altı yıl boyunca diledikten ve dua ettikten sonra, sonunda kendi annesine sahip olacaktı.

Babasına kaçamak bir bakış fırlattı. Kral Edward kadar yakışıklı görünüyordu, şatolarının avlusunda dimdik ayakta duruyordu, kuşaklı kırmızı paltosuyla örtünmüştü. Paltosu yıpranmış ve kını kararmış olabilirdi ama Willow, nişanlısının arabasının yaklaştığını haber veren borazan sesi duyulmadan birkaç saniye önce onun kucağına atlamış ve kırmızımsı altın sakalını onun için taramıştı.

"Baba?" diye fısıldadı ağzının kenarından, savaş arabasının ve şövalyelerden oluşan maiyetinin tepeye doğru ilerlemesini beklerken.

"Evet, prenses?" diye yanıtladı başını eğerek.

"Leydi Blanche'ı annemi sevdiğin gibi sevecek misin?"

"Hiçbir kadını anneni sevdiğim gibi sevmeyeceğim."

Yüz ifadesindeki acı tatlı özleminden etkilenen Willow, onun elini sıktı.

Ona gönülsüzce göz kırptı. "Ama Blanche gibi asil bir dulla evlendiğimi görmek kralı memnun edecektir. Onun efendisi de aynı savaşta öldürüldü ve benim kılıç kolumu kullanmama mal oldu. Bu yüzden onun unvanlı bir kocaya, benim de kralın sağlayacağı cömert çeyize ihtiyacım var." Elini ileri geri salladı. "Bir kez daha kralın lütfuna mazhar olmanın ne kadar harika olacağını düşün Willow! Küçük karnın artık bir ayı gibi guruldamayacak. Orada olacak

Her gece masada taze oyun. Annenizin hazinelerinden daha fazla satmak zorunda kalmayacağız. Sadece Blanche'ın ormanlarından elde edilecek kereste geliri bile yıllarca kasamızı dolduracak!"

Willow heyecanlanmış gibi yapıyordu ama kereste hasılatı ya da kasanın dolup taşması onu zerre kadar ilgilendirmiyordu. Sadece Leydi Blanche'ın, kendisinin bir anneye ihtiyacı olduğu kadar küçük bir kıza da ihtiyacı olduğunu umuyordu. Babası ona yeni bir anne arıyor olmasaydı, son aylarda şatodan uzun süreli ayrılışlarına katlanamazdı.

Bir anneye duyduğu özlem, ondan sakladığı tek sırdı. Aslında çoğu zaman babasının küçük kızı olmaktan son derece memnundu. Onun eski püskü hortumundaki yırtıkları beceriksiz dikişleriyle onarmaktan memnundu. Karlı bir kış gününde pelerinini almadan dışarı çıktığında onu azarlamaktan ve döndüğünde buz tutmuş sakallarını öpücükleriyle eritmekten memnundu. Ona "prensesim" dediğinde ve siyah buklelerini buruşturduğunda keyifle kıkırdamaktan memnundu. Annesine ait olan el yazması İncil'den bir hikâye anlatıp onu eğlendirdikten sonra kolunun altında uyuyabildiği sürece fasulye ve pilavlarının fasulyeden çok pilav olmasına aldırmış bile etmezdi. Babasının satmayı reddettiği tek kitap buydu.

Willow ateşin önündeki saman yığınının yerleşip şatonun tazıları da etrafına dolanıncaya kadar, aklına saçlarını okşayacak ve uykuya dalarken ona ninni söyleyecek bir anneye sahip olmanın ne kadar güzel olacağı gelmedi.

Babasının elini tekrar çekiştirdi. "Leydi Blanche beni sevecek mi?"

"Elbette, tatlım. Babamın küçük prensesini kim sevmez ki?"

Ama bu sefer babam ona bakmadı. Elini tutuşu neredeyse acı verecek kadar sıkılaştı.

Willow şüpheye kapılarak, boştaki eliyle eteğinin yünlü kısmını düzeltti. Etekliğı, annesinin elbiselerinden birinden kesilmiş kumaş parçalarından kendisi yapmış, gözleri yanana ve sıkışık parmakları çatlayıp kanayana kadar mum ışığında çalışmıştı.

Yeni annesini dikiş becerileriyle etkilemeyi umarak, kare yaka boyunca bir gül zinciri bile dikmişti. Kuzeyden esen rüzgâr kar gibi koksa da, Willow el işlerini solmuş pelerininin altına saklamak yerine titremeyi tercih etti.

İnatçı bir gururla çenesini kaldırdı. Babası haklıydı elbette. Onu sevmeyen biri nasıl olabilirdi ki?

Ama görkemli beyaz savaş arabası, bir düzine sancak taşıyan şövalyenin eşliğinde, asma köprüden gürleyerek geçip dış bailey'e girdiğinde paniğe kapıldı. Ya tüm çabaları yeterli değilse? Ya *kendisi yeterli değilse?*

Üstü örtülü araba süzülerek durdu. Söğüt, işlemeli şam perdelerinin ve krem ve yaldızlı tekerleklerinin ihtişamı karşısında ağzı açık kaldı. Altı kar beyazı küheylan toynaklarını yere vuruyor ve başlarını savurarak örgülü yelelerini gösteriyordu. Deri dizginlerinden geçirilmiş çanlar keskin bir tantanayla şingirdiyordu.

Babam eğildi ve fısıldadı, "Leydi Blanche'ın sana harika bir sürprizi var."

Arabanın kapısı gıcırdayarak açıldı. Willow nefesini tuttu, zarif bir ayak bileği, samurla süslenmiş geniş bir kol, gümüş bir saç tokasıyla toplanmış buz gibi sarı saçlar gözlerini kamaştırdı.

Bayan Blanche ipek kozasından tamamen çıktığında, Willow'un kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Yeni annesi hayal ettiğinden bile daha güzeldi.

Karlı kış gecelerinde babasına şarkılar söyleyip rondelalar okumak, annesinin ölümünden beri güneşin altında hareketsiz ve sessiz duran çıkırıktaki keten eğirmek, baharın yumuşak yeşil sisi çayırların üzerinden süzölmeye başladığında elbiselerinin önlükleriyle çuha çiçeği ve sweet william toplamak gibi birlikte yapacakları şeylerin hayaliyle dans ediyordu.

Kadın başını eğip babasına muhteşem bir gülümsemeye iltifat ederken, onun tatlı kokulu göğsünde ezilme beklentisi Willow'un neredeyse bayılacak gibi hissetmesine neden oldu.

Farkında olmadan ileri doğru bir adım attı ama yeni annesinin arkasındaki arabadan bir şey yuvarlanınca dondu kaldı. İlk başta bunun bir köpek olduğunu düşündü - tüylü, pug burunlu

Soylu hanımefendiler tarafından çok sevilen yaratıklar. Ama doğruldu ve beyaz-sarı saçlarından bir tutamı gözlerinden sıyrıp ona meydan okuyan bir bakış attığında, bunun bir çocuk olduğunu anladı.

Willow geri çekildi. Blanche Hanım'ın ona ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu. Zaten küçük bir kızı vardı. İlkinin ardından ikinci tombul küçük beden dışarı fırladığında gözleri büyüdü; bu kez pembe yanakları ve sosis gibi bacaklarıyla bir erkekti.

Onu bir başka çocuk, sonra bir başkası izleyince şaşkınlığı daha da arttı. Onları saymakta zorlandı. Üç. Dört. Beş. Her biri Leydi Blanche kadar sarışın ve gülbüzdü ama onun zarafetinden eser yoktu. Beyaz kurt yavruları gibi annelerinin etrafında koşuşturuyor, mızızlanıyor, havlıyor ve trenine takılıp düşüyorlardı.

"Ben birinciyim,
anne!" "I'm s'leepy!"

"İşemem lazım!"

"Neden bu korkunç harabeye gelmek zorundaydık ki? Eve gitmek istiyorum!"

Yalvarışları ve talepleri, Willow'un yüreğine korku salan bir çılgılla kesildi.

"Rufus Baba!"

Yumruklarını annesinin eteğinden çözen en iri oğlan, babasına doğru hızla geldi. Çılgılığı bir savaş trompetini andırıyordu ve avluda vahşi bir hücum başlattı.

Willow ayaklarını dikti ama çocuklar babasının etrafını sararken onu bir kenara ittiler, aşağı yukarı zıplayıp "Wufus Baba! Wufus Baba!"

Üçünü kollarının arasına almak zorunda kaldı, yoksa kendisi de ezilme riskiyle karşı karşıya kalacaktı. Willow'la aynı yaşlarda görünen en büyük oğlan ve kız onun boynuna yapışırken, diğerleri de kollarına ve bacaklarına tutundu.

Anneleri kucağında kürkle sarılmış bir bohça tutarak ve hoşgörüyü gülümseyerek peşlerinden gitti. "Seni özlediler, Rufus. Sen bana kur yaparken senden çok hoşlandılar. Ben de öyle."

Kadının sesi zengin ve tatlıydı, karıştırılması gereken bir krema gibiydi. Willow'un kalbinin özlemle çarpmasına neden oldu. Üzerinde durdu

parmak uçlarına basarak üvey annesinin yüküne bir göz atmaya çalıştı. Belki de babasının bahsettiği muhteşem sürpriz buydu.

Yanlışlıkla birini düşürmemek için kendi yüklerini güçlü ve zayıf kolları arasında hokkabazlık yaparak taşımaya çalışan babam, Blanche'ın yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi. "Umarım keyifli bir yolculuk geçirmişsinizdir leydim."

"Sonunda beni neyin beklediğini tahmin etmek kadar hoş değil."

Willow yeni annesinin onu fark etmesini bekledi ama kadının aç bakışları babasının üzerindeydi. Sonunda acı dolu bir gülümsemeyle ona doğru dönen babaydı. "Willow, üvey annenin sana bir sürprizi olduğunu söylemiştim. Bir daha asla o hayali arkadaşlarıyla konuşarak zamanını boşa harcamak zorunda kalmayacaksın. Artık birlikte oynayabileceğin gerçek kardeşlerin olacak."

Çocuklar gevezeliklerine son vererek, sadece başparmağını emen bir bebeğin açgözlü şapırtılarıyla bozulan somurtkan bir sessizliğe gömüldüler.

Beş çift buz mavisi göz onu inceledi. Leydi Blanche'ın çocuklarından hiçbirisi çocuksu kirtleler giymiyordu. Hepsi de minyatür yetişkinler gibi, altın rengi brokarla süslenmiş krem rengi yün giysiler içindeydi. En büyük oğlan yakut ve zümrütlerle süslü bir kın içinde küçük bir kılıç bile taşıyordu. İpeksi sarı saçları, Willow'un her zaman başına bela olan kıvrımlardan eser olmadan, dümdüz bir şekilde sarkıyordu.

Kendisini o solgun, değerlendirci gözlerle gördüğünde midesi bulandı; ölü bir kadının paçavralarını giymiş, yakası gülden çok ısırgan otuna benzeyen düğümlerle sarılmış çelimsiz bir çocuk.

En büyük kız başını babasının göğsüne yasladı ve beyaz altın rengi kirpiklerini kırıştırdı. "Hiç bu kadar siyah saç görmemişim anne. Küllerin içinde mi yuvarlanıyor?"

Kardeşi homurdandı. "Büyük ihtimalle ahır gübresinin içinde. Bu yüzden derisi bu kadar kaba ve kahverengi."

Babam kucağındaki çocuğa kaşlarını çatarak baktı. "Diyorum ki, delikanlı, sana sahip olmayacağım
."

"Yap değilsahte senin Üvey kardeş, Stefan," Blanche araya girdi sorunsuzca. "Zavallı çocuk görünüşüne engel olamıyor."

"Willow kulağa Hristiyan ismi gibi gelmiyor," dedi kız, hâlâ ona şüpheyle bakarak. "O bir pagan mı?"

"Söğüt", bebekken bir söğüt ağacının dalları arasında uyuyakalıp babasını ve köylülerini ertesi sabaha kadar süren çılgınca bir arayışa gönderdiğinden beri babasının ona taktığı isimdi.

Hristiyan adının Wilhelmina olduğunu söyleyemeden, Leydi Blanche'ın kısık, gırtlaktan gelen kahkahasıyla susturuldu. "Tabii ki pagan değil, Reanna. Annesi Fransız'dı."

Kadının gülümsemesi değişmemişti ama gözlerinin hafifçe kısılması ona kötü niyetli bir hava vermişti. Willow'un içinde derinlerde bir şeyler kaynamaya başladı.

"Fransızlar savaşta babamızı öldürdü," dedi Stefan soğuk bir sesle, tumbul eli minyatür kılıcının kabzasını okşarken.

Willow babasının bacağına yaklaştı ve elini tekrar babasının bacağına sokmaya çalıştı.

"Şimdi olmaz Willow," diye tersledi, kulak memesini dış çıkaran bir çocuğun ağzından kurtarmaya ve zayıf kolunun Stefan'ın ağırlığı altında çökmesini engellemeye çalışırken acıyla yüzünü buruşturdu. "İki elim olduğunu görmüyor musun?"

Willow utançtan kızarak elini geri çekti. Babası onu daha önce hiç böyle bir tonda azarlamamıştı.

Üvey annesi mırıldandı, "Surat asma canım. Hiç yakışmıyor. İşte küçük ellerinizi meşgul edecek bir şey."

Kadın tüylü bohçasını Willow'un kollarına attı. Willow ona bir göz bile atmadı, onun yerine Blanche'ın kolunu babasınıninkine bağlayıp onu sıkıca kaleye doğru yönlendirmesini izledi. Reanna babasının omzuna yaslanıp dilini Willow'a doğru uzatırken, başıboş çocuklar da peşlerinden koşuyordu. Hepsi büyük salonun gölgeleri arasında kaybolmadan önce babam ona kısa ve çaresiz bir bakış attı.

Willow, eteğinin önünden aşağıya doğru yayılan tuhaf bir sıcaklığın farkına varmasaydı, bütün gün orada öylece şaşkın ve mahzun durabilirdi. Yükü kıpırdanmaya başladı. Bulanık pembe bir kafa derisinin üzerine yapışmış bir tutam beyaz-sarı saç kürkteki bir boşluktan yavaşça çıkarken gözleri dehşetle açıldı. Gremlin'in buruşuk yüzü

Başını geriye atıp kulakları yırtan bir feryat kopardığında kıpkırmızı kesildi.

Willow ancak o zaman üvey annesinin yavrularından birini daha tuttuğunu fark etti. Ancak o zaman Blanche'ın şövalyelerinin birbirlerine dirsek atıp onu işaret ederken çıkardıkları alaycı kıkırdamaları duydu. Ancak o zaman değerli eteğini ıslatan ve ayakkabılarına damlayan şeyin tam olarak ne olduğunu fark etti.

Bebeğin ulumalarına kendi ulumalarını da ekleme dürtüsüne direnen Willow, çenesini kaldırdı ve sırtan adamlara sert bir bakış fırlattı. "Siz aval aval neye bakıyorsunuz? Daha önce hiç üzerine işenen bir kadın görmediniz mi?"

Şövalyeler neşelerini bastırarak hazır ola geçerken, Willow eteğinin ıslak kenarını savurdu ve ciyaklayan yükünün ağırlığı altında sendelememeye çalışarak kaleye doğru yürümeye başladı.

OceanofPDF.com

Oğullar Rab'den bir mirastır, çocuklar
da Rab'den bir ödüdür.

Bir savaşçının elindeki oklar gibi,
kişinin gençliğinde doğan oğulları
vardır.

Kutsanmış adam
kimin sadağı onlarla dolu.

Mezmur 127

Kutsal Kitap

OceanofPDF.com

Bir

İngiltere, 1360

Cesur Sör Bannor kalenin gölgeli taş koridorlarında koştururken alnından terler boşanıyor, kalbi göğsünde bir savaş davulu gibi çarpıyordu. Bir köşeyi hızla döndü, sonra girintili bir pencerenin oyuğuna eğildi, takipçilerini dinleyebilecek kadar uzun süre nefes alış verişinin boğukluğunu susturmak için mücadele etti.

Kutsal bir an için sessizlik oldu. Sonra acımasız ayak sesleri ve onun sonunu haber veren vahşi çığlıklar duyuldu.

Titreyen eli içgüdüsel olarak geniş kılıcının kabzasına gitti ama silahın onlara karşı işe yaramayacağını hatırladı. Savunmasızdı.

Son on dört yıl boyunca Fransızlara karşı onun yanında savaşmış olan adamlardan herhangi biri, o anda devasa bedenini saran dehşet ürpertisini görseydi, kesinlikle kendi hislerinden şüphe ederlerdi. Onu çıplak elleriyle bir kale duvarını tırmanırken, yukarıdaki göklerden cehennem ateşi gibi yağın kaynar yağ püskürtücülerinden kaçarken görmüşlerdi. Savaş atından atladığını ve ölümcül bir ok yağmurunun arasından geçerek yere düşmüş bir adamı omzuna alıp güvenli bir yere taşıdığını görmüşlerdi. Bir Fransız kılıcının bıçağını kendi kalçasından hiç acı duymadan söktüğünü ve sonra onu bıçaklayan adamı ortadan kaldırmak için kullandığını görmüşlerdi. Kral Edward'ın çok hoşuna gitse de, düşmanlarının savaş alanında onun adının en ufak bir fısıltısında silahlarını bırakıp teslim oldukları biliniyordu.

Ama daha önce hiç bu kadar zorlu, merhametten ve Hıristiyan şefkatinden bu kadar yoksun bir düşmanla karşılaşmamıştı.

Onlar saklandığı yerin yanından hızla geçerken, duvara yaslandı ve dudaklarını sessizce kıpırdatarak Tanrı'ya kurtuluş için dua etti.

Her zaman onun yanında cesurca savaşmış olan Tanrı.

Ama Fransızlarla anlaşmanın imzalanmasından bu yana geçen bir ay içinde Tanrı bile onu terk etmiş gibiydi. Kulaklarına hücum eden zafer nidaları Lucifer'in kendisinden geliyor olabiliirdi.

Onu fark etmişlerdi! Sonuçlarını düşünemeyecek kadar paniklemiş bir halde geldiği yöne doğru fırladı. Şeytanlar neredeyse peşindeydi, o kadar yakındılar ki sıcak nefeslerinin pantolonunun arkasını kavurduğunu hissedebiliyordu.

Dolambaçlı merdivenleri tırmanmaya başladı, onu aşağı indirmeden ve hırlayan bir kırma sürüsü gibi parçalamaya başlamadan önce kuzey kulesinin sığınağına ulaşmayı umuyordu. Ahşap kapı önünde belirdi. Demir mandalina doğru hamle yaptı ve terli tutuşunun dayanması için dua ederek itti. Bir şey a y a k bileğini yokladı. Kemiklerini ürperten bir an için kaybolduğundan korktu. Sonra kapı açıldı.

Kendisini yakalayan şeyin pençesinden sıyrılarak eşikte sıçradı ve kapıyı arkasından çarptı. Ancak kol demiri demir köşebentlerine sıkıca oturduğunda kapıya yaslanıp titreyerek derin bir nefes almaya cesaret e d e b i l d i . Öfkeli ulumalar ve teslim olması yönündeki talepler artmış, ardından uğursuz bir sessizliğe gömülmüştü.

"Lütfen, Tanrım," diye mırıldandı, henüz eski müttefikinden vazgeçmek istemiyordu. "O değil. Bunun dışında her şey."

Bir keresinde Calais'deki bir zindanda dört ay boyunca, sadece bitler ve farelerin eşlik ettiği rutubetli bir taş duvara zincirlenmişti. Onu esir alanlar kokuşmuş yulaf ezmesiyle beslediklerinde, her lokmayı yutmuş ve ikinci porsiyonları istemişti. Onu askıya gerdikten sonra, çok tatmin edici bir uykunun tadını çıkararak onları şaşırtmıştı. Etini kızgın bir demirle dağladıklarında, acı çığlıklarını bastırmış ve yüzlerine gülmüştü. Ama en şeytani düşmanı bile bu kadar acımasız, bu kadar insanın iradesini kıracak ve merhamet diletecek bir işkence tasarlamayı başaramamıştı...

"Baba?"

Bannor ölümcül bir acıyla inledi.

Yine geldi, bir meleğin tatlı peltekliği. "Baba? Dışarı çıkıp bizimle gelmeyecek m i s i n ?"

Bannor nefesinin altından küfretti. Desmond'un altı yaşındaki kız kardeşini ateşkes için pazarlık yapmaya göndermesi tam da o kurnaz şeytana göreydi. Çocuklarından hiçbirisi küçük Mary Margaret kadar güzel ya da tatlı değildi.

Yoksa Margaret Mary miydi? Bannor kızının neye benzediğini hatırlamaya çalıştı ama buğulu mavi gözler ve altın saç telleri gibi belli belirsiz bir izlenimden başka bir şey hatırlayamadı. Şatonun rahibi Peder Humphries'e göre, kızın görünüşü annesine benziyordu. Bannor, ikinci karısıyla evliliğinin büyük bir bölümünde şatoda bulunmadığını ve *onun* da tam olarak neye benzediğini hatırlayamadığını fark etmekten utanmıştı.

"Git buradan, bal küpü," diye fısıldadı kapıya doğru. "Baban artık oynamak istemiyor." Sesindeki yalvaran tınıdan nefret ediyordu ama onu kovmak için çaresizdi.

"Sadece midillimiz olmanı istiyoruz. Seni bir daha bağlamayacağımızı umuyorum."

"Ya da dümenine biber dökün," diye bir başka umutlu ses yükseldi. "Ya da bıyıklarını ateşe ver," diye mırıldandı bir başkası.

Bannor sakalının yanık kalıntılarını okşarken, Mary Margaret'in "Pwease, Papa!" sesiyle yalvarışlar korusu kreşendoya ulaştı.

Bannor ağlamaklı nakarata karşı kendini çelikleştirdi. "De folun gidin," diye gürledi. "Babamın ilgilenmesi gereken önemli meseleler var."

"Şüphesiz bizden daha önemli. İşeyin şu hergelenin üzerine, derim."

Bannor en büyük oğlu ve varisinin asık suratlı hırıltısını fark edince dudakları gerildi. On üç yaşındaki Desmond'ın ağzı mahzen gibiydi. Bannor delikanlıyı kirli ensesinden tutup küstahlığı yüzünden azarlamak için can atıyordu. Ama bu kapıyı açmak anlamına geliyordu.

Desmond'ın sesi parladı. "Ben biliyorum! Körüğü Cook'un yanan pudingini lamba yağıyla doldurmak için kullanalım!"

O ve sadık yordakçıları Şeytan'ın cinleri gibi merdivenlerden aşağıya doğru koşuştururken, hüznü inlemeler yerini sevinç çılgınlıklarına bıraktı.

Ayak sesleri azalırken, Bannor kapıya doğru yığıldı, tüm bu rezillik karşısında yıkılmıştı. O, Lord Bannor the Bold, efendi

İngilizlerin gururu ve Fransızların korkulu rüyası olan Elsinore'lu, kendi kalesinde bir velet ordusu tarafından esir tutulmuştu.

Onun veletleri.

Başını salladı ama sadece saçlarından bir biber bulutu salmayı başardı. Hapşırma nöbeti yatıştığında, kendini tam boyuna çekti ve elini kılıcının kabzasına dayadı, çenesi bir düşmanın kanını buza çevirecek kadar sertti. Savaşmadan teslim olmak onun doğasında yoktu. Asi çocuklarına savaşmak için yanlış adamı seçtiklerini kanıtlamanın bir yolunu bulmaya kararlı bir şekilde pencereye doğru yürüdü, tahta kepengi kırarak açtı ve kâhyasına doğru kükredi.

Nefes nefese kalan Sör Hollis, lordunun gürleyen çağrısına yanıt olarak merdivenlerin başına vardığında, kulenin kapısının kapalı ve sürgülü olduğunu görünce şaşırdı.

İçerideki sessizlikten rahatsız olarak ağzını kapıya dayadı. "Lordum?"

"Yalnız mısın?" diye vahşice bir fısıltı geldi.

Önce bir omzunun üzerinden, sonra diğer omzunun üzerinden baktı.

"Oldukça."

Kapı gıcırdayarak açıldı. Kaslı bir kol aralıktan girip onu içeri çekti, sonra da kapıyı arkasından çarpıp sürgüledi.

Hollis, efendisinin korku dolu görüntüsüyle nefesi kesilmeden önce nefesini tutacak zamanı ancak bulabilmişti. Bannor bacaklarını germiş, göğsü kabarmış, güçlü ellerini yumruk yapmış bir halde duruyordu. Koyu renk saçları vahşi bir yumak halinde yüzünün etrafına sarkıyor, kırmızı çerçeveli ve vahşi gözlerini çerçeveliyordu. Ama en ürkütücü olanı ince siyah sakalının durumuydu. Ya da ondan geriye kalanlardı. Hollis adamın çenesine doğru eğildi ve kokladı. Bu onun hayal gücü değildi. Efendisi kesinlikle duman kokuyordu.

"Aman Tanrım! Saldırıya mı uğradın?" Hollis çılgınca etrafına bakındı. "Kalenin duvarları arasında gizlenen bir suikastçı mı var?"

"Evet," diye yanıtladı Bannor acımasızca. "Tam olarak on kişi. Hepsi de akılları ve mızımızlanmalarından başka bir şeyle silahlanmamış."

"On mu?" Hollis kaşlarını çattı, sonra yavaşça başını salladı. "Oh, çocukları kastediyorsun."

"Çocuklar mı?" Bannor homurdandı. "Bu iblis yavruları için fazla nazik bir isim. Bebekken ayak parmaklarını saymamış olsaydım, Desmond'da çatal kuyruk ve çatal toynak olup olmadığını kontrol etmeniz için ısrar ederdim."

Kâhya akıllıca bir gülümsemeyi bastırdı. "Sanırım biraz... başıboşlar. Belki de bu sadece gençliğin doğal coşkusudur."

"Coşku mu? Kötü niyet, daha muhtemel." Bannor kendini bir sandalyeye attı ve kolunu masanın üzerinde gezdirerek birkaç parşömeni dağıttı ve bir toz bulutu kaldırdı. "Lanet olsun bu berbat barışa! Keşke Fransa ile olan savaş yüz yıl sürseydi!"

Hollis de aynı şeyi dileyerek hüznüyle içini çekti. Edward Brétigny'de antlaşmayı imzalamamış olsaydı, Bannor'la birlikte uzak bir savaş alanında bir çadırda oturup son zaferlerine kadeh kaldırıyor olacaktı. Yıllarca yoldaşlık ettikten sonra, savaşın sonu onları lord ve vasal gibi garip rollere itmişti. Kendisinin Elsinore gibi büyük bir holdingin kâhyası olmaya, efendisinin bir sürü veledede babalık yapmaya uygun olmadığı kadar uygun olmadığından korkuyordu.

Hollis kadehindeki tozu üfledi ve Bannor'un öfkesini yatıştırmak umuduyla masanın üzerinde duran toprak sürahidene ona biraz bira doldurdu. Başarısız olma ihtimaline karşı kendisi için de biraz doldurdu. "Siz de delikanlılığınızdan beri bir seferden diğerine koşturup duruyorsunuz lordum. Belki de çocuklar biraz disipline ihtiyaç duyuyordur."

"Anlamıyorsunuz." Bannor masaya doğru eğildi ve sanki korkunç bir günahı itiraf ediyormuş gibi sesini boğuk bir fısıltıya indirdi. "Benden korkmuyorlar."

Hollis bu şaşırtıcı açıklamayı sindirmek için ocağın üzerine çökmek ve bir ağız dolusu birayı yutmak zorunda kaldı. On üç yıldan fazla bir süredir Bannor'ın yanında savaşıyordu ve Bannor boyunu aştığında ya da sesini bir mırıltının üzerine çıkardığında dehşetle irkilmeyen bir adamla henüz karşılaşmamıştı. Daha bu sabah, delikanlıya dişlerini göstererek ve ona iyi sabahlar dileyerek bir hizmetliyi göz yaşları içinde büyük salondan dışarı fırlatmıştı.

Hollis düşünceli bir ifadeyle, "Hayatının geri kalanını bu kulede kilitli geçiremezsin," dedi. "Belki de onların senden korkmasını sağlamalısın."

"Peki bunu nasıl yapmamı önerirsiniz? Onları zindana mı atayım? Küçük kafalarını koparmakla mı tehdit edeyim?" Bannor ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü, her öfkeli adımda kadehinin kenarına bira döküyordu. Rüzgârla birlikte içeri dolan neşeli çığlıklardan etkilenen Hollis de ona katıldı.

Aşağıdaki avluda kaos hüküm sürüyordu. Melek gibi küçük Mary Margaret bir kan pudinginin sönmüş derisine lamba yağı pompalamakla meşgulken, iki kız kardeşi de oyuncak bebeklerini parçalamakla uğraşıyordu. Desmond ve üç erkek kardeşi genç sayfalardan birini yakalamış ve onu açık bir kuyunun üzerinde ayak bileklerinden baş aşağı tutuyorlardı.

"Desmond!" Bannor pencereden dışarı eğilerek bağırdı. "O delikanlıyı hemen serbest bırak!"

Talihsiz kelime seçimini geri alamadan, bir sıçrama sesi ve içi boş bir feryat kulaklarına ulaştı.

Bir yaver uluyan çocuğu kuyudan çıkarmak için koşa koşa giderken, Desmond kule penceresine yaltaklanan bir selam verdi ve "Emrinizi yerine getirmek her zaman bir zevktir, efendim," diye bağırdı.

Bannor nefesinin altından homurdandı. "Bu Elsinore laneti, biliyorsun. Kendi babam, kalpsiz bir alçaktı, ikisi ölüm döşeginde olmak üzere on yedi meşru çocuk ve otuz altı piç doğurdu. Sanırsın ki ailenin sloganı 'Fethetmek ya da ölmek' değil de 'Verimli ol ve çoğal'."

Hollis'e efendisinin de o piçlerden biri olduğunu hatırlatmaya gerek yoktu. Henüz on yedi yaşındayken yılmaz sadakati ve savaştaki becerisiyle kendini krala sevdirmemiş olsaydı, Bannor babasının en zengin mülklerinden birinin efendisi olmak yerine hâlâ beş parasız bir silahşor olabilirdi. Kralın içten onayıyla en büyük meşru kardeşinden aldığı bir mülk. Edward'ın en tehlikeli ve en güvendiği genç şövalyelerden biri olan Cesur Bannor'un bir ordu toplayıp Elsinore üzerine yürümeye hazırlandığını duyan kardeşi ve diğer tüm üvey kardeşleri babalarının güneydeki kalelerinden birine kaçmışlardı.

Bannor umutsuzca Hollis'e baktı. "Tanrı beni şehvetim yüzünden cezalandırıyor olmalı. Bu benim tek başarısızlığım, biliyorsun. Hiçbir zaman sert içkilere, kontrol edilemeyen öfkelere ya da Tanrı'nın adını boş yere anmaya meyilli olmadım."

"Çocuklarınızın varlığının tüm suçunu üstlenemezsiniz lordum. Her iki eşiniz de size tapıyordu. Onları ilginizden uzak tutmaya çalıştığınızda bile, gecenin köründe yatağınıza girer ve evlilik görevlerini yerine getirmekte ısrar ederlerdi." Bannor'a hem sempatik hem de biraz kıskanç bir bakış attı. "Senin o sefil yüzüne karşı koyamıyor hanımlar."

Bannor başını salladı ve içini çekti. "Keşke ben de senin gibi çirkin doğmuş olsaydım..."

Kabarık bıyıkları ve gür kahverengi saçlarıyla kendini fazlasıyla yakışıklı bulan Hollis, Bannor'un gözlerindeki muzip parıltıyı fark etmeden önce arkadaşına kırgın bir bakış fırlattı.

O da kendi sırtışıyla karşılık verdi. "Yakışıklılığınıza bakılırsa, lordum, bu sadece yavrularınızın başlangıcı olabilir. Ne de olsa daha iki buçuk yaşındasınız. Yetmiş beş yaşına kadar çocuk doğuran erkekler duymuştum!"

Bannor ürperdi. "Tanrı korusun. Önce kendimi iğdiş etmeliyim."

Kapı çalındı. Bannor'un yüzünde panik ifadesi belirdi. "Açmadan önce kim olduğunu öğren. Desmond, Kara Prens'ten daha kurnazdır," dedi, Poitiers'de Fransız kralını rehin alacak kadar kurnaz olan Kral Edward'ın oğluna atıfta bulunarak. "Bu bir tuzak olabilir."

Hollis itaat etti. "Bu Fiona, lordum."

Bannor'un başını sallamasıyla kapıyı açtı ve elinde kıpırdayan bir bohçayla merdivenlerin başında dikilen yaşlı İrlandalı hemşireyi gördü.

Bannor biranın geri kalanını da içtikten sonra başını ellerinin arasına alıp, "Yüce Tanrım, bir tane daha olmasın," diye mırıldandı.

"Korkarım öyle, lordum," dedi Fiona, telaşla kuleye girerken. "İki hafta içinde bu ikinci. Onu kapının önünde bir sepetin içinde buldum."

"Bu bir notla mı geldi?"

"Hayır, lordum. Sadece bir battaniye ve bir kızarıklık."

Bannor'un kol mesafesinde kalmasına rağmen, Hollis meraklı bir bakış atmak için yırtık pırtık battaniyeyi sıyırmaktan kendini alamadı. Bebeğin yüzü Fiona'nınkinden bile daha solgundu.

Hollis şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Neden, bu çocuk birkaç haftalıktan daha büyük olamaz. Edward'la birlikte Gaskonya'da olmanız gerekmez miydi-"

Bannor sanki o hiç konuşmamış gibi sözünü kesti. "Köye bir sütanne gönder, Fiona. Ve rahibe söyle onu vaftiz etsin ve ona bir isim versin. Zavallı yaratık en azından bir ismi hak ediyor." Parmağıyla hemşireye bir uyarı işareti yaptı. "Ama Margaret değil. Ya da Mary. Zaten üç Margaret'imiz, bir Mary'miz ve bir de Mary Margaret'imiz var. İnsanın aklını karıştırmaya yeter."

Fiona beceriksizce bir reverans yaparak, "Evet lordum," diye cevap verdi.

Gitmek için döndüğünde bebek kıpırdanmaya ve huzursuzlanmaya başladı. Hemşire çocuğu omzuna kaldırdı ve yumuşak bir şekilde Galce mırıldandı. Bebek tatlı bir büyüün etkisine kapılmış gibi sakinleşti, neşeli tükürük baloncukları üflüyor ve bir güvercin gibi ötüyordu.

Bannor onların gidişini izlerken yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Belki de çocuklarımin ihtiyacı olan şey bir erkeğin sert eli değil, bir kadının nazik elidir," dedi düşünceli bir şekilde.

"Fiona bir kadın," diye belirtti Hollis.

"Evet, ama yaşı ilerliyor." Bannor'un yüzüne hüznü bir gölge düştü. "Ve hâlâ bir annenin dokunuşu kadar şefkatli bir dokunuş yok."

Hollis'i delici bir bakışla süzmek için döndüğünde, Bannor'ın yüzündeki tüm yumuşaklık izleri kayboldu. Sert yüz hatları, bir sefer planlarken ya da bir pusu kurarken her zaman taşıdığı acımasız ifadeye büründü. Hollis içgüdüsel olarak geriye doğru bir adım attı, hedefinin kendisi olabileceğinden korkuyordu.

Bannor yırtıcı bir gülümsemeyle dudaklarını bükerek onu takip etmeye başladığında korkuları haklı çıktı. "Hollis, çocuklarıma bir anne bulacak adamın sen olabileceğine inanıyorum."

"Ben mi?" Hollis masaya doğru geri çekildi ve bira kadehini tıkırdattı. "Ama lordum, kendi eşinizi seçmeniz daha akıllıca olmaz mı?"

Bannor onun itirazlarını elinin tersiyle itti. "Kadınlar söz konusu olduğunda bilgeliğim yok, sadece aptallığım var. Bana kalsa, Mary ya da Margaret gibi başka bir dolgun, tatlı kokulu güzel seçerdim. Onun parfümünü kafamdan silemeden, beni korkutacak yeni bir velet sürüsü bulmuş olurdum."

Masanın diğer tarafına doğru yürüdü ve boş bir parşömen parçası bulana kadar dağınık parşömenleri karıştırmaya başladı. Tüylü tüy kaleminin ucunu bir şişe mürekkebe batırdı ve öfkeyle karalamaya başladı. "Kral'ın Windsor'da olduğu ve kalenin tadilatını denetlediği söyleniyor. Dilekçemi kabul ederse, benim için bir gelin seçme, ailesiyle bir nişan ayarlama ve bir rahibin önünde ona kutsal yeminimi etme konusunda tam yetkiye sahip olacaksınız."

Hollis'in paniği artmıştı. "Karınla evlenmemi mi istiyorsun?"

Bannor karalamayı bırakıp ona kızgın bir bakış fırlattı. "Tabii ki hayır. Sadece evlilik ilanları okunurken ve rahip evliliği kutsarken benim yerimde durmanı istiyorum." Mektubu bir tutam erimiş balmumuyla mühürledi, sonra da parşömeni Hollis'in eline sıkıştırmak için ayağa kalktı. "Gelinimle birlikte Elsinore'a döndüğünde, iş çoktan bitmiş olacak. Hem Tanrı'nın hem de kralın gözünde bu kadınla evlenmiş olacağım." Arkadaşının omzuna vurdu. Hollis sendelememeye çalıştı. "Geleceğimi senin ellerine emanet ediyorum, dostum. İhtiyacım olan şey, iştahımı kabartmayacak anaç, sığır gibi bir yaratık."

Hollis yenilgiyle iç geçirerek parşömeni kemerine soktu. Harekete geçmeye karar verdikten sonra Bannor'u caydırmanın mümkün olmadığını herkesten iyi biliyordu. "Tüm krallıkta Edward'ın gözdelelerinden biri olarak tanındığın için sana bir gelin bulmak çok da zor olmayacaktır."

Bannor kara kaşlarından birini kaldırdı. "Düşündüğünden daha zorlu bir iş olabilir. İlk iki karımı öldürdüm."

"Sizin gerçek bir hatanız yok lordum."

Bannor pencereye döndü ve avluya bakarak durdu, elleri sırtının alt kısmında kenetlenmişti. Kulaklarına masum ve özlem dolu tatlı bir çocuk kıkırdaması geldi.

Bannor'ın ifadesi yumuşadı ve sertliğinin altındaki çaresizliği ele verdi. "Onu benim için bul, Hollis. Çocuklarımı kendi çocuklarıymış gibi sevecek kadını bul."

Hollis tanıdığı en sadık dostunun sıkıntılı yüzüne bakarken kalbi sadakatle doldu. "Onu bulacağım lordum." Tek dizinin üzerine çöktü ve elini kılıcının kabzasına dayadı. "Hayatım üzerine yemin ederim."

OceanofPDF.com

İki

Bannor onu öldürecekti.

Hollis yosunlarla kaplı ormanda yorgun bineğinin başında ilerliyor ve ölümünün nasıl korkunç bir şekil alacağını düşünüyordu. Lordunun kılıcıyla basit bir şişleme kesinlikle çok merhametli olurdu. Kaynar yağ dolu bir fıçıya yavaşça daldırılmaktan, zindan fareleri tarafından yavaşça yenmekten, kukuletalı bir baltacıyla gece yarısı randevusundan daha azını hak etmiyordu. Belki de Bannor'dan, böyle imkânsız bir maceraya atılacak kadar aptal olan diğer genç şövalyelere bir uyarı olması için kesik başını barbikanın üzerine dikmesini isteyebilirdi.

"Efendim?" diye cüretkâr bir şekilde sordu arkasında ilerleyen silah arkadaşlarından biri. "Aynı meşenin yanından dört kez geçtik."

"Korkarım kaybolmuş olabiliriz," dedi diğeri.

"Kayıp," diye mırıldandı Hollis, hâlâ kendi kasvetli hayaline kapılmıştı. "Evet. Her şey kayboldu."

Bir ayağını diğerinin önüne atma eylemi, son gücünü de tüketiyor gibiydi. O ve adamları iki aydan fazla bir süredir İngiliz kırsalını tarıyorlardı. Windsor'dan Galler'e kadar evlenme çağında kızları olan her soylu haneyi ziyaret etmiş, ancak lorduna uygun bir gelin bulamamıştı.

Bannor'un asık suratlı tahminine rağmen, kızlarını efendisine vermeye hevesli babaların sayısı hiç de az değildi. Ama en büyükleri çok tatlı ve güzelse, en küçükleri çok ekşi ve sadeydi. Biri çocuklarla hiç ilgilenmediğini itiraf ederken, bir diğeri karnını ovuşturuyor ve efendisine evini kutsayacak pek çok iyi oğul vereceğine söz veriyordu. Bir kontun kızının geniş çevresi ve kendi bıyığından daha kalın bir bıyığı olduğunu keşfedince kısa süreliğine cesaretlenmişti.

Ta ki kadın sehpanın altındaki dizini tutup kirpiksiz gözlerini kırpıştırana ve "Kendisi gibi genç ve erkeksi bir adamın eş aramıyor olması çok yazık," diye mırıldanana kadar. Bannor'un onun iri kalçaları arasında ezildiğini gördüğü dehşet verici bir hayal, onu gecenin köründe babasının şatosundan kaçmaya itmişti.

Ciğerlerinden mağlup bir iç çekiş çıktı. Ayaklarının altında çıkırdayan yaprak halısı yakında kışın ilk kar yağışıyla boğulacaktı. Elsinore'a dönmekten ve Bannor'a başarısız olduğunu itiraf etmekten başka çaresi yoktu. Belki de kafasını kolunun kıvrımında taşırken o kadar da itici olmazdı.

Tökezleyerek durdu ve parıldayan kasvetin içinden baktı, adamlarının ona anlatmaya çalıştığı şeyi dehşetle fark etti. Kaybolmuşlardı ve büyük olasılıkla uzunca bir süredir de öyleydiler. Kadim ağaçlar ürkütücü bir ihtişamla üzerlerinde yükseliyor, altın ve kıızıl sonbahar taçları aralıklı güneş ışığını dağıtıyordu.

Tam önlerindeki yeşillikte bir aralık gördü. Tiz bir kıkırdamanın belli belirsiz yankısı onu ileriye doğru çekmeseydi, bunu gölgelerin bir oyunu olarak görmeyebilirdi.

Adamları geri çekilip şüpheli bir bakış attılar. "Yerinizde olsam kılıcımı çekerdim, efendim," diye uyardı içlerinden biri. "Bir ağaç perisi olabilir."

"Ya da bir peri," diye önerdi diğer adam, göğsünde bir haç çizerek.

"Evet," diye ekledi ilki. "Bu peri kadınları ölümlü erkekleri yeraltındaki inlerine götürüp tohumlarını çalmayı severler."

Hollis homurdandı. "Muhtemelen bizi geri atıp lordumuzu çağırırlardı. Bannor bütün bir peri krallığını doldurabilir."

Tek dizinin üzerine çökerek, parıldayan çalıları araladı ve kendini güneş ışığı ve bulut gölgesiyle örtülü bir çayıra bakarken buldu. Çayırın küçük sakinleri uzun kahverengi çimenlerin arasında neşeyle koşturup taklalar atıyorlardı. Hollis ilk bakışta gerçekten de bir peri krallığına rastlamış olabileceklerini düşündü; ta ki yaratıklardan biri bir köke takılıp yere yuvarlanana ve öfkeli feryadı onun gerçekten de ölümlü olduğunu kanıtlayana kadar.

Hollis delikanlıyı kurtarmayı düşünemedi, bir çoban kız kendini çocuk sürüsünden ayırdı ve düşen kuzusunun yanına koştu. Ağlayan çocuğu kucağına aldığı anda, Hollis'in merakı keskinleşti. Gözlerini kısarak güneş ışığına baktı ama kadının yüz hatlarından hiçbir şey seçemedi. Gençliğin zarafeti ve çevikliğiyle hareket etmesine rağmen, kıyafeti yaşı hakkında hiçbir ipucu vermiyordu. Saçları kızıl yün bir başlığın içine toplanmıştı ve üzerinde herhangi bir serfin ya da kale hizmetçisinin giyebileceği türden sıkıcı bir eteklik ve önlük vardı.

Onun ilgisini çeken şey kadının görünüşü değil, çocuğu göğsüne bastırırken omuzlarında oluşan koruyucu kıvrımdı. Sesini duyamayacak kadar uzaktaydılar ama çocuğun hırıltılarını yatıştırmak için mırıldandığı nazik sözleri hayal edebiliyordu.

Hollis topuklarının üzerinde geriye doğru çöktü. Belki de arayışını tamamen yanlış bir şekilde sürdürüyordu. Ne de olsa Bannor hiçbir zaman gelininin soylu bir aileden olması gerektiği konusunda ısrar etmemişti. Neden ona genç Fiona'yı, asi yavrularının bakımını üstlenecek ve yeni efendisinden çok az şey talep edecek utangaç, sağlam bir köylü kızını sunmuyordu?

Yüzüne yavaşça bir sırtış yayıldı. Silahşorlar yaklaştı ve telaşla onun sersemlemiş yüzüne baktılar. İçlerinden biri elini yüzünün önünden geçirdi; Hollis gözünü bile kırpmadı.

"Ne oldu efendim? Bir imgelem mi gördünüz?"

"Evet, öyle. Tüm dualarımın cevabı." Adamlar birbirlerine şaşkın şaşkın bakarken, Hollis'in sırtışı yumuşayarak mutluluk dolu bir gülümsemeye dönüştü. "Bir Madonna."

Atını yamaçtan aşağı, çayıra doğru sürmek istiyordu ama hem kızı hem de genç yavrularını ürkütmekten korkuyordu. En yakın köyü ya da kaleyi aramak yeterince basit bir iş olabilirdi. Eminim orada biri ona kızın kim olduğunu ve nerede yaşadığını söyleyebilirdi.

Ayrılmadan önce bulduğu şeye son bir kez daha bakmaktan kendini alamayarak çalıları tekrar araladı. O izlerken, çocuk kıpırdanarak kucağından indi ve bir elma ağacının budaklı gövdesine tırmandı. Ayağa fırladı ve ağacın altında durdu.

Elleri kayarsa ya da küçük ayakları sendelerse onu yakalayacakmış gibi kollarını uzatmıştı. Kalçalarının genişliği gerçekten de ona belirgin bir sığır görünümü veriyordu.

Hollis ayağa kalkıp el yordamıyla atının dizginlerini tutarken beklentiyle içini çekti, kadının sesinin tatlı, ikna edici müziğini kafasının içinde duymaya başlamıştı bile.

"Eğer hemen o ağaçtan inmezsen, seni sefil küçük trol, tırmanıp seni aşağı atacağım."

"Olmayaca
k." "Ben
de."

"Olmayacak." Yarı çürümüş bir elma dalların arasından süzülerek geldi ve Willow'un şakağına sert bir *darbeyle* çarptı. Diğer çocuklar küçümseyici kahkahalar attılar.

Dişlerini sıkkan Willow, tehdidini yerine getirmeye tamamen hazır bir şekilde ayağını sandığın kıvrımına soktu.

Ağaçtaki bir kedi gibi miyavlayan on yaşındaki Harold, gövdesinden aşağıya doğru kayarak indi. Neredeyse yere ulaşmıştı ki, ayağı Willow'un eteğine dolandı ve o gün içinde ikinci kez yüzüstü yuvarlandı.

Onun tiz feryadı Willow'un dişlerini kenetledi. Onu kaldırıp tekrar tozunu mu alsa yoksa boğazını mı sıkırsa diye düşünürken, adam yuvarlanarak oturur pozisyona geldi.

"Bana çarptı!" Nefes almak için yutkundu, tombul yanakları önlüğünün ceplerinde topladığı elmalardan daha kırmızıya dönmüştü. "Willow bana çarptı! Babama söyleyeceğim!"

Sekiz yaşındaki Gerta, keten örgüleri öfkeyle kabarak onu savunmak için ayağa kalktı. "Sana çelme taktığını gördüm. O çirkin, nefret dolu bir kız ve bunu babama da söyleyeceğim."

"Ve annem!" diye cıvıladı dokuz yaşındaki ikizler neredeyse hep bir ağızdan. "Anneme söyleyeceğiz. Belki onu yine akşam yemeği yemeden yatağa gönderir."

Tanıdık ilahiler karşısında yılmayan Willow, ağaca yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini kısıtı. Yüzüne hınzır bir gülümseme yayılırken, çocuklar kıpırdamadan durdular. Harold bile ağlayıp sızlamayı bıraktı.

"Umarım beni akşam yemeği yemeden yatağa gönderirler," dedi usulca. "Eğer öyle yaparlarsa, çok geçmeden acıkırım. O zaman gecenin karanlığında yatağımdan sürünerek çıkar ve yiyecek bir şeyler aramaya koyulurum." Bakışlarını kasıtlı olarak Harold'ın tuniğinin eteklerinin altından çıkan beyaz küçük göbeğe indirdi, sonra dilini parıldayan dişlerinin kenarında gezdirdi. "Dolgun, yumuşak ve etli bir şey..."

Kadının sesi hırıltıya dönüştüğünde Harold dehşet içinde böğürerek ayağa fırladı. Kardeşleri de onu takip etti, avazları çıktığı kadar bağırarak çayıra dağıldılar ve kalenin sığınağına doğru kaçmaya başladılar.

Willow gülmekten zayıf düşmüş bir halde ağaca yaslandı. Neşesi nihayet yatıştığında, oturur pozisyona geçti ve önlüğünden bir elma alarak yalnızlığın nadir mutluluğunun tadını çıkardı. Kardeşlerini yola getirmek için gösterdiği her çaba üvey annesinin hoşgörüsüyle engellenirken, ikna etmeye, kandırmaya, ikna etmeye ve tehdit etmeye devam etmenin pek bir anlamı yokmuş gibi görünüyordu.

Dişlerini elmanın gevrek kabuğına geçirdi ve Harold'ın doğumunu ne kadar büyük bir hevesle beklediğini hatırladı. Üç yıl boyunca şımartılmış üvey kardeşlerine bakıcılık yaptıktan sonra nihayet kendi kanından bir erkek ya da kız kardeşi olacaktı. Ama Blanche onun doğumunu fırsat bilerek babasının kulağına daha fazla zehir akıtmıştı. Willow yeni kardeşine bir göz atmak için yatağa yaklaştığında, Blanche babasına, ona bir oğul vermek gibi kutsal bir görevi yerine getirenin Willow'un annesi değil, Blanche olduğunu nazikçe hatırlatmıştı.

Willow elmadan bir ısırık daha kopardı. Harold, kendisinden sonra doğan üç bebek gibi tatlı huylu bir bebektir ama ona olan doğal sevgisi, büyük üvey kardeşlerinin ona gösterdiği küçümseme yüzünden kısa sürede lekelenmişti. Aralarındaki uçurum, küçük tumbul kollarının köprü kuramayacağı kadar büyüktü.

Onlar sağlamdı. O inceydi. Onlar sarışındı. O esmerdi. Gözleri maviydi. Onunkiler denizdeki bir fırtınanın fırtınalı grisiydi. Onların damarlarında buz gibi Sakson kanı akarken, onunkinde Fransızların sıcak ve tutkulu kanı dolaşıyordu. Onlar seviliyordu. O ise...

Willow yarısı yenmiş elmayı fırlatıp attı ve birdenbire elmanın tadını kaybetti. Çok uzun zamandır babasının küçük prensesi olmamıştı. Blanche, Bedlington'a geldiği andan itibaren, kendi varislerini tahta çıkarmaya kararlı, fetihçi bir kraliçenin tüm acımasız hırsıyla Willow'u tahttan indirmişti.

Başlangıçta Willow yenilgisini kabullenemeyecek kadar şaşkıındı. Babasının kucağına emekleyerek girmeye çalışır, ama kucağın çoktan yapışmış bir Reanna ya da sırttan bir Stefan tarafından işgal edilmiş olduğunu görürdü. Bir hikâye dinlemeye aç olduğundan, babasının dizinin etrafına doluşmuş çocuklardan oluşan çemberin içine doğru kıpırdanarak ilerlerdi. Babası onu yanına çekmek için kolunu uzattığı anda, Blanche'ın eli solgun bir örümcek gibi omzuna inerdi.

"Böyle saçmalıklar için çok yaşlandın canım," diye fısıldardı Blanche, sesinin ballı zehri Willow'u ısırın kavrayışından daha etkili bir şekilde felç ederdi, "Neden yukarı çıkıp Beatrix'in peçetelerinin değiştirilmesi gerekip gerekmediğine bakmıyorsun?"

Willow, omzunun üzerinden babasına özlem dolu bir bakış atarak büyük salondan sürünerek çıkardı. Birden fazla kez, onun gözlerinde kendi kapana kısılmış paniğinin bir yansımasını gördüğüne yemin edebilirdi. Ağzı açılıyor ama daha onu geri çağıramadan Blanche'ın çocukları üzerine üşüşüyor, tüm dikkatini ona vermek için çırpınıyorlardı. Sonunda, dile gelmeyen sözleri, bir daha asla tam olarak kırılamayacak kadar sağır edici bir sessizliğe dönüşmüştü.

Willow bazen babasının onu ne zaman sevdiğini bile hatırlayamayayı diliyordu. Belki o zaman birinin onu tekrar o şekilde sevebileceğini hayal ederek zamanını boşa harcamazdı. Bu özlem çok derindi, kendisine ait olduğunu söyleyebileceği tek bir özgürlük saatine duyduğu özleminden bile daha derindi.

Bu acı tatlı rüyanın cazibesine kapılarak başını ağaca yasladı. Gözleri kapandığında gördüğü babasının yüzü değil, başka bir adamın yüzüydü.

Prensi, ona henüz gençken ve bu tür hayallere inanacak kadar aptalken vaftiz etmişti.

Saçları samit gibi koyu ve parlak, çenesi güçlü ve kaşları nazikti. Gözlerinin ne renk olduğu önemli değildi, yeter ki

Ona ve sadece ona olan aşkla dolup taşıyorlardı. Onu kısa, tatlı bir mevsim için değil, sonsuza dek sevecekti.

Willow o çayırda ne kadar oyalandığını, otların hışırtısında onun fısıltısını duyduğunu, esintinin okşayışında onun dokunuşunu hissettiğini söyleyemezdi. Hayali bir öpücük için dudaklarını büzdüğünün farkına bile varmamıştı, ta ki ilk yağmur damlası dudaklarına sıçrayıp hem prensini hem de hayallerini yok edene kadar.

Ayağa fırladı, alarmı rüzgârla birlikte yükseliyordu. Akşam yemeği olmadan yatağa gönderilemeyecek kadar yaşlanmış olabilirdi ama Blanche'ın isyanı için daha ince bir ceza tasarlayabileceğinden hiç şüphesi yoktu. Saçının bir tutamını şapkasının içine soktu. En son üvey annesine karşı gelmeye cüret ettiğinde, Blanche onu asi saçlarını kesmekle tehdit etmişti.

Ceplerindeki elmaları dökmek için önlüğünü bağlayan Willow, çayır boyunca koşarak bir zamanlar evim dediği şatoya doğru gitti.

Willow, aralıklarla yağın yağmurun gerçek bir sağanağa dönüşmesinden sadece birkaç saniye önce mutfakın küf kokulu kasvetine daldı. Tavandaki bir çatlaktan akan yağmurun etrafında eğildi ve ateşin tekrar sönmesine izin verildiğini fark edince titremeye başladı. Eğer soğuk ocak ve ıssız şiş bir gösterge ise, akşam yemeği olmadan yatağa giden tek kişi o olmayabilirdi. Belki de elmaları önlüğünde saklamak akıllıca olurdu.

Blanche'ın harcamaları babasının kanını kurutuyordu. Zengin bir dulla evlenirken hayalini kurduğu dolup taşan kasalar uzun zaman önce kurumuş, yetersiz bir damlaya dönüşmüştü. Kendisi mücevherler ve kürkler içinde, küçük yavruları samit ve yünler içinde olduğu sürece, Blanche şatonun savunmasının çürümesini ya da babasının köylülerinin ve silah arkadaşlarının daha adil ve müreffeh efendiler için onu terk etmesini umursamıyordu.

Blanche en büyük iki kızı Reanna ve Edwina'yı zengin baronlarla evlendirmemiş olsaydı, kralın gazabı çoktan üzerlerine çökmüş olacaktı. Karılarının bitmek bilmeyen sızlanmalarıyla dikkatleri dağılan baronlar, Blanche'ın kendi tehditleri ve zorbalıklarıyla toplayamadığı kale vergilerini ödemeyi kabul etmişlerdi.

Willow ve babası, Blanche'la evlenmeden önce fakir olabilirlerdi ama en azından birbirlerine sahiptiler. Şimdi ise aralarında pişmanlıklar ve gergin sessizliklerden başka bir şey yoktu.

Willow, büyük salona bakan balkonun etrafından dolanmayı ve üvey annesi onu oyalamadan önce kız kardeşleriyle paylaştığı yatak odasına ulaşmayı umarak dolambaçlı merdivenlerden çıkmaya başladı. Harold'ın peltek bir sesle günahlarını ayrıntılı bir şekilde anlatmasını bekliyordu. Erkek seslerinin sert çınlamasını duymayı beklemiyordu.

Willow balkon korkuluklarına doğru süründü ve fenerlerin dumanının arasından baktı. İşin tuhafı, aşağıdaki büyük salonda görünürde tek bir çocuk bile yoktu. Blanche'ın, babasının şatoya gelen tüm ziyaretçileri kabul etmesi için ısrar ettiği yükseltilmiş kürsünün önünde üç yabancı duruyordu. Babam saçaklı bir sandalyede kamburlaşmış, kızıl altın rengi saçları cansız bir griye dönüşmüş, bir zamanlar gururlu olan omuzları karısının borçlarının ve taleplerinin yükü altında ezilmişti. Blanche onun yanında, yaldızlı bir bankta uzanmış, efsanevi bir Sakson kraliçesi gibi salonun tozlu sefaletine başkanlık ediyordu.

Konuşan adam bir şövalyenin altın mahmuzlarını takıyordu. "Şu anda bir çeyiz ayarlanamazsa, eminim ki efendim cömert bir başlık parası sağlamaya istekli olacaktır."

"Bu barbarlık! Bunu duymak istemiyorum!" Babam sandalyesinin koluna vurarak bağırdı.

"Ne kadar cömert?" Blanche solgun elini babasının koluna dayayarak sordu.

Yabancı bakışlarını Willow'un üvey annesine çevirdi, kalın bıyıkları eğlenerek seğiriyordu. "Yeterince cömert. Lordum kralın onayını çoktan aldı. Bu evliliği yapmak için *çok* hevesli."

"Ah, ama o bizim için *çok değerli*," dedi Blanche, babam daha konuşmadan.

Willow parmaklıklara yapıştı. Blanche'ın ilk evliliğinden olan en küçük çocuğunun nişanını konuşuyor olabilirlerdi. Ama Beatrix henüz on dört yaşında bile değildi! Blanche onu en yüksek teklifi verenle takas etmeyi düşünüyorsa, gerçekten de çaresiz olmalıydı. Willow, kızın gitmesine sevinmesi gerektiğini biliyordu. İçine işedikten sonra

Yıllar önce Willow'un ayakkabılarını giymiş olan bu velet, ona bir sürü hakarete bulunmaya devam etmişti. Willow bir elini karnına bastırdı. Belki de orada hissettiği sızı, Beatrix'in iyi talihine duyduğu kıskançlıktan kaynaklanıyordu. Elbette o şımarık küçük fingirdemeyi özlemiyordu.

Blanche'ın elinden kurtulan Papa şüpheyle şövalyeye baktı. "Lordunuz onu neden bu kadar çok istiyor?"

Willow adamın cevabını duymak için öne doğru eğilmişti ki, ensesinden ıslak bir şey süzüldü.

"Eeeewww!" diye inledi, bunun hevesli bir erkek dili olduğunu fark etti.

Etrafında dönerek saldırganını gölgelerin içine doğru geri püskürttü. "Ben onu köklerinden çekip çıkarmadan önce o engereği ağzında tutmanı tavsiye ederim."

Üvey kardeşi kıkırdadı ve kendini beğenmiş bir kaşını kaldırdı. "Ah, ama seninki çok daha tatlıyken neden ağzımda tutayım ki?"

Stefan'ın gür, sarı saçları ve şişkin kasları şatonun hizmetçilerini kendinden geçirebilirdi ama Willow'a göre o, ilk karşılaşmalarından beri kendisiyle acımasızca alay eden, kendini beğenmiş küçük çocuktu. Sadece şimdi çok daha büyük bir kılıç takıyordu.

"En tatlı meyveler bile seni zehirleyebilir," diye karşılık verdi, elleri kalçalarında.

Soluk mavi gözleri kısıldı. "Bu özel meyvenin biraz arsızlaştığına inanıyorum." Başıyla balkonu işaret etti. "Kendin hakkındaki düşüncelerin daha da olgunlaşmadan önce, bu gizemli lordun seni bir köy fahişesiymişsin gibi yatağına almayı teklif ettiğini hatırlamak isteyebilirsin."

Willow onun hakaretine alınmayacak kadar şaşkındı.

"Ben mi?" Elini göğsüne götürdü, haince bir merak dalgasının ihanetine uğramıştı. "Bu lord *beni* gelini olarak mı istiyor?"

Stefan'ın sırtışı kaşlarını çatmasına neden oldu. "Öyle buzağı gözlü görünmene gerek yok. Annen gitmene asla izin vermez."

Willow'un şaşkınlığı, onun sözlerindeki acı gerçeği fark edince kayboldu. "Elbette yapmayacak. Eğer yapsaydı, çocukları için başka bir bakıcı bulmak zorunda kalabilirdi."

Babasının ciddi genç şövalyeyi gönderdiğini duymaya dayanamayan Willow, yatak odasına doğru döndü.

Stefan onun önüne geçerek yolunu kesti. "Annem seni başka bir adama vermez çünkü seni kendim için istediğimi biliyor."

Willow geri çekildi. Üvey ağabeyi daha önce hiç bu kadar küstah olmaya cesaret edememişti. Onun alaycı bakışlarına aynı cesaretle karşılık vermek için kendini zorladı. "Bana sahip olamazsın. Kan bağı bizi bağlamıyor olabilir ama sen hâlâ benim kardeşimsin. Kral evlenmemize asla izin vermez."

Stefan onun omuzlarını acı verici bir şekilde kavradı, sesi boğuk bir hırıltıya dönüştü. "Seninle evleneceğimi kim söyledi?"

Sanki sulu bir et parçasının tadına bakmayı bekliyormuş gibi dolgun alt dudaklarını yalarken, Willow Harold'a sataştığı için neredeyse pişman olacaktı. Dilinin parlayan ucu ayrık dudaklarından sadece bir santim uzaklaşana kadar beklemek için kendini zorladı ve fısıldadı: "O engereği benden uzak tutman için seni uyarmıştım."

Kendini onun elinden kurtararak, bir dizini onun yastıklı başlığına geçirdi. Adam iki büküm oldu ve bir yemin homurdandı.

O kendini toparlayamadan, Willow ilkel bir kaçma dürtüsüyle önce sola, sonra sağa savruldu. Yatak odası artık bir sığınak değil, bir tuzak gibi geliyordu. Bilinçli bir düşünce olmadan, büyük salona çıkan merdivenlerden aşağı daldı ve balkonun altındaki gölgelerde tökezleyerek durdu.

Blanche, "Bu muazzam bir meblağ, Rufus," diyordu, gözlerindeki hırslı parıltıyı yumuşatan hülyalı bir parıltıyla. "Önümüzdeki iki yılın vergilerini ödemeye yeter."

"Bunu duymak istemiyorum, kadın! Kendi kızımı satmayacağım!"

Sadece üvey kardeşinin alaycı bakışları kadar çirkin bir gelecekte kaçmak isteyen Willow, sesi bir çan gibi çınlayarak gölgelerin arasından çıktı. "Neden olmasın baba? Bu ilk kez olmuyor."

Hollis'in çenesi, uysal Madonna'sı savaş için omuzlarını dikleştirmiş bir halde büyük salona girerken düştü. Karanlığın içinden gözlerini kısarak ona baktı, kötü kesilmiş fenerlerden çıkan duman gözlerini sulandırıyordu. Kızın sade şapkası bir gözünün üzerinden aşağı kaymış, yüz hatlarına gölge düşürmüştü.

Hâlâ talihine tam olarak inanamıyordu. Gizemli meleği sıradan bir köylü kız değil, yoksul bir baronun evde kalmış kızı çıkmıştı. Muhtemelen uzun zaman önce hayatının geri kalanını ailesine ağır bir yük olarak geçirmeye razı olmuştu. Bannor gibi kudretli bir lordu memnun etmek için uysal ve istekli olacağına şüphe yoktu. Özellikle de Bannor onu diğer erkekler için iğrenç kılan sadeliğini öveceği için.

Hollis tavana bir göz attı; bir zamanlar kirişleri süslemiş olması gereken renkli pankartların yerinde örümcek ağları vardı. Ayrıca buradan kurtarıldığı için de minnettar olmalıydı. Yaklaştıklarında, o ve adamları otlarla kaplı hendeğin nahos kokusuyla dehşete düşmüşlerdi. Yağmur tavandaki çatlaklardan durmadan sızıyor, nemli dereler halinde yıkık dökük taş duvarlardan aşağı akıyordu. Ayaklarının altındaki bayat çalı çırpı, kemirilmiş kemikler ve hem kurumuş hem de taze tazı dışkılarıyla doluydu.

Kız kürsüye doğru yürürken, Hollis cesurca ona yol açtı ve adamlarından da aynısını yapmalarını istedi.

Kızın gelişinin babasının öfkesini daha da artırmasını bekliyordu ama yaşlı adam kızın gözlerinden kaçmaya özen göstererek güve yeniği paltosunun kıvrımlarıyla oynamaya başladı. "Burada ne arıyorsun, çocuk?"

"Ben artık çocuk değilim baba. Öyle olsaydım, bu yabancılarla nişanımı tartışıyor olmazdın."

Ona bir parmak salladı. "Bu konu seni ilgilendirmez." "Tam tersine. Beni fazlasıyla ilgilendiriyor. Kralın onayı ve Blanche'ın çeyizi karşılığında beni köle olarak sattığında bu konuda hiçbir söz hakkım yoktu. Belki de bana izin verilmeli. bir sonraki efendimi seçeceğim."

Çırpınan babasına sırtını dönerek Hollis'e doğru birkaç adım attı, sonra duraksadı. Karanlık yüz ifadesini seçmeyi imkânsız kılrsa da, Hollis onun duruşundaki asaletten etkilenmekten kendini alamadı. Yumrukları iki yanında kenetlenmiş, çenesi gururlu bir açıyla eğilmişti.

"Doğru mu söylüyorsunuz, efendim? Lordunuz beni gelini olarak istiyor mu? Beni gerçekten istiyor mu?"

Bannor onu çocuklarına bir anne bulmakla görevlendirdiğinde yüzünde beliren özlemi hatırlayan Hollis başını salladı ve yumuşak bir sesle, "Evet leydim. Sizi hayal edebileceğinizden çok daha fazla istiyor."

Çenesini daha da yukarı kaldırdı. "O zaman bana sahip olacak."

Hollis babasının iniltisinden, üvey annesinin muzaffer kahkahasından ve üstlerindeki balkondan gelen öfke dolu haykırışlardan habersiz sırtmaya başladı.

Kız önlüğünün bağlarını gevşetmek için uzandı. Buruşuk giysiyi atarken, kıpkırmızı bir elma yağmuru yerde zıpladı. Bir tanesi Hollis'in botunun burnuna geldi ama Hollis bunu hissetmedi.

Kız hantal önlüğü sıyırıp çıkarırken sırtışı yüzünde donup kalmıştı. Adamın iri bakışları yavaşça kızın ince, yüksek göğüslü formunda gezindi ve kızıl şapkasını çıkarmak için uzanan ellerinin zarif yolunu takip etti. Kadın başını sallayarak kuzguni buklelerden oluşan parıltılı bir bulutu serbest bıraktı ve ardından inci gibi beyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

Hollis'in sırtışı

soldu. Yüksek

sesle inledi.

Bannor onu öldürecekti.

OceanofPDF.com

Üç

"Koyun budu mu leydim?"

Willow bakışlarını arabanın penceresinden ayırıp Sör Hollis'in yumruğunda tuttuğu devasa et parçasına baktı.

"Hayır, teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Şövalyenin umutlu ifadesi düştü ve yeniden düşünmek istedi. Ama elleri pek sağlam değildi, midesi allak bullak olmuştu ve yeni güzel eteğinin bir damla yağla bile lekelenmesi riskini almak istemiyordu.

Sör Hollis, geçtikleri son köyden aldığı dipsiz gibi görünen yiyecek sepetini karıştırırken, Willow eteğini düzeltti ve pelüş yeşil kadife kıvrımlarında küçük çamurlu el izlerinin olmamasına hayret etti. Reanna ve Beatrix gibi güzel olmadığını biliyordu ama bu kadar şık giyinmişken, neredeyse öyleymiş gibi davranabilirdi. Blanche'ın babasıyla evlenmek için Bedlington'a geldiği o uzun zaman önceki günden beri kendini en mutlu hissettiği andı.

Willow bu ironi karşısında şaşkınlıkla gülümsedi. Bugün, altı yakışıklı at tarafından çekilen görkemli bir arabada sallanan oydu. Lordlarının sancağıyla süslü, dalgalanan flamalar taşıyan bir şövalye maiyeti tarafından korunan oydu; altın rengi bir alanda şaha kalkmış muhteşem bir kırmızı geyik. Kendisini gelini yapan adamın kollarına doğru koşan oydu. Sonbaharın keskin öğleden sonrasını kucaklamak için pencereden dışarı eğilirken kalbi atların toynaklarıyla birlikte güm güm atıyordu.

Kuzeye doğru ilerledikçe Bedlington Ormanı'nın yüksek ağaçları yerini Northumberland'in inişli çıkışlı tepelerine ve keskin kayalıklarına bırakmıştı. Uzaktaki bir zirvede bir parça kar vardı.

"İncir tatlısı mı?" Sir Hollis öne doğru eğilerek, sanki zengin hindistan cevizi kokusuyla onu baştan çıkarmayı umuyormuş gibi, lezzeti burnunun altında salladı.

Başını salladı, reddini kibar bir gülümsemeyle yumuşattı.

Sepeti karıştırmaya geri döndü ve kulağa tuhaf gelen bir şeyler mırıldandı: "Büyük salonda kafama binecek, değil mi?"

Araba dik ve dolambaçlı bir tepeye tırmanmaya başladığında Willow'un dünyası altüst oldu. Koltuğuna geri yerleşti ve kürkly pelerininin kapüşonunu saçlarının üzerine çekti, heyecan ve endişe karışımı bir duyguyla titriyordu.

Artık kocası olan gizemli lord hakkında bildiği tek şey, onun cömert bir adam olduğuydu. Kâhyası, silah arkadaşlarından biriyle onun gelini olmayı kabul ettiğini bildirir bildirmez, sadece arabayı ve şövalyeleri değil, kadife, sendal ve damasktan dokunmuş zarif elbiselerle dolu iki büyük sandığı taşıyan bir arabayı da göndermişti; en yumuşak dövülmüş deriden dikilmiş yarım düzine çift ayakkabı ve birkaç şişe değerli parfüm ve nadir baharat.

Büyük salona yayılan onca ödölün görüntüsü Blanche'ı pişmanlıktan, Stefan'ı kıskançlıktan, Beatrix'i de hasetten hasta etmişti. Blanche daha yüksek bir başlık parası talep etmediği için hayıflanırken, Stefan suratını asmış, Beatrix ise Willow'un kocası olması gereken adamı çaldığı için feryat ederek merdivenlerden yukarı kaçmıştı.

Willow, eteğinin kollarından sarkan esnek vizon püskülleri okşayarak alaycı bir şekilde gülümsedi. Kocasının savurganlığı olmasaydı, şatosuna bir sopanın ucuna bağladığı paçavra bir bohçanın içinde, azıcık eşyasıyla gelmiş olacaktı. Belki de kocası onun, tenine değen ipeğin okşayışıyla ya da mürün kışkırtıcı kokusuyla baştan çıkarılabilecek türden bir kadın olduğunu düşünüyordu. Onun sevgisinin çok daha ucuza satın alınabileceğini, kendisine bağlılığından başka bir şeye mal olmayacağını keşfetmekten memnun olacağını umuyordu.

"Sugar comfit?"

"Hayır!" Willow, şövalyenin ısrarı karşısında daha da şaşırılmış bir halde, sertçe, "Hayır," dedi. "Zerre kadar aç değilim."

Reddetmesi, Willow'un kalın bıyıklarının çaresizlikle sarkmasına neden oldu. Willow ilk kez onun kirpiklerinin aşağı doğru kısa bir hareketini yakaladı ve bunu kendi sorgulayıcı bakışıyla takip etti. Etek, sanki çok daha iri bir kadın için dikilmiş gibi üzerinde bol duruyordu. Güçlü kuvvetli kardeşlerinin yanında kendini hep eksik hissetmişti. Stefan, bir söğüt değneği kadar sıska ve iki kat daha topal olduğu için onunla sık sık alay ederdi. Belki de Lord Bannor geniş kalçalı ve genç Beatrix'inki gibi dolgun göğüslü kadınları tercih ediyordu.

Zavallı çocuk görünüşüne engel olamıyor. Blanche'ın acıyan mırıltısı o kadar açıktı ki, Willow üvey annesinin kötü niyetli bir cadı gibi arabanın tepesine tünediğini görse şaşırmasdı.

Hâlâ ters ters bakarken şövalyenin elinden şekeri kaptı ve tek lokmada mideye indirdi. Şövalye o kadar yatışmış görünüyordu ki, onun çekingen bir tavırla uzattığı incir tatlısını da kabul etti. Ama şövalye sepetten bir koyun budu çıkarıp ona doğru salladığında, kadın birdenbire az da olsa iştahını kaybetti.

Şüpheleri onu bir kez daha babasının elini çekiştiren bir çocuk gibi hissettirdi.

Leydi Blanche beni sevecek mi?

Tabii ki, tatlım. Babamın küçük prensesini kim sevmez ki?

Böyle bir yalana bir kez inanacak kadar saftı. Eğer kendini tekrar kandırırsa, bu pervasız kararından pişmanlık duymak için bir ömrü olacaktı.

"Bana şu Lord Bannor'dan biraz daha bahset," diye sordu. "Bana savaştaki cesaretinden, krala ve ülkesine olan bağlılığından bahsettiniz ama nasıl bir adamın gelinini seçmesi için bir başkasına yalvaracağını hâlâ bilmiyorum."

Sir Hollis koyun buduna düşünceli bir ısırik verdi. "İhtiyatlı biri."

Omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Belki de eksik olan kendisi değil, kocasıydı.

"O..." bankta öne doğru eğildi, şüphelerini yüksek sesle dile getirmeye cesaret edemiyordu, "... kötü niyetli mi?"

Sör Hollis neredeyse ağzına attığı koyun etiyle boğuluyordu. "Ben tam olarak öyle demezdim."

Willow onun tepkisini pek de rahatlatıcı bulmadı. "Savaşta şekli mi bozulmuş? Bir uzvunu mu kaybetmişti? Bir gözünü mü?" Bir ürpertiye bastırdı. "Burnunu mu?"

Şövalyenin bıyığı, hapsirliğini tutmaya çalışıyormuş gibi seğirdi. "Sizi temin ederim ki leydim, Lord Bannor Fransa'dan tüm önemli parçaları sağlam olarak döndü."

Willow kaşlarını çattı ve bir erkeğin hangi yönlerinin önemli olduğunu düşünebileceğini merak etti. "Peki ya mizacı? Nazık bir adam mı? Adil bir adam mı? Yoksa düşünceli ve şiddetli öfke nöbetleri geçiren biri mi?"

Sör Hollis ona göz kırptı. "Lordum sizi temin ederim ki kendisi içkiye, kontrolsüz öfkeye ya da küfre düşkün biri değildir."

Willow bankta arkasına yaslandı ve ellerini kucağında birleştirdi. "Sanırım bir kadın kocasından bundan fazlasını isteyemez."

Yine de bir zamanlar daha fazlasını istemişti. Çok daha fazlasını. Prensini kısıcak bir görüntüsü gözlerinin önünden geçti ve acı tatlı bir özlem duygusu uyandırdı. Onun kahkahalarının zengin yankısını bir daha asla duyamayacaktı. Bir daha asla onun hayali öpücüğünün ballı tatlılığını tadamayacaktı. Kızlık hayallerini etten, kemikten, kandan bir adamla değiş tokuş etme zamanı gelmişti. Gözlerini kapadı ve hüznü bir iç çekişle prensine veda etti.

Lord Bannor'a iyi bir eş olmaya kararlıydı. Yaşlı ve hasta olması, topal olması ya da krala ve ülkesine hizmet ederken sakatlanması önemli değildi. Eğer Lord Bannor ona ve sadece ona bağlılık yemini etmeye hazırsa, kadın da onun için bundan daha azını yapamazdı.

Kararlılığıyla güçlenen Willow gözlerini açtı. Ya da en azından öyle olduğunu düşündü. Ama arabanın penceresinin çerçevelediği görüntü onu bir rüyaya dalmış olması gerektiğine ikna etti.

Tyne Nehri'nin köpüklü sularına bakan uçurumun üzerinde bir kale yüzüyor gibiydi. Babasının yıkık dökük kalesine hiç benzemiyordu. Zarif yuvarlak kuleler bulutlara doğru uzanıyor, gri arduvazdan konik çatılarla taçlanıyordu. Mazgallı bir duvar, devasa sarayı kumtaşından geniş bir perdeyle çevreliyordu.

Willow gözlerini kırptırdı. Rüya görüyor olmalıydı, çünkü bir prensten başka kim böyle görkemli bir evde yaşayabilirdi ki?

Sör Hollis, "Tabii ki siz," diye cevap verene kadar soruyu yüksek sesle sorduğunu fark etmemişti.

Geniş gözlerini şövalyeye çevirdi.

Adamın gergin gülümsemesi kadının omurgasında bir ürperti yarattı. "Çünkü o görkemli mesken Elsinore'dur ve sen, canım, onun yeni leydisisin."

"Savaş arabası yaklaşıyor! Savaş arabası yaklaşıyor!"

Gözcünün çılgılığı gözetleme kulesinden yankılanır ve ardından bir av borusunun anırması duyulurken, Bannor esnedi ve sandalyesinden kalkmayı reddederek uzun bacaklarını uzattı. Desmond geçen hafta içinde iki kez benzer bir hileyle onu kuleden uzaklaştırmıştı. İlk seferinde tereyağlı döşemenin üzerinden kayarak merdivenlerden aşağı düşmüştü. Eğer duvar, baş aşağı yuvarlanışının şiddetini kırmasaydı, boynunu kırabilirdi. Korna ikinci kez çaldığında daha dikkatli davranmış, Mary Margaret'in bir avuç meşe palamuduyla büyük salona çektiği yağlanmış domuz bacaklarının arasından koşarak geçip onu yere serene kadar parmak uçlarına basarak merdivenlerden inmiş ve köşeleri gözetlemişti.

Kralının Guienne ve Poitou'daki topraklarını savunurken pek çok kuşatmaya katlanmıştı ama hiçbirisi bu kadar uzun sürmemiş ve bu kadar acımasız olmamıştı. Hollis çocuklarına bir anne aramak için ayrıldığından beri Bannor işlerinin çoğunu kuleden yürütüyor, sadece çocuklar uyurken gecenin karanlığında sığınağından çıkmaya cesaret ediyordu.

Bir sabah şafağa yakın, paylaştıkları birbirine bağlı odalara girdiğinde, ikisini de bir yavru gibi kocaman sayvanlı bir yatağın içinde bulmuştu. Mary Margaret altın sarısı saçlarını Desmond'ın göğsüne yaymış, başparmağını küçük pembe dudaklarının arasına sıkıştırmış uyuyordu. Desmond'ın açık ağzından hafif bir horlama sesi geliyordu. Oğlunun çilli yanaklarını ve kalkık burnunu inceleyen Bannor başını salladı, bu kadar melek gibi bir yüzün böyle şeytanlıklar yapabileceğine hayret etti.

Onu rahatsız eden çaresizlik duygusu doğasına tamamen yabancıydı. Savaşçı olmakla ilgili her şeyi biliyordu ama baba olmakla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Nasıl oluyordu da kralın en güçlü on iki yüz askerinden oluşan bir lejyona komuta edebiliyordu?

ve tehlikeli adamlar, ama cılız bir çocuğu en basit isteğini yerine **g e t i r m e s i** için ikna edemiyorlar mıydı?

Mary Margaret'in buğulu mavi gözleri irkilerek açıldığında, delikanlının kestane rengi saçlarından bir tutamı düzeltmek için uzanıyordu.

"Baba?" diye fısıldadı. "Sen bir hayalet misin?"

"Hayır, bal küpü," diye mırıldandı. "Sadece bir rüya."

Gözlerini kapatıp memnun bir iç çekişle tekrar uykuya daldı ve Bannor'ın ses çıkarmadan odadan çıkıp gitmesine izin verdi.

Gözcünün çığlığı bir daha gelmedi. Bannor sandalyesine iyice yerleşti ve biraz kestirmek umuduyla çenesini göğsüne dayadı. Geceleri dolaşmaya, kuşatılmış bir hayalet gibi kendi şatosuna dadanmaya başladığından beri uyku ele geçirilmesi zor bir ödöl haline gelmişti.

Kapıya vurulduğunda ayağa fırladı ve içgüdüsel olarak geniş kılıcını kaptı.

"Lordum, Lordum!" Fiona bağırdı, aksanlı konuşması kapının kalın meşesi tarafından bastırılmıştı. "Sancağınız güney yolunda bir fersahtan daha az bir mesafede görüldü! Bu senin leydin!"

Hanımefendisi. Bu fikir karşısında şaşırان Bannor kılıcını yavaşça indirdi. Margaret'in altı yıl önce ölümünden beri kendisine ait diyebileceği bir hanımı olmamıştı.

Yaşlı hemşirenin sabırsızlıkla gıdıkladığını duyabiliyordu, çünkü kapıyı engellemek için kullandığı sağlam bankı kenara çekip direği kaldırdı. Fiona sahanlıkta durmuş, boğumlu elleriyle önlüğünü sıkıyordu. "'Bu sizin leydiniz, lordum! Sonunda geldi!"

Bannor sandalyenin arkasından bordo renkli çiftetellisini kaptı ve gömleğinin üzerine silkti. İri parmakları kalçalarını saran daracık tuniğin fildişi düğmelerini karıştırırken, yeni gelinini karşılamak için zırhsız ve silahsız yürümek yerine, savaşa at sürmek için posta zırhı, plaka zırh ve miğfer giymiş olmayı diledi. Geniş kılıcına özlemle baktı, kalçasındaki tanıdık ağırlığı olmadan saldırıya karşı ne kadar savunmasız hissedeceğini biliyordu.

"Çocuklar emrettiğim gibi annelerini karşılamak için toplandılar mı?"

"Evet, lordum. Her biri. Bebekler bile." Fiona şato için yeni bir leydiye sahip olma ihtimalinden dolayı sevinçten titreyerek ona baktı. İlk iki hanımını çok sevmiş ve onlar çok genç yaşta ve trajik bir şekilde öldüklerinde Bannor kadar derin bir üzüntü duymuştu.

Örgülü gümüş bir zinciri kalçalarına doladı, sonra dağınık saçlarını düzeltti. "Sanırım o gelmeden önce onları teftiş etmeliyim. Bir savaşçı, adamlarına birkaç talimat ve cesaret verici söz söylemeden onları asla savaşa göndermez."

Fiona, "Evet, ve eminim sizin öğütleriniz için can atıyorlardır, lordum," diye söz verdi.

Daha az temkinli bir adam ona inanmaya meyilli olabilirdi, diye düşündü Bannor iç bailey boyunca ilerleyip duvarlarla çevrili avluda toplanan çocukları incelerken. Aslında dikkat çekici bir şekilde sıraya benzeyen bir yerde duruyorlardı. Fiona, ev halkına en son katılan iki çocukla hokkabazlık yaparak onların kuyruğunu oluşturuyordu. En büyüğünden en küçüğüne kadar çocuklar, aralarında ne bir kıpırdanma ne de bir sırtma olmadan dosdoğru önlerine bakıyorlardı. İfadelerindeki masumiyet Bannor'u belirgin bir şekilde huzursuz ediyordu.

Desmond kardeşlerinden daha az melek gibi görünmese de, omzuna tünemiş kanadı kırık karga Bannor'a dik dik baktı ve çocuğun tuniğinin boynundan çıkan tüylü kuyruğu sinirle seğirdi.

Bannor bu kokunun kaynağının araştırılmamasının daha iyi olacağına karar vererek ellerini sırtında kavuşturdu ve eğilip yanındaki ince, sarı saçlı çocuğun kirden halkalanmış boynunu kokladı. "Peki en son ne zaman banyo yaptın genç Hammish?"

Çocuk parmaklarıyla geriye doğru saydı. "İki haftadan daha az bir süre önce. Ama ben Hammish değilim, efendim." Yanında duran ufak tefek adamın kaburgalarına bir dirsek atarak mırıltılı bir *ses çıkardı*. "O öyle."

"Hmmmm..." Bannor, Hammish'e düşünceli bir kaş çatarak üzüntüsünü maskeleydi. Delikanlının sağlam bacakları ve kalın, düz tarçın rengi saçları vardı.

Başında toprak bir çanak vardı. "Yani sen Hammish mi olacaksın?"

"Evet, lordum."

"Bana efendiniz olarak hitap etmenize gerek yok. Bana 'Baba' diyebilirsiniz. "

"Evet, lordum."

Bannor iç çekti. Baş ağrımaya başlamıştı. Adlarını hatırlayamazsa çocukları yeni annelerine pek de iyi tanıtamazdı. İnandırıcı bir yalan bulmak için çabaladı. "Savaşa girmeden önce, sancağımın altında savaşan tüm askerlerin isimlerini haykırması yaygın bir uygulamadır. Bunu denemek ister misiniz?"

Çocuklar öne doğru eğildi ve boyunlarını sağa doğru bükerek sıralarının başındaki çocuğa baktılar. Omuzlarını somurtkan bir omuz silkmeye kaldırdı, sonra usulca havladı, "Desmond!"

Diğerleri de sırayla onu takip etti. "Ennis!"

"Mary!"

"Hammish!"

"Edward!"

"Kell!"

"Mary Margaret!"

"Meg!"

"Margery!"

"Colm!"

İki bebek bir goo ve bir gurgle ekledi. Fiona Bannor'a bebeklerinki kadar dişsiz bir sırıtış verdi. "Biz bu küçük meleklerle Peg ve Mags diyoruz."

Bannor burun kemiğini sıktı. Başındaki ağrı derinleşerek zonklamaya dönüşmüştü ama yine de yabancılar arasından kendi çocuklarından birini seçebilmeye yaklaşamamıştı. Cehennem ve lanet olsun, onlar yabancılardan oluşan bir *kalabalıktı*.

Yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "İyi bir çabaydı. Bir kez daha deneyelim mi?"

"Lackwit," diye mırıldandı Desmond.

Bannor ona dar bir bakış attı. "Neydi o, delikanlı?"

Çocuk ona melek gibi bir gülümseme verdi. "Nasıl istersen" dedim. "

Bannor onun küstahlığıyla yüzleşmeden, gözcünün borusundan çıkan güçlü bir ses avluya heyecan dolu bir sarsıntı gönderdi. Zincirlerin şangırtısını, kapı kapısı gıcirtısı yukarı doğru ilerlerken gıcirdayan bir gıcirtı izledi. Mahmuzların müzikal şingirtısı ve toynakların ritmik gümbürtüsü arabanın son yaklaşmasını müjdeliyordu.

Bannor, Hammish ve Mary'nin arasında sıraya girerek askerleriyle birlikte durmayı tercih etti. Şövalyelerden oluşan kabile ayrılıp savaş arabası durduğunda Bannor ceketini çekti ve artık olmayan sakalını düzeltmek için uzandı. Henüz temiz traşlı çenesine alışmamıştı ama sakalının, ne zaman yavruları yanına gelse alev alma eğilimi göz önüne alındığında, yakında alışacağına karar verdi.

Kıpırdanmaya alışkın bir adam değildi. Onun tedirginliğini fark eden Fiona yanına geldi ve en küçük bebeği kollarına attı. Fiona ona kesik bir kafa uzatmış olsaydı Bannor daha fazla dehşete düşmezdi. Mırıldanan yarattığı kol uzunluğunda tutmaya çalıştı ama kıpırdanmaya başlayınca, sanki sipahilerinin saatlerce avluda savurup tekmeledikleri kurumuş domuz mesanelerinden biriymiş gibi kolunun altına sıkıştırdı.

Sinirlenen Fiona, battaniyeye sarılı bohçayı kurtardı ve düzgünce kolunun kıvrımına yerleştirdi. "Üzülmeyin lordum," diye mırıldandı ve parmak uçlarında durarak onun yanağını okşadı. "Kucağında bebeği olan güçlü bir adama karşı koyabilecek bir genç kızla henüz tanışmadım."

Bannor, ihtiyacı olan son şeyin kendisini karşı konulmaz bulan bir gelin olduğunu söylemek için ağzını açtı ama artık çok geçti.

Hevesli genç bir yaver, arabanın kapısını açmak için koşturmaya başlamıştı bile; böylece ince, deri giysili bir ayak ortaya çıktı.

OceanofPDF.com

Dört

Arabanın kapısı açıldığında Willow tereddüt etti ve Sör Hollis'e kararsızca baktı.

Şövalye geri çekildi. "Belki de o koyun budunun tamamını yememeliydim, canım. En iyisi sen önden git. Ben hemen arkada olacağım."

Willow derin bir nefes aldı ve bir bacağını yavaşça arabadan dışarı kaydırды. Kocasının ayaklarının dibine bir arpa çuvalı gibi dökülmek hiç de iyi olmazdı. Kukuletasının derin girintilerine şükrederek, arabadan inerken gözlerini ağırbaşlı bir şekilde kaldırım taşlarına dikti ve ne kadar deforme olmuş ya da çirkin olursa olsun, kocasının yüzüne ilk baktığında irkilmeyeceğine dair kendi kendine yemin etti.

Ancak kendi ayakları üzerinde durduğunda yukarı bakmaya cesaret edebildi. Ve yukarı. Ve yukarı.

Prensinin yüzüne.

Willow nefesini tuttu ve o gün içinde ikinci kez bir rüyaya daldığına ikna oldu. Daha önce gördüklerinden daha tatlı ve daha büyüleyici bir rüyaya.

Ama karşısında duran adamı o bile hayal edemezdi. Ağzının etrafındaki sık parantezleri çizmeyi ya da çenesini en ufak bir sakal gölgesiyle gölgelemeyi asla düşünemezdi. Güneşin öpücüğü altında belli belirsiz oluklar açmış ve tenini zengin, derin bir altın rengine boyamıştı. Saçları parlak samit değil, ham ipekti, omuzlarının hemen üzerine kadar kırpılmıştı ve nadir gümüş ipliklerle kaplıydı. Gözlerinin gece mavisini derinliklerinde hem zekâ hem de mizah parıltıyordu ve sağ çenesindeki anlaşılması zor gamze, ağzının somurtkan ve tatlı kamburunu vurgulamaya yarıyordu.

Onu hayal ettiği gibi ince değil, geniş ve kaslıydı. Çenesindeki kararlı çıkıntı, onun iffetli öpücükler çalmakla yetinen bir çocuk değil, kızın verebileceği her şeye sahip olana kadar durmayacak bir adam olduğu konusunda onu uyarıyordu.

Onun adamı.

Düşünceleri onu telaşlandırınca bakışlarını indirdi. Ancak o zaman adamın kollarında bir şey tuttuğunu fark etti; belki de onun için başka bir hediye. Şüphesiz, sevgisinin şefkatli bir vaadinin eşlik edeceği pahalı bir hazine.

Willow başlığını indirdi, sonra başını geriye eğip ona gülümsedi.

Bannor artık karısı olan pelerinli güzele bakarken, tek bir düşünce arzu sisini delip geçti.

Hollis'i öldürecekti.

Elleri başka bir işle meşgul olmasaydı, kadının yanından geçip korkağı boğazından tutarak arabadan dışarı atabilirdi. Hal böyle olunca, felç olmuş bir dehşetle kadına bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Basit bir fileto alnını çevreliyordu, narin altın bant yüzünü çevreleyen koyu bukleler bulutunu evcilleştirmek için cesur ama nafile bir çaba sarf ediyordu. Küçük bir ağzı vardı. Üst dudağı alt dudağından biraz daha dolgundu, bir erkeğin onu öpmeden önce nefes alırken dişlerinin arasında nazikçe yakalaması için mükemmel bir şekil. Koyu renk kirpikli gözleri iri ve griydi ama onu heyecanlandıran bakışları değil, *içindeki* bakıştı. Kendisine hayranlıkla bakan, zevkten öylesine doymuş kadınlar olmuştu ki, adını bile zar zor fısıldayabiliyorlardı ama hiç biri ona sanki her duasının cevabı oymuş gibi bakmamıştı. Bu hem zorlayıcı hem de tedirgin ediciydi.

Bannor onu Elsinore'a davet etmek için ağzını açtı.

"Sen benim annem misin?"

Bannor ağzını kapattı. Küçük Mary Margaret safları bozmuştu ve yeni gelene göz kırpıyordu.

"Sen benim annem misin?" diye tekrarladı küçük kız, kadının pelerininin kolunu çekiştirirken altın saçları sallanıyordu.

Willow'un bakışları yavaşça çocuğa kaydı. Ne gördüğünü tam olarak anlayamamış gibi hızla gözlerini kırıştırdı. Willow bir yanıt veremeden, Desmond küçümseyerek, "Elbette o senin annen değil. Senin annen öldü."

Mary Margaret'in mavi gözleri yaşlarla doldu.

Beş yaşındaki Meg onun omzunu okşadı, kendi tombul alt dudağı titremeye başlamıştı. "Ağlama, Mary Margaret. En azından senin bir annen vardı. Ben, Margery ve Colm'un ise hiç a n n e m i z olmadı."

"Çünkü hepiniz piçsiniz," dedi Edward neşeyle. "Peg ve Mags de öyle."

Kell ters ters baktı, küçük elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı. "Kız kardeşimize piç deme, seni ahmak!"

"Piç olmakta utanılacak bir şey yok," dedi Hammish ciddiyetle, Bannor'un boştaki elini çekiştirerek. "Siz de bir piçsiniz, değil mi lordum?"

"Evet, oğlum, öyleyim," diye mırıldandı Bannor, gelininin yüz ifadesinin şaşkınlıktan dehşete dönüşmesini izlerken. Yavaşça kavga eden çocuk sırasına bakarken, sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibi başını sallamaya başladı.

Ya da bir kabusun içine yuvarlanmak.

Meg'in onu teselli etme çabalarına rağmen Mary Margaret'in hıçkırıkları kısa sürede hıçkırıklara dönüştü. Dört yaşındaki ikizler Margery ve Colm sempatik gözyaşlarına boğuldular ve Bannor'un bir zamanlar iyi düzenlenmiş hayatının hızla dönüştüğü maskaralıktan ziyade bir Yunan trajedisine daha uygun kederli bir koro oluşturdular.

Kell safları bozarak Edward'ı itti. "Şimdi, ne yaptığına bak, seni ahmak! Hepsini ağlattın."

"Onları ben ağlatmadım," diye itiraz etti Edward, onu geri iterek. "Onları Mary Margaret ağlattı."

On iki yaşındaki sırık gibi Ennis iki çocuğun arasına daldığında, homurtular ve yeminlerle noktalanın darbeler inmeye başladı. Desmond'ın kargası havaya kalktı, parçalanmış kanadını çırpı ve çılgınca öttü. Küçük ve tüylü bir şey pantolonunun paçasından aşağıya ve Meg'in eteğine sıçrayarak onu ciyaklattı. Hammish sendelemesine neden olacak kadar sert bir iki serseri darbe aldı ama gözlerini dikip bakmaya devam etti

parçalanmış zincirlerinin kalan tek halkası olarak görev bilinciyle ilerliyordu. Çocuğun metaneti Bannor'a ürkütücü bir şekilde kendisini hatırlattı. Fiona'nın kucağındaki bebek çok geçmeden savaş çılgınlıklarını yükseltmeye başladı, avazı çıktığı kadar bağırıyor ve küçük yumruklarını havada sallıyordu.

Sadece Bannor'un kucağındaki bebek, hepsini sağır etmekle tehdit eden bağırış ve ulumalardan mutlulukla habersizdi.

"Sessizlik istiyorum!" Bannor kükredi.

Savaştan döndüğünden beri ilk kez çocuklar ona itaat etmiş, öyle bir sessizliğe gömülmüşlerdi ki Desmond'ın omzuna konan karganın kanat çırpışlarını ve gelininin nefesinin hafif fısıltısını duyabiliyordu.

Gelininin kaçmaktan sadece bir adım uzakta olduğunu hissetti. Fiona'nın sözleri aklına geldi *-kucağında bebeği olan güçlü bir adama karşı koyabilecek bir genç kızla henüz tanışmamıştım.*

Kadının kederli ifadesini silmek için yükünü onun kollarına bıraktı. "Çocuklarım ve ben size Elsinore'a hoş geldiniz demek istiyoruz leydim."

Battaniyeyi geri çekti, sonra bebeğin başının tüy gibi mükemmelliğine bakarak durdu.

Gözleri dünkü yangının külü kadar serindi. "Hayır, teşekkür ederim," dedi sonunda ve ona geri uzattı. "Ben zaten yedim."

Pelerininin kürklü eteklerini arkasına atarak döndü ve arabaya tırmanarak kapıyı adamın suratına çarptı.

Bannor şaşkınlıkla arabanın kapısına oyulmuş geyiğe baktı. Çocuklar kıs kıs gülmeye başlayana kadar kasıklarına yavaşça yayılan sıcaklığın, gelininin belinde tutuşturduğu şehvet kıvılcımıyla hiçbir ilgisi olmadığını ve her şeyin battaniye yuvasından ona sırtan dişsiz bebekle ilgili olduğunu fark etmedi.

Beş

Willow at arabasının sırasına oturmuş, ellerini kucağında kenetlemiş, gözlerini önüne dikmişti. Uzun bir süre kıpırdamamıştı, hatta kapı açıldığında ve siyah saçlarla tozlanmış kaslı bir kol Sör Hollis'in tuniğini tutup sinmiş şövalyeyi arabadan dışarı çektiğinde bile kıpırdamamıştı. Benzer bir seremonisizlikle çıkarılmayı bekliyordu ama yeni kocası onu yalnız bırakmaktan memnun görünüyordu.

Tek başına. Etrafının hep başkalarıyla çevrili olması ama yine de hep yalnız olması onun kaderiydi. Kalbi kulaklarında alçak ve boş bir şekilde atıyor, onu bir yabancıya ne kadar özgürce ve dikkatsizce sunabileceğini alaycı bir şekilde hatırlatıyordu. Görünüşe göre üvey annesinden daha fazla ihtiyacı olmayan bir yabancıya.

Arabanın dışındaki sesler uzun zaman önce önce fısıltıya, sonra da sessizliğe dönüşmüş olsa da, bu seslerin yankıları hâlâ kafasının içinde çınlıyordu.

Sen benim annem misin?

Tabii ki, o senin annen değil. Annen öldü.

En azından bir annen vardı. Bizim hiç annemiz olmadı.

Çünkü hepiniz piçsiniz.

Willow onları susturmak için başını salladı. Sör Hollis, efendisinin erdemlerini överken, Lord Bannor'ın fetihlerinden bazılarının aşk dolu olduğunu söylemeyi ihmal etmişti.

Tanrı aşkına, adam kaç çocuk doğurmuştu? On mu? On iki mi? Yirmi mi? Adam ona en küçük bebeği verene kadar dehşet dolu şaşkınlığından uyanmamıştı, sanki onun yavruyu göğsüne bastırmasını ve annelik zevkiyle kendinden geçmesini bekliyormuş gibi gülümsüyordu. Dizlerinin bağının çözülmesine neden olan şeyin bebeğin yumuşak mırıltısı değil, adamın sert cazibesi olduğunu asla bilemeyecekti.

Gülümseme. Sözler veren ve aynı hain nefeste onları bozan bir gülümseme.

Siz bir piçsiniz, değil mi lordum? Evet evlat, öyleyim.

Alaycı itirafı onu uyarmış olmalıydı. Ona kalbini sunan asil bir prens değil, huysuz bir cüce ordusuna komuta eden kötü kalpli bir devdi. Willow bir elini ıslı buklelerine dokundurarak, pelerininin kapüşonunu geriye ittiğinde yüzünde beliren dehşet ifadesini hatırladı. Tam şu anda, onunki kadar acı bir hayal kırıklığı yaşıyor olabilirdi.

"Hanımefendi?"

Willow korkuyla irkildi ama yalvaran ses ne bir erkeğe ne de bir çocuğa aitti, bir kadının hafifçe çalan aksanıydı.

"Eğer içeri gelmek isterseniz, odanızı hazırladım."

Willow perdeyi kaldırdı ve dışarı baktı. Kambur bir figür, gecenin gölgelerine karşı silüet oluştuyordu. Sonsuza dek arabada kalamazdı, diye düşündü umutsuzca. Artık hoş karşılanmadığı bir eve dönmeyi de talep edemezdi. Babası Blanche'in isteklerine karşı gelmesine asla izin vermezdi ve üvey annesi de Lord Bannor'ın altınlarını asla geri vermezdi.

Eğer Bedlington'a geri kaçarsa, Blanche'in onu bağlatıp bir atın sırtına attıracağına ve kocasının kollarına teslim edeceğine hiç şüphe yoktu. Şu anda bile, böyle bir adama bağlanma ihtimali omurgasından aşağı garip bir ürperti gönderiyordu.

"Gel bakalım genç kız," diye mırıldandı kadın. "Lordumuzdan korkmana gerek yok."

Willow, kalbinin derinliklerinde kadının yanıldığını bilmesine rağmen, sığınağını terk ederek kapıyı açtı.

Kambur kocakarı, Willow'u şatonun geniş, kaldırım taşlı geçitlerinden geçirirken, omzunun üzerinden dişsiz bir sırıtış fırlattı. "Utangaçlığın için özür dilemene gerek yok, genç kız. Sevgilim Liam'la evlendikten sonra, Tanrı onun azgın ruhuna rahmet etsin, beni yatağın altından çıkarması iki gün ve üç fiçı bira sürdü. O zamana kadar eteklerim başımın üzerinde yatmaktan başka bir şey yapamayacak kadar sarhoştum." Willow'a muzip bir göz kırptı. "Liam'in umurunda değil gibiydi."

Willow, Lord Bannor'ın duyarsız bedeninin ırzına geçtiği karanlık görüntüsünü silkeleyerek, kocakarıyı taş sütunların üzerine tünemiş yağlı balmumu mumların aydınlattığı dolambaçlı bir merdivene kadar takip etti.

"Gelininin mallarını tatmaya hevesli olduğu için bir erkeği suçlayamazsın. Ama üzülmene gerek yok, genç bayan. Tek eliyle bir adamın kafasını koparabileceğine dair söylenenlere rağmen Bannor'umuz bir kuzu kadar naziktir."

Willow, Lord Bannor'ın onun duyarsız, *başsız* bedeninin ırzına geçtiğini hayal ederek sertçe yutkundu.

"Evet, bir bayanı nasıl memnun edeceğini bilen biri varsa o da bizim lordumuzdur."

Willow kuru bir sesle, "Yeterince pratik yapmış gibi görünüyor," dedi.

Fiona sahanlıkta durakladı ve sanki kız gibi bir güveni paylaşmak istercesine kemikli bir pençeyle onu kendine doğru çekti. "O kadar güçlü olduğu fısıldanıyor ki, sadece gözlerinin içine bakarak bir kadının karnındaki bebeğin hızlanmasını sağlayabiliyor."

Willow ürperdi. "O zaman o yakınımıdayken bakışlarımı kaçırmaya çalışacağım."

Kadın kıkırdadı, kuru elma suratı büzüşerek alaycı bir ifadeye büründü. "Delikanlı bu kadar güzel görünmeseydi böyle bir yemini tutmak daha kolay olurdu."

Willow gerçeği söyleyecek bir karşılık bulamadı. İkinci bir dizi dolambaçlı merdiveni tırmanırken adımları daha da kurşuni bir hal aldı. Görünüşe göre hapishanesi bir kule olacaktı. Sade bir hücre ya da belki de Bedlington'da yattığının aynısı olan çocuk beşiklerinden birinin dibine serilmiş saman bir palet bekliyordu. Merdivenlerin tepesindeki kapı Fiona'nın ısrarıyla açıldığında, nefesi kesildi ve irkildi.

Blanche Bedlington'a gelir gelmez, babamın henüz satmadığı tüm hazineler üzerinde hak iddia etmişti. Büyük salonun duvarlarında kalan duvar halılarını sökmüş ve yatağının üzerine asmıştı. Bir zamanlar şapelde kutsal ayinleri sunmak için kullanılan gümüş kadehlerden bal likörünü yudumlamıştı. Willow'un annesine ait olan inci işlemeli kuşakla uyumuştı. Yıllar geçtikçe, Willow böyle bir lüksün ne kadar baştan çıkarıcı olabileceğini unutmuştu.

Bu çardağın sıvalı duvarlarına mor ipekten örtüler asılmıştı. En iyi Norveç köknarından yontulmuş ahşap bir zemine güzel kokulu rezene ve pennyroyal dalları serpilmişti. Taş bir davlumbazın örttüğü kemerli bir şöminenin karnında ateş neşeyle çıtırdıyordu.

Yatağı hasır bir palet değil, işlemeli keten perdelerle örtülü büyük bir dört direkliydi. En harikuladesi de kalın taş duvarın derinliklerine yerleştirilmiş olan lanset pencereydi. Sahanlıktaki ok halkasının aksine, kaba meşe panjurlarla örtülmemiş, camla kaplanmıştı; Willow'un hayatı boyunca görebileceğini hayal bile edemeyeceği kadar nadir ve değerli bir hazineydi.

Oda sanki şımartılmış bir prenses için hazırlanmış gibiydi. Ya da sevilen bir gelin.

Willow pencere camında kendi sersemlemiş yansımasına bir an göz attığında, hoppa bir çocuk gibi dönüp durma isteğine karşı koydu.

"Umarım oda sizi memnun eder leydim," dedi Fiona ona gülümseyerek. "Bu Leydi Margaret'in odasıydı, ondan önce de Leydi Mary'nin." Yaşlı kadın istavroz çıkardı. "Tanrı onların nazik ruhlarını huzura kavuştursun."

Willow'un baş döndürücü sevinci soldu. "Leydi Margaret ve Leydi Mary mi?"

"Evet, lordun ilk iki karısı. Melekler kadar tatlı huylu ve sevimliydi." Başını salladı ve diliyle hüznü bir *tıslama* sesi çıkardı. "Zavallı delikanlı onların zamansız ölümleri yüzünden hep kendini suçladı."

Willow nefesinin altından, "Öyle de olmalı," diye mırıldandı. Hiç şüphesiz o yatakta bebeklerini kusarak ölmüşlerdi.

Yaşlı kadının sözleri rahat odanın üzerine bir gölge düşürdü. Erken gelişmiş Beatrix ve evli kız kardeşleri bazen erkekliklerinin gücünü doğurabilecekleri çocuk sayısıyla ölçen erkekler hakkında fısıldaşırlardı. Eşlerini, tohumları kök salana kadar iyice ve tekrar tekrar sürülmesi gereken verimli tarlalardan biraz daha fazlası olarak gören erkekler. Belki de bu Lord Bannor tam da böyle bir adamdı. Belki de onu çocuklarının malı olması için değil, doymak bilmez arzularının kölesi olması için aramıştı.

Düşünceleri anlaşılmış olmalıydı ki Fiona bir kolunu ona doladı ve hızlıca, sertçe sıktı. "Eğer sen

Benim yaptığım gibi yatağın altına saklanmak istiyorsan, genç kız, Lord Bannor'un seni kollarına almak için bir sürahi biraya ihtiyacı olmayacağını unutma. Onun hiçbir genç kızın karşı koyamayacağı cazibesi olduğu söylenir."

Willow, "İşte ben de bundan korkuyorum," diye fısıldadı.

Ama kadın çoktan gitmiş, onu efendisinin zevkini beklemesi için yapayalnız bırakmıştı.

"Seni boğazlamamam için bana iyi bir neden söyle?" Bannor kuzey kulesini arşınlarken, köşeye sıkışmış bir geyik gibi yuvarlak duvarlara bakarak onuncu kez talepte bulundu.

Hollis umutla, "Ben senin tek değerli satranç rakibinim," dedi.

Bannor ona buz gibi bir bakış fırlattı. "Son on bir kez oynadığımızda seni yenmiştim."

"Ah, ama beş hamleden fazla sürdü."

"Sadece senin için üzülüğüm için. Şu anda yenik düşme tehlikesiyle karşı karşıya olmadığım bir zayıflık."

"Daha da acısı," dedi Hollis asık suratla, sanki böyle zavallı bir duruşun onu Bannor'un gazabına daha az hedef yapacağını umuyormuş gibi sandalyesine daha da gömüldü.

"Seni bana çocuklarıma annelik edecek bir dişi sığır bulman için gönderiyorum ve sen bana bir ... bir ... getiriyorsun." Bannor kukuletanın kürkle kaplı derinliklerinden çıkan bu enfes yarattığı tarif etmekte zorlanarak durdu. Kızın keskin yüz hatları ve samur saçları gözlerinin önünde dans ederken sesi hem sertleşti hem de yumuşadı. "Bir tanrıça!"

"Bir tanrıça değil, bir Madonna," diye itiraz etti Hollis. "Onu kardeşleriyle birlikte görmeliydiniz. Şefkatin ve bağlılığın ruhu gibiydi. Onu gördüğüm anda, kendi çocuklarınızı kollarını açarak karşılayacağını biliyordum."

"Evet, öyle yaptı." Bannor gömleğinin ince keteni üzerinden göğsüne vurdu. "Bu yüzden hizmetkârlar en iyi pantolonumdaki sidiği temizlerken ben kulede sadece gömleğim ve hortumumla dolaşıyorum."

Hollis yenik bir iç geçirdi. "Onu ilk gördüğümde başında bir şapka vardı. Ve elma."

Bannor dönüp kâhyasına göz kırptı ve adamın aklını gerçekten yitirip yitirmediğini merak etti.

"Ona net bir şekilde baktığımda artık çok geçti. Pazarlık yapılmıştı. Seninle evlenmek için öz babasına meydan okumuştun."

"Yani onun sözünü kabul ederek bana meydan okumayı seçtin."

Bu bir soru değil, bir ifadeydi ve Hollis akıllıca sessizliğini korudu. Ta ki içinden, "Sen de aynısını yapardın," diye mırıldanana kadar.

Bannor ona dar bir bakış attı.

Hollis bu bakışa karşılık vermeye cesaret etti. "Biz nikâh ilanının okunmasını beklerken ailesinin ona nasıl kalpsizce davrandığını görseydin sen de aynısını yapardın. Babası onu görmezden geldi. Üvey annesi onu küçümsedi. Erkek ve kız kardeşleri sanki bir köleden farksızmış gibi ona emirler yağdırıyordu. Ve üvey kardeşi..." Hollis başını salladı, ağzı acımasız bir çizgiye dönüştü. "Gözleri ona takıldığında gözlerindeki bakışı hiç umursamadım."

Böylesine hassas bir hazinenin kötü kullanıldığını düşünmek Bannor'da yumruğunu duvara vurma isteği uyandırdı. Bedlington'lı Rufus'un üzerine yürümek ve malikânesini yerle bir etmek için can atıyordu. O şehvet düşkünü üvey kardeşini merhamet dileyene kadar dövmek için can atıyordu.

"Onu dövdüler mi?"

"Sanmıyorum. Onların nezaketsizliği yüzünden yaralanan ruhuydu, bedeni değil. Çürük ama kırık değil."

Bannor, küçük Mags'i tekrar kollarına atıp arabanın kapısını yüzüne kapattığında o ruhu bir anlığına yakalamıştı. Savaş sırasında herkesin onun emirlerine itaat etmek için koşuşturmasına o kadar alışmıştı ki, onun meydan okuyuşunu alkışlama dürtüsüyle irkilmişti.

Savaşçı içgüdülerini takip etmeli ve ilk buluşmalarında zırh giymeliydi - onu kadının güzelliğinden koruyacak bir miğfer ve kalbini koruyacak bir göğüs zırhı.

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Çocuk doğurmam için beni ayartmayacak bir eş bulacağın konusunda sana güvenmiştim ve sen bana

Bana başka hiçbir şey düşündürmeyen bir kadın. Vücudunun benim tohumumla olgunlaşmaya başlaması ne kadar sürer sence? İki hafta mı? Bir hafta mı? Bir gece mi?"

Hollis parladı. "Belki de bekârlık yemini etmeyi düşünmelisin. Tanrı'nın bunu çok etkileyici bir fedakârlık olarak göreceğinden hiç şüphem yok, O'nun gözünde bıyıklı, şişman bir balıkçıyla evlenmenden çok daha hoşnut olur."

Bannor iki avucunu da masanın üzerine koyarak kâhyasının üzerine dikildi. "Eğer dilini tutmak istiyorsan, belki de sessizlik yemini etmeyi düşünmelisin."

Hollis ağzını kapattı.

Bannor başını sallayarak doğruldu. "Korkarım yaptığınız bu berbat kötülüğü geri almanın tek bir yolu var." Kapıya doğru gitti. Ama pencereden dışarı bakıp çocukların güvenli bir şekilde yatmış olmaları gerektiğine karar verene kadar kapıyı açmadı.

"Nereye gidiyorsun?" Hollis talep etti.

"Gelinime korkunç bir hata yapıldığını bildirmek için. Birleşme tamamlanmadan önce Edward'a evliliğin feshi için dilekçe vermemiz gerektiğini söylemek için."

Hollis ayağa kalktı ve 1.80 boyuna kadar yükseldi. "Onun böyle bir sefalet ve bakımsızlık içinde yaşamaya geri dönmesi düşüncesine katlanamam. Eğer onu istemiyorsanız, o zaman onu kendi karım o l a r a k saklayacağım."

Bannor, Hollis'in gelininin kremesi tenini okşadığını, Hollis'in parmaklarını kuzguni buklelerinin arasından geçirdiğini, Hollis'in bıyığıyla gelininin o nefis üst dudağını gıdıkladığını hayal etmeye çalıştı. O anda yüzündeki ifadenin ne olduğunu söyleyemezdi ama kâhyası korkuyla geriye doğru bir adım attı.

"Asil teklifini takdir ediyorum Hollis, ama senden asla böyle korkunç bir fedakârlık yapmanı isteyemem." Alaycılık sesinden süzüldü ve yerini pişmanlığın kasvetine bıraktı. "Eğer Leydi Willow fesih kararının ardından babasının evine dönmek istemezse, ona Wayborne Manastırı'ndaki rahibelere kadar eşlik edeceğim. Böyle bir kadın için tek uygun sığınak orasıdır."

Willow gibi çekici bir kadının kendini dindar ve erdemli bir hayata adadığını düşünmek Bannor'a acı veriyordu ama bu, Willow'un

başka bir adamın ondan zevk aldığını düşündü.

Gitmek için döndüğünde Hollis usulca, "Bu kadınla Elsinore'a döndüğümde Tanrı'nın gözünde senin karın olacağını iddia eden sen değil miydin?" dedi.

Bannor duraksadı, arkadaşının azarlaması kararlılık zırhını bir misericorde'un küçük bıçağı gibi deldi. "O halde yapmak üzere olduğum şey için beni affetmesi için dua edebilirim."

Willow, Harold'ın sızlanmalarını ya da Beatrix'in buyurgan emirlerini özleyeceğini asla düşünmezdi ama yatak odasının etrafına bakarken, bu alışılmadık sessizlik onu rahatsız etti. Bir zamanlar sessizliği ve yalnızlığı -düşünmek ve hayal kurmak için birkaç değerli anı- özlemişti. Şimdi nihayet yalnız olduğuna göre, ikisini de yapmaktan korkuyordu.

Yatak perdelerinin arkasına merakla bakması korkularını hafifletmedi. Samur postlar geriye doğru katlanmış ve keten çarşafın üzerine kadifemsi gül yaprakları serpilmişti; bu da Lord Bannor'ın ona asılmak için hiç vakit kaybetmeyeceğine dair karanlık şüphesini doğruluyordu.

Pelerininden sıyrıldıktan sonra masanın üzerindeki keten peçeteyi kaldırdı. Gümüş bir tabağın üzerinde, dokunulduğunda hâlâ sıcak olan bir kıymalı turtada duruyordu. Pastanın kabuğunu kemirdikten sonra perdeli bir oyuğa girdi ve burada bir lazımlık değil, gerçek bir mahzenin çökmekte olan lüksünü keşfetti. Kraliçe tahtı ahşap bir oturakla donatılmıştı ve etrafı taze saman avuçlarıyla çevriliydi. Karanlık kuyusundan aşağı "Halloo" diye bağırarak için çocukça bir dürtüye zar zor karşı koydu.

Yatağın karşısındaki duvara süslü bir dolap yerleştirilmişti. Willow son turtayı da yuttu ve dolaba yaklaştı. Kapısına oyulmuş şaha kalkmış geyik ona bakıyor gibiydi; güçlü boynuzları, koruduğu sırlara izinsiz girmeye cüret eden her genç kız için bir tehditti.

"Lord Bannor'un arması için kıızıyan bir geyik seçmemiş olması şaşırtıcı," diye mırıldandı karanlık bir sesle.

Dolap gıcırdayarak açıldığında, Lord Bannor'ın en son karısının ufalanmış kemiklerini bulmayı umarak kendini hazırladı. Ama ipek astarlı dolabın içinden sadece gümüş bir tarak ve bir kombinezon çıktı.

O kadar ince bir dokumaydı ki, yayılmış parmaklarını iki kat kumaşın arasından görebiliyordu.

Varlığı bile okşamaya davet ediyordu. Ama Willow giysiyi göğsüne doğru tutup uzunluğunu kendi göğsünde denediğinde, ipek ipeği okşayanın kendi elleri değil, sırtları keskin, koyu renkli tüylerle tozlanmış bir adamın elleri olduğunu gördü.

Canlı hayal gücüne lanet okuyarak kombinezonu düşürdü ve geriye doğru kaçmaya başladı. Topuğu düz olmayan bir tahtaya takıldı ve yatak perdelerine doğru yuvarlandı. Kuştüyü şilte onu aç bir yudumda yuttu. Lord Bannor onun parfümlü tuzağına düştüğünü fark etmeden önce kaçmaya çalışırken karyolanın deri yayları çılginca gıcırdadı.

Bannor'un kararlı adımları, güney kulesine çıkan dolambaçlı taş merdivenin dibine ulaşana kadar yavaşlamadı. Çocuklarıyla yüzleşirken hissettiği dehşet, şu anda içinde kaynayan paniğin yanında sadece bir sızı olarak kalıyordu. Ölümün korkunç hayaletine sayılamayacak kadar çok kez gözünü kırpmadan meydan okumuştı ama salkım söğüt gibi bir kızla karşılaşma ihtimali avuçlarını terden buza çevirdi ve kalbinin korkuyla çarpmasına neden oldu.

Kendisinden korktuğu kadar ondan da korkmuyordu. Ne zaman savaşa kısa bir ara verip eşlerinden birinin yatağını ziyaret etmek için bu basamakları tırmansa, dokuz ay sonra bir bebek dünyaya gelmişti. Bunu itiraf etmek onu ne kadar üzse de, bu açıdan babasından hiçbir farkı yoktu. Elsinore'un hiçbir lordu çocuk doğurmadan bir kadına dokunamamıştı. Ve Bannor bu kadına bir kez dokunmaya başladığında, duramayacağından korkuyordu.

Merdivenlerden yukarı yürüdü, Leydi Willow'a kâhyasının iyi niyetli de olsa korkunç bir hata yaptığını açıklamaya kararlıydı. Tam sahanlığa ulaşmıştı ki kapı çarparak açıldı ve gelini odadan uçarak çıktı.

Bannor içgüdüsel bir hamleyle onu yakaladı ve ikisinin de merdivenlerden aşağı yuvarlanmasını engellemeyi umdu. Onu yakaladığında, kız başını kaldırdı ve Bannor kendini onun koyu renk kirpikli gözlerinin derinliklerine bakarken buldu.

Onun irkilmesini bekliyordu. Onun kanını damarlarında donduran bir ıglık atmasını ve kendisinin de erkekçe olmayan bir ıglıkla geriye doğru sendelemesini beklemiyordu.

OceanofPDF.com

Willow, çığlığının yankısı dar merdiven boşluğında hâlâ çınlarken, artık kocası olan kule gibi yabancidan uzaklaştı.

Gözlerini kaçırıp koruyucu elini karnının üzerine kapatırken bile saçmaladığının farkındaydı. On kardeşi vardı. Bir erkeğin sadece gözlerinin içine bakarak bir kadının rahmindeki bebeği hızlandırabileceğine inanacak kadar aptal değildi. Yine de gözlerinin buluştuğu anda karnının derinliklerinde hissettiği o şimşek akmasını nasıl açıklayabilirdi?

Bannor'a yan gözle bir bakış attı. Üzerinde sadece fildişi rengi keten bir gömlek, ince kalçalarını saran siyah bir hortum ve deri baldır çizmeler vardı. Gömleğinin bağcıkları boğazından özölüp koyu renkli göğüs kılları ortaya çıkınca ve ellerini kalçalarına dayayınca, onun böylesine kötü bir büyücölük yapabileceğine inanmak neredeyse mümkündü. Willow her zaman mavi gözlerin soğuk ve ruhsuz olduğunu düşünmüştü ama bu adamın gözleri tutkuyla parlıyordu, özellikle de kaşlarının kuzguni kanatları, yasaklayıcı fırtına bulutları gibi gözlerinin üzerinde yükselirken.

"Yüce Tanrım, kadın!" diye gürledi. "Boynumu mu kırmaya çalışıyorsun yoksa seninkini mi?"

Willow elini karnından göğsüne doğru kaydırdı ve hâlâ onun gözlerinden kaçıyordu. "Bağışlayın beni lordum. Beni korkuttunuz."

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Beni korkuttuğun kadar değil. Bu kadar aceleyle nereye gidiyordunuz? Kule yanıyor mu?" Gözleri kısıldı. "O yaramaz oğlum bir pis kokulu tencereyi daha mı kuyuya attı?"

Kuş tüyü bir yatak ve gül yapraklarından oluşan bir yuvadan başka bir şeyin onu panikletmediğini itiraf etmekten utanan Willow, başını iki yana salladı.

"Gece hava almak benim alışkanlığımdır. Ben sadece ... mazgallar boyunca bir gezintiye çıkıyordum."

Sol kaşı havaya kalktı. "Pelerinin olmadan mı?"

Willow kaçma fırsatını değerlendirerek, "Ne kadar aptalım," diye karşılık verdi. "Hemen gidip onu getireceğim."

Odaya doğru koştu ama Bannor onu takip etti, meydan okuyan bakışları o gün içinde ikinci kez yüzüne kapı çarpılmasına hiç niyeti olmadığını gösteriyordu.

Willow isteksizce içeri girmesine izin verdiğinde, ikisi de zemini kaplayan samur postlardan birinin üzerinden geçmek zorunda kaldılar. Yatağın perdelerinin yarısı yerinden sökülüş, buruşuk çarşaf ve dağınık yastıklar ortaya çıkmıştı.

Bannor yatağa doğru yürüdü ve şiltede ölümcül bir yara gibi görünen yerden tüylü beyaz bir kaz tüyü kopardı. Kadının incelemesi için havaya kaldırdı. "Daha kıskanç bir yapım olsaydı, yatağın altını kontrol edip cesur sipahilerimden birinin orada gizlenip gizlenmediğini görmek isteyebilirdim."

Willow, "Biraz kestirdim," diye yalan söyledi. "Huzursuz uyuyan biriyimdir."

"Ben de öyle anladım." Düşen bir gül yaprağını almak için çömeldi ve başını salladı. "Fiona yine iş başında, değil mi? Kendisine en çok ihtiyaç duyan civcivlere anaç tavuk rolü oynamadığı zamanlarda, kadın utanmaz bir romantizm şampiyonu."

"Paylaşmadığınız bir özellik mi?"

Doğrulurken buruşuk çiçek parmaklarından düştü. "Ben bir savaşçıyım leydim, duygusal yaşlı bir İrlandalı kadın değil."

Bakışlarındaki cüretkârlık, Willow'un karnının bir kez daha çırpınmasına neden oldu. Sanki bir sürü minik kelebek, karşı konulmaz bir esintiye karşı kanat çırpıyordu.

Telaşlanan Willow, dağılmış yatak örtülerinin altını karıştırdı. "Pelerinimi burada bıraktığıma emindim."

Bannor kaşlarını çattı. Willow'un onun gözlerinden kaçtığını fark etmekten kendini alamadı. Daha önce böyle bir utangaçlık göstermemişti. Belki de meydan okuduğu için pişman olmuş ve onun misillemesinden korkmuştu.

Bir dahaki sefere ona korkuyla baktığında, yatak direklerinden birine yaslandı ve en ürkek genç kızın bile korkularını hafiflettiği bilinen çocuksu gülümsemesini ona sundu.

Willow üzerinde tam tersi bir etki yarattı. Sanki adam ona vurmuş gibi soldu, sonra da kaşlarını çatarak yere baktı. Şaşkınlık içindeki Bannor onun çenesini avucunun içine aldı ve yüzünü kendisine doğru eğdi. Kızın gözleri dalgın dalgın kapanmasaydı, başparmağını alt dudağının o taçyaprağı yumuşaklığındaki gül goncasının üzerinde gezdirme isteğine karşı koyabilirdi.

"Neden böyle titriyorsunuz leydim?" diye mırıldandı. "Sizi bakışlarımdan korkutacak kadar vahşi bir yüzüm mü var?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Bannor gözlerinin derinliklerinde korkunun değil, meydan okumanın parıldadığını görmekten memnun oldu. "Belki de efsanenizin büyüüne kapılma tehlikesiyle karşı karşıyayım. Hizmetçiniz, tek elinizle erkeklerin kafasını koparmak gibi korkunç bir alışkanlığınız olduğunu anlatmayı bitirdikten sonra, sadece gözlerimin içine bakarak beni hamile bırakabileceğiniz konusunda beni uyardı."

Tek kaşını kaldırdı. "Ve sen ona inandın mı?"

Willow kaskatı kesildi. "Öyle dememeliyim. Şu anda takındığım tavrın aksine, ben bir ahmak değilim."

"Güzel. Çünkü sizi temin ederim ki bir adamın kafasını koparmak için iki elimi de kullanmam gerekir." Kızın büzülmüş dudakları gülümsemeyi başaramayınca ekledi: "Seni hamile bırakmaya gelince, böyle bir şeyi sadece bir bakışla başarabileceğimi asla umamazdım. Bakışımı bir göz kırpmayla ya da ..." bakışları kendi iradesiyle kızın ağzına kayd, "... belki bir öpücükle bile."

"Benimle alay mı ediyorsunuz, efendim?"

"Asla," dedi usulca.

Bannor başparmağının bir kez daha, sanki şakalarının veremediği gülümsemeyi ikna etmeyi umuyormuşçasına kadının dudaklarına doğru uzandığını fark edince onu serbest bıraktı. Kule boyunca yürüdü, düşen gül yapraklarını çizmelerinin altında ezdi.

Gururunu nasıl bağışlayacağını merak ediyordu. Kaderinde onun değil, İsa'nın gelini olmak olduğunu ona en iyi nasıl anlatabilirdi?

Onunla yüzleşmek için arkasını döndü. "Korkarım Fiona aceleyle konuştu leydim. Çünkü sizi hiçbir şekilde çocuk sahibi yapamam."

Willow'un dudakları kısa ama göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ağır bir yara mı aldınız? Sör Hollis bana savaştan tüm parçalarınız sağlam olarak döndüğünüzü söyledi. Tüm *önemli*

parçalar zaten." Sempatik kaşları, bakışlarının utangaç bir şekilde aşağı doğru inişini tam olarak gizleyemedi. Bannor, sanki kız onu gözlerinden daha fazlasıyla okşamış gibi sertleştğini hissetti. "Elbette, belki de Sör Hollis-"

Bannor elini kaldırdı ve ona kâhyasını öldürmesi için bir neden daha vermeden önce onu susturmayı umdu. "Sizi temin ederim ki leydim, önemli uzuvlarım sadece sağlam değil, aynı zamanda tam bir canlılık içinde." Gömleğinin cömert kesimine şükrederek, şu anda istediğinden daha dolgun, diye düşündü acımasızca.

Willow'un yüzünde belirgin bir hayal kırıklığı ifadesi belirdi.

Bannor onun yüzüne bakmak için yaklaştı. "Sen çok şaşırtıcı bir yaratıksın. Çocuğumu doğurma ihtimali karşısında dehşetle geri çekilen bir kadınla hiç karşılaşmamıştım."

"Belli ki," diye mırıldandı, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Alınmalı mıyım yoksa sadece merak mı etmeliyim? Çoğu kadın

Kilise'nin inandığı gibi, çocuk sahibi olmanın Tanrı'nın evlilik için belirlediği ilahi amaç olduğuna inanıyor musunuz?"

"Eğer öyleyse, lordum, o zaman gerçekten çok dindar bir adam olmalısınız."

Bannor şaşkına dönmüştü. Gelininin zekâsını güzelliği kadar karşı konulmaz bulmayı beklemiyordu.

"Sanırım çocuklar çoğu zaman bir lütuf olarak görülebilir," diye ekledi, "ama başka nedenlerle evlenmeyi seçen kadınlar da var. Güvenlik. Rütbe. Zenginlik." Başını eğdi ve ona ilgi çekici bir bakış fırlattı. "Aşk."

Bannor küçümseyici bir homurtu çıkardı. "Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorum leydim. Sadece savaştan."

"Bir zamanlar Leydi Mary ve Leydi Margaret'i sevmiş olmalısınız."

Kaşları çatıldı. "Her iki karıma da büyük ve şefkatli bir sevgi besledim. Onları bir erkeğin bir kadında en çok hayranlık duyduğu tüm erdemler için seçtim ve nasıl olacağını bildiğim en sadık koca olmaya çalıştım. Ama aşk?" Başını iki yana salladı. "Aşk sadece aptalların ve delikanlıların yaşayabileceği bir tutkudur."

"Sen de bir zamanlar delikanlıydın."

"Ve aynı zamanda bir aptal."

Willow onun alaycı gülümsemesine sırtını döndü. Ellerini ocaktaki alevlere doğru uzattığında, alevlerin çıtırtısı onu ısıtmayı başaramadı.

"Bir kadının evlenmeyi seçme nedenlerinden bahsettik. Peki ya bir erkek?" Yüzünü ona döndü. "Peki ya siz lordum?"

Gözlerini kaçırma sırası Bannor'daydı. Pencereye doğru yürüdü, sonra tekrar geri döndü ve çenesini gölgeleyen sakalını okşadı. "Aradığım tam olarak bir eş değildi."

Willow kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bir adam bir kadınla evlenmeye karar verdiğinde ve kâhyası rahibin önünde durup onun adına yemin ettiğinde olağan sonuç budur."

"Bunun çok iyi farkındayım. Ama bir anneye daha acil ihtiyacım vardı. Fiona'nın sizi inandırmış olabileceği gibi henüz doğmamış bir çocuk için değil, zaten sahip olduğum çocuklar için. Onlara bakacak birine."

Willow sesindeki en ufak acı izini bile saklamayı başarmıştı. "O zaman sanırım doğru kadını seçmişsin. On kardeşimi neredeyse ben büyüttüm."

"Kâhyam beni böyle temin etti. Ama itiraf etmeliyim ki Sör Hollis'i bana bir gelin bulması için gönderdiğimde, daha az ... daha çok ... birini getirmesini bekliyordum." Bannor adamlarına emir vermekte hiçbir zaman zorlanmamıştı ama Willow'un gözlerini kırpmadan bakan bakışları karşısında belagatini yitirmişti. "O kadar da ... o kadar ... olmayan biri."

"Ben mi?" diye sordu.

"Kesinlikle!" diye bağırdı, yüzünü bir gülümseme kapladı. "Yani takım elbise giymememizi öneriyorsun."

Willow'un yüz ifadesinde en ufak bir sitem belirtisi olmamasına rağmen, Bannor'ın rahatlaması kısa sürede yerini şaşkınlığa bıraktı. Beceriksizce söylediği sözlerin acısını hafifletmek umuduyla, Willow'un ellerini kendi ellerinin arasına aldı.

Ve konuşmadan dondu kaldı.

Willow'un zarif yüzüne bakmıyor olsaydı, bir köylünün ellerini tuttuğuna yemin edebilirdi. Pürüzlü ve

Elleri çatlamıştı ve neredeyse kendi elleri kadar nasırları vardı. Gözlerinin aşağıya doğru kaymasıyla, acıyan bir irkilmenin hayaletiyle kendine ihanet etmiş olmalıydı, çünkü ellerini onunkilerden çekti, ama savaş alanında karşılaştığı herhangi biri kadar cesur bir gururla bakışlarını karşılamaya devam etti.

Bannor o anda bu gurura ölümcül bir darbe vurmaya dayanamayacağını anladı. Onu isteği dışında ailesine geri gönderemez ya da manastır duvarlarının ardına hapsedemezdi. Kısa bir süre için Hollis'in onu karısı olarak tutmasına izin verme fikrini düşündü ama zihni, Willow'un kâhyasının kollarındaki görüntüsünü tam olarak oluşmadan reddetti.

Bannor savaş alanında ve satranç tahtasında usta bir stratejist olarak ününü boşuna kazanmamıştı. Belki de onu hâlâ kendi kaderinin efendisi olduğuna inandırmanın bir yolu vardı. Bir şekilde *onu kendisinden* vazgeçirebilirse, Elsinore'dan hem gururu hem de masumiyeti bozulmadan ayrılabilirdi.

Harekâtını planlaması, masum bir göz kırpmayla maskelenmiş kısa bir zihinsel hesaplamaдан biraz daha fazlasını gerektirdi. Rakibinin vezirini tahtadan uzaklaştırmak istiyorsa, piyon ordusunu bir saldırı düzenlemek üzere göndermesi yeterliydi.

Çocuklarıyla geçireceği tek bir iki hafta, Willow'un merdivenlerden kulesine çıkıp yeminlerinden azat edilmeyi talep etmesi için yeterli olacaktı. Ardından yaralı koca rolünü oynayacak, Edward'a evliliğin feshi için dilekçe vermeyi gönülsüzce kabul etmeden önce tutkulu protestolarıyla Willow'un gururunu okşayacaktı.

Bannor, Willow'un ellerini karşı konulamayacak kadar hassas bir şekilde yeniden kavradı. "Tam tersine leydim. Ben sadece çocuklarımla daha yakından tanışmanız için size biraz zaman vermeyi öneriyorum."

"Çocuklarla birlikte mi?" diye yankılandı hüznle.

"Ve tabii ki benimle," diye ekledi aceleyle. Bannor bu yalanı söylerken bile içinden pişmanlık akıyordu. Onu en çok arzuladığı anlamda, yani İncil'deki anlamıyla tanımayı asla umut edemezdi. Fısıltıyla söylenmiş bir sevgi sözcüğü ya da dikkatsiz bir okşamayla kendini ele vermeden önce kaçmak için çaresizce kızın nasırlı avuçlarından birini dudaklarına götürdü ve üzerine kibar bir öpücük kondurdu. "Beni affet.

Bu kadar uzun süre oyalandınız leydim. Geç oldu ve yolculuęunuzdan dolayı bitkin dűşműş olmalısınız. Sizi rűyalarınızla baş başa bırakayım."

Willow'un cevabı geldiğinde çoktan kapıyı arkasından kapatmıştı, o kadar yumuşaktı ki hayal görműş olabilirdi. "Bunun için çok geç, lordum."

OceanofPDF.com

Yedi

Willow, şafak sökmeden önce aç bir bebeğin huysuz çığlıklarıyla uyanmayı bekliyordu. Yatağından sürünerek kalkacak ve Lord Bannor'ın mızımız veletlerine ılık yulaf lapası dağıtacağı şatonun mutfağına doğru körlemesine sendeleyerek gidecekti. Gününü onların ulumalarına katlanarak ve en küçük bir hoşgörüden bile mahrum bırakıldıklarında tekmelerinden kaçarak geçirmek.

Uykusunun da kalbi gibi rüyalardan yoksun olmasını bekliyordu ama uykusu, dudaklarını kendi dudaklarıyla fırçalayan ve sonra sisin içinde kaybolan, prensten çok hayalet olan karanlık bir yabancı tarafından işgal edildi.

Willow sırt üstü yuvarlandı ve gül kokulu bir bulutun derinliklerine gömülürken inledi. Yüzünde titreşen altın rengi sıcaklık, bulutun güneşe çok yaklaşmış olması gerektiği konusunda onu uyardı. Gözlerini zorla açtı. Güneş ışınları kulenin camlı penceresinden süzülüyor, kuşluk vakti parlaklığıyla ona sitem ediyordu. Masanın üzerine kendisi için toprak bir leğen bırakılmış olduğunu gördü. Yanındaki ibrikten süzülen buhar, bir yığın keten havlunun etrafında kıvrılıyordu.

Kocaman yatağın ortasında dizlerinin üzerine çöktü ve burnunun ucundaki gül yaprağını silkeledi. Belki de onu uyandıran bir bebeğin açlık çığlığı değil, Lord Bannor'ın, gelininin değerli çocuklarını aç bırakmaya niyetli utanmaz bir tembelden başka bir şey olmadığını anladığında duyduğu öfke feryadıydı.

O anda odanın kapısı aralandı ve aralarında büyük bir sandık taşıyan iki süvari ortaya çıktı. Çarşafı çenesine kadar çekti, en büyük oğlan sonunu yere bırakırken gözleri endişeyle açıldı.

"Ayak parmaklarıma dikkat et, olur mu?" diye sızlandı arkadaşı soluk soluğa. "Sadece on tane var."

İri yarı delikanlı terli ön saçlarını saygılı bir şekilde çekti. "Dinlenmenizi böldüğüm için binlerce kez özür dilerim leydim ama Bedlington'dan araba geldi ve Lord Bannor giysilerinize ihtiyacınız olabileceğini düşündü. Acele et Rob," diye bağırdı delikanlı, başını kapıya doğru sallayarak. "Getirmemiz gereken bir tane daha var."

Rob inledi ve sırtının küçük kısmını ovuşturdu. "Belki de onu merdivenlerden çıkarmak için bir midilli kullanmalıyız."

Onlar gittikten sonra Willow yataktan indi ve sandığa doğru yürüdü. Neden bu kadar ağır olduğunu anlayamıyordu. Üvey annesinin sandığın en pahalı hazinelerini yağmalamak için bolca zamanı olmuştu. Willow, sandığın Elsinore'a birkaç iplik ve bir tutam toz dışında hiçbir şey olmadan gelmesini bekliyordu. Kulakları içeriden gelen hafif bir hışırtıya takıldığında, deri mandala uzanıyordu. Donup kaldı, dinlemek için başını eğdi ama kendi nefesinin fısıltısından daha tehditkâr bir şey duymadı. Titreyerek uzaklaştı

bir kez daha kapının mandalına uzandı.

Ve aşırı aktif hayal gücünün bile üretemeyeceği kadar şiddetli bir tırmalama sesi duydu. Willow geriye doğru tökezleyerek, kendisiyle göğüs arasına mümkün olduğunca mesafe koymaya çalıştı. Ürperdi. Ya Bedlington'da ki hendeğe dadanan devasa sıçanlardan biri sandığın içine girmişse?

Etrafta bir silah aradı ve sonunda soğuk ızgaradan çıkardığı bir kütüğün kömürleşmiş kalıntılarında karar kıldı.

Bagaja doğru yanaştı. Aşağı uzandı ve yavaşça mandalı açtı.

Tırmalama sesi kesildi. Bagaj kapağı büyük bir gürültüyle açıldığında, Willow rahatlamak için nefesini içine çekmeye başlamıştı bile. Çığlık attı ama yerinde durdu ve derme çatma silahı başının üzerine kaldırdı.

Beyaz-sarı saçlardan oluşan karmakarışık bir yelenin ortaya çıkmasıyla Willow farklı bir dehşetle irkildi.

"Beatrix!" Willow kütüğü yavaşça indirdi ve fırsatı varken onu üvey kız kardeşinin kafasına indirmediği için pişmanlık duydu.

Beatrix iki kez hapşırdı ve düzgün bacaklarından birini göğsünün kenarına asmadan önce bir ağız dolusu keten saçını tükürdü. "Lord Bannor bu zavallı zayıfları nereden bulmuş? Sanırsınız ki kızartmak için bir yaban domuzu taşıyorlar!"

"Ya da sıkıcı," diye karşılık verdi Willow, üvey kız kardeşinin dolgun kalçalarına kıskançlıktan da öte bir duyguyla bakarak. Kütüğü ızgaraya geri fırlattı ve iki elini kendi dar kalçalarının üzerine koydu. "O sandığın içine nasıl girdin? Bir kadeh sudaki yansımana hayran hayran bakarken mi geri döndün?"

Beatrix sendeleyerek ayağa kalkarken kıkırdadı. "Aptal bir fare olma. Beni yatıran Stefan'dı."

"Stefan mı?" Willow'un zihninde çirkin bir şüphe tohumu yeşermeye başlamıştı.

"Evet. Ve size şunu söyleyebilirim ki o alçak herif bana çok daha büyük bir hava deliği açmalıydı."

Beatrix solgun, kuğu gibi boynunu eğip odanın etrafına bakarken Willow, "Ya da çok daha küçük bir tane," diye mırıldandı.

Tamamen refleksle hareket eden Willow, arkasındaki masanın üzerinde duran el aynasını el yordamıyla bulup üvey kardeşine uzattı. Beatrix'in kambur uzunluğundaki saçları konusunda ne kadar kibirli olduğunu çok iyi biliyordu. Her gece yatmadan önce onları beş yüz kez taraması emredilen kişi oydu.

Beatrix parmaklarını bir hırıltının içinden geçirip, hayranlıkla bakan yansıması için süslenirken, Willow sabırsızlıkla ayağını yere vurdu. "Sence de annen kaybolduğunu öğrendiğinde birazcık üzölmeyecek mi?"

Beatrix aynayı indirdi ve kare kesimli korsajının ortaya çıkardığı geniş göğüs dekoltesini hayranlıkla seyretti. "Stefan planımızı açıkladığında, eminim zekâmıza hayret etmekle o kadar meşgul olacak ki beni fark etmeyecek."

Üvey kız kardeşinin seyirci kadar hiçbir şeyden hoşlanmadığını bilen Willow nazikçe, "Neden bana planını açıklamıyorsun, böylece ben de senin zekana hayran kalabilirim?" diye önerdi.

"Oldukça basit, gerçekten. Sizin şu zengin lordunuza kendimi sunmaya geldim. Beni gördüğü anda yanlışı kız kardeşle evlendiğini anlayacak. O zaman sen Stefan'a dönebilirsin ve ben de

Lord Bannor'ın yatağında hak ettiğim yeri alacağım." Düşüncelerini bir kenara bırakan Beatrix, yaşının ötesinde bir bilgelikle Willow'u inceledi. "Tabii çoktan almadıysan."

Sadece dolapta bulduğu dayanıksız iç çamaşırını giyen Willow, üvey kız kardeşinin bakışları altında kendini açıkta hissetti. Sonra Beatrix yatağa gitti ve karlı keten çarşafı ortaya çıkarmak için postları geriye attı.

"Ne kadar ilginç," diye gözlemlledi Beatrix. "Dün gece kocanızın kollarında geçireceğiniz ilk gece olmasına rağmen, burada bir damla bile genç kız kanı dökülmedi."

Üvey kız kardeşi tekrar ona doğru yürüdü. Beatrix mercan rengi tırnağını yanağında gezdirirken Willow irkilmeyi reddetti. "Peki bu ne? Gözyaşı lekeleri mi? Zavallı Willow. Düğün geceni ağlayarak uyuyarak geçirmiş olabilir misin?"

Willow, Beatrix'in elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Bir erkeğin yatağında bir çocuk isteyeceğini sana düşündüren nedir?"

"Bir çocuk, kurumuş bir kocakarıdan daha iyidir. Annem lordunuzun ne kadar zengin olduğunu bilseydi, onu sizin gibiler için harcamazdı."

Bu sözler gerçekleri yansıtmıyorsa, o kadar da can yakıcı olmazdı. Willow uzun bir süre Beatrix'e baktı ve sonra usulca, "Kendini unuttuyorsun, küçük kardeşim. Annen burada hanımefendi değil."

Bagajda kirtlesinden birini buldu, kombinezonunun üzerine geçirdi ve yan bağcıklarını sıktı. Sonra döndü ve kapıya yöneldi.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Beatrix sordu.

"Kocamla bir görüşme talep etmek için. Ona evden kaçtığını bildirmek ve seni gecikmeden Bedlington'a geri götürmesi için ısrar etmek için. Sandıkla mı yoksa atla mı seyahat etmeyi tercih edeceğine sen karar verebilirsin." Willow kapıyı zorlayarak açtı.

"Willow, bekle!"

Üvey kardeşinin sesindeki titreme onu uyarmış olmalıydı ama Willow arkasını dönüp üvey kardeşinin kocaman mavi gözlerinde yüzen yaşları gördüğünde yine de inlemek istedi. Willow, o olgun gözlerin yalvaran titreyişine karşı artık bağışık değildi.

alt dudağı, Beatrix'in melek yüzlü bir bebekken olduğundan daha küçüktü.

Beatrix sandığın kapağını indirdi ve üzerine çöktü, cesur tavrından bıkkın bir iç çekişle sıyrıldı. "Stefan'ın bu çılgın planını kabul etmemin tek nedeni beni senin yerine geçirmek istemeleri. Annem her zaman babanın çocuklarını bize tercih etti ve sen de gidince onlara bakacak tek kişi ben kaldım." Kızın yalvaran bakışları bir granit bloğunu eritebilirdi. "Lütfen beni oraya geri gönderme, Willow. Gençliğimi annemin veletlerine bakarak heba edersem, hangi erkek beni ister ki?"

Willow, Beatrix'in neden bahsettiğini çok iyi biliyordu. Beatrix'i, kendisinin kıl payı kurtulduğu aynı kadere geri gönderemezdi. Ve doğrusu, Willow yabancılarla çevrili olmaya pek de hevesli değildi. Her zaman dostça olmasa da, en azından Beatrix tanıdık bir yüz olacaktı.

"Pekâlâ. Kalabilirsin. Ama sadece," diye ekledi Willow sertçe, "uslu duracağına ve söylediğim her şeye uyacağına söz verersen."

Beatrix koşarak odaya girdi ve kollarını Willow'un boynuna doladı. Willow, gözyaşlarının arasından gülümsüyordu. "Oh, Willow, çok iyisin! Elbette ne dersen yapacağım. Böyle kötü şeyler söylediğim için özür dilerim. Sadece kıskanıyordum, biliyorsun. Çünkü altınlarını sana saçmaktan başka yapacak bir şeyi olmayan yaşlı ve zengin bir baronu tuzağa düşürmeyi başardın. Şansımız yaver giderse, yakında ölmüş olacak ve tüm bunlar bizim olacak!"

Yaklaşan ayak sesleri üzerine Willow, üvey kız kardeşinin aşırı hevesli kucağından kurtulmak için çırpındı. "Geriye tek bir ikilem kalıyor. Seni Lord Bannor'a nasıl açıklayacağım?"

Willow, onu tekrar içeri sokup kapağı kapatma gibi yarım yamalak bir düşünceyle sandığa doğru iterken, Beatrix neşeyle konuşmaya devam etti. "Seni kıskandığım için kendimi küçük gördüm. Stefan'a, hiç görmediği bir kadınla evlenmek isteyen bir adamın kesinlikle bir trol kadar çirkin olması gerektiğini söylemiştim. Dün gece yatağınıza gelmemiş olması şüphesiz bir lütuf." Kadın ürperdi. "Onun ekşi nefesini yüzüne üflediğini hayal edebiliyor musun? Sahip olduğu birkaç diş muhtemelen sivri ve sarıdır ve eminim çok yaşlı ve büzüşmüş olmalı-"

Willow'un kocasının korkunç eksikliklerini anlatmayı bitiremeden kapıdan içeri daldı ve ikinci sandığı, sanki bir kaz tüyünden daha ağır değilmiş gibi kaslı omzunda dengeledi.

OceanofPDF.com

Sekiz

Bannor zengin baritonuyla, "Mahremiyetinize izinsiz girdiğim için beni bağışlayın leydim," dedi, "ama bailey'den geçerken bunu size getirme ayrıcalığına kimin sahip olacağı konusunda tartışan iki delikanlıya rastladım."

Willow o anda Beatrix'in pençelerinden kurtulmakta hiç zorlanmazdı. Üvey kız kardeşinin uzuvları da çenesi gibi gevşemişti. Bakışları yavaşça adamın kaslı baldırlarını saran deri çizmelerinin parmak uçlarından, gözlerinin ışıltılı çivit rengine ve siyah saçlarının buruşuk ipeğine doğru gitti.

Willow, Bannor'ın bakışlarının Beatrix'e çevrileceği anı korkuyla bekleyerek, "Ne kadar da yüce gönüllüsünüz lordum," diye kekeledi. Kendi çenesinin düşeceği ve tıpkı Beatrix'in tahmin ettiği gibi, yanlış kız kardeşle evlendiğini anlayacağı anı.

Ama Willow'u şaşırtarak, sanki görünmezmiş gibi kızın yanından geçti. Göğsünü yere indirirken, ceketinin yeşim yeşili brokarının altında görkemli bir kas gösterisi dalgalanıyordu.

"O da kim?" Soru Willow'un beklediği gibi Bannor'da değil, kambur sırtındaki askıda uyuklayan iki bebekle kapıda beliren Fiona'dan gelmişti. "O benim... benim..." Kötü bir ilham patlamasıyla ele geçirildi,

Willow ağzından kaçırdı, "Hizmetçim!"

Beatrix'in ağzı daha da açık kaldı ama Willow ona yaptıkları anlaşmayı hatırlatmak için sertçe sıktı.

Willow, üvey kız kardeşinin bu lakaptan ne kadar nefret ettiğini bildiği için kinle, "Adı Bea," diye ekledi.

Fiona başını öne eğip sandıklardan birini açmaya başladığında şüpheyile, "Bu çok tuhaf," dedi. Genç kızı en son hiç görmedim.

Gece."

"Seyahat ediyordu..." Willow boğazını temizledi "yüküyle birlikte. Kendini görevlerine adanmış gerçek bir hazine. Öyle değil mi, canım?"

Beatrix, Willow'un boğazını sıkmasına şaşkın bir baş hareketiyle karşılık verdi.

Bannor ona kayıtsız bir bakış attı. "Çocuğun nesi var? Dilsiz mi?"

Üvey kız kardeşinin bitmek bilmeyen cıvıltılarının Willow'un onu bir yastıkla boğmak istemesine neden olduğu zamanları hatırlayan Willow güldü. "Öyle dememeliydim."

Görmezden gelinmeye de alışkın değildi. Beatrix'in keten kirpiklerinin en ufak bir titremesi, göz kırpma mesafesindeki her erkeği aşktan kendinden geçirirdi. Willow'un elini gevşettiğine pişman olmasına fırsat kalmadan, üvey kız kardeşi Bannor'a doğru yürüdü ve öyle derin bir reverans yaptı ki, Willow'un hiç de dolguya ihtiyacı yokmuş gibi görünen korsesine aç gözlerle bakmasına neden oldu.

Sesi derinleşerek gırtlaktan gelen bir mırıltıya dönüştü. "Size hizmet etmek bir ayrıcalık olacak lordum. Bana sadece sizi en iyi nasıl memnun edebileceğimi söylemeniz yeterli."

Bannor boğazını temizledi ve Willow'a eğlenen bir bakış fırlatmadan önce gözlerini onun taşan göğüs dekoltesinden kaçırdı. "*Bağlılığın* övgüye değer çocuğum, ama beni en iyi hanımına hizmet ederek memnun edebilirsin."

Willow onu dirseğinden yakaladı ve diğer sandığa doğru itti. "Lord Bannor'ı duydun, değil mi? Uslu bir kız ol ve terliklerimi getir."

Beatrix tökezleyerek durdu ve Willow'a ters ters baktı. "Onları ellerimle mi yoksa ağzımla mı getireyim, Majesteleri?"

Willow, "Hangisinin daha çok meşgul edilmeye ihtiyacı varsa," diye karşılık verdi.

Beatrix sandığın üzerine eğildi ve şımarık kıcını Bannor'a doğru kasten seğirtti.

Karşılıklı konuşmada merak uyandıran bir şey bulduysa da bunu vurdumduymaz bir gülümsemenin ardına saklamayı tercih etti. "Günün alışılmadık sıcaklığını göz önünde bulundurarak, leydim, çocuklar kahvaltılarını

kale duvarlarının hemen ötesindeki çayırılık. Eminim size eşlik etmekten çok memnun olacaktırlar."

"Bize katılacak mısın?" Willow sorar sormaz bu hüzünlü sözleri söylediğine pişman oldu.

Yüzünde pişmanlık olabilecek bir ifade belirdi. "Korkarım olmaz. Kâhyamla gözden geçirmem gereken bazı kale hesapları var." Daha fazla uzatmadan başıyla selam verdi ve gitti.

Beatrix doğruldu, Willow'un terliklerini göğsüne bastırdı ve hülyalı gözlerle boş kapı aralığına baktı. "Dün gece uyuyana kadar ağlamana şaşmamalı. Hiçbir kadın çatısı altında böyle bir adamla yalnız uyumak zorunda kalmamalı."

Fiona başını sallayarak, Willow'un ancak anlayabileceği kadar kalın bir ses tonuyla, "yüzsüz fahişe" ve "dersini almalı," gibi bir şeyler mırıldandı.

Willow terliklerini kızın elinden çekip aldı. "Kesinlikle haklısın, Fiona. Bea hareketli bir çocuk ve kendi başına bırakıldığında yaramazlık yapmaya meyilli oluyor. Eşyalarını yerleştirmene yardım etmeyi bitirdikten sonra, neden onun..." Willow, Beatrix'in daha birkaç gün önce mercan gibi parlatmasını emrettiği tırnaklarına bakarak, düşünceli bir tavırla büzdüğü dudaklarına vurdu "... tuvaleti temizliyor."

Willow merdivenlerden aşağı hafifçe sendeleyerek inerken, üvey kız kardeşinin öfkeli çılgılığının hoş melodisi ona eşlik etti.

Bannor kuzey kulesinin penceresinden, Willow'un başını dik tutarak ve dudaklarında bir gülümseme belirerek bailey boyunca yürüyüşünü izledi. Adı ona yakışıyordu, diye düşündü umutsuzca, ince kalçalarının nazik salınışına hayranlıkla bakarak. O kadar narin görünüyordu ki, en ufak bir esintinin onu ikiye b ö l e c e ğ i n e neredeyse inanabilirdi.

Kadın kapı kemerinin altından geçip asma köprüden aşağı inmeye başladığında, bir uyarı sözcüğü haykırmamak için dişlerini sıkarak zorunda kaldı. Onu zırhsız ya da silahsız olarak çocuklarıyla yüzleşmeye göndermek, hırlayan bir köpek sürüsüne yavru bir kedi atmak gibiydi.

Aç kurtlar yerine hırlayan köpekler daha iyidir, diye hatırlattı kendi kendine vicdanını rahatlatmak için.

O sabah yatak odasına girdiği için şimdiden pişman olmuştu ama ara sıra kulenin dışında görünmezse Fiona'nın şüpheleneceğinden korkmuştu. Yine de küstah küçük hizmetçisinin ve ters ters bakan Fiona'nın varlığı bile onu o buruşuk, güllerle kaplı yatağa yuvarlama isteğinden alıkoyamamıştı.

İniltisini bastıran Bannor kepengi kapattı ve kendini karanlıkta hapsedti. Kulesi, Calais'deki o zindan kadar bir hücreye dönüşüyordu. Willow kendi özgürlüğünü talep edene kadar özgürlüğünden feragat etmekten başka çaresi yoktu. Artık gece yarısı ile şafak arasındaki sonsuz saatleri şatonun karanlık labirentinde dolaşarak geçirmeye cesaret edemiyordu. Willow o lüks dört kişilik yatakta yatarken, bukleleri yastıkların üzerine dökülürken, teni gece açan yaseminin tatlı kokusuyla olgunlaşmışken olmazdı. Bu, bir keşişin bile dayanamayacağı kadar büyük bir cazibeydi.

Ve şu anda yaşadığı hayatın aksine, kesinlikle bir keşiş değildi. İlk yedi çocuğuna tam da bu yatakta gebe kalmış ve doğurmuştu. On dokuz yaşındayken, düğün gecesi Desmond'a babalık etmişti. Bannor, Edward'ın Fransa'daki kuvvetlerine katılmaya çağrılmadan önce Mary ile paylaşacakları tek geceydi. On ay sonra döndüğünde, genç gelininin avluda, kucağında çilli bir bebekle durduğunu görmüştü. Hem gururlu hem de şaşkın olan Bannor, oğlunun el ve ayak parmaklarını sayacak zamanı ancak bulabilmişti ki Mary minik adamı Fiona'ya teslim etti, elinden tuttu ve merdivenlerden yukarı, aynı yatağa götürdü. Ertesi sabah Desmond'u beşiğinde, Ennis'i de Mary'nin rahminde güvenle bırakarak oradan ayrılmıştı.

Bannor bir sandalyeye çöktü ve uzun bacaklarından birini kolunun üzerine attı. Bir zamanlar savaşın bitmesini memnuniyetle karşılayabilirdi. Willow gibi bir kadına gerçek bir koca olma şansını memnuniyetle karşılamıştı. Ama tüm bunlar beş yıl önce, babanın günahları nihayet oğlun üzerine yıkıldığında değişmişti.

Bannor doğruldu, bu acı tatlı anı kararlılığını güçlendirdi. Willow Elsinore'da kaldığı sürece ondan uzak durmaya kararlıydı.

Willow çayırdı yürürken, yüzü güneşin sıcaklığını içmek için gökyüzüne doğru eğilmiş ve saçlarını okşayan neşeli bir esintiyle, çok uzun zamandır hissetmediği bir duygunun, umudun kıpırdanışlarını hissetti.

Bunun Bannor'ın güzel üvey kız kardeşine karşı eğlenen kayıtsızlığıyla hiçbir ilgisi yoktu, dedi kendi kendine sertçe. Bu sadece, kışın buz gibi kucağına teslim olmaksız yazın zevkleriyle flört etmeyi seçen vefasız bir sonbahar gününün lütfuydu. Hışırdayan otların arasından tekmeleyerek geçerken adımları uzadı ve ne olduğunu anlamadan eteklerini **y u k a r ı** kaldırıp koşmaya başladı. Bedlington'da bir çocuğun peşinden koşmadığı ya da üvey annesinin emirlerini yerine getirmek için acele etmediği sürece koşmasına asla izin verilmemişti. Bu hareketin saf, tatlı özgürlüğü kalbini zevkle çarptırıyordu.

Ta ki bir tepeden aşağı yuvarlanana ve çatık kaşlı on küçük surat dönüp ona bakarak özgürlüğünün sadece bir yanılsama olduğunu hatırlatana kadar.

Willow tökezleyerek durdu. Bannor'un çocukları arazideki sığ bir çukura dağılmışlardı; bazıları tombul bacaklarını çaprazlayarak oturuyor, diğerleri ise çenelerini ellerinin topuklarına dayayarak karın üstü yatıyordu. Aralarında tünemiş dokuma bir sepet, dökülen yapraklardan oluşın halıya tart, ceviz, hurma ve elma döküyordu. Çocuklar onun ihmalinden dolayı acı çekiyor gibi görünmüyorlardı. Tombul ve iyi beslenmiş görünüyorlardı ve ne kadar kuvvetli olursa olsun, pembe tenlerinin kırışıklıklarına gömülmüş kirin tek bir fırçalamayla çıkarılabileceğinden şüpheliydi.

"Burada ne varmış böyle?" diye haykırdı, sesine sahte bir neşe katmaya çalışarak. "Bana şüpheli bir şekilde bir grup periye benziyor."

Alayları onların asık suratlarını aydınlatamadı ya da taş gibi sessizliklerini bozamadı. Sanki elmalardan birinin içinden kıpırdayarak çıkmış küçük yeşil bir solucanmış gibi ona bakmaya devam ettiler. En sert yüz ifadesine sahip olan çilli çocuktu.

yaşlı bir meşe ağacına yaslanmıştı. Tek kanadı kırık bir karga omzuna tünemiş, kulağı yırtık ve tek gözü kötü niyetli altın rengi kocaman sarı bir erkek kedi de kucağına konmuştu.

Willow abartılı bir reverans yaparak, "Siz, efendim, onların kralı olmalısınız," diye cüret etti. "Kraliyet ailesinin huzurunda her zaman reverans yapmak gerekir, bilirsiniz."

Çocuk ve kedi ona aynı küçümsemeyle baktı, kedinin kuyruğu tembelce seğiriyordu. Karga zarif başını eğmiş, boncuk gibi bakışlarıyla Willow'a, kendisini özellikle baştan çıkarıcı bir leş parçasıymış gibi hissettiriyordu.

Sesini diğer çocukların duyabileceği kadar yüksek bir fısıltıya indirdi. "Eğer size gereken saygıyı göstermezsem, beni zindana attırmaya karar verebilir ya da 'Kellesini uçurun!' diye bağırabilirsiniz. "

Çocuğun yeşil gözlerinde hınzır bir parıltı belirdi ve daha fazlasını istemediğini gösterdi. Ama dudakları isyankâr bir çizgide kilitli kaldı.

Willow iç geçirerek, ağacın altında yere bağdaş kurmuş oturan mavi gözlü, altın saçlı minnoşa döndü. "Eğer bu yakışıklı delikanlı bu peri grubunun kralıysa, o zaman sen de peri prensesi olmalısın. Ama kanatların nerede?" Küçük kızın omzunun üzerinden baktı ve kaşlarını çatarak alaycı bir dehşete kapıldı. "Onları yatağının altında mı bıraktın?"

Çocuk bir elini ağzına götürdü ama neşeli bir kıkırdama çıkmadan önce değil.

"Mary Margaret!" diye tükürdü ağaçtaki çocuk.

Ağabeyinin azarından utanan Mary Margaret başını eğdi ve "Özür dilerim Desmond," diye mırıldandı.

Desmond hem kediden hem de kargadan kurtulup daldan aşağı kayarak ayaklarının üzerine hafifçe inerken Willow, "Anlaşılan kral bir zorba," diye mırıldandı.

Adamın bu manevradan hemen pişman olduğunu anlayabiliyordu, çünkü gözlerinin içine bakabilmek için başını bir santim geriye eğmek zorunda kalmıştı. Ama üzüntüsü, babasının bilinçsiz bir taklidi olan çalımıyla ona yaklaşmasını engellemedi.

"Ekselansları hoşnut değil." Willow kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak onun duruşunu taklit etti. "Belki de onu gücendirecek ne yaptığımı söyleyecek kadar naziktir?"

"Sen bizim babamızla evlendin," dedi çocuk, dar omuzlarını dikleştirerek. "Çok uzun zamandır bir annemiz olmadı ve şimdi de bir anneye ihtiyacımız yok. Kardeşlerime ben bakıyorum. *Anneye* ihtiyacımız yok" - kelimeyi sanki bir küfürmüş gibi tükürdü

- "işlerimizi karıştırmak." "Evet!"

"Gerçek bu!"

"Anneye ihtiyacım yok!"

Diğer çocuklar da kardeşlerine destek olmak için ayağa kalktılar. En son ayağa kalkan, donuk kızıl saçları ve utangaç kahverengi gözleriyle dokuz yaşlarında küçük bir çocuk oldu.

Willow onların birlik gösterisi karşısında yılgınlığa kapılmayı reddetti. "Baban öyle olduğuna inanıyor."

Desmond homurdandı. "Neye ihtiyacımız olduğunu nereden bilecek ki? Adlarımızı bile hatırlayamıyor. Bizimle bir öğleden sonrasını bile geçirmektense Fransa'da bir yerlerde kafa kesip kralın çizmelerini yalamayı tercih eder."

Willow, çocuğun küstahlığından çok, çenesinin neredeyse fark edilmeyecek kadar titremesinden rahatsız olmuştu. "Baban hakkında böyle konuşmamalısın," dedi nazikçe. "Eğer sana değer vermeseydi, benimle asla evlenmezdi." İtiraf acı vericiydi, ama yine de çocuğun yaralı gururunu yatıştıracığını umarak bunu yaptı.

Desmond'ın dudaklarında kötü bir gülümseme belirdi. "Seni satın aldığını duyduk, tıpkı silah arkadaşlarının köydeki yaşlı Netta'yla tüylerin arasında yuvarlanmak için paralarını saçtıkları gibi."

Cesareti, çekingen gözlü delikanlı hariç tüm kardeşlerinin kıs kıs gülmesine neden oldu.

Willow kendi gülümsemesinin de kenarlarından yıpranmaya başladığını hissedebiliyordu ama öfkesini dizginlemek için mücadele etti. "Babamın çeyiz parası yoktu, bu yüzden baban benim için başlık parası ödedi. Bu biraz eski olsa da onurlu bir gelenektir."

Desmond tembelce omuz silkti. "İstediği zaman bedavaya alabileceği bir şey için neden para ödemek istesin ki?" Elini salladı.

en küçük üç çocuğa doğru yöneldi. "Meg ve ikizler, köyde babamı yatağına kabul etmeyecek bir kadın olmadığının kanıtı."

Bannor'ın karşılaştığı her kadını karşı konulmaz bulduğunu keşfetmek Willow'un gururu için büyük bir lütuf değildi. Evlendiği kadın hariç her kadını. Gülümsemesi solunca, çocuklar sanki öfkeyle üzerlerine atlayacağından korkuyormuş gibi birbirlerine sokuldular.

Bunun yerine, burnu neredeyse Desmond'un çilli burnuna değecek kadar öne eğildi ve yumuşak bir sesle, "Belki de haklısın. Belki de bir anneye ihtiyacın olmadığı kadar sana biraz terbiye verilmesine ihtiyacın vardır."

Etrafında dönerek eteklerini topladı ve tepeye doğru yürümeye başladı.

Neredeyse zirveye ulaşmıştı ki Desmond'un sesi duyuldu ve onu olduğu yerde dondurdu. "Senin için her ne ödediyse, değerinden fazlaydı."

Willow, kalbinin derinliklerinde bir yerde onun haklı olabileceğine inanmasaydı, bu alaylara karşı çıkabilirdi. Desmond'ın kahkahalarının alaycı yankısını artık duyamayana kadar, başı dik yürümeye devam etmekten başka yapabileceği bir şey kalmamıştı.

Willow o akşam geç saatlerde yatak odasına girdiğinde, Beatrix'i burnuna kadar mür kokulu su dolu bir küvete gömülmüş buldu.

Ses çıktığında üvey kız kardeşinin ağzı hareket etmeye başlamıştı bile. "Oh, Willow, Tanrı'ya şükür sensin! Bir an için senin, bana işkence etmek için geri dönen o huysuz küçük cüce cin olduğunu sandım. Bana kendi banyomu yaptırdığına inanabiliyor musun? Ona yalan söyleyip banyonun senin için olduğunu söylemeseydim, suyu bile bana çok görecekti."

"Zavalıcık. Bu kadar acı çekmen beni üzüyor," dedi Willow kuru bir sesle ve Beatrix'in ona, Bedlington'daki uzun, dolambaçlı merdivenlerden kova kova taze kaynamış su taşımalarını emrettiği zamanları hatırladı.

Sabaha kadar banyo yapmaktan vazgeçerek dolaba doğru ilerledi. Tek istediği yatağına girip, postunu yukarı çekmekti.

ve o sabah oradan hiç çıkmamış gibi davranırdı.

"Tırnaklarıma bir bak," diye sordu Beatrix, söz konusu pençeleri bez kaplı küvetin kenarından uzatarak. "Çok fazla lahana gibi parçalanmışlar. Tabii bu biraz da o şeytani trolün bana tuvaleti temizletmesi için ısrar etmenden kaynaklanıyor. Onlardan birinin kırıldığını her duyduğunda sevinçten kıkırdıyordu." Beatrix'in dudakları sitem dolu bir şekilde büzüldü. "Bu kadar küçük düşünmene gerek yoktu, biliyorsun. Eğer hizmetçiniz rolünü oynayacaksam, lordunuza sadakat yemini etmemin uygun olacağını düşündüm."

Willow dolaptan temiz bir gecelik çıkararak, "Kendini onun ayaklarına öyle bir attın ki, aradığın rolün onun sevgilisi olduğuna yemin edebilirdim," diye karşılık verdi.

Beatrix kendinden geçmiş bir şekilde iç çekti. "Böyle bir adamın yanında sadece birkaç muhteşem an geçirmekten memnun olurdum."

Willow eteğini başının üzerinde salladı. "Bu benim zevk aldığımdan daha fazlası olurdu. Lord Bannor günü Sör Hollis'le birlikte odasına kapanarak geçirirken ben bahçede tek başıma dolaştım, şapelde tek başıma dua ettim ve büyük salonda tek başıma yemek yedim."

Daha da endişe verici olan, hiçbir zaman gerçekten yalnız olmadığı hissine kapılmasıydı. Çayırdaki felaket buluşmalarından bu yana Bannor'un çocuklarını bir an bile görememiş olsa da, o bitmek bilmeyen gün boyunca göz ucuyla bir hareket gördüğüne ya da bir kıkırdamanın hayalet yankısını duyduğuna inanarak birden fazla kez dönüp durmuştu. Bu, bir grup görünmez cin tarafından büyümlü bir şatoda avlanmak gibiydi.

Willow taze kombinezonu başına geçirirken, Beatrix hiç utanmadan durdu ve denizden yükselen bir pagan tanrıçası gibi teninden su akıttı. Tüm bu pembe mükemmelliğin görüntüsüne dayanamayan Willow, dolaptan keten bir havlu çıkardı ve üvey kız kardeşinin başına attı.

Beatrix şelale gibi akan keten saçlarını kurulamak için kullandı. "Sizi temin ederim ki büyük salonda tek başınıza yemek yemek, mutfakta ayakta soğuk bir kase et suyu ve bayat bir yulaflı kekle boğuşmaktan daha iyidir. Yine de itiraf etmeliyim ki burası yemek yemek için en iyi yer.

en son dedikoduları topla." Havluyu etrafına sarıp küvetten çıkarken, Willow'a çekingen bir bakış attı. "Lord Bannor hakkında söylenenler doğru mu? Gerçekten de bir düzine bebek doğurmuş mu?"

Willow kaşlarını çatı ve parmakları tükenip yeniden başlamak zorunda kalana kadar elleriyle çocukları saydı. "Sanırım öyle."

"Gerçekten lezzetli bir şey duymak ister misin?" Beatrix sordu. "Lord Bannor'un çocuklarından bazıları ilk doğanlar. Görünüşe göre Leydi Margaret öldükten kısa bir süre sonra kale kapısına sepetler içinde bebekler gelmeye başlamış. Bunların Lord Bannor'un köydeki bazı hizmetçilerle yaşadığı ilişkilerin sonucu olduğuna inanılıyor. Şimdiye kadar beş tanesini yanına almış."

Willow yüz ifadesini yumuşak tuttu. "Lord Bannor, battaniyenin hangi tarafında doğmuş olurlarsa olsunlar, çocukları arasında herhangi bir ayırım yapmıyor gibi görünüyor. Bu takdire şayan bir özellik. Çoğu erkek piçlerini evlerine kabul etmek şöyle dursun, onlara sahip çıkma zahmetine bile girmez."

"Belki de kendisi bir piçten başka bir şey değilken onları inkar etmenin adil olmayacağını düşünüyordur?" Beatrix eliyle ağzını kapattı. "Sana söyledi, değil mi?"

Willow, üvey kardeşinin acımasına dayanamayarak, "Elbette bana söyledi," diye tersledi. "Ben sadece onun doğum koşullarından değil, mizacından bahsettiğini düşünmüştüm." Yatağa doğru ağır adımlarla yürüdü.

Beatrix yatağın karşı tarafına geçti ve yatağa tırmanmadan önce havluyu atmaya hazırlandı. "Daha şimdiden ne kadar sürede üreyeceğine dair bahse girmeye başladılar, biliyorsun." Üvey kız kardeşi Willow'un karnına sinsi bir bakış attı. "Dün gece lordları odanı ziyaret ettiğinden beri, bazıları çoktan doğurduğunu fısıldıyor."

Willow, çarşafın altında açıkça görülebilen küçük, karanlık şekiller dikkatini dağıtmasaydı, acı bir kahkaha atarak kendini şımartabilirdi.

"Fiona," diye mırıldandı başını sallayarak. "Belki de bu duygusal yaşlı aptal, lordunu yatağıma çekmek için bir avuç gül yaprağından daha fazlası gerektiğini yakında öğrenecektir."

Acısını saklamaktan yorulan Willow, çarşafı geri çekti. Hâlâ gül yapraklarının neden birdenbire açmaya başladığını anlamaya çalışıyordu.

İlk cırcır böceği uçup Beatrix'in burnuna çarptığında cıvıldamaya başladı.

Kalenin yukarısında, kuzey kulesinin sığınağında, Sör Hollis umutsuzca kraliçesini Bannor'un şövalyesinin acımasız pençelerinden kurtarabilecek bir manevra arıyordu ki kan donduran bir çığlık rahat sessizliği bozdu.

"Yüce Tanrım!" Hollis ayağa fırlayarak bağırdı. "Sanki biri öldürülüyor gibi!"

Çığlıklar -titrek, kadınsı ve histerik feryatlarla ve tuhaf bir damgalama sesiyle noktalanıyordu- şiddetlendikçe, arkadaşının kılıcını kapıp kapıya koşmasını bekledi.

Ama Bannor bu kesintiyi göz kapaklarının temkinli bir şekilde titremesinden başka bir şey yapmadan kabul etti. "Bu senin hamlen."

Hollis yavaşça sandalyesine çöktü ve titreyen elleriyle kalesini yokladı. Taşı yanındaki kareye kaydırды, Bannor "Şah Mat" diye mırıldanmadan önce vezirini açgözlü beyaz ata teslim ettiğini ve şahını Bannor'un daha kurnaz piyonlarından birinin saldırısı karşısında çaresiz bıraktığını fark etti.

Bannor ödülünü tereddüt etmeden ele geçirip baş ve işaret parmakları arasında özenle oyulmuş kraliçeyi okşamasına rağmen, zaferinden her zamanki memnuniyeti duyması mümkün değildi.

Çünkü Hollis'in aksine, oyunun bitmediğini biliyordu.

Daha yeni başlamıştı.

Dokuz

Bannor özgürdü.

Gözlerini yakacak kadar parlak sonbahar güneşinde şövalyeleriyle mızrak dövüşü yapmakta özgürdü. Gevrek mavi gökyüzünde süzülen pamuksu bulutların altında asker garnizonunu eğitmekte özgürdü. Biçilmiş tarlalarının anızları üzerinde güçlü beyaz destiyeri üzerinde dört nala koşmakta ve sırtan köylülerini böylesine bereketli bir hasat için övmekte özgürdü. Her gece büyük salondaki yüksek masanın başında, çocuklarının melek yüzleriyle çevrili olarak yemek yemekte özgür.

Hiç bu kadar mutsuz olmamıştı.

Willow bunun bedelini ödemek zorunda kalmasaydı, özgürlüğünün tadını çıkarabilirdi. Artık çocukları yaramazlıkları için daha tatmin edici bir hedef bulduklarından, onun her emrine itaat etmekte acele ediyor, azizlerin tüm mütevazı dindarlığıyla "Evet, baba," "Hayır, baba," ve "Nasıl istersen, baba," diye mırıldanıyor, bir yandan da Willow'un dolabını, yatağını ve banyosunu Musa'nın Mısırlıların üzerine saldıdığı herhangi bir belaya rakip olacak kadar böcek, kemirgen ve sürüngenle dolduruyorlardı.

Bannor kendini onların şeytani işlerini görmezden gelmeye zorladı ve Willow'un onların ellerinde katlandığı her aşağılanmanın, sonunda onu reddetmeye zorlandığında gururunu kurtarmaya yarayacağına dair kendine söz verdi.

Mary Margaret'in yahnisine, peş peşe bir düzine kez hapşırmasına neden olacak kadar biber attıklarında, onun tuzlu tadı hakkında yorum yaptı ve akan gözlerini silmesi için ona bir mendil uzattı. Mary Margaret'in en sevdiği domuzu yatak odasında serbest bıraktıklarında, tiz ciyaklamalarına sağırmış gibi davrandı, hatta Willow ve suratı asık küçük hizmetçisi onu büyük salonda güderken hayvanın üzerinden dalgınca geçecek kadar ileri gitti. Willow'un önüne bir

bacasından aşığı inerken, günlerce ipek bukleli yelesine sinen keskin kükürt kokusunu görmezden geldi.

O ilk geceden sonra başka  ı lık duyulmadı. Bu gergin sessizliğe dayanamayan Bannor kendini avlunun gölgelerinde durmuş, Willow'un kepenkleri açacağı, narin burun deliklerini başparmağıyla işaret parmağı arasına sıkıştıracağı ve Desmond'ın ayakkabılarının ucuna tıkıştırdığı kokmuş yumurtaları sakince dışarı fırlatacağı anı beklerken bulurdu. Bir ya da iki kez, sanki onun varlığını hissetmiş gibi, suçlayıcı gözlerinin karanlığı taradığını hissettiğine neredeyse yemin edecekti.

Willow'un en ufak bir şik yetle bulunmadığı iki hafta sona yaklaştı a Bannor'ın  aresizliğı de artıyordu. Kış karları yakında üzerlerine ya acaktı. Uzun ve karanlık kış gecelerini Willow'un yanında geçirmek zorunda kalırsa, bir bebeğın ilkbahar kadar kesin bir şekilde geleceğini biliyordu.

Soğuk ve güneşli bir sabah, kusursuz bir şekilde davranan çocuklarının mülayim yüzleriyle çevrili bir şekilde orucunu açıyordu ki Fiona büyük salona girdi ve elindeki siperliğı masaya vurdu. "Korkarım bu sabah hiç bal yok lordum. Ekmeğınızı kuru kuru yemeniz gerekecek." Kadın dağınık kaşlarının altından ona baktı. "Umarım boğulmazsın."

Fiona tepinerek mutfağı dönerken, Bannor Hollis'le alaycı bir bakış alışverişinde bulundu. K hyasına içini dökmek zorunda kalmıştı ama şatonun diğ r sakinleri onun gelinine karşı düşüncesizce davranmasından utanç duymaya devam ediyordu. Savaş alanında onun otoritesini sorgulamaya asla cesaret edemeyen şövalyeleri ve silah arkadaşları bile kendi aralarında mırıldanmaya ve ona onaylamayan bakışlar atmaya başlamışlardı. Willow kısa süre içinde onu reddetmezse, büyük çaplı bir isyanla karşı karşıya kalabilirdi.

Willow büyük salona inen geniş taş basamaklarda belirlediğinde, Bannor ekmeğinden doyurucu bir ısıruk almıştı. Bir an için gerçekten boğulabileceğini düşündü. Zorlukla yutkunduğı, büyük salonda oruçlarını a mayı seçen her şövalye, yaver ve sayfiyenin gözleri merdivenlere doğru döndüğünde, şaşkın sessizlikte duyulabiliyordu.

Kayıp balın gizemi çözülmüş gibi görünüyordu.

Willow'un saçlarından altın damlacıkları damlıyor, boğazına ve omuzlarına yapışıyor, kaymaktaşı tenini parıldayan kehribar rengi bir örtüyle kaplıyordu. Bannor merdivenlerden yukarı koşup onu yalamak için duyduğu saçma arzuyla savaştı.

Terlikleri her zahmetli adımda yere yapışarak aşağı inerken, Fiona mutfaktan çıktı. Yaşlı kadın ellerini dehşete düşmüş yüzünü kapamak için havaya kaldırdı. Taşıdığı toprak tabak yerde paramparça oldu. "İsa, Meryem ve Yusuf, genç kız! Banshee gibi görünüyorsun!"

Desmond, Kell ve Edward'a yan gözle baktı, muzaffer sırıtışı Willow'un kapısının üzerindeki kayıp bal küpünü kimin koyduğu konusunda hiçbir şüphe bırakmıyordu. Bannor oğlunun kafasını yulaf lapasına daldırmamak için masanın kenarına tutunmak zorunda kaldı.

Willow masanın dibine doğru ilerleyip orada öylece durunca, şaşkınlık dolu sessizlik daha da arttı.

En iri yarı şövalyeden en küçük sayfiyeye kadar salondaki herkesin onun tepkisini beklerken nefesini tuttuğunun farkında olan Bannor, ağzına bir parça ekmek daha attı. "Günaydın Willow. Umarım güzel bir gece uykusu çekmişsindir."

Kadın cevap vermedi. Sadece masanın üzerinden ona baktı, fırtınalı gri gözlerindeki acı sitem ona sonunda kazandığını haber veriyordu. Sonunda gelinini kendisinden nefret ettirmeyi başarmıştı. İşin tuhafı, kadın ona sırtını dönüp başını acı içinde dik tutarak merdivenleri çıkarken, Bannor hiçbir zafer coşkusu hissetmedi, sadece ezici bir yenilgi duygusu yaşadı.

Willow bir başka yapışkan bukleyi testereyle keserken yatak odasının içinde volta atıyor, sonunda elinde koptuğunda bir savaş bayrağı gibi sallıyordu. Bal saçından kolayca akıp gidebilirdi ama işkencecileri, yapışkan şurubu ağaç özüyle bağlayacak kadar şeytani davranmışlardı. "Lord Bannor the Bold gerçekten de! Hiç bu kadar alçak, korkak, ödle, zambak ciğerli biriyle karşılaşmamıştım..."

Beatrix neşeyle, "Korkak," dedi. "Korkak, yüreksiz..."

Willow bir kez daha kekelemeye başladığında, Beatrix hançeri elinden aldı ve onu yavaşça bir tabureye doğru itti. "Neden bunu bitirmeme izin vermiyorsun? Eğer böyle devam edersen, Cesur Lord Bannor, Kel Leydi Willow'la evlenecek."

Willow kendini taburenin üzerine attı ve eteğinin yapışkan kıvrımlarını yumruklarıyla sıktı. "Bu konuda endişelenmene gerek yok. Dünyadaki son insan olsa ve insanlığın kurtuluşu onun iğrenç küçük veletlerinden birini doğurmama bağlı olsa bile o sefil herifle evli kalmazdım."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Beatrix, bal ve sabun yüklü buklelerinden birini daha koparıırken. "Sadece neden bu kadar uzun sürmesine izin verdiğini anlamıyorum. Yatak odamın bacasından aşağı bir kova is boşalttıkları ilk seferde o pis küçük trolleri zindana atması için ısrar ederdim."

"Ve küçük canavarlara, babalarına koşup onları ispiyonladığımı bilmenin tatminini mi yaşatayım? Hiç sanmıyorum! Ayrıca Stefan ve Reanna'nın elinden çok daha kötülerine katlandım. Ayakkabılarımı yere çiviledikleri zamanı hatırlıyor musun? Ben onları giyerken?" Willow, yatak odasının zemininde giderek büyüyen havuza bir tutam daha yapışkan saç düşerken üzüntüyle içini çekti. "Sanırım zaman içinde Bannor'un bir şövalye ya da... bir... gibi yaramaz ejderhaları öldürmek için beni kurtarmaya geleceğini düşündüm."

Beatrix omzunun üzerinden eğildi, dudaklarında muzip bir gülümseme oynayıyordu. "Bir prens mi?"

Willow dönüp üvey kardeşine baktı.

Beatrix, "Uyuduğumu sandığın zamanlarda hayali sevgilinle konuştuğunu duyardım," diye itiraf etti. "Bir keresinde elini öptüğünü ve o olduğunu iddia ettiğini bile gördüm."

"Seni işgüzar küçük sürtük!"

Willow ileri atıldığında, Beatrix geriye doğru dans ederek hançeri Willow'un ulaşamayacağı bir yerde tuttu. Willow ancak o zaman tuhaf bir şekilde başının döndüğünü fark etti.

Kırpılmış saçlarına çekingen bir el dokundurdu. "Bu çok tuhaf bir his. Saçlarım doğduğum günden beri canımı sıkılmaktan başka bir şey yapmadı. Ona ne kadar *bağlı olduğumu* hiç fark etmemiştim."

Yaptığı işi gururla inceleyen Beatrix, Willow'un eline bir ayna tutuşturdu. Willow aynayı yavaşça yüzüne doğru kaldırdığında, karşısında ona bakan bir yabancı gördü. Köşeye sıkışmış bir yaban domuzunun gibi saçları başının etrafında dalgalanan ve daha müreffeh zamanlarda Bedlington'daki büyük salonda taklalar atarak ilerleyen eğitilmiş gelinciklerinki gibi kocaman gözleri olan bir yabancı.

Beatrix kendi uzun, keten buklelerinden birini parmağına doladı ve Willow'un omzunun üzerinden kendini görebilmek için yaklaştı. "Gerçekten çok çekici. Senden çok hoş bir çocuk olur."

Willow'un gözleri, kısılmış yüzünde mor halkalar oluşturan dek büyüdü. Aynayı yere çarpıp ayağa fırladığında, Beatrix geriye doğru zıpladı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Kendi kanlı ejderhamı öldürmek için." Willow kapıya doğru yürüdü, yüzü solgundu ama kararlıydı.

Beatrix, yere saçılmış bal birikintilerinden kaçınmak için eteklerini yukarı kaldırarak onun arkasında ilerledi. "Eğer Lord Bannor'ı artık istemiyorsanız, onu alabilir miyim?"

Willow kapı aralığında döndü ve dudaklarında sert bir gülümseme belirdi. "Saygılarımla!"

Beatrix dolaba doğru fırladığında, Willow'un öfkeli ayak seslerinin yankısı henüz kaybolmamıştı. Kapının içine o yulmuş bölmelerden birinden krem rengi bir parşömen yaprağı, bir tüy kalem ve bir şişe mürekkep çıkardı.

Sevgili Stefan, diye karaladı. Willow'un Lord Bannor'la olan birlikteliğimi onayladığını bilmek seni memnun edecektir. Seni Elsinore'a çağırmam an meselesi.

Beatrix adını güzelce yazarak imzaladı. Şimdi tek yapması gereken, ona çok aşık olan beceriksiz sincaplardan birini mektubu Bedlington'a götürmesi için ikna etmektir. Mühür balmumunu yumuşatmak için mum alevinin üzerinde tutarken, içindeki suçluluk duygusunu görmezden gelmeye çalıştı. Üvey kardeşine tam olarak ihanet etmiyordu. Sadece kardeşinin gözüne girmek için çabalıyordu.

Beatrix elini eğdiğinde, kırmızı balmumu parşömenin üzerine döküldü ve içindeki sırları mühürledi.

Kılıcın düz kısmı Bannor'ın kafasına çarparak yere düşmesine neden oldu. Oturur pozisyona gelmeye çabaladı ve miğferini sürükleyerek çıkardı ama karşısında kendisine inanmayan bir Hollis buldu. Kulaklarındaki çınlamayı engellemek için başını sallayan Bannor, Hollis'in kendisine uzattığı eldivenli eli isteksizce tuttu ve kâhyasının onu ayağa kaldırmasına izin verdi.

Antrenman için toplanmış olan düzinelerce şövalye ve silah arkadaşının hepsi de Hollis'le aynı şaşkınlıkla ona bakıyordu. Daha önce hiç kimsenin ustalarını bir beceri ya da güç yarışmasında yendiğini görmemişlerdi ve Hollis'in zaferini alkışlamaları mı yoksa kılıçlarını çekerek üzerine atılmaları mı beklendiğinden emin değillerdi.

"Mükemmel bir çaba," diye homurdandı Bannor ve kâhyasının sırtına içten bir alkış indirdi. "Övgüye değer."

Adamlar yarım ağızla bir *alkış* göndermeden önce birkaç şüpheli bakış attılar.

"Teşekkür ederim lordum," diye kekeledi Hollis, sanki şatonun içinde vergi hesaplıyor olmayı tercih ediyormuş gibi.

Diğer iki savaşçı kılıçları hazır bir şekilde birbirlerinin etrafında dönerken, Bannor kum serpilmiş alanı çevreleyen çitlere yaslandı.

Hollis de ona katıldı. "Umarım beni affedersiniz," dedi kılıç şakırtıları ve cesaretlendirici bağırışlar arasında utangaç bir sesle. "Niyetim sizi onurlandırmak değildi."

"Kendimi onursuzlaştırma konusunda oldukça yetenekliyim. Bunu bu sabah kanıtladım." Bannor ön kolunu terli alnında gezdirdi. "Kafamı kesmiş olsaydın bunu hak etmiş olurum. Sonra onu bala bulayıp Fiona'ya gelinime bir hendek üzerinde sunmasını söyleyebilirdin. Bu onun tadına varacağı tatlı bir intikam olurdu."

Hollis bir mendille kendi alnını sildi. "Nefretinin bana değil de kendine olduğunu öğrendiğim için oldukça rahatladım."

Willow'un büyük salondan çıkmadan önce ona attığı bakışı hatırlayan Bannor, "Benim nefretim onunkinin sadece gölgesi," diye mırıldandı.

"Ah, ama hanımefendi ihmalinizin en saf güdülerden kaynaklandığını bilmiyor."

"Asla da bilmeyecek. Elsinore'dan benim zavallıların en kalpsizi olduğuma inanarak ayrılacak - leydimin onurunu bir grup asi çocuğa karşı savunamayacak kadar soğuk ve duygusuz."

İki hafta önce, Willow'un küçümsemesi Bannor'ı rahatsız etmeyebilirdi. Ama bakışları listenin başından aşağı, o çocukların kendi sahte turnuvalarını düzenledikleri çimenlik alana doğru ilerlerken, ifadesi kasvetliydi.

Ennis ve Kell, omuzlarına tünemiş Mary Margaret ve Margery ile birlikte birbirlerine doğru dörtnala koşuyorlardı. Kızlar küçük tombul pençeleriyle derme çatma mızrakları tutuyorlardı. Kimse Hammish'i yerden kaldıramadığı ya da paytak paytak yürümekten daha hızlı hareket etmeye ikna edemediği için, Hammish kendisini haberci olarak atamış ve fildişi bir av borusundan çıkardığı tiz bir sesle her yerinden kalkışını ilan etmişti. Delikanlı kazara kafasına yediği bir tekmeye sendelemeden dayanırken, Bannor onun metanetine hayret ederek başını salladı. Bu oyundan sıkıldıklarında Desmond, Bannor'ın artık kullanılmayan miğferlerinden birini giydi ve sırayla her çocuğu yenmeye başladı; en uzun boylularından bile omuz omuza yüksek olduğu düşünülürse, bu büyük bir güç ya da beceri başarısı değildi.

Listede heyecanlı bir mırıltı yükselmemiş olsaydı, Bannor küstah veledede meydan okumaya kalkışabilirdi. Dönmeden önce bile bunun beklediği an olduğunu biliyordu. Sonunda zaferin kendisine ait olduğunu iddia edebileceği an.

Ama Willow adım adım ona doğru gelirken, sadece korku hissetti.

Ona vereceği azar ne olursa olsun kabul edeceğine çoktan karar vermişti ama kızın kesilmiş saçlarını gördüğünde, kılıcını elinden alıp kalbine saplasa bile itiraz etmek için tek bir fısıltı bile çıkarmayacağını biliyordu.

Lekeli etekleri ve kırpılmış başıyla gülünç görünmesi gerekirdi. Bunun yerine, tacı elinden alınmış bir rehine kraliçe kadar görkemli ve muhteşem görünüyordu ama heybeti yerindeydi. Yaklaştıkça, Bannor onun gözlerindeki soğuk gri kül zannettiği şeyin her zaman bir kor olduğunu, şimdi ise öfkesinin alevlendirdiğini fark etti.

Bannor çitten uzaklaşıp ellerini kalçalarına dayayarak kadının indireceği darbeye karşı kendini hazırlarken, adamları içgüdüsel olarak aralarındaki yolu açtılar.

Ona küçümseyici bir bakış bile atmadan yanından geçip gitti.

Bannor nutku tutulmuş bir halde arkasını dönerek kadının bir grup çocuğun üzerine nasıl indiğini izledi. Gözleri panik içinde açıldı ve onun önünde dağıldılar.

Edward'in bacaklarını altından çekmek için kalın bir dal kullanan Desmond hariç herkes. Edward güvenli bir yere doğru koşarken, Desmond'ın muzaffer kahkahaları Willow'un ardından dalgalanan uğursuz sessizliği bastırdı.

"Sıradaki kim olacak?" diye bağırdı, Bannor'un büyük boy miğferi bir kulağının üzerinden eğri büğrü sarkıyordu. "Yenilmez Sör Desmond'a meydan okuyacak bir sonraki ahmak kim olacak?"

Willow yumuşak bir sesle, "Sanırım ben de denemek istiyorum," dedi ve adamın elinden dalı aldı. Adam yeni meydan okuyucusuna gözlerini kısarak bakamadan, Willow onu sendeleyerek dizlerinin üzerine çökerten, çınlayan bir darbe indirdi.

Kısa bir süre önce böyle bir darbeye maruz kalan Bannor, şaşkın bir kahkaha çılgılığını bastırmaya çalışmasaydı, sempati duyarak yüzünü buruşturabilirdi.

"Hey!" Desmond bağırdı, sesi boş bir feryattı. "Ben bakmıyorken bana vuramazsın. Bu hiç adil değil!"

Çocuk miğferi sürükleyerek çıkardı. İntikam meleğinin tepesinde dikildiğini, saçlarından geriye kalan parlak sivri uçların güneş tarafından halelendiğini görünce huysuzca kaşlarını çattı. Willow'un gözlerindeki bir şey onu uyarmış olmalıydı, çünkü kardeşlerinin onu terk ettiğini doğrulamak için etrafına çılgınca bir bakış attıktan sonra, topukları ve dirsekleri üzerinde otların arasında geriye doğru ilerlemeye başladı.

"Adil mi?" Willow yankılandı, onu takip ederken sesinde küçümseme çınlıyordu. "*Adil mi?* Senin gibi bir kabadayı adaletten ne anlar ki? Senin gibileri daha önce de gördüm. Senden daha zayıf olanları avlamaktan zevk alıyorsun, ama iş adil dövüşmeye gelince, sümüklü küçük bir korkaktan başka bir şey değilsin!"

Willow çırpınan çocuğu kulağından tutup ayağa kaldırırken, Bannor onun narin olduğunu nasıl dūşünebildięini merak etti.

"Mary Margaret! Ennis! Kell! Yardım edin bana!" Willow onu kaleye doğru sürüklemeye başlarken Desmond feryat ediyordu.

Kardeşleri bir alı ağacının arkasında toplanmıştı. Desmond'un sesi öfkeli bir ulumaya dönüşürken, atelinden yeni kurtulmuş olan evcil kargası bile sıkıntı içinde gaklayarak gökyüzüne yükseldi. Yüzü o kadar kızarmıştı ki illeri neredeyse yok olmuştu. Willow, Desmond'a onu takip etmekten ya da kulağını onun amansız pençesine bırakmaktan başka seçenek bırakmadan yoluna devam etti.

Bannor'a yaklaştıklarında, çocuğun feryatları en katı kalbi bile parçalayacak bir iniltiye dönüştü. "Baba, ah, baba, kurtar beni! İyi biri olacağım. Yemin ederim olacağım!"

Willow tam Bannor'ın önünde durdu, gergin çenesi ve açık bakışlarıyla onu reddetmeye cesaret ediyordu. O anda Bannor'ın onu hiçbir şeyden mahrum bırakmayacağını bilemezdi.

"Oğlunuzla konuşabilir miyim lordum?"

Desmond, Bannor'ın zırhını korumak için giydiği kapitone gambesonun önünü tuttu. "Lütfen beni almasına izin verme, baba! O deli bir kadın!"

Bannor eğildi ve oğlunun kulağına şöyle dedi: "Gelecekteki yarışmalarda, Yenilmez Sör Desmond, rakiplerinizi daha dikkatli seçmenizi tavsiye ederim." Willow'a kaleye doğru bir el uzattı. "Misafirim ol."

Willow, inanmayan Desmond'ı bailey'e doğru sürüklemeye başladı. Desmond'ın zorbalıklarının kurbanı olan genç sayfalar, şaşkın sessizliği bozan ilk kişiler oldu. Onun arkasından neşeyle koşuşturarak sevinçli bir tezahürat gönderdiler. Silahşorlar da onu izledi ve büyüyen gürültüye kendi onay çığlıklarını eklediler.

Hollis elini Bannor'ın omzuna vurdu. "Ne halt ediyor bu?"

"Keşke uzun zaman önce yapabilseydim dediğim bir şey," diye mırıldandı Bannor.

Hollis'in elinden kurtulup kafilere katıldı, Willow'un oğlu için nasıl bir kader seçtiğini öğrenmek için o da diğerleri kadar hevesliydi. Avluya girdiklerinde, tüm bu kargaşanın ne olduğunu görmek için çevredeki binalardan hizmetkârlar akın etti. Desmond kovanlarını alabora ettiğinde burnundan sokulan arıcı alkışlamaya başladı, Desmond arkasından yaklaşp "Yuh!" diye bağırdığında kendi donyağı fıçısına batırılmış olan mumcu da öyle. Desmond'un yeni yıkanmış çamaşırlara çamur sıçratmasından sonra bütün çarşafı yeniden yıkamak zorunda kalan hizmetçiler sevinçle yuhaladılar.

Willow böğüren çocuğu merdivenlerden darağacının bulunduğu ahşap platforma çıkarırken, alkış tufanı bailey'i sarstı.

Bannor, kadının gerçekten de delikanlıyı asmayı planlıyor olabileceğinden korkarak kalabalığın arasından ite kaka ilerlemeye başladı. Ama kadın onu darağacının, dipçiklerin ve kırbaç direğinin yanından sürükleyerek geçirdi ve sonunda zararsız sarhoşları, küçük hırsızları ve asi köylü çocuklarını cezalandırmak için kullanılan parmak boyunduruğunun önünde durdu.

Desmond'ı dizlerinin üzerine çökerten Willow, parmaklarını ahşap direğin içine oyulmuş oyuklara soktu. İkinci bir tahta parçasını Desmond'ın parmak eklemlerinin üzerine indirdi ve mandalını kusursuz bir hareketle sıktı.

Bannor gülümsedi. İyi bir seçim yapmıştı. Desmond'ın hapsedilmesi acısız olmasına rağmen, ne kadar kıvransa ya da ne kadar yüksek sesle ulusa da parmaklarını küçük tünellerden kurtaramıyordu.

Willow doğrulurken, bakışları tezahürat yapan kalabalığın başlarının üzerinden onunkilerle buluştu. Bannor onun zaferini onaylamak için bir elini alına götürdü. Eteklerini alaycı bir reveransla açtı, yenilgide olduğu kadar zaferde de zarifti. Bakışlarını onunkilerden ayıran Bannor, piyonlarından çok daha fazlasını ele geçirmeden önce geri çekilmeye kararlı bir şekilde kuzey kulesine doğru döndü.

On

Willow, Desmond'ın kafasına fırlatmak üzere olan bir sayfacının elinden aldığı elmaya dişlerini geçirdi. Willow onları etkisiz hale getirdikten sonra delikanlı ve arkadaşları hızla dağıldılar, hâlâ homurdanıyor ve huysuz tutsağına çürük elmalar ve çürümüş lahanalar fırlatma zevkinden mahrum kalacakları için toprağı tekmeliyorlardı.

Güneş batı kulesinin arkasından batmaya başlayıp havadaki soğuğu derinleştirirken, Desmond'ın Willow'a dik dik bakması ve Willow'un da neşeyle onu görmezden gelmesinden sıkılan kalabalığın geri kalanı da uzaklaşmıştı. Çok geçmeden ikisi avluda yapayalnız kaldılar, sivri sessizliklerini sadece büyük salondan gelen müzik ve neşe sesleri bozuyordu.

Desmond'ın kargası darağacının uğursuz koluna tünemiş, Willow'un gözlerini oymaktansa başını göğsüne sokup kestirmeye daha meyilli görünüyordu.

Willow sırtını kırbaç direğine dayamış, eteği yayvan dizlerinin arasına dökülmüştü. Göz ucuyla, Desmond'ın aç bakışlarının çenesinden aşağıya doğru bir damla elma suyunun izini sürdüğünü gördü.

"Bir ısırık ister misin?" diye sordu, elmayı onun çenesinin altında tutarak.

Dişlerini göstererek, boğazını parçalamayı tercih edeceği konusunda onu uyardı.

Omuz silkti. "Sanırım kardeşlerin şu anda güzel, yağlı narların ve gül şekerli kuru üzümlerin tadını çıkarıyorlardır. Onlara katılmak istersen tek yapman gereken özür dilemek."

"Çürümeyi tercih ederim!"

Willow memnuniyet dolu gülümsemesini gizleyerek elma çekirdeğini fırlatıp attı. Öfkeli ulumaları yerini somurtkan bir sessizliğe bıraktığından beri çıkardığı ilk ses buydu. "Bu ayarlanabilir. Gerçi akbabalar kemiklerinizden et koparmaya başladığında babanızın itiraz edeceğinden şüpheleniyorum."

"Ha! Benden kurtulduğuna sevinecektir."

"Neden böyle bir şey söyledin?" diye sordu usulca.

Desmond artık ona dik dik bakmıyordu, dümdüz önüne bakıyordu, çilli çenesi o kadar gergindi ki ona bakmak acı veriyordu. "Çünkü gerçek bu. Beni ya da kardeşlerimi hiç umursamıyor. O sadece savaşı ve kralı önemsiyor." Artık taşkın kapıları açıldığına göre, Desmond sözcük selini durduracak gibi görünmüyordu. "Savaş sırasında, birkaç ayda bir eve gelmesiyle yetinmek zorunda kaldık - bir çuval hediye getirdi, saçlarımızı okşadı, bize ne kadar iyi çocuklar olduğumuzu ve annelerimizin yaşasalardı ne kadar gurur duyacaklarını söyledi. Kalmak için eve döndüğünde, farklı olacağını düşünmüştüm. Hepimiz öyle düşündük. Ama kendini o kuleye kapattı ve ne yaparsak yapalım bize hiç aldırmış etmedi." Ona kötücül bir bakış fırlattı. "Sonra *sen* geldin."

Willow geri çekilmek istedi ama o sert çenenin titremeye başlamasını çaresizce izlemek zorunda kaldı. "Sen, büyük gri gözlerin ve yumuşak siyah saçlarınla. O gün avluda sana nasıl baktığını gördük! Sevecek bir sen olsaydın bizi asla sevmeyeceğini biliyorduk!"

Çocuğun yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü. Yüzünü direğe dayadı ama dar omuzlarını sarsan hıçkırıkları gizlemek için hiçbir şey yapamadı.

Willow titrek bir nefes aldı. Yani onların yaramazlıkları Stefan ve Reanna'nınki gibi kötü niyetli değildi, sadece babalarının dikkatini çekmek için umutsuzca bir çabaydı. Ve onun ilgisinden çok sevgisinin kanıtını arıyorlardı. Bunun ne kadar beyhude bir arayış olabileceğini çok iyi biliyordu.

Willow, boyunduruğun demir mandalını yırtarak tırnaklarından birini parçaladı. Çapraz çubuğu kaldırdığında, Desmond'ın kaçmasını bekliyordu ama o platformda oturur pozisyona çöktü ve yüzünü bir kolunun kıvrımına gömdü.

Willow, Harold ya da Gerta'yı rahatlatmak için sık sık can attığı gibi, onu da rahatlatmak için can atıyordu. Dizlerini göğsüne çekip kollarını dizlerine dolayarak bu arzuya karşı koydu. O ağlarken sessizce oturdu, bakışları kale surlarının üzerinden utangaç bir şekilde süzölmeye başlayan ayın buzlu opaline sabitlenmişti.

Adam elinin tersiyle burnunu temizleyene kadar bekledi ve füze yığınınan en az çürük olan elmayı seçip ona uzattı.

Ona şüpheyle kaşlarını çatı.

"Kötü bir üvey anne olabilirim, ama korktuğun buysa, bu zehirli değil."

"Sanırım öyle olsaydı seni suçlayamazdım," diye utangaç bir ifadeyle itiraf etti, elmayı onun elinden kaptı ve sulu bir parçasını ısırdı. "Saçına yaptığımız o korkunç şeyden sonra olmaz."

"Zamanla tekrar büyüyecek. Umarım." Willow dizlerine daha da sıkı sarıldı, ayrıca kendi itirafını ne kadar erken yaparsa o kadar az acı vereceğini umuyordu. "Beni babanın sevgisi için bir rakip olarak görmene gerek yok, Desmond. Her ne kadar yeminine sadık kalacak kadar asil olsa da Lord Bannor, Sör Hollis'in gelin seçiminden dolayı hayal kırıklığına uğradığını açıkça belirtti." Gözlerini kırıştıtararak aya baktı. "Beni asla sevmeyecek."

"Bunu artık biliyoruz," dedi Desmond neşeyle, içi boşaltılmış elma çekirdeğini kemirerek. "Seni uzaklaştırma fikrini bize o verdi."

Willow ona bakmak için başını çevirdi. "Oh, ö y l e mi?"

"Evet. Başlangıçta sana sadece birkaç şaka yapacaktık. Sonra Kell çatıya tırmanıp kulenin bacasından aşağı pis kokulu bir tencere bıraktı ve babamın Sör Hollis'e senin gitmeni sağlamanın en iyi yolunun bizimle mümkün olduğunca çok vakit geçirmen olduğunu söylediğini duydum."

Willow, sanki kafasına bir dalla vurulmuş gibi hissetti. Bannor'ın onunla evlendiğı için pişman olduğunu biliyordu ama ondan kurtulmaya bu kadar hevesli olduğundan ve onu hayatından çıkarmak için kendi çocuklarını kullanacağından şüphelenmemiştı.

Desmond elma çekirdeğini omzunun üzerinden atarak, "Bu kadar aşağılanmış görülmene gerek yok," dedi. "Bu bizim için de pek gurur verici değildi."

Kaşlarını çattı. "Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum."

"Ama Elsinore'a geldiğiniz gece Edward'ın duyduklarına mantıklı geldi. Edward casusluk konusunda biraz aptaldır, bu yüzden o zaman bunun sadece anlamsız olduğunu düşünmüştük."

"Peki Edward Elsinore'a geldiğim gece ne duydu?" diye sordu, bilmek istemediğinden neredeyse emin olmasına rağmen. "Şey, kuzey kulesinin duvarındaki şaşı pencereden içeriyi gözetliyordu."

."

"Şaşı mı?"

"Evet, harçta küçük bir delik var ve bu delik gizli duvardaki geçit." Desmond sanki gizli geçitlerle dolu ve gözetleme delikleriyle dolu bir şatoda yaşamak onun için dünyadaki en sıradan şeymiş gibi omuz silkti. "Şatodaki odaların çoğunda var. Fiona bize büyükbabamızın bunları kadın misafirlerini soyunurken gözetleyebilmek ve karısı uyuduktan sonra onları odasına kaçırabilmek için yaptırdığını söyledi."

Vay canına! diye düşündü Willow. Bu kesinlikle her zaman izlendiği hissini ve ne zaman yalnız kalsa onu rahatsız eden hayalet kıkırdamalarını açıklıyordu. "Büyükbaban ne kadar zavallı bir ihtiyar olmalıydı! Sanırım Bea'yı yatarken gecelik giymeye başlaması için uyarmalıyım."

"Oh, öyle mi?" Desmond, dehşeti açıkça belli olacak şekilde ağzından kaçırıldı. Willow'un soğuk bakışları altında kızaracak kadar terbiyeliydi. "Her neyse," diye devam etti aceleyle, başını eğerek, "Edward, Sör Hollis'in bekârlık yemini etmenin seninle ya da bıyıklı, şişman, yaşlı bir balıkçıyla yatmaktan çok daha iyi olacağını söylediğini duyduğunda şaşı gözlerle onu gözetliyordu. Babam kadınlardan sonsuza dek vazgeçme düşüncesine dayanamadı, bu yüzden Sör Hollis seni kendine saklamayı teklif etti. Babam ondan böyle korkunç bir fedakârlık yapmasını istemenin haksızlık olacağını söyledi."

Willow'un nefesi kesildi. Bu alçağın inançsız dilinden işiteceği hakaretlerin sonu gelmeyecek miydi?

"Sonra babam bir manastırdan bahsetti. Hem o hem de Sör Hollis sizin gibi bir kadın için tek uygun yerin orası olduğu konusunda hemfikirdi."

Willow, nefesi göğsünde donup kalmasaydı yine soluk soluğa kalacaktı. Bir manastır! Bannor onu bir manastıra kapatacak kadar iğrenç mi buluyordu? Onu dindar ve bekâr bir hayata mahkûm edecekti. Prensini ya da başka bir erkeğin öpücüğünü asla bilmeyecekti. Onun öpücüğünü asla bilemeyecekti.

Desmond kızın solgun, hareketsiz yüzüne baktı, yeşil gözlerinde bir parça panik parlıyordu. "Ağlamayacaksın, değil mi? Kızların ağlamasından nefret ediyorum. Kafama tekrar vurmanı tercih ederim."

Willow ayağa kalkarak sakince, "Hayır," dedi. "Kafana vurmayacağım. Ve ağlamayacağım."

Onun hain babası için bir damla gözyaşı daha dökmeye hiç niyeti yoktu. Tıpkı sevgisini kendi çocuklarına bile harcamayacak kadar cimri bir adamın sevgisini kazanmak için bir an daha harcamaya niyeti olmadığı gibi. Kazanılamayacak ya da hak edilemeyecek ama asla karşılıksız verilmeyecek bir sevgi için çabalarken zaten çok fazla gözyaşı dökmüş ve çok fazla anını heba etmişti.

İçinden öfke akıyor, kalbini taze yaralarından akan kanla yıkıyor ve eski yaralarını gelecek savaşta ona iyi hizmet edecek yara izlerine dönüştürüyordu.

Kadının buz gibi sakinliği karşısında sinirlenen Desmond kekeleyerek, "Benim hatırım için ağlama. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen istediğin kadar zırla. Ben sadece parmaklarımı kulaklarıma sokacağım."

O daha konuşmadan Willow, "Babamın bir keresinde bana söylediği bir şeyi hatırlıyordum," dedi.

"Peki bu ne olabilir?" Desmond sordu.

Çocuğu ayağa kaldırdı. Çocuk kızın ellerinde çaresizce asılı kalmış, kızın gözlerinde kopan fesat fırtınası tarafından iradesi dışında büyülenmişti. Eğilip fısıldamadan önce çocuğun çilli elini sıktı: "Düşmanları müttefik yapmak için gereken tek şey ortak bir düşmandır."

On bir

Bannor ertesi sabah kulesinden çıktığında, adımlarını alışılmadık bir şekilde hafifletti. Neredeyse Fransızlara karşı kazandığı büyük zaferin ertesi sabahı gibi hissediyordu. Bu çok kafa karıştırıcı bir duyguydu. Dünkü yarışmayı kazanmış olsaydı, fesih dilekçesi Edward'a doğru yola çıkacak ve Willow da Wayborne Manastırı'na doğru yola çıkacaktı.

Merdivenlerden inerken omuzlarını geriye attı ve "Might Triumphant O'er Evil "ın ilk birkaç görkemli mısrasını ıslıkla çaldı. Büyük salona girdiğinde, tövbe etmiş Desmond'ın başında ağırbaşlı bir Willow ve onun yaramaz kardeşlerine verdiği örnekten korkmuş, uysal ve itaatkâr çocuklarla dolu bir masa bulmayı umuyordu. Ama yüksek masa boştu, meşe yüzeyi dağınık bir avuç kırıntı dışında hiçbir şeyle dolu değildi.

Bannor'ın ıslığı boş bir notayla kesildi. Ya Willow her şeye rağmen gitmişse? Ya ilgisizliği yüzünden onu cezalandırmak için kaçtıysa? Endişeli bakışlarını koridorda gezdirdi, kendisine hizmet eden şövalye ve sincapların meraklı bakışlarından habersizdi.

Fiona mutfaktan çıktı, bebeklerden biri omzuna atılmıştı. Bannor gözlerini kısarak baktı ama yine de onun küçük Peg mi yoksa küçük Mags mi olduğunu anlayamadı.

"Peki Leydi Willow bu sabah nerede?" diye sordu, cevabının kendisi için pek önemli olmadığı izlenimini vermeyi umarak.

Fiona omuz silkerek bebeğin neşeli geçirmesini engelledi. "Ufaklıklarla bir yerlere gittiler sanırım lordum. Yulaf lapalarını yalayıp yuttular, sonra da bacakları onları taşıyabildiği kadar hızlı fırladılar."

"Peki Willow yulaf lapasını da yalayıp yuttu mu?"

"Evet, sanırım önce o bitirdi. Acele etmeleri için onları teşvik eden oydu."

Bannor kaşlarını çattı. Onurlu bir adam yeni karısı ve çocuklarının bu kadar iyi geçinmesinden memnun olurdu ama Fiona'nın sözleri onu huzursuz etmişti. Kendi kendine saçmaladığını söyleyerek bu hissi üzerinden attı. Listelerde hararetli dövüşlerin ve kargaşanın yaşanacağı bir günü dört gözle bekliyor olmalıydı. Artık Willow, Desmond'ın terör saltanatına kesin olarak son verdiğine göre, kendini adamlarını eski zevkiyle eğitmeye adayabilirdi.

Bir silahtarın siperinden bir parça esmer ekmek aldı ve kapıya doğru ilerlemeye başladı, neredeyse zeminin ortasına yığılmış devasa eşya yığınının takılıp tökezliyordu.

"Fiona! Bütün bunların anlamı ne?"

Fiona dişsiz bir gülümsemeyle koşarak geldi. "Bu leydinize bir övgü, lordum. Genç Desmond'a sahip çıktığı için teşekkür hediyeleri." Sırayla her bir parçayı işaret etti. "Arıcı bir düzine kavanoz bal gönderdi. Mumcu bir kile balmumu mum gönderdi. Kasap tuzlanmış bir jambon gönderdi. Hasır dokuyucusu bir-"

Bannor onu susturmak için elini kaldırdı. "Pekâlâ, Fiona. Sanırım anlıyorum."

Ödül karşısında kaşlarını çattı. Halkından hiç kimse ona hediye göndermemişti, sadece bayram günlerinde onu efendileri olarak kabul edenler hariç. Geline hürmet göstermeleri konusunda ne *hissettiğinden* emin değildi. Özellikle de ona abartılı hediyeler yağdıran kendisi olması gerekirken -yeni kırılmış buklelerini taçlandırmak için ipek bir pelerin, kaymaktaşıdan boğazına dolanmak için narin bir gümüş zincir, dolgun, etli saçlarının arasına yerleştirmek için yakuttan parlayan bir gözyaşı damlası ...

"Gak."

"Hmmm?" Bannor hâlâ hayallere dalmış bir halde mırıldandı.

"Gak!" diye tekrarladı Fiona'nın kucağındaki bebek ve uzanıp minik, pembe bir yumrukla burnuna vurdu.

Bannor irkildi. Bebek kıkırdadı. Çocuğa hayıflanarak bakan Bannor başını salladı. Eğer onların üzerinde durmayı bırakmazsa, o tombul, etli ve tatlı bebeğin

Willow'un göğüsleri, buna benzeyen bir yaratığın bakımında kullanıldı. Sonra bir tane daha. Ve bir başkası... Ürperdi.

"Özür dilerim lordum," dedi Fiona, yükünü yeniden düzenlemek için çabalayarak. "Küçük şeytan bir şekilde elimden kayıp gidiyor."

Bannor bebeğin burnunu cimcikleyerek, "Zararı yok," diye cevap verdi. "Sanırım sadece beni hatırlamamın iyi olacağı bir tehlikeye karşı uyarmaya çalışıyordu."

- - -

Bannor listelere ulaştığında, adımlarına bahar gelmişti. Gerçek ya da sahte, sadece savaş ihtimali bile kanını hızlandırmaya yetmişti. Burun delikleri açıldı, deri ve at terinin misk kokusunu içine çekti. Sadece savaş meydanında çatışma hatları net bir şekilde çizilirdi. Sadece savaş alanında düşmanını yenmek için hem zekâsını hem de gücünü kullanmasına izin verilirdi. Sesini kükreyecek kadar yükseltirse adamlarından birinin gözyaşlarına boğulacağından ya da beceriksiz bir darbenin rakibinin kafası yerine duygularını ezeceğinden endişe etmesine hiç gerek yoktu.

Kum serpilmiş alan çoktan sıradan kılıç oyunları ve gönülsüz güreş müsabakaları yapan adamlarla dolmuştu. Onların safları arasında ilerlerken, mırıldanan "Lordum" seslerine ve saygılı selamlarına başını sallayarak ve gülümseyerek karşılık verirken çelik sesleri azaldı. Hâlâ savaşın o kolay yoldaşlığını özlüyordu; ihtiyaç ve çaresizlik hepsini kardeş yapmıştı - lord, tebaa ve en düşük hizmetkâr.

O yaklaşırken, listeyi çevreleyen ahırlardan iri yarı bir yaver koşuşturarak çıktı. "Ne yapacaksınız lordum? Kılıcınızı mı yoksa mızrağınızı mı getireyim?"

Bannor sahaya ölçülü bir bakış attı. "Ne diyorsunuz, beyler?" diye seslendi. "Mızrak dövüşü yapalım mı?"

Sözlerini coşkulu bir tezahürat karşıladı. İçlerinden hiçbiri, kalçaları arasında bin kilodan fazla gergin at etini kontrol etmenin zorluğuna karşı koyamadı. Ne de sürekli sataşmaları ve küçük kavgalarıyla ortaya çıkan en son rakibi yerinden etme fırsatına.

İçlerinden birkaçı lordlarına spekülatif bir bakış atmaya bile cesaret etti. Hiç şüphesiz Hollis'in nasıl

dün onu fena benzetti. Bannor gülümsemekten kendini alamadı. Bu gün onu alt etmek o kadar kolay olmayacaktı.

Yaver mızrak, kalkan ve miğferle hokkabazlık yapmaya çalışarak ahırdan geri koştu.

"Yavaşla delikanlı, kendini kazığa oturtmadan önce." Bannor onun hızla uçuşunu durdurmak için elini uzattı. "Ya da beni."

Başını eğerek oğlanı dümeni üzerine geçirmeye davet etti. Bunu yaptığında, Bannor kendini boğucu bir beyaz bulutun içinde buldu. Körü körüne miğferi bulmaya çalıştı, sallayarak çıkardı ve başını salladı. Unlar her yere uçuştı.

Silahtar dehşet içinde geriye doğru tökezledi. "Ah, lordum!" Göksel efendisine mi yoksa dünyevi efendisine mi yalvardığını anlamak imkânsızdı. "Bunu ben yapmadım, yemin ederim."

Bannor, biber olmadığı için şükretmesi gerektiğini bilerek gözlerinden ve ağzından kaba şeyleri temizledi. Ya da bal. Kalabalıktan biri kıs kıs güldü.

"Sessizlik," diye bağırarak mızrağı delikanlının elinden kaptı ve yere vurdu. Silah yavaşça kendi üzerine katlandı, ta ki üst yarısı ince bir tahta parçasıyla asılı kalana dek.

Adamlardan biri, "Belki de bu yüzden gelini henüz doğurmamıştır," diye mırıldandı. "Mızrağı gevşedi."

Çaresiz bir kahkaha dalgası saflarında dalgalandı.

Bannor parçalanmış mızrağı yere fırlattı ve onlara öldürücü bir bakış fırlattı. Sırtışlarını yutarak dikkat kesildiler. Bannor'ın ensesi diken diken oldu ve arkasına dönerek listenin hemen ötesindeki ağaçlarla kaplı çayırı taradı. Görünmeyen gözler tarafından izlendiği hissinden kurtulamıyordu. Duyduğu bir kadın kahkahası mıydı yoksa sadece rüzgârın alaycı yankısı mı?

"Size yeni bir miğfer ve yeni bir mızrak getireyim mi lordum?" diye kekeledi yaver.

Bannor, talihsiz delikanlının altının ıslanmasına ramak kaldığını anlayınca, kükreyerek cevap verme dürtüsüne direndi. "Sadece atımı getir evlat," dedi dişlerini sıkarak. "Tek ihtiyacım olan bu."

Artık mızrak dövüşüyle ilgilenmiyordu. Tek istediği, silah arkadaşlarının acıyan bakışlarından ve sinsî alaylarından kaçmaktı.

Bannor hazır olda durmuş, elleri arkasında kenetlenmiş, yaverin dönüşünü bekliyordu. Adamları birbirlerine gergin bakışlar fırlattı ama içlerinden sadece biri boğazını temizlemeye cesaret edebildi. Garip sessizlik o kadar narin ve ruhani çan sesleriyle bozulana kadar uzadı ki Bannor bir kez daha çayırı taradı ve yarı yarıya kurbağacıkların arasında eğlenen bir grup peri halkı görmeyi bekledi.

Bannor'u hatırlayabileceğinden çok daha fazla savaşa taşımış olan beyaz aygırın başındaki silahtar ahırdan çıkarken çingirak sesleri yükseldi.

La Mort Galloping, Fransızlar ona vaftiz etmişti. Boyu on yedi elin üzerinde olan bu solgun at, düşmanlarının saflarında dehşet saçan bir yol açmış, en karanlık gecede erimiş ay ışığı gibi dalgalanmıştı.

Ama bu, birisi ipek kuyruğuna ve yelesine pembe kurdeleler örmeden ve boynuna gümüş çanlardan oluşan bir koşum takmadan önceydi. Attığı her ağır adımda bu çanlar neşeyle şingirdadı ve sonunda aygır Bannor'un önünde durdu. Utanç içinde kudretli başını eğdiğinde, kasımpatılardan oluşan bir taç alnından aşağı k a y a r a k Bannor'a tek bir duygulu kahverengi gözle bakmasına neden oldu.

Bannor canavarın kadifemsi burnunu okşadı, onun nasıl hissetmesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Onu sadece bir anlığına ahırında yalnız bıraktım lordum, yemin ederim," dedi yaver, ciddi ciddi gevelemeye başlayarak. "Böyle korkunç bir şeyi kimin yapmış olabileceğini hayal bile edemiyorum."

"Ben de yapamam." Koşum takımının şiddetli şingirtisinden etkilenmeyen Bannor, dizginleri delikanlının titreyen ellerinden çekip aldı ve ata bindi. "Ama öğrenmeye niyetliyim."

Atı dörtnala koşturdu. Sadece birkaç adım gitmişti ki eyer yana kayd ve onu dişlerini kıracak kadar sert bir şekilde kıcının üzerine düşürdü. Saçlarından bir un bulutu havalandı.

Uzun bir süre orada oturdu. Atın listenin etrafında bir kez tırıs gitmesine ve sonra geri dönüp onu omzundan dürtmesine yetecek kadar uzun bir süre. Bannor aygırın sırtından sarkan deri bağları parmakladı. Kesilmemişlerdi. Kasıtlı olarak öyle bir yıpratılmışlardı ki, ata biner binmez kopacaklarından emindi.

bir binicinin, özellikle de onun ağırlığında ve boyunda bir binicinin ağırlığını taşımak zorunda kalmıştır.

Bannor ayağa kalkarken, sahadaki herkes istemsizce geriye doğru bir adım attı. Silahtarın boğazından acıklı bir inilti kaçtı.

Bannor önlerinde volta atarken, elleri bir kez daha sırtının alt kısmında kenetlenmişti. "Bugün," diye seslendi, usta baritonu her fısıltıyı susturuyordu, "size, ne kadar cesur ya da yürekli olursa olsun, her savaşçının savaşa girmeden önce öğrenmesi gereken en zor dersi öğreteceğim."

Adamlar beklenti dolu bakışlarla birbirlerine baktılar ve boyunlarını büktiler.

"Zarif bir geri çekilme nasıl yapılır." Bannor onlara kısa bir selam verdikten sonra kaleye doğru yürümeye başladı, giderken sırtındaki otların ve kumların tozunu alıyordu.

Bannor kuzey kulesinde volta atıyor, Hollis'in geliniyle Elsinore'a döndüğü geceki kadar çıldırmış hissediyordu. O zaman sadece ondan kurtulmayı arzulamıştı. Şimdi ise sadece onu bulmayı arzuluyordu. Pencerede durakladı, aşağıdaki avludan yukarı süzülen cehennemi parıltı iradesi dışında onu oraya çekmişti.

Çıtırdayan bir şenlik ateşi gece gökyüzüne yakıcı kükürt bulutları püskürtüyordu. Etrafında bir grup iblis cirit atıyor, uğursuz gölgeleri kulaklarına dolan neşeli kıkırdamalarla tedirgin edici bir tezat oluşturunuyordu. Samhain iki hafta önce gelip geçmiş olmasına rağmen, Bannor çocuklarının kendi pagan kutlamalarını ilan ettiklerine yemin edebilirdi; asi çocukların tanrısına saygılarını sunabilecekleri yozlaşmış bir şölen.

Kendi çaresizliğini yansıtan vahşi bir vuruş sesi duyuldu kapıda. "Acele edin lordum! Bu Hollis!"

Bannor, üst direği kaldırıp kâhyasına içeri girmesini söyleyemeden önce üç sandalyeyi, bir masayı ve bir bankı kenara itmek zorunda kaldı.

Sör Hollis sendeleyerek kuleye girdi ve derme çatma barikatın içinden geçti. İs yakışıklı yüzünü karartmıştı ve bıyığının sağ tarafı yanıyordu.

"Hangi cehennemde o? Neden seninle değil?" Bannor ona bir kadeh su uzatarak sordu.

Hollis fincanı onun elinden kaptı ve kuruladı. "Onu hiçbir yerde bulamadım," diye homurdandı. "Her yeri aradım. Aralarında bile" - şiddetli bir ürperti onu sarstı- "*onları*."

Bannor ona ikinci bir kadeh su doldurdu ve bu kez suyu uzatmadan önce bıyığını işaret etmeye özen gösterdi.

"Oh!" diye haykırdı Hollis, yüzünün yan tarafını ıslatarak.

"Kaçmış olabilir mi?" Bannor'un kalbi, yavrusunun zorbalığıyla hiçbir ilgisi olmayan bir panikle kabardı. "Çocuklar bu yüzden mi kutlama yapıyor?"

Hollis başını salladı. "Bütün gün boyunca kalenin her yerinde görüldü. Ama ne zaman onu alması için bir hizmetçi göndersem, yine ortadan kayboluyor. Bu çok can sıkıcı."

Bannor pencereye döndü. Giderek artan bir umutsuzlukla katliama baktı. "Desmond'la nasıl başa çıktığını gördün. Ona danışmalıyım. Bu sefil yaramazlığa bir son vermeme yardım edebilecek tek kişinin o olduğuna inanıyorum."

Tam o anda kulenin penceresinden içeri bir ok süzüldü. Tahta panjura çarparak durdu, sapını süsleyen tüyler Bannor'un burnunu gıdıkladı.

"Saldırı altındayız!" Hollis bağırarak dört ayak üstüne düştü ve kapıya doğru koşmaya başladı. "Muhafızlara haber vereyim mi?"

"Henüz... tam olarak... değil," diye yanıtladı Bannor, titreyen milin sapladığı parşömen parçasını çekip alırken.

O mektubu incelerken, Hollis utangaç bir tavırla ayağa kalktı. "Pencereden uzaklaşmanız gerekmez mi lordum?" Bannor onun çekingen sorusunu duymazdan gelince parmak uçlarında durup boynunu uzattı ama yine de Bannor'ın omzunun üstünü göremedi. "Ne oldu?"

"Bir talep listesi."

"Talepler mi? Aman Tanrım, düşmanlarınız Leydi Willow'u ele geçirdi, değil mi? Onu rehin tutuyor olmalılar. Ne istiyorlar? Altın mı? Mücevher mi? Silahlar mı? Kalenin kendisini mi?"

Bannor parşömeni ona uzattı, yüzünde garip bir şekilde ifade yoktu. Hollis parşömeni fener ışığına tutarken, Bannor pencereye döndü, kısılmış bakışları geceyi tarıyordu.

"Bu talepler çok anlamsız." Hollis buruşturulmuş kâğıdı tararken kaşlarını çattı. "Ballı narlar ve incir

kahvaltı, öğle ve akşam yemeklerinde puding. Ayda en fazla bir kez banyo. Yatma zamanı gece yarısından önce değil. Bunlar bir delinin saçmalıkları. Ya da ..." Başını kaldırdı, yavaş yavaş anlamaya başladı. "... bir çocuk."

Bannor ona aldırmadı. Aradığı şeyi bulmuş gibi görünüyordu. Dudaklarında esrarengiz bir yarım gülümseme belirdi.

Hollis, "Eğer bu tehlikeli de olsa çocukların şakalarından biriye, o zaman bu son talebi anlamıyorum," dedi. "Kayıtsız şartsız teslim olmanızı isteyen talep."

"Ah, ama yakında olacak," dedi Bannor, onu pencereye doğru çekerek.

Hollis gözlerini kısarak avluya baktı, duman ve gölgelerin arasından görmeye çalışıyordu. İlk başta, Bannor'un da düşünmüş olması gerektiği gibi, kıvranan alevler arasında siluet halinde beliren ince figürün Desmond olduğuna inandı. Ancak alevler daha da yükseldiğinde onun pantolonunu ve tuniğini dolduran hafif kabarıklıkları ve başına yapışmış mürekkep rengi bukleleri seçebildi. Leydi Willow pencereye doğru cesurca bakıyor, elindeki yayı ya da çenesinin meydan okuyan çıkıntısını gizlemeye çalışmıyordu.

Hollis şaşkınlık ve eğlence arasında başını salladı. "Yeni bir savaş planı hazırlasanız iyi olur lordum. Görünüşe göre leydiniz oyuna katılmaya karar vermiş."

Bannor güçlü ellerini pencere pervazına dayadı. "Bu bir oyun değil, dostum." Döndü, gözleri Hollis'in Kral Edward'ın Fransızlarla antlaşma imzalamasından beri görmediği bir heyecanla parlıyordu. "*Bunu* anlıyorum. *Bu bir savaş.*"

On iki

Kuşatmanın ikinci gününde Bannor, garnizonunun düzenli saflarını gözden geçirerek bailey'nin uzunluğunu adımladı. Sör Hollis'in brifing için bir araya getirdiği silah altındaki adamlar, çenelerinin sert duruşuyla emirlerinin ciddiyetini anladıklarını belli ederek dosdoğru önlerine bakıyorlardı. Bannor'un piyonları siyah vezire ihanet etmiş ve ona atlarını savaşa göndermekten başka seçenek bırakmamıştı.

"Hata yapmayın beyler," dedi, onlara ciddi bir bakış fırlatarak. "Bu kale daha önce karşılaştıklarımızdan çok daha kurnaz ve acımasız bir düşmanın saldırısı altında. Onları hafife almayı göze alamazsınız. Tamamen onursuz ve merhametsizler."

Bir gün önce güney kulesine tırmanmak için gönderilen ama çatallı bir sopa kullanan altın saçlı bir şeytan tarafından merdivenleri duvardan itilen adamlar bilerek başlarını salladılar. Hâlâ ağrıyan sırtlarını ve zedelenmiş gururlarını tedavi ediyorlardı.

"Bu terör saltanatının hızlı ve kesin bir şekilde sona erdirilmesi gerektiğini düşünmeseydim, sizden böyle tehlikeli bir kampanyaya katılmanızı asla istemezdim."

Burunlarının dibinden kale mangonelini çaldıran ve bunu taze inek gübresiyle kendilerini mancınıkla fırlatmak için kullanan kapı muhafızları ürpererek aynı fikirde olduklarını belirttiler. O zamandan beri, yoldaşları zamanlarının çoğunu ya onlardan uzaklaşarak ya da ağızlarından nefes alarak geçiriyorlardı.

"Onlar gibi düşünmeyi öğrenmeliyiz. Her zayıflıklarından yararlanmayı. Onların yumuşak karınlarını bulmaya istekli olmalıyız ve ..." Bannor, Willow'un karnının elinin altında ne kadar yumuşak olacağını hayal ederek sustu. Devam ettiğinde, sesini boğuk bir ton derinleştirmişti. "Her şeyi kullanmaya istekli olmalıyız."

En derin, en karanlık, en gizli sırlarını araştırmak için elimizdeki silah ..." Willow'un alt kısmının kadifemsi yumuşaklığını okşadıktan sonra elinin nerelerde dolaşabileceğini hayal ederek tekrar sessizliğe gömüldü.

Hollis boğazını temizleyerek dikkatini tekrar toplamasını sağladı.

On bir yılı aşkın bir süredir Bannor'un garnizonunda polis şefi olarak görev yapan adam ne ıktı. "Anladığım kadarıyla lordum, seferimizin ana hedefi piyonları zapt etmek mi?"

Bannor, "Ben yle düşünmüyorum Sr Darrin," diye cevap verdi. "Asıl hedefiniz kralielerini ele geçirmek."

Adamlar belirsiz bakışlar attılar.

Sr Damn'ın kırılaşmış kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Peki ya başarırsak?"

Gözleri, Bannor'un başını geriye eğip güney kulesine bakarkenki bakışlarını takip etti. Bannor on üç yıl önce kaleyi üvey kardeşinden aldığından beri Elsinore'un surları üzerinde cesurca dalgalanan kırmızı ve altın rengi sancak şimdi baş aşağı duruyordu. Kızıl geyik havaya yükselmek yerine yere pençe atıyor, kudretli kalbi bir söğüdün havadar dalına çarpıyordu.

Bannor'un dudakları, en değerli ve cesur düşmanın bile teslim o l m a k için yalvarmasına neden olacak kadar acımasız ve şefkatli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Onu bana getirin."

Willow kulenin gölgelerine çekildi, pencereden süzülen güneş ışınlarına rağmen titriyordu. Neredeyse çarpmak için tahta bir kepenk olmasını dileyecekti. Sırlı cam, onu Bannor'ın bakışlarının ilkel sıcaklığından koruyamayacak kadar kırılğan görünüyordu.

Bailey'de toplanan askerlere verdiği emirleri duyamasa da, emirlerin mahiyetini kolayca çıkarabiliyordu. Bannor'un kararlılığı, tıpkı şaha kalkmış geyiğin altındaki dolabın üzerinde yazan sloganı gibi duruşuna da yansımıştı

-Fethetmek ya da ölmek için. Çenesini kaldırdı. Onu kayıtsızlığıyla fethedemediyse, düşmanlığıyla da fethedemeyeceği kesindi.

Elleri kalçalarında, kendi saflarını incelemek için döndü. Bannor'un adamlarının aksine, düzenli sıralar halinde durmuyorlardı.

omuzlarını geriye atmış, dümdüz ilerliyorlardı. Bunun yerine, her biri Willow'un önlerine koyduğu göreve dalmış bir halde odanın içinde koşuşturuyorlardı. Konsantrasyonları sık sık bir kıkırdama nöbetiyle ya da nasıl devam edecekleri konusunda anlaşmazlığa düştükleri bir itiş kakışla bozuluyordu. Henüz öğle vakti olmamıştı ama Willow daha şimdiden iki kavgayı ayırmak ve bir sel gibi akan huysuz gözyaşlarını kurutmak zorunda kalmıştı. Sonuncusu, narin ellerini masa ayaklarını yontarak ok haline getirmesinin istenmesine içerleyen Beatrix'e aitti.

Willow cennete doğru alaycı bir bakış fırlattı. O kibar hanımlar, Mary ve Margaret, Willow ve çocukların zarif yatak odalarına ne yaptıklarını görselerdi, hiç şüphesiz mezarlarından feryat ederek kalkarlardı.

Kell ve Edward duvarlardan mor ipek parçaları koparmışlar ve bunları tuniklerinin üzerine takabilecekleri kalın kuşaklar yapmak için kullanıyorlardı. Norveç köknarının ince zemininde, Ennis ve Hammish'in odadaki gereksiz tüm mobilyaları sürükleyip merdivenlerden aşağı iterek doğaçlama bir barikat oluşturdıkları sırada açılmış çok sayıda yara izi vardı. Mary ve Mary Margaret yatağın askılarını sökmüş ve onları keserek bandaj haline getiriyorlardı. Bannor'ın adamlarından **k a ç a r k e n** kimsenin başına kıymık batması ya da dizinin derisinin yüzülmesinden daha tehlikeli bir şey gelmemiş olsa da, Willow hazırlıklı olmak gerektiğine inanıyordu.

En küçük çocuklar, Desmond'un bir fiçı zift ve uyuyan askerlerden oluşan bir garnizonla ilgili şeytani bir planında kullanmak umuduyla şiltedeki tüyleri avuç avuç koparıyorlardı. Çocukların yatağa ihtiyacı yoktu. Tıpkı asker taklidi yaptıkları gibi battaniyelere sarınarak yerde uyumayı tercih ediyorlardı.

Dün gece Willow da onlara katılmıştı. Onların sıcacık küçük bedenleriyle çevrili olmanın tuhaf bir şekilde rahatlatıcı bir yanı vardı. Karanlıkta uzanıp onların çeşitli horlamalarını, homurtularını ve nefes alışlarını dinlerken, çok uzun zamandır yaşamasına izin verilmeyen bir şeyi yaşadığını fark etmişti: eğlence.

Kell ve Edward aniden kuşaklardan biri üzerinde gürültülü bir halat çekme yarışına giriştiler. Desmond dolaptan yuvarlanarak çıktığında Willow onları ayırmak için hareket ediyordu.

Kendi dolabının, Desmond'ın o uğursuz akşam darağacında tarif ettiği gizli geçitlerden birine açılan bir kapı olduğunu keşfedince şok olmuştu. Kalenin her tarafına dağılmış olan geçitler ve gözetleme delikleri, fark edilmeden girip çıkmalarını mümkün kılıyordu. Bannor bir strateji ustası olabilirdi ama Willow ve çocukların, savaş planlarını neredeyse o yapmadan önce nasıl öğrendiklerini henüz anlayamamıştı.

Willow'un ağzı küçük, sıkı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Belki de evde çocuklarıyla daha fazla zaman geçirip savaş ve kadınlara olan iştahını daha az tatmin etseydi, çocuklarının küçüklüklerinden beri geçtikleri yollara aşina olabilirdi.

Desmond'ın yüzü o sıkılmış, asık suratını kaybetmişti. Onlara abartılı bir selam verirken omzundaki karga muzaffer bir gıklama sesi çıkardı. "Nöbetçi Yüzbaşı göreve hazırdır."

On yaşındaki Mary yatak örtülerini parçalamayı bırakıp ona kızgın bir bakış fırlattı. "Neden her zaman muhafızların kaptanı sen oluyorsun anlamıyorum."

"Çünkü ben en büyüğüm."

"Hayır, değilsin. Ben öyleyim." Beatrix ayağa fırladı, gözyaşları yüzünden burnu hâlâ kızarmıştı. Desmond'la aynı yaştaydı ama bir Amazon prensesi gibi onun üzerinde yükseliyordu.

Burnunu kaldırarak ona bakmaya çalıştı ama bakışlarını onun kabarık göğüslerinden daha yukarıya kaldırmayı başaramadı. Çilli yanaklarında bir kızarıklık belirdi. "Sen muhafızların kaptanı olamazsın. Sen bir hizmetçiden başka bir şey değilsin. Ve bir kız."

Willow dikkatle boğazını temizledi.

Desmond bakışlarını Beatrix'in göğsünden ayırdı ve yüzü daha da kızardı. "Affedersin, Willow. Ama sen bir kız değilsin. Sen bizim komutanımızsın." Kemikli göğsü kabardı. "Ve sana çok önemli bir haber getirdim."

Beatrix gözlerini devirirken, çocuklar onun haberlerini duymak için sabırsızlanarak etrafına toplandılar.

Willow muhteşem bir el sallayarak, "Devam edin," diye emretti.

Desmond sanki babasının casuslarından birinin dolaptan çıkıp gelmesinden korkuyormuş gibi omzunun üzerinden gergin bir bakış fırlattı. "Odadaki ocağın arkasındaki geçitte saklanıyordum."

Mutfakta tam tükürükten bir tavşan kapmak için fırsat kolluyordum ki hizmetçilerden birinin Fath'in -" yüzü sertleşti, "-*düşman* az önce tüm yiyecek stoklarının baharat mahzenine taşınması ve orada kilit altında tutulması emrini verdi." Desmond dramatik bir etki yaratmak için durakladı. "Bizi açlıktan öldürmeyi planlıyor."

Çocuklar hep birlikte soluk soluğa kaldılar ama Willow'un kalbini doğrudan kesen Hammish'in acıklı iniltisiydi. Utangaç çocuk herhangi bir fiziksel darbeye irkilmeden dayanabilirdi ama yemeğinin kesilmesi ihtimali tombul yanaklarının korkudan solmasına neden oldu.

Willow bir kolunu çocuğun omuzlarına doladı ve şiddetli bir korumacılık duygusuyla irkildi. Gerta ya da Harold onun kucağından kaçabilirdi ama Hammish sadece daha da yaklaştı. Ne tür bir canavar kendi çocuklarını aç bırakır ki? diye düşündü acı acı. Görünüşe göre kocası her şeye rağmen bir prensti. Karanlığın prensi.

"Üzülme tatlım," diye güvence verdi Hammish'e, tarçın rengi saçlarını okşayarak. "Senin için yiyecek bir şeyler bulacağız. Yemin ederim."

Çocuğun umut dolu bakışları Desmond'ın omzundaki kargaya kaydı.

Desmond kuşun zarif tüylerini okşadı ve kardeşine ters ters baktı. "Seni yememiz gerekebilir. En azından etrafta bol miktarda olur."

Willow onu azarlayamadan Edward söze girdi. "Hiçbirimizi yemek zorunda kalmayacağız. Güvercinler geceyi geçirmek için siperlere tüneyene kadar bekleyeceğim. Onlar uykuya dalar dalmaz arkalarından gizlice yaklaşıp kafalarına bir sopayla vuracağım." Edward tüm avı taklit etti. Kell görünmez sopanın darbesiyle sendeledi, sonra sırt üstü yere yığıldı, parmakları sert pençeler halinde kıvrılmıştı.

Beatrix inledi. "Pis bir güvercin yemeyeceğim. Bünyem çok hassas."

Desmond ona, "Dün sana getirdiğim domuz pastasını yerken o kadar da narin görünmüyordun," diye h a t ı r l a t a r a k küçümseyen bir bakış attı.

Willow yüzündeki hoşnutsuzluk ifadesini gizlemeye çalıştı. "Bu iyi bir fikir, Ed. Güvercinleri burada, ocağın üzerinde kızartabiliriz. Margery ve Colm şişi çevirebilir."

Dört yaşındaki ikizler, maceraya dahil edildikleri için çok mutlu bir şekilde gülümsüyorlardı.

Desmond'ın yüzündeki şeytani muziplik eriyip gitmiş, yerini merak uyandırıcı bir ayıklığa bırakmıştı. "Bilmen gereken daha çok şey var, Willow."

Çocuklar kıpırdanmayı bıraktı ve ciddi bir sessizliğe gömüldü. Willow'un ensesini bir önsezi pençesi gıdıkladı. "Devam et."

"Babam adamlarına, eğer bizi yönlendirmeyi başarırlarsa, istediği tek bir şey olduğunu söyledi."

"Peki bu ne olabilir?"

"Sen."

Bu tek kelime Willow'un içini ürpertti. Çocuklar gözleri korkudan cam gibi olmuş bir halde birbirlerine baktılar.

"Babamın yakaladığı tutsaklara ne yaptığına dair hikâyeler duyduk," diye fısıldadı Mary.

"Evet, duyduk," dedi Ennis kasvetli bir sesle. "Bazıları kafalarını kesip bir ipe dizdiğini ve eyerine astığını söylüyor."

Kell, "Bazıları da onları derin ve karanlık bir çukura atıp üzerlerini toprakla örttüğünü söylüyor," diye ekledi. "Hala hayattayken."

"Onları büyük bir tencerede kaynattığını duydum," dedi Edward neşeyle, "sonra da kemiklerinden iliklerini emiyormuş." Görünmez bir kemiği dudaklarına götürdü ve şapırdama sesleri çıkardı.

Mary Margaret koşarak geldi ve yüzünü Willow'un pantolonunun paçasına gömdü. "Ah, Willow," diye feryat etti, "ya babam hepinizi yerse?"

Willow, çocuğu rahatlatmak için olduğu kadar kendi elinin titremesini gizlemek için de Mary Margaret'in saçlarını okşadı. Küçük kızın, bir erkeğin bir kadına verebileceği çok daha şeytani cezalar olduğunu öğrenmesini asla istemiyordu.

"Eğer seni rehin alırsa," dedi Beatrix, dilinin olgun, pembe dudaklarının üzerinde aç bir şekilde gezindiğini gizleyemeyen asil bir duruş sergileyerek, "kendimi senin yerine sunacağım."

Desmond homurdandı. "Seni geri götürmemiz için bize para ödeyecek."

Beatrix çocuğun kulaklarını tıkamadan önce Willow, "Bu büyük bir jest Bea, ama buna gerek kalmayacak. Lord Bannor'ın önce beni yakalaması gerekecek. Ve bunu yapmasına izin vermeye hiç niyetim yok." Cesur bir gülümseme takındı. "Kötü kalpli babanın teslim olmak zorunda kalması an meselesi."

Desmond hevesle, "Bunu yaptığında," diye sordu, "onunla ne yapacaksın?
onu?"

Willow'un bakışları onların kana susamış küçük yüzlerindeki beklenti çemberini dolaşana kadar en ufak bir fikri olmadığını fark etti.

Kuşatmanın dördüncü gününde, Willow ve Desmond kuzey kulesinin duvarına sıkışmış gizli geçitte toplanmışlardı. İkisinin de taşa açılmış dar gözetleme deliğinden görebilmeleri için, yüzleri yanak yanağa gelecek şekilde çömelmeleri gerekiyordu.

Bannor'un kendisi için hazırladığı odanın sıcacık zarafetine rağmen, Elsinore'a döndüğünden beri sade bir sefalet içinde yaşadığı anlaşılıyordu. Kulesinin duvarları çıplak taştandı ve kalenin geri kalanına serpiştirilmiş zengin renkli duvar halılarından eser yoktu. Kaba panjurlar pencereleri örtüyor, ahşap dışları rüzgârın her zorbalık esintisinde takırdıyordu. Masa ve sandalyeler buruşmuş parşömen tomarları ve gerçek bir silah cephaneliğiyle doluydu; eski bir savaş baltasının paslı başı, iki kişinin kullanabileceği devasa bir arbalet, topuzlar, kalkanlar ve ölümcül bıçakları pırıl pırıl parlayacak kadar cilalanmış en az yarım düzine geniş kılıç.

Bannor kendine bir yatak lüksü bile tanımamış, bunun yerine pencerelerden birinin altındaki saman dolu bir şiltede uyumayı tercih etmişti. Willow, geceler iyice soğuduğuna göre, en azından ateşin önüne çekmesi gerekirdi, diye düşündü sinirli bir şekilde. Elbette, çoğu zaman ateş yakma zahmetine bile katlanmıyor, ince bir battaniyenin altında büzüşerek uyuyordu. Sanki rahatlığı zayıflıkla bir tutuyor ve en ilkel rahatlıklardan bile kendini mahrum etmeye çalışıyordu.

"İşte geliyor," diye tısladı Desmond, kulenin kapısı açılırken bir dirseğini kızın böğrüne sapladı.

Willow kaburgalarını ovuşturdu. "Dua edelim de Sör Hollis onunla birlikte olsun da yarın için ne planladıklarını öğrenebilelim."

Willow, Bannor arkasındaki mum ışığıyla aydınlatılmış kuleye bir kadını çekerse ne hissedeceğini merak etmekten kendini alamıyordu. Belki de onu yatağına kabul etmiş ve çocuğunu doğurmuş olan köydeki kadınlardan biri. Ama kapı kapanarak onun yalnız olduğunu gösterdi.

Çapraz çubuğu sabitledikten sonra pencereye doğru yürürken, yürüyüşü her zamanki çalımından yoksun gibiydi. Masanın üzerine serpiştirilmiş parşömenlere hüznü bir bakış attı, sonra sanki yanında bunu yapacak birinin olmasını diliyormuş gibi uzanıp ensesini ovdu. Panjurun kilidini açtı ve yıldızlara bakarak durdu, sessiz iç çekişi gecenin soğuk havasında asılı kaldı. Willow, onun kayıp eşlerinden biri için mi, yoksa masum bir çocuğa aşkın, acı çekmekten çok küçümsenecek bir aşk olduğunu öğreten kadın için mi özlem duyduğunu merak etti.

Kepengi kapatıp yorgun argın ceketinin düğmelerini çekiştirmeye başladığında Desmond topuklarının üzerinde geriye doğru çöktü ve tiksintiyle homurdandı. "Geri çekilsek iyi olur. Burada görececek bir şey yok."

Willow bundan pek emin değildi. Bannor ceketini silkerken, kaslarının esnek kıvrımları Willow'un kol ve bacaklarına garip bir rehavet yaymış, onu hem güçten hem de ayağa kalkma isteğinden yoksun bırakmıştı.

"Sen git," diye mırıldandı, gözleri hâlâ gözetleme deliğindeydi. "Onu biraz daha gözlemlmek benim için akıllıca olabilir. Zayıflıklarını bulmak için."

Ama Bannor keten gömleğini başının üzerinden geçirip dikkatsizce bir kenara fırlattıktan sonra bir ayağını bankın üzerine koyup hortumunu sıyırırken, hiç de öyle görünmediğini itiraf etmek zorunda kaldı. Loş mum ışığında bile, güçlü göğsünün güçlü kalçalar ve güçlü baldırlarla mükemmel bir şekilde tamamlandığı belliydi, hepsi de hafifçe koyu renk tüylerle tozlanmıştı.

Desmond omuz silkti. "Sen bilirsin. Ama *sakın* yakalanma."

Çocuk dört ayak üzerinde koşarak uzaklaşırken, Willow çoktan yakalandığını itiraf edemeyecek kadar üzgündü. Bannor'ın teninin yumuşak bronz ışıltısının titreyen ışığında

mum ışığında, göğsünü saran siyah saçlarının gevrek kıvrımlarında, yüz ifadesindeki tatlı melankolide.

Onca gücün arasında kırılmanın verdiği ipucu onu öylesine baştan çıkarmıştı ki, adamın Mary Margaret'in yatak askılarından yırttığı bandajlardan birinden daha geniş olmayan bir keten parçasından başka bir şey giymediğini fark etmesi bir anını aldı. Adam onu belli belirsiz çekiştirirken Willow'un gözleri endişeyle açıldı. Tam o anda, ona sırtını döndü ve çıplak bir şekilde yatağa doğru ilerleyerek, izlendiğinin farkında olmayan muhteşem bir erkek hayvanın zahmetsiz zarafetiyle gerindi.

Adam yan dönüp ona geniş sırtını gösterene ve battaniyeyi kalçalarının üzerine çekene kadar Willow gözünü gözetleme deliğinden ayıramadı. Duvara doğru yığıldı. Ağzı kurumuştı ve nefesi sanki bu gece avcı değil de av olmuş gibi kısa kısa kesiliyordu.

Willow nefesinin düzene girmesini ve uzuvlarının gücünü yeniden kazanmasını beklerken, Bannor'ın değil, kendisinin zayıflığını keşfettiğini fark ederek derinden sarsıldı.

On üç

Kuşatmanın beşinci gününde, Bannor tereyağının gölgelerinde pusuya yatmış, kendisi gelmeden sadece birkaç dakika önce baharat mahzenine inen farenin utanmaz hışırtısını dinledikçe öfkesi artıyordu.

Artık bunu inkâr edemezdi. Aralarında bir hain vardı. O akşam erken saatlerde pişmanlık duyan Sör Darrin kuleye rapor verdiğinde şüpheleri doğrulanmıştı.

"Tam da şüphelendiğiniz gibi lordum," diye ağzından kaçırdı yaşlı şövalye. "Son sayıma göre iki tekerlek peynir, altı pastırma, beş somun arpa ekmeği, bir fiçı tuzlanmış balık ve bir tütsülenmiş jambon eksikti."

"Biliyordum!" Bannor avucuna muzaffer bir yumruk indirerek haykırdı. "O şımarık veletler incirli pudinglerinden mahrum kaldıkları ilk gece beyaz bayrak çekmeliydiler. Eğer bir yerlerden yiyecek almasalardı bizi üç gün boyunca oyalamalarına imkân yoktu." Şövalyeye yasaklayıcı bir bakış fırlattı. "Ya da birinden."

Sör Darrin istemsizce geriye doğru bir adım attı. "Baharat mahzeni bunca zamandır kilitliydi lordum, tıpkı emrettiğiniz gibi. Anahtarlara sahip olanlar dışında kimse girip çıkamazdı. Bir muhafız göndereyim mi?"

Bannor çenesini sıvazlayarak adamın sözlerini düşündü. "Bunun gerekli olacağını sanmıyorum. Konuyla kendim ilgilenmeyi tercih ederim."

Şövalye aceleyle çıkmak için dönerken, Bannor gözlerini kısarak onun başının arkasına baktı. "Saçındaki o şey de neyin nesi?"

"Bu bir kaz tüyü lordum," diye itiraf etti.  ekiştirdi, ama tüyler a armış saçlarına yapışkan bir zift tomarıyla tutturulmuştu. "Dün gece n bet im uyurken geçit evine bir saldırı oldu."

Gururlu yaşlı şövalyenin utangaç itirafı, Bannor'ı hepsine ihanet eden hırsızı yakalamaya daha da kararlı hale getirmişti. Baharat mahzeninden gelen hışırtılar aniden kesildi. Kapatılan bir kapının sessiz g mb rt s n , kilidin içinde dönen bir anahtarın sinsi tıkırtısı izledi. Bannor kendini duvara yasladı ve elini kılıcının kabzasına dayadı.

Avı merdivenleri tırmanmaya başlamış, Bannor'ın çok iyi bildiği bir  rlanda şarkısını mırıldanıyordu. A zı inanamayarak açıldı, sonra da alaycı bir gülümsemeye dönüştü.

Kollarını g  s nde kavuşturup gölgelerin arasından çıkmadan önce misafirin geçip gitmesini bekledi. "A  mısın, Fiona?"

Yaşlı kadın irkilerek bir  ı lık attı ve arkasını dönerek elindeki  alıntı malları yere bıraktı.

Bannor parmağıyla parçalanmış bir yumurtayı d rt kledi. "Tanrı'ya şükür taşıdığın bebeklerden biri değildi." Birkaç etli börek, bir dilim tuzlanmış sığır eti ve bir çuval elmanın trajik kalıntıları üzerinde sempati ile gıdaklayarak katliamı inceledi. "Ne kadar d ş ncesizim. Görünüşe göre gidip akşam yeme inizi mahvetmişim."

Yaşlı kadının ağzı, Mary Margaret'i gururlandıracak bir şekilde büzüldü. "Annem her zaman çok şiddetli bir iştahla lanetlendi imi söylerdi."

Bannor tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten de şiddetli. Gerçi en doymak bilmez iştahın bile iki tekerlek peynir, altı parça domuz pastırması, beş somun arpa ekmeği, bir fıçı tuzlanmış et balığı ile doyaca ını düşünürdüm" -sesi bir kükremeye yükseldi - "ve bir f me jambon!"

Fiona pörsümüş kollarını teslimiyetle uzattı. "Devam et," diye feryat etti. "Askerlerinizi  a ırın. Beni zincire vurun ve zindana sürükleyin. Sessizce gidece ime söz veriyorum. Farelere yem olmak, düşmana erzak ka ırdı ım için hak etti imden fazlası değil." O

önlüğünün eteğiyle burnunu sildi. "Ben yaşlı bir kadını. Zaten çok fazla yaşamayacaktım."

Bannor gözlerini devirdi, onun tiyatrosuna sinirlenmişti. "Saçmalama. Çocuklarımı beslediğin için seni zindana atmak gibi bir niyetim yok. Aslında bu olayda onların tarafını tuttuğun için seni suçlayamam bile. Ne de olsa ben onca yıl kralın savaşında savaşırken onları büyüten kişi sensin."

"Çocuklar mı?" Fiona tekrarladı, uzun süredir acı çeken tavrı sert bir bakışa dönüştü. "O çocuklara doğdukları günden itibaren kendi başlarının çaresine bakmayı öğrettim. Küçük Edward tek başına onları aylarca güvercinlerden başka bir şeyle besleyemezdi." Yaşlı kadın, topuzunun üst düğümünü tam Bannor'ın göğsünün ortasına getirecek şekilde boyunu uzattı ve bir parmağını Bannor'ın göğsüne sapladı. "Bunu çocuklar için yapmıyorum. *Onun için yapıyorum.*"

"O mu?" Bannor zayıf bir sesle yankılandı, Fiona'nın cevabından şimdiden korkuyordu.

"Evet, hanımefendi! Yanında olduğum o zavallı kız ve sana hemen söyleyebilirim ki bu konuda yalnız değilim. Ona nasıl kalpsizce davrandığını gördükten sonra şatodaki kadınların çoğu aynı şekilde hissediyor."

"Sanırım bu durum, dublelerimin neden çamaşırlaneden tüm düğmeleri koparılmış olarak döndüğünü açıklıyor."

Fiona başını yana eğdi, boncuk gibi küçük gözleri onu Desmond'un kargasına benzetiyordu. "Tanıştığımız geceyi hatırlıyor musun?"

"Unutmak için çok zorlanırdım." Bannor avucunun içiyle şakağını ovuşturdu. "Kafama demir bir çaydanlıkla vurdun."

Elsinore'u ele geçirdiği gece, o ve adamları, kardeşinin silah arkadaşlarının gönülsüz savunmalarından tek bir çizik bile almadan geçmeyi başarmıştı. Ancak kalenin mutfaklarına girdiğinde, Bannor uluyan bir banshee tarafından yere serilmişti. Kılıcını bıraktı ve çınlayan kulaklarını tutarak aniden yere oturdu.

Fiona başını salladı. "Babanın yaptıklarını hatırlayacak kadar uzun süredir Elsinore'da olan bizler, kaleyi yerle bir etmeye ve hepimizi katletmeye geldiğinden emindik. Seni patakladığımda

O tencereyle, botlarımın içinde titriyordum. Aklını başına toplayıp kafamı u ç u r m a n ı n an meselesi olduğunu biliyordum."

"Hatırladığım kadarıyla yaşlı kadın, sen de en az şu anda olduğun kadar arsız ve pişmanlık duymayan biriydin. Ayağını yere vurmuş ve beni mükemmel bir tencereye çentik atmakla suçlamıştın." İşte o zaman Bannor başını geriye atmış ve kahkahalarla kükremişti. Bu anıyı hatırlayınca gülümsedi. "Dizlerinin üzerine çöküp başımı göğsüne bastırışını ve mırıldanışını asla unutmayacağım, " 'Zavallı delikanlı! Seni aptallaştırdım, değil mi? "

Fiona, "Peki kalenin senin olduğunu iddia ettiğinde," diye sordu, "senin adına konuşan ben değil miydim? 'O doğuştan bir piç,' dedim hepsine, 'ama o sefil kardeşi gibi doğuştan bir piç değil. "

Bannor'un üvey kardeşi de tıpkı babası gibi kötü şöhretli bir zorbaydı ve doğrusu kale sakinlerinin çoğu ondan kurtuldukları için rahatlamıştı. "Sen kendini benim şampiyonum olarak atamamış olsaydın, beni asla bu kadar kolay efendileri olarak kabul etmezlerdi."

Fiona kendini beğenmiş bir tavırla başını salladı. "Tatlı hanım eşlerinize karşı nezaketiniz ve kibarlığınız için sizi her zaman göklere çıkardım. Ve seni tanıdığım onca yıl boyunca bana sadakatimden pişmanlık duymam ya da senden utanmam için hiçbir neden vermedin." Kırılmış parmağını onun yüzüne doğru salladı. "Şimdiye kadar!"

Bannor azarlanmış bir sayfa gibi başını eğme isteğine güçlkle karşı koydu. Fiona'nın derslerinden birine katlanmaktansa, kral tarafından mahmuzlarının elinden alınmasını tercih ederdi. Fiona'nın sert alt dudağının titremeye başladığını fark ettiğinde üzüntüsü daha da arttı.

"Ve senden utanıyorum! Tek istediği sana uygun bir gelin olmak olan o zavallı kızla o çocukların alay etmesine izin verdin. O sevgili çocuğun bala bulanmış bir halde salona girdiğinde yüzündeki ifadeyi düşündüğümde, sen ona kibirli bir şekilde sııttın... Neden, babanın yapacağı bir şey aklıma geldi, evet öyle!"

Fiona'nın yüzü buruştu. Tam Bannor ona doğru uzanırken, önlüğünü başına geçirdi, gürültülü hıçkırıklara boğuldu ve aşağıya doğru kaçtı.

karanlık geçit.

Kadının hıkırıklarının son yankısı da kaybolduğunda, Bannor derinden sarsılmış bir halde duvara yaslandı. Babasının mirasını korumaya değil, ondan kaçmaya çalışmıştı ama yaşlı adam her fırsatta peşini bırakmıyor gibiydi.

Bannor'un en büyük üzüntüsü, babasının, Bannor değer verdiği her şeyin teslim edilmesini talep ederken oğlunun kılıcının ucunu boğazında hissedecek kadar uzun yaşamamış olmasıydı. Bu kaderden, aynı anda gelip aynı anda giden dolgun bir hizmetinin kollarında ölerek kurtulmuştu. Daha sonra bu azgın ihtiya einin yaşarken olduğu gibi ölürken de acı çekmediğini söylediği duyulmuştu. Efsanesi sadece, onun birçok piinden sonuncusunu doğurduğunda daha da güçlenmişti.

Bu piler İngiltere'nin bir ucundan diğerine dağılmışlardı. Bannor en alt tabakadan bir köylünün ya da kale hizmetçisinin bile gözlerine bakarken, onların asla tanıyamayacağı bir kardeşi olup olmadığını merak etmeden duramıyordu.

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Babasının günahlarının kefareтини ödemek için ne kadar çok savaştığını ve bu savaşın ona ne kadara mal olduğunu bilseydi belki de Fiona onun hakkında bu kadar kötü düşünmezdi.

Bannor savaş alanındaki onuruyla her zaman gurur duymuştu ama Willow'la olan bu çatışmaya bir son vermeyi umuyorsa, adil bir şekilde savaşmayı göze alamazdı. Fiona'yı ve hıçkırıklarını yutmuş olan gölgeli geçide bakarken gözleri kısıldı. Görünüşe göre Willow onun kampında sadık bir müttefik bulmuştu. Belki de onunkinde de bir tane bulması için çok geç değildi.

- - -

Kuşatmanın altıncı gününde, Beatrix mahzenin tavanına yerleştirilmiş demir ızgarayı kaldırdı, başını dışarı çıkardı ve her iki tarafa da baktı. Surlarda Bannor'un muhafızlarının bulunmadığından emin olduktan sonra eteklerini toplayıp özgürlüğe tırmandı ve mazgalların üzerinden kırbaçlanan soğuk havayı a yudumlarla içti.

Bu huysuz veletlerin yanında bir dakika daha geçirmeye dayanamazdı. Bunu yaparsa, tatlı küçük Mary Margaret'in kelini koparabilir ya da bitmek bilmeyen gevezeliğini bastırmak için çoraplarından birini Edward'ın boğazına tıkabilirdi.

Siperler boyunca daha hızlı yürüyor, kendini iyice hırpalıyordu. Desmond içlerinde en katlanılmaz olanıydı, sanki kendisinden yaşça büyük cılız bir çocuk değil de kalenin lorduymuş gibi ona sürekli patronluk taslıyordu. Desmond'un sesi ne zaman kızın yanına gelse garip bir şekilde çatlamaya başlıyor, tam da en mağrur halini takınmaya çalıştığı anda bir kurbağa gibi vıraklamaya başlıyordu.

Daha dün ona bir sürü şey getirmesini emretmiş ve Willow için böğürene kadar onun üzerine oturmak zorunda kalmıştı, böyle bir aşağılamanın onuruna yakışmadığını tatmin edici bir an için unutmıştu.

Ve Willow! Üvey kardeşine kim anlam verebilirdi ki? Beatrix içini çekti, adımları yavaşlayarak hülyalı bir kıvrıma dönüştü. Lord Bannor onu fethetmek isteseydi, en ufak bir itirazda bulunmadan kendini onun kollarına ve yatağına teslim ederdi.

"Bea?"

Kulaklarına dolan boğuk fısıltı, teninin üzerinde dalgalanan soğukla ilgisi olmayan bir ürperti gönderdi. Kötücül fantezilerinin nesnesi taş bacalardan birinin arkasından çıkıp gelirken pelerinine daha sıkı sarıldı. Yaşının çok ötesinde bir kadın içgüdüsüne sahip olan Beatrix, karşısındakinin savaşçı Lord Bannor değil, erkek Lord Bannor olduğunu hemen anladı. Tanrı bilir kaç kadından bir düzine çocuk doğurmuş bir adam. Cazibesini kılıcını kullandığı kadar acımasızca kullanabilen adam.

Geriye doğru temkinli bir adım atarak kaçmaya hazırlandı.

Bannor'ın baştan çıkarıcı gülümsemesi ve uzattığı eli, geri çekilmesini bir garnizon dolusu askerden daha etkili bir şekilde engelledi. Koyu mavi gözleri iyi bir mizahla parıldıyordu. "Korkmana gerek yok, çocuğum. Hanımının sana söylemiş olabileceğinin aksine, ben senin düşmanın değilim."

Beatrix ona hayranlıkla gözlerini kırıştırdı ve gerçeği söylemeyi arzuladı. Ona Willow'un hizmetçisi değil, kız kardeşi olduğunu söylemek için. En başından beri hem kalbini hem de sözünü vermesi gereken kız kardeşi. Ama Willow'a olan lanet olası sadakati onu durdurdu. Yine de aynı sadakat, Willow'un gözlerini nemlendirmesine engel olmadı.

dilinin ucuyla dudaklarını ısıyor ya da gümüşi saçları rüzgârda dalgalansın diye kapüşonunu geri itiyordu. Ne de olsa, diye düşündü, bir suçluluk duygusunu bastırarak, Willow ona hoş geldin demişti.

"Bana nezaketten başka bir şey göstermediğiniz halde sizden nasıl korkabilirim lordum?" diye mırıldandı ve şalını göğsünden düşecek şekilde kasten gevşetti. Bannor'ın eğlenen bakışları onun çabalarını onaylamak için kısa bir süreliğine aşağı doğru kaydı. "Hanımım için bir mesajınız var mı?"

"Ah, hanımınıza birkaç mesajım var." O asık suratlı tatlı ağzı kasıldı ve Beatrix'in içinde belli belirsiz bir heyecan yarattı. "Ama onları kendi dudaklarımla iletene kadar bekleyecek kadar sabırlıyım."

"O zaman neden beni *oyuna* getirdin?" diye sordu nefes nefese, kelimenin ağzında bıraktığı hissin tadını çıkararak.

"Çünkü bir ateşkes önermek istiyorum." Daha yakına eğildi ve ona göz kırptı. "Sadece ikimiz arasında."

"İkimiz mi?" Beatrix yineledi, olasılıklar karşısında sersemlemişti. "Sen ve ben mi?"

Başını salladığında arkasına kaçamak bir bakış attı. Tıpkı Kell ya da Edward gibi mahzen ızgarasından fırlayacak ve onu düşmanla konuşurken yakalayacaktı. Onun suskunluğunu hisseden Bannor bacaya doğru geri çekildi ve bir parmağını ona doğru uzatarak onu kendisini takip etmeye davet etti.

Beatrix tereddüt etti, kendisini büyüten kadına olan bağlılığı ile Lord Bannor'ın çenesinde beliren dayanılmaz gamze arasında kalmıştı.

On dört

Kuşatmanın yedinci ve son gününde Willow, kalenin ikinci katındaki gölgeli bir tünelde elleri ve dizleri üzerinde debeleniyor, üvey kız kardeşinin az önce üçüncü kez düşürdüğü okları toplamaya çalışıyordu.

"Bu gece senin neyin var Beatrix? Bir tavşan kadar gerginsin!"

Beatrix korkuyla omzunun üzerinden baktı, yarım yamalak beceriksizliği topladığından daha fazla oku etrafa saçıyordu.

Willow son oku da sadağa yerleştirdikten sonra sadağı üvey kardeşinin ellerine geri itti. "Daha iyi bilmesem, pusuya düşürülmek üzere olanın *biz* olduğumuza yemin edebilirdim."

Sadak Beatrix'in elinden kaydı; oklar Willow'un ayaklarının üzerinden döküldü. Willow derin bir nefes aldıktan sonra üvey kız kardeşine bıkkınlık dolu bir bakış fırlattı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Beatrix, alışılmadık derecede pişman görünüyordu. Willow bir kez daha el yordamıyla okları ararken, elleri Beatrix'inkilerden daha sağlam değildi. Sadak dolduğunda, onu kendi omzuna attı ve Desmond'ın küçük yayıyla birleştirerek tünelden aşağıya doğru ilerledi. Son bir gecede böyle pek çok göreve çıkmışlardı ama hiçbiri bu seferki kadar önemli değildi. Bu gece garnizonu zift ve tüy bombardımanına tutmayacaklar ya da büyük salonun bacasından aşağı pis kokulu bir tencere atmayacaklardı.

Bu gece Bannor'un savunmasının tam kalbine saldıracaklardı.

Beatrix öne geçerken Willow, adamın sahip olduğu tek kalbin bu olduğunu düşündü.

İşin t u h a f ı , saldırı için ilham Beatrix'te n gelmişti. Her ne kadar Bannor'un

Kule onlarınkinden bile daha aşılmazdı, çünkü gizli girişleri yoktu, ama kuleye ulaşmak için izlemesi gereken yol öyle değildi. Eğer onun gece rotası üzerinde bir yere yerleşirlerse, onu tuzığa düşürmeleri mümkün olabilirdi. Bannor'u merhametlerine bıraktıklarında, adamlarının silahlarını bırakıp teslim olmaktan başka çareleri kalmayacaktı.

Bannor'ı merhametine bırakma ihtimali, Willow'un derisini korku ve zevkin en rahatsız edici karışımıyla karıncalandırdı.

Beatrix duvar boyunca ilerlemeye başlamıştı. "İşte," dedi parmak uçlarını sık bir oyuğa daldırarak. "Bu o olmalı."

"Emin misin?" Willow fısıldadı.

Üvey kız kardeşi, lambri panelini kenara kaydırıp başını meşalelerle aydınlatılmış geçide sokarak öyle olduğunu kanıtladı. Willow da onu izledi. Önce bir tarafa, sonra diğer tarafa baktılar. Dar koridor, amaçları için son derece uygun görünüyordu. Willow'un girintili pencerelerden birine sığınması yeterliydi, Beatrix ise koridorun en ucundaki meşe kapının arkasına saklanmıştı. Bannor kapıdan içeri girdiğinde, Willow onun önüne atılacak, yivli bir ok sallayacak ve ona durup teslim olmasını emredecekti.

Willow, Desmond ve Ennis'in o anda Bannor'ın kafasına dev bir ağ atmak için yanında olmalarını çok isterdi ama bunu takip edeceği kesin olan çatışmada onlardan birinin yaralanması riskini göze alamazdı. Bannor'un savaşımadan teslim olacağına dair hiçbir hayali yoktu. İşte tam da bu yüzden Beatrix o dikkati dağılmışken sessizce arkasından yaklaşacak ve eteğine bağladığı kum çuvalıyla kafasına vuracaktı.

Onlar yerlerini almadan önce Beatrix onun elini tuttu ve tıpkı küçük bir kızken yaptığı gibi sıktı. "Kendine iyi bak, Willow. Yapacağına yemin et."

Onun endişesinden etkilenen Willow, ona güven verici bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bu gece dikkat etmesi gereken kişi Lord Bannor."

Beatrix kapının arkasına saklanırken, Willow geniş taş pencere pervazına kıvrıldı. Bir ok fırlattı.

Bannor ortaya çıkmadan önce kendini ayağından vurmamayı başardı. Sis, kapatılmamış penceredeki demir ızgaranın ötesindeki ayı gizliyor, onu gölgeler içinde örtüyordu. Kısa süre sonra beklemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı, gerginlik sinirlerini yay kirişi kadar germişti.

Ayak sesleri yaklaşıyordu. Sadece tek bir adama ait olabilecek ağır ama hızlı ayak sesleri. Willow nefesini tuttu ama hâlâ kalbinin kulaklarında attığını duyacağından korkuyordu. Adam kapıyı, Beatrix'i ve tuzaklarından kaçma şansını geçene kadar beklemek için kendini zorladı ve ayağa kalkarak, ihanetini öğrendiğinden beri ilk kez düşmanı ile yüz yüze geldi.

"Dur ve teslim ol," diye seslendi, sesi ellerinden çok daha kararlıydı. "Çünkü geçmenize izin veremem."

Bannor'un çarpık sırtışı bir şekilde hırlamaktan daha korkutucuydu. Parıldayan mavi gözler ve çenesinde bir gamze yerine boynuzlar ve kuyrukla lanetlenmiş olsaydı onu küçümsemek çok daha kolay olurdu. "Neyi vermemi istersiniz leydim? Kılıcımı mı yoksa kalbimi mi?"

Willow bir kahkaha attı, böylesine dizginlenemez bir kibri küçümsemek mi yoksa ona hayran olmak mı gerektiğinden emin değildi. "Kalbin, şüphesiz birçok miyavlayan dişi tarafından ödüllendirilmiş olsa da, benim için pek değerli değil. Senden istediğim kılıcın."

"O zaman benim kılıcımı alacaksın." Silahı kınından çıkardı ve yaya doğru başını sallamadan önce aralarındaki yere fırlattı. "Silahsız bir adamı vurmazsın, değil mi?"

"Bana iyi bir sebep vermedikçe olmaz." Teslimiyetindeki rahatlık Willow'un sinirini bozmuştu ama onuru, okun hedefini göğsünden yere doğru kaydırmasına neden olmuştu.

"Biraz meraklı olduğumu itiraf etmeliyim," dedi Bannor. "Artık beni yakaladığınıza göre, benimle ne yapmayı düşünüyorsunuz? Beni adamlarıma fidye olarak mı vereceksiniz? Beni kendi zindanına mı atacaksınız?" O şeytani kaşlarından birini kaldırdı, gözlerindeki hınzır ışıltı derinleşti. "Ya da belki beni kendi zevkiniz için tutarsınız?"

Willow yayı tekrar kaldırdı. Bu hareket onu caydırmış gibi görünmüyordu. Ona doğru yürümeye başladı. Willow'un ilk içgüdüğü geri çekilmektir ama Beatrix'in kapının arkasından sürünerek çıktığını görmek onu cesaretlendirdi.

Başını savurdu, artık kıvrıkcık saçlarına alıştığı için hoşuna gitmeye başlayan bir hareketti bu. "Teslimiyetinizi kabul etmek gerçekten bir zevk olacak."

"Ah, ama bazen teslim olmak galip için olduğu kadar mağlup için de tatlı olabilir."

Adam gelmeye devam etti, gülümsemesi o kadar şefkatliydi ki Willow istemeden bir adım geri attı. Beatrix hemen harekete geçmezse, ya onu vurmaya ya da teslim olmak zorunda kalacaktı.

Üvey kız kardeşi kum ç u v a l ı n ı geri çektiğinde neredeyse ona doğru geliyordu. Willow, bağırarak uyarmak gibi saçma bir dürtüyü bastırdı. Çuval Bannor'ın kafasına sert bir gümbürtüyle çarpınca ırkıldı. Adam bir taş gibi yere düştü.

Beatrix, Willow'un buruşmuş halini görünce dehşetten bembeyaz kesildi. "Yüce Tanrım, sanırım onu öldürdüm!"

"Saçmalama," diye tersledi Willow, yayı bir kenara bırakıp onun yanında dizlerinin üzerine çökerek. "Fiona'nın bana söylediğine göre, acıya karşı neredeyse dayanıklı. Eminim sadece sersemlemiştir." Yumruklarını adamın atletine doladı ve onu sırt üstü çevirdi, harcadığı çabadan dolayı homurdandı.

Bannor'ın ağzı açık kalmış kırılganlığı, kirpiklerinin yanaklarına değen koyu rengini daha da belirginleştirmişti. Willow'un kalbini hüznünlü bir sızı kapladı.

Prensini ne kadar sık böyle tatlı bir huzur içinde hayal etmişti? Kaç kez onun alnındaki bir tutam saçı düzelttikten sonra eğilip ağzını nazikçe prensinin dudaklarına bastırdığını hayal etmişti...

Beatrix ağzından "Öldü mü?" diye kaçırıldığında çoktan öne doğru eğilmiş, dudakları içgüdüsel olarak aralanmıştı.

Willow başladı. "Hayır," diye homurdandı. "O ölmedi. Sadece... uyuyor."

Beatrix gizli panele doğru geri gitmeye başladı. "Ben gidip Desmond'ı getireyim. O ne yapacağını bilir."

Willow topuklarının üzerinde geriye doğru çöktü ve üvey kız kardeşine dikkatle baktı. "Daha bu sabah Desmond'ın iki eliyle kıcının yanaklarını bulamayan bir beceriksiz olduğunu söylemiştin."

Beatrix omuz silkti, gözleri Bannor ile panel arasında gidip geliyordu. "Belki de o zamandan beri bir şeyler öğrenmiştir."

"Bekle!" Beatrix paneli kenara kaydırıp duvara doğru eğilirken Willow bağırdı. "Gitme! Beni bırakma-" panel çarparak kapandı; sesi fısıltıya dönüştü, "-yalnız."

Bannor'un yanağına değen nefesi ona hiç de yalnız olmadığını hatırlattı. Topuklarının üzerinde geriye doğru çöktü. Onun merhametine sahip olmayı hayal etmişti ama şimdi sahip olduğuna göre, onu incitmeye dayanabileceğinden emin değildi. Dudaklarını ayırmış, bir kolunu açmış, sırtüstü yatarken öyle asil görünüyordu ki.

Omzunun üzerinden suçlu bir bakış fırlatırken nefesi hızlandı. Bir anlığına da olsa, onun hayalini kurduğu adam olduğunu düşünmenin ne zararı olabilirdi ki?

Elleri titreyerek adamın alnındaki ham ipek saçları düzeltti. Kesik kesik bir nefes alarak öne doğru eğildi ve dudaklarını onunkilere dokundurdu, tek düşüncesi olabileceklerin tatlı, kısa bir tadını çalmaktı.

Sıcak, sert bir el ensesini sıkıca kavradı. Bir nefeste onu öpüyordu; bir sonraki nefeste o da onu öpüyordu. Ama bu beklediği gibi bir zevk yudumu değildi. Bannor'ın ağzı aç bir taleple onunkinin altında açılmış, dilinin her sıcak, ipeksi hamlesine boyun eğmesi için onu zorluyordu. Ona teslim olması için yalvararak nefesini boşa harcamadı. Sanki başından beri kendisine ait olan ganimete sahip çıkmak istercesine, kadının savunmasını yerle bir etti.

Sert uzuvlarındaki ve sıkılı yumruklarındaki tüm mücadele eriyene kadar, kaçmaya çalıştığı her şeyin hevesli ve istekli bir esiri olarak göğsüne yayılmaktan başka bir şey yapamayana kadar onu öptü.

Bannor sonunda ona merhamet ettiğinde, başını kaldıracak gücü ancak bulabildi. Göğsü zonklayan kadının altında kabarıyordu.

Göğüsleri, adamın nefes alışının kendisinininkinden daha düzenli olmadığı konusunda onu uyarıyordu.

Kendi şok edici davranışına olduğu kadar onunkine de öfkelenerek ona ters ters baktı. Az önce onu öylesine derinlemesine öpmüş olan dudakları muzaffer bir gülümsemeyle kıvrılırken, adam kızın dağılmış buklelerini yüzünden uzaklaştırdı ve "Şah mat" diye mırıldandı.

OceanofPDF.com

On beş

Bannor, Willow'un bileğini demir bir kelepçe gibi amansızca kavrayarak onu merdivenlerden yukarı çekti. Uzun adımlarının her birinde iki basamak atlıyor, onu en onursuz şekilde tırıs gitmeye ya da arkasından sürüklenmeye zorluyordu. Ayaklarını yere basıp kıpırdamayı reddetmek istiyordu ama adamın büyük olasılıkla onu bir çuval gibi geniş omzunun üzerinden atacağını biliyordu.

Hâlâ tuzağa düşürülenin kendisi olduğunun farkına varmanın acısını yaşıyordu. İhanete uğrayan o olmuştu. Beatrix korkudan değil ama utançtan bembeyaz kesilmişti. O küçük fingirdeşene güvenmemesi gerektiğini bilmeliydi. Özellikle de Bannor gibi bir adama.

Kuzey kulesinin kapısı önlerinde belirdi. Bannor onu eşikten geçirdi, sonra odanın ortasında ayakta bıraktı, bu arada kendisi çapraz demiri indirdi ve ağır bir meşe bankı sanki bir tabureden daha ağır değilmiş gibi kapının önüne kaldırdı. Bir an düşündükten sonra masayı da arkasından itti.

Mesajı açtı. O kurtarılamazdı. Kurtuluşun ötesinde. Umudun ötesinde.

Onunla yüzleşmek için döndü, düşünceli sessizliği öfke çılgınlıklarından daha korkutucuydu. Onun lorduydu. O da onun karısıydı. Başkaldırdığı için onu dövmeyi seçerse, bunu hem kralın hem de kilisenin onayıyla yapabilirdi. Onu hayatının sonuna kadar kilit altında tutmasını, zindanın taşlarının altına diri diri gömmesini engelleyecek kimse de yoktu. Bunu çok zahmetli bulursa, talihsiz bir aksilik ayarlayabilirdi. Bir pencereden yuvarlanabilir. Ya da bir kuyuya düşebilirdi. Ama bu trajik kaderlerin hiçbiri, diğerlerinin hepsinden daha çok korktuğu kaderle kıyaslanamazdı.

Onu tekrar öpebilir.

Korku ve arzusun dayanılmaz tatlı ürpertisi omurgasından aşağıya doğru dalgalandı. Bu, karşı koyamayacağı tek cezaydı. Eğer onu tekrar kollarına alırsa, sadece yoldaşlarına değil, kendi kalbine de isteyerek ihanet edeceğinden korkuyordu. Onun kendine ait bir kalbi olmadığını ilk öğrendiği anda korumaya yemin ettiği kalbine.

Elbette, adam ona böyle ters ters bakmaya devam ederse, kadın yine de gevezelik etmeye başlayacaktı. Ona tüm gizli geçitlerin ve gizli gözetleme deliklerinin yerini söyleyecekti. Mary Margaret'in pembe kurdelelerini savaş atının kuyruğuna örmenin kendi fikri olduğunu itiraf edecekti. Onu soyunurken gözetlediğini itiraf edecek ve düşüncesizliğinin cezası olarak o zamandan beri her gece uykusunu kaçırarak ateşli rüyaların iğrenç ayrıntılarını anlatacaktı. Willow, onun kınayan bakışları altında sessizliğini koruyabilmek için dua ederek alt dudaklarını ısırırdı.

Sonunda ona yönelttiği suçlama beklediği gibi değildi. "Beni neden öptün?"

Son zamanlarda işlediği tüm suçlar arasında, sanki onu en çok öpücüğü yaralamıştı. Willow'un cevaplamaya cesaret edemediği tek soru bu olduğu için, bunu onun yüzüne vurmaktan başka çaresi yoktu. "Beni neden öptün?"

"Çünkü, davranışlarının aksine, şaplak için biraz yaşlısın." Adamın spekülatif bakışları onu tepeden tırnağa taradı. "En azından ben öyle sanıyordum..."

"Eğer öpücüğünüz bir cezadan başka bir şey değilse, sizi gerçekten rahatsız eden kadınlara neler yaptığınızı hayal etmekten ürperiyorum."

Ona doğru bir adım attı, gözlerindeki ışık tehlikeli bir parıltıyla keskinleşiyordu. "Öğrenmek ister misin?"

Willow bir adım geri çekildi. "Bea'yi bana ihanet etmesi için kandıran senin öpücüğün müydü?"

Omuz silkti. "Her kadın benim öpücüğümü k a t l a n ı l m a s ı gereken bir işkence olarak görmüyor."

"Eğer ona dokunursan, seni öldürürüm." Willow, ne demek istediğini anlamadan önce kelimeleri ağzından kaçırdı.

Bannor'un dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Kıskançlık size yakışıyor leydim. Yanaklarınızda bir allık ve içinizde bir ateş yakıyor."

gözleri."

Bu beklenmedik iltifat karşısında o kadar hazırlıksız yakalanmıştı ki, adamın suçlamasını reddetmediğini anlaması bir anını aldı. "Ben kıskanç değilim. Dehşete düştüm! Kendinden utanmalısın!"

Gülümsemesi kayboldu. "Hizmetçinizi baştan çıkarmış olsaydım, olurdu. Ama sizi temin ederim ki benim cinsel zevklerim erken gelişmiş çocuklarla sınırlı değil." Ona yaklaştı ve etrafında dönmeye başladı. "Henüz işlemediğim günahlar için beni azarlamaya cüret ediyorsunuz, peki ya kendi günahlarınıza ne demeli leydim? Elsinore'a geldiğinizden beri çocuklarımı açık bir isyana teşvik ettiniz. Kalplerini bana karşı katılaştırdınız."

"Kalplerini ben katılaştırmadım!" diye bağırdı. "Sen yaptın! Aynı şekilde benimkini de katılaştırdın - dikkatsizliğin ve kayıtsızlığınla." Willow, niyet ettiğinden daha fazlasını açığa vurduğunu fark ederek, onun araştıran bakışlarından uzaklaştı.

Çenesini avucunun içine alıp yüzünü kendisine doğru eğerken sesi yumuşadı. "Bunlar inkâr edemeyeceğim günahlar. Ama onlardan pişmanlık duymaya başlıyorum."

Okşayışının alaycılığına dayanamayarak dokunuşundan uzaklaştı ama bakışlarını cesaretle karşılamaya devam etti. "Benimle evlendiğine pişman olduğun gibi mi?"

"Peki neden yapmayayım?" diye kısık bir sesle cevap verdi, boş eli yumruk şeklinde kıvrılmıştı. "Seni ilk gördüğümünden beri bir an bile huzur bulamadım."

Willow kaskatı kesildi. En azından onu kekeleyerek inkâr etmekten ya da düpedüz yalan söylemekten kurtarmıştı. "O zaman sanırım geriye kalan tek şey kaderimi belirlemek." Onun ulaşamayacağı bir yere eğildi ve kuleyi adımlamaya başladı. "Beni bıyıklı şişman bir balıkçı kadından daha çekici bulmadığına göre, belki de o düşündüğün bekârlık yeminini etmen için çok geç değildir." Ona sahte bir sempati bakışı fırlattı. "Ama diğer tüm sevgililerinden vazgeçmek zorunda kalman senin için utanç verici olur." Ocağa doğru yürüdü, sonra tekrar geri döndü. "Sör Hollis'in beni senden almasına izin verebilirsin, ama zavallı adamın böyle *korkunç* bir *fedakârlık* yapmasını istemeyiz, değil mi?" Parmaklarını sıklatarak etrafında döndü. "Biliyorum! Neden beni bir manastıra kapatmıyorsunuz, orada kuru bir şekilde ölebilirim-

yaşlı bakire. Ne de olsa benim gibi sefil bir yaratık için tek uygun yer burası."

Bannor'ın ağzı okumasının yarısında açık kalmıştı. Willow uzanıp sertçe ağzını kapattı. "Bunların hiçbirini inkâr etmene gerek yok. Kendi oğlun tüm konuşmaları duydu."

Ondan uzaklaşarak, ellerini taş ocağın üzerindeki şömineye dayadı. Willow acı acı, en azından utanç içinde başını öne eğme nezaketini göstermiş, diye düşündü.

"Neden beni uzaklaştırmak için çocuklarını kullanmak zorundaydın? Madem benden kurtulmak istiyordun, neden bana söylemedin? Seni yeminine bağlı tutmazdım. Seni özgür bıraktırdım."

Bannor onunla yüzleşmek için döndü. Zavallı utancından yerin dibine girmiyordu! Gülüyordu! Neşe gözlerini kırıştırmış ve çenesindeki o hınzır gamzeyi derinleştirmişti.

Öfkelenen Willow kapıya doğru yürüdü. Bannor'ın kurduğu beceriksiz barikat önünde belirdi. Tüm gücüyle masayı itti ama masa yerinden kıpırdamayı reddetti. Ancak o zaman Bannor'ın geri döndüğünü ve bir eliyle masanın diğer ucunu sabit tuttuğunu fark etti.

Yüzündeki tüm neşe izleri kaybolmuş, yerini Willow'un hiç görmediği kadar ciddi bir ifadeye bırakmıştı. "Hollis'e seni kendine saklamak gibi *korkunç bir fedakârlık* yapmasına izin veremeyeceğimi söylediğimde, seninle değil onunla alay ediyordum."

Willow pencereye doğru yürüdü ve aşağıdaki kaldırım taşlarına olan mesafeyi ölçerek aşağıya baktı.

Bannor'ın sesi onu takip etti, dokunuşundan daha acımasız, öpüşünden daha zorlayıcıydı. "Bekârlık yemini etmedim çünkü senin kadar tatlı bir cazibeye asla karşı koyamayacağımı biliyordum."

Olası bir kaçış yolu olarak pencereyi reddeden Willow, gizli geçide ulaşmak için yerinden oynatabileceği bir taş bulma umuduyla duvar boyunca ilerlemeye başladı.

"Ve seni neredeyse bir manastıra kapatıyordum, çünkü benden başka bir erkeğin sana el sürmesi düşüncesine katlanamıyordum."

Willow dondu kaldı, nefes almayı unuttu. *Nasıl* nefes alacağını unutmuştu. Sanki rüyalarından birine girmiş gibi hissederek yavaşça döndü.

Ama Bannor hâlâ oradaydı, kollarını göğsünün üzerinde bir kalkan gibi kavuşturmuş, masaya yaslanmıştı. Willow'un yüzünde, babasının son kez saçlarını okşayıp ona "prensesim" dediğinden beri görmediği bir ifade vardı -kısmen özlem, kısmen de tahmin edebildiği ama engelleyemediği bir kaybın acısı.

Willow ona doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. Sonra başını geriye attı ve gülmeye başladı.

Bannor, Willow'un kahkahasından hem utanmış hem de büyülenmişti. Beklediği gibi tatlı ve tıngırdayan bir kahkaha değil, uzun zamandır kaldırılmamış demir bir kapının çıkardığı ses gibi derin ve paslıydı.

"Benden intikam almak isteyeceğini biliyordum," dedi, gırtlaktan gelen kıkırdaması onu arzuyla sızlattı, "ama bu gerçekten Desmond'un tasarlayabileceğinden daha acımasız ve önemsiz bir şaka."

Bannor şaşkınlıkla başını salladı. "Bu şaka bana yapılmış olmalı, sevgili bayan, çünkü bu konuda gerçekten bilgisizim."

"Beni tam bir ahmak mı sanıyorsunuz? Bedlington'da sizin burada, Elsinore'da yaşadığınız gibi ihtişam içinde yaşamamış olabiliriz ama aynalarımız vardı." Yüzünü çevreleyen yumuşak, koyu bukleleri acımasızca çekti. "Saçlarım is renginde. Tenim bir trolünki kadar esmer ve kaba. Kollarım ve bacaklarım bir söğüdün uzuvları gibi yumrulu. Ve göğüslerim!" Rahatsız edici nesneleri açık avuçlarının içine aldı. "Şunlara bir bakın!"

Bannor büyük bir güçlkle boğazını temizledi. Ellerinde o kadar çekici bir şekilde tuttuğu küçük, dolgun kürelere bakmamak imkânsızdı.

Düşmelerine izin verdi, sonra umutsuzca göğsüne baktı. "Konuşacak bir şey yok. Bea'nının ancak yarısı kadar." Yüzü ısırap ve gururun tuhaf bir karışımıyla aydınlandı. "Bea çok güzel. İri mavi gözleri, uzun keten saçları ve taze dökülmüş krema gibi bir cildi var. Eğer bana Bea kadar tatlı bir cazibeye karşı koyamayacağını söyleseydin, sana inanırdım."

"O sadece bir çocuk!" Bannor itiraz etti. "Ve gerçekten kaba olmak istemem ama biraz tombul değil mi?"

Willow uzun bir süre ona baktı ve sonra yumuşak bir sesle, "Sanırım bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şey," dedi.

Bannor kararlı bir şekilde ona doğru ilerleyerek, "Henüz," dedi. Kadın yerinde durdu, yüz ifadesi temkinli ama meraklıydı.

Bedlington'da binlerce ayna olabilirdi ama Bannor, Willow'un kendisini hiçbir zaman gerçekten görmediğinden şüpheleniyordu. Sadece onu küçümsemeye çalışanların kin dolu gözlerindeki çarpık yansımaları görmüştü. İçinden öfke fışkırdı. Belki de babasının malikânesini yakıp kül etmeme kararını yeniden düşünmeliydi.

Willow, Bannor'ın gözlerindeki şefkatli parıltıdan büyülenmemiş olsaydı, onun sert ifadesinden korkardı. Mermer bir heykel gibi hareketsiz durmuş, onun dokunuşuyla canlanmayı bekliyordu.

Hayal kırıklığına uğratmadı. Eli saçlarına değdi. Bir bukleyi parmağının etrafında doladıktan sonra geniş, küt parmak uçlarıyla kafa derisini okşadığında, zevkten iç çekmemek için yüzünü çevirmek zorunda kaldı.

"Saçların," diye fısıldadı, nefesinin baharatlı-tatlı sıcaklığı kulağını okşarken, "en yumuşak samurdan bir bulut. Her erkek yüzünü ona gömmek için can atar. Tenin..." diye mırıldandı, elini kaydırarak yanağını okşadı, "güneşin ısıttığı nektar kadar altın ve tatlı. Uzunların..." ellerini avuç avuca gelene kadar kollarında gezdirdi, sonra parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi, vücudunun onunkilere nazıkçe bastırmasına rehin tuttu, "narin ama beni kalbine bağlayacak kadar güçlü."

Willow açık sözlülüğüne pişman olmaya başlamıştı. Yapmaz, diye düşündü nefes nefese. Yapamazdı...

Ama o yaptı.

Bannor, Willow'un geri kalanını sahiplendiği gibi göğüslerini de cesurca sahiplendi, önce onları tuniğinin kaba keteni içinde yoğurdu, sonra başparmakları sert meme uçlarını okşarken avuçlarıyla ağırlıklarını destekledi. Willow'un nefesi kesilmişti, hazzın çiğ zonklamasına, kalçalarının arasındaki sıvı arzusunun kalın, tatlı dalgalanmasına olduğundan daha hazırlıklı değildi.

"Ve göğüslerin..." Bannor'ın boğuk sesi, bir şair ya da ozan tarafından bestelenmiş herhangi bir övgüden daha etkili olan sözsüz bir iniltiye dönüştü. Her bir nazık kabarıklığa saygılı bir öpücük kondurmak için başını eğdi.

Willow parmaklarını onun saçlarında dolaştırarak başını yukarı kaldırmasını sağladı. "Her zaman ağzımın oldukça... sade olduğunu düşünmüşümdür," diye itiraf etti, ona kıskırtıcı bir bakış atmaya cesaret ederek.

"Yanılmışsın," dedi ciddiyetle, parmak uçlarını kızın dudaklarına dokundurarak. "Bu olağanüstü güzellikte bir şey."

Adam başını eğip dudaklarını kendi dudaklarıyla sıyırırken kadının gözleri daldı. Bu kez, zevkini yumuşak yudumlarla aldı, ağzını onunkiyile şekillendirdi, sonra üst dudağını nazikçe kemirdi, ta ki ağzında dilinin doyurucu tatlılığına aç olan o olana kadar. Adam onu uzun süre isteksiz bırakmadı. Adam, kendi utangaç dilini de mücadeleye katılması için büyüleyen sert, cömert vuruşlarla ağzının ödülünü ele geçirirken kadın zevkle inledi. Küçük eliyle ensesini kavradı, onu daha da yaklaştırdı, daha da derine itti.

Bannor memnuniyet dolu bir hırıltıyla onun davetini kabul etti ve sırtını duvara dayadı. Vücudunun onunkine karşı olgunlaşmasına gerek yoktu. Zaten olgunlaşmıştı. Willow için bu keşfin yarattığı yabancı şok bile, bu muhteşem adamın -bu savaşçı prensin- onu gerçekten istediğini fark etmenin yarattığı şaşkınlıkla kıyaslanamazdı.

Kollarını ona doladı, söylediği her şeyin inkâr edilemez kanıtı bacaklarının arasındaki birleşim noktasını dürtünceye kadar onu kaldırdı. Kalçaları içgüdüsel olarak ayrıldı, onu tıpkı ağzının dilini karşıladığı gibi hevesle ve ustalıkla karşıladı. Adam kadının poposunu elleriyle kavrayıp kalçalarını yukarı kaldırıp kendini ona doğru bastırırken, pantolonunun kaba yünü enfes bir sürtünme yarattı.

Acemi bir silahtar gibi tohumlarını sütyeninin içine dökme tehlikesiyle karşı karşıya olduğundan korkan Bannor, Willow'un pantolonunu ince kalçalarından aşağı doğru çekiştirmeye başladı. Vücudu çocuğuyla birlikte şişmeye başladığında, uzun süre ince kalmayacaklardı. Bu görüntü onu panikletmeliydi. Bunun yerine, vahşi bir gurur dalgası hissetti.

Bir yemin ısırarak ondan ayrıldı ve onu şaşkın bir yığın halinde duvara yığılmaya bıraktı. Sendeleyerek pencereye gitti ve ellerini taş pervazın üzerine koydu. Gecenin kış nefesi ateş basan alnını serinletmekte başarısız oldu.

O anda arkasını dönerse, Willow'un nemli, ayırık dudaklarına ya da puslu gri gözlerindeki ışıltılı davete karşı koyamayacağını biliyordu. Belki de onu, ilgisinin çarpık bir intikam oyunundan başka bir şey olmadığına inandırmak için çok geç değildi. Ama bu hileyi düşünürken bile kadının ona inanmayacağını biliyordu. Eğer vücudu ona ihanet etmediyse, gözleri ederd. Fiona her zaman onun berbat bir yalancı olduğunu söylerdi.

Gözlerini uzaktaki bir yıldıza dikmiş, gerçek dışında her türlü savunmadan sıyrılmıştı. "Sizi Elsinore'dan uzaklaştırmaya çalışmamın nedeni sizi istememem değildi leydim, sizi istemekten asla vazgeçemeyeceğimden korkmamdı."

"Ve bu kötü mü olurdu?" Willow ciyakladı, hâlâ isteniyor olmanın ş a ş k ı n l ı ğ ı n ı yaşıyordu.

"Korkunç olurdu," diye cevap verdi, profili kış gökyüzünden daha kasvetliydi. "Çünkü sana her dokunduğumda, bedenim çocuğumla birlikte hızlanırdı."

Willow, onu ne kadar yanlış değerlendirdiğini ilk kez anladığında nefesi kesildi. Pencereye doğru ilerledi, bir şefkat dalgasıyla ona doğru çekildi ve elini onun koluna koydu. "Kederinin ve suçluluk duygunun gelecekteki tüm mutluluğunu elinden almasına izin vermemelisin," dedi yumuşak bir sesle. "Ne de olsa her erkek, ilk iki karısı çocuklarını doğururken hayatını kaybettikten sonra geliniyle yatmakta isteksiz olurdu."

Bannor dönüp ona baktı. "Kim sana böyle bir şey söyledi?"

Willow, "Kimsenin bana söylemesine gerek yoktu," diye mırıldandı ve elini onun yanağına doğru kaldıracak kadar cesaretlendi. "Fiona, onların zamansız ölümleri için hep kendini suçladığını söyledi."

"Öyle de yapmalıyım. Eğer Mary Guisnes Savaşı'ndan sonra beni karşılamak için kalenin önünde beklemeseydi, asma köprünün zinciri koptuğunda hendeğin kıyısında durmazdı. Ve Poitiers'i Fransızlardan geri almak yerine evde ailemle birlikte olsaydım, tatlı huylu, dalgın Margaret'im, s i p a h i l e r okçuluk talimi yaparken çayırda kır çiçekleri toplamasına asla izin vermezdim."

Willow'un eli gevşedi ve çenesinden uzaklaştı. "Karılarınızdan hiçbirinin doğum sırasında ölmediğini mi söylemek istiyorsunuz?"

"Ben öyle düşünmüyorum. İkisi de damızlıklar kadar sağlıklı ve yürekliydi. Her biri benim bir düzine çocuğumu doğurmaktan mutluluk duyardı." Sanki biri kendi mezarının üzerinden geçmiş gibi ürperdi.

Willow, daha önce yaptığı gibi kuleyi adımlamaya başladığında, pencere kenarına çöktü ve gözlerini hiçbir şeye dikmedi.

"Kudret her zaman ailemizin felaketi olmuştur," diye açıkladı elini saçlarında gezdirerek. "Kendi babam ölmeden önce elli üç çocuk doğurdu. Ondan önceki babası altmış dokuz çocuk doğurmuştu. Gördüğün gibi Willow, seni istemediğimden değil. Sadece daha fazla çocuk istemiyorum!" Willow onun bu çıkışına şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak karşılık verince, Willow'un yanında diz çöktü, ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve genç Hammish'inki kadar ciddi bir ifadeyle yüzüne baktı. "Sana her kadının özlemini çektiği tek hazineyi, kendi çocuğunu veremem."

Willow güldü. "Senden istediğimi düşündüğün şey bu mu? Bir çocuk mu? Önlüğüme yapışacak sümüklü bir yaratık mı? Kurnaz bir şeytan kim sızlanıyor ve somurtuyor ve atar Öfke nöbetleri kadar o ne isterse alır? Bu sefil küçük canavarlara tahammül edemiyorum!"

Bannor gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Benim sefil küçük canavarlarımla yeterince iyi anlaşıyor gibisiniz."

Willow kaşlarını çattı ve bunun doğru olduğunu fark edince şaşırdı.

"Çocuklarınıza tahammül edebilirim," diye değiştirdi, "ama diğerlerine değil. Onlar bencil."

Başını salladı. "Ve açgözlü."

"Kıpır kıpırdılar."

"Ve kıvranmak," diye yüzünü buruşturarak onayladı.

"Ve en seçkin lokmaları yalayıp yutuyorlar," diye belirtti. "Yapış yapışlar."

"Ve kaba," diye tersledi, sesi yükseliyordu.

"Ve kaba."

"Ve adi!" diye bağırdı. "Ve kindar!" diye kükredi.

İkisi de aynı anda bağırmayı bıraktı, burun b u r u n a , ağız ağıza, nefesleri birbirine karıştı. Birbirlerine baktılar.

İlk kez mükemmel bir uyum içinde olduklarını ve bu uyumun düşmanlıklarından daha tehlikeli olabileceğini fark ederek temkinli bir şekilde.

Willow, bakışlarını onunkilerden ayıramayarak, "Tanrı'ya şükür Fiona yanılmış," diye mırıldandı. "En azından sadece gözlerimin içine bakarak beni hamile bırakamazsın."

"Bir göz kırpması yeter," diye kabul etti, ağırbaşlı bir şekilde başını sallayarak.

"Ya da belki bir öpücük," diye fısıldadı, dudakları kendi iradesiyle ayrılmıştı.

Willow, Bannor onu kollarının arasına aldığı anda usulca inledi. Ağzının olgun cazibesine direnen Bannor, dudaklarını Willow'un alnında, göz kapaklarında ve burun köprüsünde gezdirdi. Bu his o kadar lezzetliydi ki, daha önce hiç öpülmediği yerlerinden öpmesi için ona yalvarmak gibi utanç verici bir dürtüyle savaşmak zorunda kaldı. Adam k ı z ı n ağzının kenarını ısırarak ciğerlerinden saf bir haz dolu iç çekiş çıkarmasını sağladı.

İhtiyacı olan tek davet onun iç çekişiydi. Onu kolunun üzerinde geriye doğru eğdi, ağzını öyle derin ve tatlı bir öpücükle aldı ki dizleri arzudan çöktü.

Willow, Bannor'ın acı dolu iniltisinden, onu saman yatağa indirmeye, üstüne çıkmaya, ağırlığının büyük kısmını kalçalarının arasına yerleştirmeye hiç niyetli olmadığını anladı.

Adam tam da bunu yaptığı anda, onu suçlamaya dayanamadı. Sadece adamın omuzlarına yapışıp ona doğru eğilerek boğazını dudaklarının nemli, yakıcı okşayışına açabildi.

Duyduğu ritmik vuruşları nabzının tutkuyla kalınlaşmış çarpıntısı sanması şaşırtıcı mıydı? Ya da kumtaşının damlamasını, kalbinin etrafındaki duvarın Bannor'un şefkatli kuşatması altında toza dönüşürken çıkardığı ses sanmasına?

Ama ardından gelen kulakları sağır eden gürültüyü ya da Mary Margaret'in tiz çılgılığını yanlış anlamak mümkün değildi. "Oh, Desmond, onu ısıyor! Onu tamamen yutmadan önce durdur onu!"

On altı

Bannor Willow'un üzerinden yuvarlandı, savaşçı içgüdüleri her ikisini de kurtarmak için çok geç bir anda hayata döndü. Sersemlemiş bir an için Willow'un görebildiği tek şey ayaklardı; tombul küçük ayak parmaklarının taçlandığı kirli küçük ayaklardan oluşan bir orman. Şaşkın bakışları yatağın hemen önündeki bir çift ayağa sabitlendi. **D i ğ e r l e r i n d e n** daha büyük ve kirliydiler ama kirin arasından sızan çilleri seçemeyeceği kadar kirli değillerdi.

O köşeli ayakları, çilli, beyaz mafsallı bir çift elin kavradığı tanıdık bir yaya, daha da yukarıya, bir çift daralmış yeşil göze kadar izledi, sonra tekrar Bannor'un kalbine doğrultulmuş oka indi.

Tamamen içgüdüsel olarak hareket eden Willow, kollarını açarak kendini Bannor'un göğsüne attı ve "Ateşi kesin!" diye bağırdı.

Desmond'un yüzündeki tiksinti dolu şaşkınlığı görünce sadece çocuklara değil, kendisine de ihanet ettiğini anladı. Çocuğun yayı indirmesi istediğinden bir kalp atışı daha uzun sürdü.

"O sefil herif senin üzerinde debelenirken onu sırtından vurmalıydım," diye hırladı.

"En azından mutlu bir adam olarak ölmüş olurdum," diye mırıldandı Bannor onun saçlarına.

Desmond'ın yoldaşları da benzer şekilde silahlanmıştı. Ennis bir orak, Mary bir çift koyun makası, Edward bir sopa, Kell bir demirci tıgı ve Mary Margaret bir dirgen kullanıyordu. Hammish inanılmaz derecede jambon kemiğine benzeyen bir şey tutarken, Meg ve ikizler **a r a l a r ı n d a** minyatür bir koçbaşı dengeliyorlardı. Havada uçuşan toz miktarına bakılırsa

taş duvarı yıkmak için kullandıkları kobaşının aynısıydı.

"Beni nasıl buldun?" Willow sordu.

Oku sadağına geri koyduktan ve yayı omzuna geri attıktan sonra Desmond arkasına uzandı ve kızarmış ve buruşmuş Beatrix'i sürükleyerek çıkardı. Kızın elleri önünde bağı olmasaydı ve pişmanlık dolu homurdanması dudaklarının arasına sıkıştırılmış mendil tarafından bastırılmasaydı, Willow üvey kardeşinin bir vicdan krizi geçirdiğine inanabilirdi. Parmaklarını Willow'a doğıru sallayarak utangaç bir tavır takındı.

"Bea görevden sensiz döndüğünde bir şeylerin ters gittiğini hissettim." Desmond kıza kendini beğenmiş bir bakış attı. "Küçük hainden bir itiraf koparmak için fazla bir şey gerekmedi. Tek yapmam gereken, ben ayaklarını gıdıklarken Hammish'i üzerine oturtmaktı."

Hammish başını eğerken Beatrix kendi başını savurdu, Desmond'a attığı mağırur bakış intikam vaat ediyordu.

Ennis orağını indirdi. "Babamın seni kaçırdığını öğrendiğimizde ne kadar telaşlandığımızı tahmin edebilirsin."

"Keşke," diye fısıldadı Bannor, şeytani kıkırdaması Willow'un kulak memesinin karıncalanmasına neden oldu.

Willow dirseğini adamın karnına sapladı ama bir kayaya dirsek atıyor da olabilirdi.

Edward görünmez bir düşmanı yok etmek istercesine sopasını havaya kaldırdı. "Seni onlar için bulan bendim. Babamın saçlarının köpek tüyü kadar yumuşak, teninin bütün gün güneşte kalmış bir şey gibi yapış yapış olduğunu ve Bea'nın domuz gibi şişman olduğunu söylediğini duyduğumda göz ucuyla bakıyordum."

Ağızlık Beatrix'in öfkeli soluğunu bastırmayı başaramadı.

Willow kızardı, daha çok Edward'ın ne yapmış olabileceğı konusunda endişeliydi.

duymuş olabileceğinden çok, gözlerini kısarak *gördü*.

"Oldukça etkili bir casus, değıl mi, benim küçük balık karım?" Bannor mırıldandı.

Mary Margaret yabasının dişlerini yere dikti ve hiddetle kaşlarını çattı. "Eğer babam seni ısırmiyorsa, o zaman ne yapıyordu?"

Kendini Bannor'ın kucağından kurtaran Willow, olabildiğince vakur bir şekilde ayağa kalktı. Desmond'ın şüpheli bakışları kadar, buruşuk tünığının, karmakarışık saçlarının ve parlayan, öpücüklerle şişmiş dudaklarının da farkındaydı. "Baban ve ben... şey, biz..."

Bannor ayağa fırladı. "Ateşkes görüşmeleri."

"Ateşkes mi?" Desmond tükürdü.

Çocukların geri kalanı hayal kırıklığı içinde inledi.

Willow tatlı tatlı gülümsedi. "Gururunu kurtarmak istediğı için babanı suçlayamam ama aslında pazarlık ettiğimiz şey onun teslim olmasıydı."

"Teslimiyetim mi?" Bannor ona ters ters baktı.

Desmond hâlâ kuşkulu görünüyordu. "Eğer teslim oluyorsa, o zaman pazarlık edecek ne var?"

"Şartlar, elbette." Bannor'un göğsünü dostça okşamaya cesaret etti. "Ne de olsa uzlaşmak teslimiyetin doğasında var, öyle değil mi lordum?"

"Bilemem leydim," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Daha önce hiç teslim olmadım."

"Ben de öyle anladım," diye mırıldandı. "Bu yüzden bunu mümkün olduğunca acısız hale getirmeye çalışacağız." Çocuklara gülümsedi. "Babanızın tüm taleplerinizi kabul ettiğini duyunca çok sevineceksiniz."

"Cehennem gibi-" Willow'un topuğu ayak parmaklarına sertçe indiğinde Bannor'un protestosu bir homurtuya dönüştü.

"Ama karşılığında," diye devam etti, çocuklar zafer çığlıklarını atamadan, "kendisinin de bir talebi var." Hem Bannor hem de çocuklar nefeslerini tutmuş, onun bir sonraki sözlerini bekliyorlardı. "Sizinle daha fazla vakit geçirmek istiyor."

"Öyle mi?" Desmond kuşkulu bir kahkaha atarak sordu.

"Öyle mi?" Bannor yankılandı, sesinde panik yükseliyordu.

Willow ikisini de görmezden geldi. "Yemeklerinizi paylaşmasına ve her gece sizi yatağınıza yatırmasına izin vererseniz onun için büyük bir nimet olur."

Kell, babasının sözünün samimiyetini test ederek, "Gece yarısı," diye onayladı.

Willow, "Evet, gece yarısı," diye onayladı.

Çocuklar birbirlerine sokulup, Kell ve Edward arasında bir itiş kakışla sonuçlanan mırıldanmalı ve tıslamalı bir tartışmaya girişirken Beatrix gözlerini devirdi. Ayrıldıklarında Bannor'a yaklaşan Mary Margaret oldu.

"Bir şey daha istiyoruz," diye ilan etti, dirgen tombul küçük yumruğunda bir kraliyet asası gibi kavranıyordu.

Bannor, kızının göz hizasına çömelmeden önce Willow'a temkinli bir bakış attı. "Peki bu ne olabilir?"

"Bizimle gelmeni istiyoruz."

Bannor gözlerini gökyüzüne doğru yuvarladı, sonra alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Pekâlâ prenses. Emrinizi yerine getirmekten onur duyarım."

Bannor'ın dudaklarındaki o tanıdık sevgi ifadesi, Willow'un kalbinin bir daha asla hissetmemeyi umduğu bir özlemle çarpmasına neden oldu. Adam kızının saçlarını düzeltmek için uzandığında, Willow arkasını dönmek zorunda kaldı.

Desmond onu izliyordu, bakışları kargasıninki kadar keskin ve yırtıcıydı. Dudaklarına asık suratlı bir ifade geri dönmüştü. "Söyle bakalım baba," dedi, sırim gibi kollarını göğsünde kavuşturarak, "Willow çabalarının karşılığında ne kazandı? Ne de olsa seni teslim olmaya *ikna* eden oydu."

Bannor doğruldu. Yumuşak bir sesle, "Willow özgürlüğünü kazandı, tabii eğer isterse," demeden önce uzun bir süre Willow'a baktı.

Mary Margaret yabayı bıraktı ve kollarını Willow'un bacağına doladı. "Bizi bırakmayacaksın, değil mi? Bana bir atın kuyruğuna nasıl kurdele örüleceğini ve nasıl ok a t ı l a c a ğ ı n ı öğreteceğine söz vermiştin. Oh, Willow, gitmeyeceğini söyle!"

Willow acı dolu bir an boyunca hiçbir şey söyleyemedi. Sonra çocuğu kucağına aldı. "Şu anda gideceğim tek yer yatağım. Gece yarısını çoktan geçtiğine göre, hepinizin ait olduğu yer de orası."

Mary Margaret'in itiraz eden iniltisini duymazdan gelerek çocuğu babasının kollarına attı. Bannor çatık kaşlı çocuğu kollarının arasında tuttu.

onu omzuna atmadan önce bir an için uzun uzun düşündü. Mary Margaret'in iniltisi kıkırdamaya dönüştü. "Bu küçük şeytanla ne yapacağım ben?" diye sordu Willow'a ters ters bakarak.

"Onu içeri sok." Willow tatlı tatlı gülümsedi ve duvardaki yeni yapılmış kapıyı işaret etti. "Şu geçidi bir sonraki kata kadar takip edersen, doğrudan onun odasına çıktığını göreceksin."

Desmond çorabından kötü görünümlü bir hançer çıkarmadan önce babası ve Mary Margaret'in sivri delikten geçmesini bekledi. "Bir hain olabilirsin Bea," dedi kızın bağlarını keserek, "ama en azından düşmanla yatmıyorsun." Willow'a omzunun üzerinden acı bir bakış atarak geçide doğru eğildi.

Willow, çok sevdiği bir müttefikini belki de sonsuza dek kaybetmiş olmaktan korkarak içini çekti.

Hammish sanki onun melankolisini sezmiş gibi tombul elini onunkinin içine soktu. "Desmond'a aldırmayın leydim. Bence babamı ininde saklamakla çok cesur davrandın. Eminim onun pençelerine düşmek sizin için çok korkunç olmuştur."

"Tek kelimeyle korkunç," diye mırıldandı hüznle, Bannor'ın ellerinin tenine nazıkçe bastırışını, öpücüğünün nefis tadını ve onu istediğini itiraf ettiğinde yüzünde beliren çaresiz açlığı hatırlayarak.

On yedi

Willow ertesi sabah kalenin asma köprüsünden aşağı inerken, soğuk rüzgâr pelerininin kıvrımlarını ayak bileklerine doğru savurdu. Gün soğuk ve parlak doğmuştu ama göz kamaştırıcı güneş ışığı, sıcaklığın anısından başka bir şey vaat etmiyordu. Kapının kemerinin altından geçerken kapüşonunu yukarı çekti ve yüzünü muhafızların meraklı bakışlarından sakladı. 'Şatonun hanımefendisinin böylesine şaşırtıcı bir iş yaparken yakalanması hiç hoş olmazdı.

Köye doğru dönerken kolundaki dokuma sepeti bir o yana bir bu yana kaydırды. Yüklü sepet adımlarını yavaşlatabilirdi ama bir yabancıнын kampına eli boş gitmek istememişti. Özellikle de dilenmeye gelen kendisiyken. Sepeti, cömert kale sakinlerinin kendisine bahşettiği hediyelerden birkaçıyla doldurmuştu; bal kavanozları, tuzlanmış et parçaları, iç yağının olgunlaşmış kokusuna alışkın olan herkese lüksün doruk noktası gibi görünecek kokulu balmumu fiçılar.

Dar toprak sokaklardan oluşan labirentte dolaşırken nereye gittiğine dair en ufak bir fikri olmadığını çok geç fark etti. Bir grup coşkulu çocuk koşarak yanından geçip neredeyse kolundaki sepeti düşürdüğünde, en küçük çocuğu kolundan yakaladı.

Onun çılgınca kıvrınmasına aldırmadan eğildi ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Adam kızardı ve arkadaşlarına katılmak için koşuşturmadan önce samanla kaplı çatılarla taçlandırılmış bir dizi aynı saz ve çalı kulübesine doğru işaret etti.

Willow hangisine önce yaklaşacağına karar vermeye çalışıyordu ki, sondaki kulübenin kapısı açıldı ve bir adam sokağa fırladı. Yüzü kızarmıştı ve hortumunun ipleri

          . Willow g  lgelerin arasına çekildi ve  ato sakinlerinin çoğu h     apelde sabah dualarını okurken, birilerinin b  yle bir sefahat içinde olabileceğini   renmekten h nzırca bir heyecan duydu.

Adam sarhoş bir halde dönüp duruyordu. "Tanrım, kadın, beni öyle sarhoş ettin ki, geliyor muyum, gidiyor muyum bilmiyorum."

"Birinde diğerinden daha iyi değilsin," dedi kulübenin içinden bir kadın sesi. "O yüzden gitsen iyi olur."

Kapı yüzüne çarptı.

"Arsız orospu," diye mırıldandı. Zavallı kafası karı mı  adam birkaç dakika boyunca sarkan iplerini kurcaladı ve sonunda nefesinin altında küfrederek caddeden a a ıya yuvarlandı.

Willow, kapıya doğru s r nmeden önce onun bir köşede kaybolmasını bekledi. Çekingen bir t a v ı r l a k a p ı y ı  aldı ında, içerideki kadın, " ilininizle bir doz    ek hastalığı satın almak istemiyorsanız, yıkanmam için bana bir dakika verin," diye bağırdı.

Willow, etrafta kızarmasına tanık olacak kimse olmadığı için   krederek, " ey," diye mırıldandı. "Doğru kulübede olduğuma inanıyorum."

Kapı nihayet g c rdayarak açılmadan önce sepeti a rıyan kollarının arasında    kez kaydıracak zamanı olmuştu. Kapıda uzun boylu, ham kemikli bir kadın belirdi. Willow'un cesareti, kadının şüpheli bakışları altında soldu. Söyleyecek bir şey bulamayınca, fularla örtülü sepeti uzattı.

Kadının yüzündeki temkinli ifade bir anda küçümsemeye dönüştü. "Senin türünü tanıyorum. Daha önce de kapımın önünde görmüştüm. Sıcak pelerinine sarınırsın, rahat kul benden dışarı s z l rs n ve kap  onunu yüzüne çekersin ki köyün fahi esine acıdı ını sadece Tanrı bilsin. Sen ve o güzel Hristiyan yardımseverli in do ruca  eytana gidebilirsiniz," diye h rladı, "  nk  hiçbirini kabul etmeyece im!"

Willow sepeti kapı ile  er eve arasına sıkı tırmasaydı, kapıyı Willow'un suratına  arpacaktı. "Lütfen beni gönderme! Sana merhamet ya da sadaka sunmaya gelmedim. İhtiyacı olan benim. Senden bir şey isteyen benim."

Kadın hiç yumuşama belirtisi göstermiyordu. Onu etkilemek isteyen Willow, kapüşonunu geri itti.

Kadın dondu kaldı, sonra neredeyse dalgınca uzanıp Willow'un kesilmiş buklelerinden birini parmakladı. Kenara çekilip başını kulübenin gölgeli iç kısmına doğru salladığında dudaklarında esrarengiz bir gülümseme belirdi. "Yaşlı Netta'nın, lordunun hanımını geri çevireceği asla söylenmesin."

- - -

Külle kaplı ocakta yanan ateş, "yaşlı Netta"nın muhtemelen Willow'dan en fazla bir düzine yaş büyük olduğunu gösteriyordu. İnce beli ve bal kahverengisi saçlarıyla, zaman ve hayal kırıklığı dudaklarına kalıcı bir alay kazımadan ve yükselen elmacık kemiklerinin altına cılız çukurlar oymadan önce muhtemelen çoğu erkeğin yakışıklı bir kadın olarak adlandıracağı biriydi.

Ocağın önündeki taburenin üzerinde bir leğen ve bez dursa da, havada hâlâ asılı duran misk kokusunu fark etmemek mümkün değildi. Willow bakışlarını buruşuk yataktan kaçırarak, orada kaç erkeğin zevk almış olabileceğini hayal etmemeye çalıştı. Netta yatağın ayakucuna çöküp dirseklerinin üzerine yaslandığında bu görev daha da zorlaştı.

Kadının ölçen bakışlarının acı verici bir şekilde farkında olan Willow, leğeni ocağa taşıdı, tabureye oturdu ve sepeti ayaklarının dibine bıraktı.

"Kaledeki tüm iyi insanlar nasıl?" Netta hafifçe sordu. "Lordunuz? Onun yavruları?"

Willow'un beklediği soru bu değildi. "Lordum ve yavruları gayet iyiler, teşekkür ederim. Bugün sizi görmeye gelmemin nedeni de tam olarak onlar." Etekliğin koluyla oynadı, kıpırdanmamak için kendini zor tutuyordu. "Dikkatimi çeken bir şey var ki siz ... şey... tecrübeli bir kadınsınız."

Netta bir kaşını kaldırarak onu devam etmeye teşvik etti.

"İşte bu yüzden bana öğretebileceğinizi umuyordum..." Willow bocaladı.

"Erkeğini tatmin etmek için mi?" Netta cesaret etti. "Kekelemeye ve kızarmaya gerek yok, biliyorsun. Bana danışan ilk gelin sen değilsin. Sonuncusu da olmayacaksınız."

Willow, kapının eşiğinde olduğundan daha da öfkeli bir şekilde kızarak, "Erkeğimi tatmin etmenin pek de kolay olacağını sanmıyorum," diye itiraf etti. "Aradığım şey, karnımda onun bebeği olmadan onu tatmin etmenin bir yolunu bulmak."

Netta bir süre şaşkın şaşkın onu süzdükten sonra başını geriye attı ve kahkahalarla güldü. "Ben bir fahişeyim, cadı değil, çocuğum. Bir erkeğin tohumunun kadının rahminde kök salmasını engelleyecek iksirlerim ya da büyülerim yok. Özellikle de *senin* erkeğini."

Willow umutsuzca, "Aradığım bir iksir ya da büyü değil," dedi, "sadece mantıklı bir tavsiye. Eminim böyle numaralar yapıyor olmalısın. Eğer yapmasaydın, bu kulübe çocuklarla dolup taşardı, değil mi?"

Netta'nın gülümsemesi soldu. Ocağa baktı, sanki orada hiç oynamayacak olan tüm çocukların hayalet kahkahalarını duyabilecekmiş gibi başını eğdi. "Evet, sanırım öyle," dedi usulca.

"Sana ödeme yapabilirim." Willow koluna sıkıştırdığı saten çantayı karıştırdı.

Netta yataktan kalktı, yüzü bir kez daha sertleşerek kızgın bir maskeye dönüştü. "Paralarınız sizde kalabilir leydim. Bunu yapmayacağım. Oynadığınız oyun çok tehlikeli. Daha azı için karılarını kazıkta yaktıran adamlar tanıyorum. Kocanızı kandırmanıza yardım etmeyeceğim."

"Ama kocamı kandırmak gibi bir niyetim yok. Tam tersine, Lord Bannor'ın sizin eğitiminize katıldığımı öğrenince çok sevineceğine inanıyorum. Ona bu gece söylemeyi planlıyorum!"

Netta ellerini kalçalarına dayadı ve gözlerini kırıştıtarak Willow'a baktı. "Köyde senin hakkında fısıldananlar doğru, değil mi? Gerçekten de lordumuza savaş açmış ve çocuklarını rehin almışsın. Çok kızgınsın, değil mi?"

"Engellemek istediğim bir sevgili olsaydı bana yardım eder miydin?" Willow sordu, artan çaresizliği onu cesaretlendiriyordu.

Netta homurdandı. "Sana asla inanmam. Bir kadın Lord Bannor gibi bir adama neden sadakatsizlik etsin ki?"

Willow, sormayacağına dair kendine söz verdiği tek soruyu sormaktan kendini alamayarak ağzını açtı. "Lord Bannor hiç...? Siz ikiniz...?"

Netta uzun bir süre cevap vermedi. Sonunda cevap verdiğinde, boğuk kahkahasının kenarında pişmanlık vardı. "Sarhoş bir askerin kollarında kemiklerimi riske atabilirim ama kalbimi herhangi bir erkek için riske atacak kadar aptal değilim. Kemikler iyileşir ama kalpler...?"

Willow, kendisinin de böyle bir aptal olabileceğini belli etmek istemeyerek gözlerini indirdi.

Netta elini uzattı. "Üzerinde bir şilin var mı?"

Willow irkilerek başını kaldırdı. "Bana bozuk paralarımı saklamamı söylediğini sanıyordum."

"Buldum," diye cevap verdi Netta, hınzır bir sırıtış yıpranmış yüzünü değiştirerek. "Ve sana nerede olduğunu göstermek üzereyim."

"Dört yüz doksan beş. Dört yüz doksan yedi. Dört yüz doksan-"

"Ah, Beatrix," diye mırıldandı Willow, üvey kız kardeşinin uzun süre acı çekerek okuduğu ezberi bölerek, "Sanırım bir vuruşu kaçırdın. Belki de yeniden başlamalısın. Dört yüzden."

Beatrix, Willow'un tuttuğu el aynasında üvey kız kardeşinin yansımasına bakarken, Willow odasının camlı penceresine bir göz attı. Ay gökyüzünde acı verici bir yavaşlıkla ilerliyor gibiydi.

Beatrix inci gibi beyaz dişlerini gıcırdattı ve gümüş saplı fırçayı bir kez daha Willow'un saçlarında gezdirmeye başladı, zarif buklelerden birini kindarca çekiştirdi.

"Ah!" Willow tabureden sıçrayarak bağırdı. "Surat asmaya hiç hakkın yokmuş gibi. Saçımı beş yüz kez taramak, dün gece beni Bannor'a ihbar ettiğin için hak ettiğinden daha fazla bir ceza değil."

"Seni onun ellerine teslim etmeyi kabul ettiğimde, Lord Bannor sana zarar vermeyeceğine dair bana yemin etti." Beatrix'in huysuz bakışları onu bir aşağı bir yukarı taradı. "Ve onun kalpsiz işkencelerine katlandığın için kesinlikle daha kötü görünmüyorsun."

Willow ilk kez üvey kız kardeşine hak vermek istiyordu. Aynayı eline aldı ve kendisine bakan kadının parlak koyu buklelerini, ışıltılı gözlerini ve kızarmış yanaklarını güçlkle tanıdı. Sanki Bannor'ın gözlerindeki şefkatli parıltının içinden kendini görüyor gibiydi.

Willow'un dikkati dağılmışken, Beatrix aynayı onun elinden kaptı. Kızın, kendisinden başka hiç kimsenin gösterişine tahammülü yoktu. Aynayı bir o yana bir bu yana çevirip yüzünü, göğüslerini ve dolgun kalçalarını akla gelebilecek her açıdan incelerken, her zamanki memnuniyet sırtışına bir şüphe gölgesi düştü. "Lord Bannor gerçekten şişman olduğumu mu söyledi?"

Willow, "Elbette hayır," diye onu temin etti. Bannor gerçekten de Beatrix'in tombul olduğunu söylediğine göre, Tanrı'nın bunu yalan saymayacağını umuyordu. "Edward'ın saçmalıklarına kulak asmaman gerektiğini biliyorsun. Lord Bannor senin... adil olduğunu söyledi. Son derece adil." Beatrix'in yüzündeki kibirli gülümseme geri döndüğünde, "Ama onun zevkleri için fazla olgun değil," diye eklemekten kendini alamadı.

Üvey kardeşinin öfkeli soluğunu duymazdan gelen Willow, tekrar tabureye oturdu. "Sanırım 400'de durdun." Tatlı tatlı gülümsedi. "Yoksa üç yüz elli miydi?"

Beatrix isteksiz bakımına devam ederken, Willow kıvrınmamaya çalıştı. O öğleden sonra başardığı onca şey yüzünden yorgunluktan ağrıyor olmalıydı ama beklenti, en güçlü içkiler gibi damarlarında dolaşüyor, uyku taklidini bile imkânsız hale getiriyordu. Şapelin çanları çalmaya başladığında Beatrix asık suratlı dört yüz yirmi ikiye ulaşmıştı, keskin ritimlerinin sesi gecenin içinde tatlı tatlı çınılıyordu.

Willow, Beatrix'in elini havada bırakarak ayağa fırladı ve hızla kapıdan çıktı.

"Bu kadar aceleyle nereye gidiyor?" Beatrix, kilisenin çanları on ikinci vuruşlarını yaparken mırıldandı.

Bannor, Fransızlarla savaştığı bir günün ardından hiç olmadığı kadar bitkin bir halde dolambaçlı basamakları tırmandı. Başını çarpıyor, dizleri zonkluyor ve ne kadar çabalarsa çabalasın, kürek kemiklerinin arasındaki rahatsız edici ağrıdan kurtulamıyordu.

Dizlerindeki ağrı kesinlikle bir sır değildi. Son iki saatini, Meg, Margery ve Colm sırayla sırtına binip saçlarını çekiştirerek, sivri topuklarını kaburgalarına batırarak ve "Daha hızlı baba, daha hızlı!" diye bağırarak büyük salonun kaldırım taşlarında elleri ve dizleri üzerinde koşturarak geçirmişti. Eğer kilisenin çanları gece yarısı çalmasaydı, o da

küçük talihsiz atlılarından birini havaya fırlatıp özgürlüğe doğru dörtnala koşmak için.

Mary Margaret'in emirlerini yerine getirmeye söz verdiğine pişman olacağını anlaması uzun sürmemişti. Çocuk, altın lülelerle taçlandırılmış bir prenses değil, Hun İmparatoru Atilla'yı efendilerin en yardımseveri gibi gösteren mavi gözlü bir zorbaydı. Onu getirip bunu yok etmekle geçen bir günün ardından, bebeklerinin çoğunun neden hem kafalarının hem de uzuvlarının eksik olduğunu anlayabiliyordu.

Kell ve Edward'ın sürekli atışmaları hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Ennis ve Mary günün büyük bir bölümünü küçük burunlarını havaya dikerek geçirmiş, on iki ve on yaşlarında "oyun oynanamayacak" kadar büyük ve sofistike olduklarını kanıtlamaya çalışmışlardı. Sadece iyi huylu Hammish, Bannor'un onları eğlendirmek için gösterdiği umutsuz çabaları alkışlamıştı. Özellikle de Bannor'un vücutları için yeşil elma, kolları ve bacakları için de dallar kullanarak yaptığı askerlerle savaş taklidi yapmaktan büyük keyif almıştı. Ta ki tüm Fransız ordusunu yemek zorunda kalana kadar. Bannor ürperdi. Neredeyse bir saat boyunca delikanlının kafasını bir kuyu kuyusunun üzerinde tutmuş, o da inleyerek acısını kusmuştu.

En azından Desmond'un dilinin acımasız kırbacından kurtulmuştu. Çocuk, çılgınca eğlencelerine katılması için onu ikna etme girişimlerinin hepsini küçümsemişti. Bannor birden fazla kez başını kaldırıp baktığında onu, omzunda kargasıyla surların üzerine tünemiş, somurtkan bir gargoye gibi onları izlerken bulmuştu.

Willow daha da ele avuca sığmaz bir halde kalmıştı. Bannor o bitmek bilmeyen gün boyunca onu sadece bir kez görebilmişti. Onu aramaya koyulmadan önce, ikizler ellerini çekiştirmiş ve Mary Margaret avazı çıktığı kadar bağırarak başka bir emir vermişti.

Merdivenlerin tepesindeki sahanlığa ulaştığında esnedi, sadece yatağına tökezleyip yığılmayı arzuluyordu. Soğuk insanın ağrıyan kemiklerini sızlatacak türden olsa da, ateş yakmak için zaman ya da çaba harcamayı reddetti. Soğuk onu nadiren rahatsız ederdi. Fransız ormanlarının sık çalılıklarında donmuş zeminde uyuyarak çok fazla gece geçirmiş, ancak çoğu zaman kar örtüsüyle örtülmüş olarak uyanmıştı.

Kulenin kapısını sürükleyerek açtı, bu zayıf çaba son gücünü de tüketmişti.

Odun dumanının keskin kokusu burnuna doğru sürüklendi ve onu neredeyse ızgaradaki ateşin sıcacık çıtırtısı kadar ürküttü. Görünmez bir sıcaklık pelerini onu sarmıştı. Rüzgârın amansız yumruğu boşuna vuruyordu, çünkü panjurların tıkırtısı, buz gibi cereyanı engellemek için her pencerenin üzerine örtülen bordo kadife örtüler tarafından bastırılmıştı.

Ocağın önüne kurt derisinden dokunmuş bir kilim serilmişti. Tahta zemine kış tuzu ve taze nane serpilmişti. Meşe masada sadece bir satranç takımı, katı bir askeri hassasiyetle dizilmiş oyma askerler ve düzenli kurdelelerle bağlanmış bir yığın parşömen vardı. Çocuklarının batı duvarında açtığı delik şimdi, savaşa gitmeden önce hanımının şefkatli kutsamasını almak için başını eğen bir şövalyeyi tasvir eden altın ve kırmızı renkli bir goblenle örtülmüştü.

Bannor, yorgunluktan yanlışı merdivene mi çıktığını düşünerek kan çanağına dönmüş gözlerini ovuşturdu. Ama hayır. Bu kesinlikle kapının yanındaki duvarın kıvrımına özenle yerleştirilmiş olan kendi değerli silah koleksiyonuydu. Calais'deki hapishaneden zaferle çıktıktan sonra kral tarafından kendisine verilen geniş kılıcın kabzasında parmaklarını dalgınca gezdirmek için uzandı.

Hafif bir gıcırtı, bakışlarını dar saman yatağının yerini alan meşe ve deri karyola iskeletine çevirdi. Dolgun kuş tüyü şiltenin üzerine bir yuva yorgan örtülmüştü ve bu yuvadan vizonla süslenmiş zengin yeşil kadifeden bir elbise giymiş bir kadın çıkıyordu. Kısa kesilmiş bukleleri ve utangaç gülümsemesiyle kalp şeklindeki yüzüne karşı koyamayacağı bir cazibe katan bir kadın.

Kadın ona doğru yürümeye başladığında Bannor tereddüt etmedi. Duvardan devasa geniş kılıcını kaptı, kadının kalbine doğrulttu ve homurdandı, "Bir adım daha atmayın leydim, yoksa sizi delik deşik ederim."

On sekiz

Willow inanamayarak Bannor'a baktı, gülmesi mi yoksa kendini korumak için duvardan kalkanlarından birini indirmesi mi gerektiğinden emin değildi. Gözlerindeki vahşi parıltı, onu yüz hatlarına kazınmış olan acımasız kararlılıktan daha da tehlikeli gösteriyordu.

İleriye doğru kararsız bir adım attı. Bannor bir adım geri çekildi, sanki eliyle kalbi arasında duran iki buçuk metrelik buz gibi çelik bile yetersiz bir savunmaymış gibi.

"Ateşkesimize son verdiğiniz mi ilan ettiniz lordum?" diye sordu usulca, ona doğru bir adım daha atarak.

"Hayır, sen yaptın," diye gürledi sıktığı dişlerinin arasından. "Bu şeytani pusuyu planlayarak."

Bir adım daha attı ve parmak uçlarını hafifçe kılıcın ucuna dayamaya cesaret etti. "Tam tersine. Buraya silahlarımı bırakmaya geldim. Neden sen de aynısını yapmıyorsun?"

Kız parıldayan çelik uzunluğunu sıkılı yumruğuna kadar takip ederken Bannor kirpiklerinin isli taramasının altından ona baktı. Saçlarında nefesinin sıcak fısıltısı olmasaydı, onun da aynı değişmez metalden dövüldüğüne yemin edebilirdi. Ama sert parmakları kızın dokunuşuyla açıldı ve kızın onu şaşırtıcı bir kolaylıkla etkisiz hale getirmesine izin verdi.

Kadın ağır silahı bırakmadan Bannor onu tek eliyle yakaladı ve duvardaki mandallarına geri taktı. "Bir kılıcın seni caydırmaya yetmeyeceğini bilmeliydim. Belki de şapele bir haç ve bir ip sarımsak göndermeliyim."

Yüz ifadesi o kadar acımasızdı ki Willow gülmekten kendini alamadı. "Buna gerek yok. Sizi temin ederim ki ben oldukça zararsızım."

"Yılan, Havva'yı o güzel parlak elmayı yemesi için ikna etmeden hemen önce böyle dememiş miydi?"

Bannor dolaba doğru yürüdü ve kapıyı hızla açtı. Birkaç dakika boyunca içindekileri karıştırıp nefesini tutarak küfretti ve Willow'a, aradığı bira fincanını ısınmakta olduğu ocak taşlarından alması için bolca zaman verdi. Dolabın kapağını kapatıp arkasını döndüğünde, Willow çoktan kehribar rengi birayla dolu bir kadehi uzatmış, dudaklarında davetkâr bir gülümseme belirmişti.

Adam isteksizce onun teklifini kabul edip uzun, susuz bir yudum alırken parmakları birbirine değdi. "Sana özgürlüğünü verdiğimi sanıyordum. Neden hâlâ buradasın?"

"Bana özgürlüğümü ancak çok istersem verdin. Belki de istemiyordumdur."

Kulenin uzak tarafına doğru ilerledi ve masayı aralarında bir barikat olarak konumlandırdı. "Ne istiyorsunuz leydim? Her sığınağımı istila etmek mi? Gülüşünüzden, kokunuzdan kaçabileceğim bir sığınak bırakmamak mı?" Parşömenlerden birini bağlayan kadife kurdeleyi parmaklarken sesi yumuşadı. "Dokunuşunuz mu?"

Willow'un içine karıncalanma hissi veren bir sıcaklık yayıldı. "Belki söyleyeceklerimi duyunca kaçmak için bu kadar hevesli olmazsın. Sanırım sizi neyin rahatsız ettiğini biliyorum, Lordum. Ve tedaviyi bulmuş olabileceğime inanıyorum." Kadın masaya yaklaşırken, adam ona dikkatle baktı. Tüm cesaretini toplayarak, "Bir kadının, bir erkeğin kendisinden çocuk sahibi olmasını engellemesinin yolları olduğunu biliyor muydunuz?" diye ağzından kaçırdı.

"Onu çocuklarıyla birlikte bir gün geçirmeye zorlamak gibi mi?"

Willow ona bıkkın bir bakış attı.

Bannor bir sandalyeye çöktü ve botlarını masaya dayayarak yenik bir iç geçirdi. "Elbette böyle numaralar biliyorum. Ben toy bir delikanlı değilim. Ama bunları uygulamanın senin ve benim için günah olacağını da biliyorum."

Willow kaşlarını çattı. "Böyle bir şey neden Tanrı'nın hoşuna gitmesin ki?"

"Çünkü O evlilik yatağını üreme için yarattı, zevk için değil."

Kocasının geçmişi göz önüne alındığında, bunun meydan okumadan geçmesine izin veremezdi. "Peki ya bir erkek zevkini evlilik yatağının dışında aramayı seçerse? Bu da günah değil mi?"

Bannor'un ifadesi bir meleşinki kadar yumuşak ve masumdu. "Zina küçük bir günahtır, gebe kalmayı engellemek ise ölümcül bir günahtır."

Willow ona göz kırptı. "Neden bir düzine çocuğun olduğunu anlamaya başlıyorum."

Biranın geri kalanını içti ve gözlerini kaçırdı; bu hareket, böylesine açık sözlü bir adamda tuhaf bir şekilde kaçamaktı.

Willow derin düşüncelere dalmış bir halde masanın önünde bir ileri bir geri yürüyordu. "Eğer birlikteliğimizi gerçekten tamamlamazsak, evlilik yatağını kirletmekle suçlanamayız."

"Devam et..." Bannor boş kadehi dudaklarına götürerek mırıldandı.

"Bu nedenle, Tanrı'nın gözünde günahsız kalacağız," diye bitirdi parlak bir şekilde, avuçlarını masanın üzerine koyarak.

Bannor boğazını temizledi. Sözcüklerini seçmekte zorlanıyor gibiydi. "Bu sonuca varmak için Peder Humphries'in tavsiyesine başvurmadığınıza inanıyorum."

"Tam olarak değil." Gözlerini kaçırma sırası Willow'daydı. "Bilmen gerekiyorsa, köyün fahişesini ziyaret ettim."

Bannor ayaklarını masadan çekti ve dik oturdu. "Netta'yla konuştun mu?" Willow bir an için onun kendisinden daha suçlu görüldüğüne yemin edebilirdi.

"Evet, söyledim. Ve çok açık sözlü biriydi." Willow masaya doğru eğildi ve sesini fısıltıya indirdi. "Ö r n e ğ i n , bir erkeğin kendi zevkini almadan bir kadına zevk verebileceğini biliyor muydun?" Bannor'un yüz ifadesinde bir kıpırdanma bile olmayınca, pişmanlıkla iç geçirdi. "Hayır, bildiğini sanmıyorum."

Boğazında sevecen bir kızarıklık belirmeye başladı. "Bir karı kocanın böyle konularda bu kadar açık konuşması uygun değil. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım."

"Mary ya da Margaret ile bile mi?"

Bu düşünce onu dehşete düşürmüştü gibiydi. "Kesinlikle Mary ya da Margaret ile değil. Böyle şeyler sadece fısıltı halinde konuşulmalıdır." Willow kuşkuyla bakmaya devam edince, kararlı bir ifadeyle ekledi: "Karanlıkta. Battaniyelerin altında." Elini belli belirsiz bir hareketle salladı. "Bir dokunuş, bir gülümseme, tatmin olmuş bir iç çekiş, her erkek ve kadın arasında yeterli bir ifade olmalıdır."

Willow omuz silkti, içini çekti ve gidecekmiş gibi arkasını döndü. "Pekâlâ lordum. Niyetim sizi memnun etmekti, hoşnutsuz etmek değil."

Kapıya tam olarak ulaşmadan Bannor, "Bu kadın sana başka ne öğretti?" diye bağırdı.

Willow yavaşça döndü ve gülümsemesini gizlemeye çalıştı. "Netta ilk ziyaretimde beni bunaltmak istemediğini söyledi, bu yüzden benimle sadece bir numarasını paylaşmayı tercih etti." Willow eteğinin cebini karıştırarak parlak bir madeni para çıkardı. Bannor'ın incelemesi için havaya kaldırdı.

"Bir şilin mi?" dedi kara kaşlarından birini kaldırarak. "Peki bununla ne yapmayı planlıyorsun? Kulağının içinde kaybolmasını mı?"

Willow kıkırdadı. "Saçmalama. Netta, beni çocuk sahibi yapmanı engellemek için bu parayı *tam olarak* nereye koyabileceğimi söyledi. Ve kesinlikle benim kulağım değildi."

Willow yatağın kenarına oturup eteğini kaldırmaya başladığında, Bannor'ın iki kaşı da havaya kalktı. İnce ayak bilekleri ve ardından baldırlarının düzgün kıvrımları görüldüğünde, kadeh parmaklarının arasından yuvarlanarak yere düştü. Eteğini dizlerini ortaya çıkaracak kadar yukarı kaldırmak için biraz kıpırdanması gerekti. O sırada Bannor'ın nefes alış verişi duyulabilir bir törpüye dönüşmüştü.

Ona utangaç bir bakış fırlattı. Adam hala bakıyordu, bacaklarını **a y ı r ı p** parayı sıkıca sıkıştırırken parmaklarının ustaca hareketinden büyülenmiş gibi görünüyordu...

.. dizlerinin arasında.

"İşte," dedi dizlerini birbirine kenetleyerek. "Netta, dizlerinin arasında bir şilin tutarken hiçbir erkeğin bir kadını hamile bırakmadığına dair bana yemin etti."

Bannor'un tüm nefesi güçlü bir iç çekişle onu terk etmiş gibiydi. Gözleri kuru bir eğlenceyle parlıyordu. "Bu Netta gerçekten de çok bilge bir kadın olmalı."

"Oh, öyle! Şilini yerinden oynatmamaya dikkat ettiğin sürece bana istediğin her şeyi yapabileceğini söyledi."

"Bir şey var mı?" Bannor bir kurt olsaydı kulakları diken **d i k e n** olurdu. Ayağa kalktı ve masanın etrafına geldi. Sallana sallana

Yatağın etrafında yırtıcı bir yarım daire çizerek Willow'un ensesindeki tüyleri diken diken etti. "Herhangi bir şey var mı?"

"Makul ölçüler içinde," diye düzeltti, gözlerini endişeyle ona dikerek.

Adam görüş alanından kaybolduğunda korkusu daha da arttı. Adam onun arkasında dizlerinin üzerine çöküp kuştüyü şiltenin derinliklerine gömülürken yatak ağırlığının altında gıcırdadı.

Boğuk fısıltısı kızın kulağını ısıttı. "O zaman sanırım bunu yapmamın hiçbir zararı olmaz."

Elini Willow'un ensesindeki buklelerin altından geçirdi ve onları kaldırarak karıncalanan etini dudaklarının nemli fırçasına maruz bıraktı. Willow, vücudundaki tüm gerilim eriyip onu Mary Margaret'in bez bebeklerinden biri gibi kemiksiz bırakırken inlemekten kendini alamadı.

Şilin yere düştü.

"Özür dilerim," diye mırıldanarak onu almak için çabaladı. Tekrar yerine otururken omzunun üzerinden Bannor'a bir bakış fırlattı. "İçimden bir ses bunun görüldüğünden çok daha fazla di kült olacağını söylüyor."

"Umarım öyledir," diye mırıldanarak kızın kulağının hassas kabuğunu okşadı.

Willow, adamın dudakları şakağındaki tüy gibi yumuşak tüyleri, elmacık kemiğinin zarif düzlemini, çenesinin savunmasız kıvrımını şefkatle izlerken hem gözlerini hem de dizlerini sımsıkı kapalı tutmak için mücadele etti ve sonunda boğazının ipeksi derisinin altında zonklayan nabzına doğru yaklaştı.

Willow'un iştahı, ağzının etine değmesinin verdiği lezzetli hisle kabardı. Körü körüne onun tadına bakmak için başını çevirdi. Ama adam sadece ağzının köşesini öpüyor, Willow'un içine çekmeyi arzuladığı diliyle hafifçe oynatıyordu. Adamın omuzlarına nazikçe bastırdığı elleri, aşağıya doğru kaymaya başlayana, geniş başparmakları köprücük kemiğinin yivli kavisinde durana ve sonra eteğinin korsajına takılana kadar onu bu nefis eziyete tutsak etti.

Willow'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, o ellerin amansız inişinden hem korkmuş hem de heyecanlanmıştı.

"Sadece bana izin verdiğiniz kadar, tatlı leydim," diye fısıldadı. "Her şeyi. Her şeyi."

Omzunun üzerinden eğildi ve yanağını onunkine bastırdı. Ham heyecan içinde titreşiyor, sakalının baştan çıkarıcı dikeniyile, nefesindeki biranın sarhoş edici baharatıyla, kalbinin sırtına çarpmasıyla besleniyordu. Bannor tek bir yumuşak hareketle kadının korsajını sıyrıp onu beline kadar çıplak bırakırken ikisinin de kalbi küt küt atıyor gibiydi.

Hiçbir şey Willow'u, göğüsleri ilk kez ateş ışığına ve onun bakışlarına maruz kaldığında tenini ısıtan buz gibi kızarmaya hazırlayamazdı.

Zamansız bir sonsuzluk boyunca, sanki sadece bakmakla yetinecek, için için yanan gözleriyle onu doyasıya seyredecekmiş gibi görünüyordu.

Sonra avuçlarını onun etrafında kıvırdı ve sanki en cömert hazinelerle doldurur gibi doldurdu. Parmak eklemleri çakıl taşlı uçlarını sıyırdığında, adamın zevk iniltisi kadının zevk soluğuna karıştı.

Willow gözlerini kapatmak istedi ama bakışlarını, Bannor'ın nasırlı parmaklarının şişmiş meme uçlarını nazikçe ama sertçe çekiştirdiği görüntüden ayıramadı. Boğazının derinliklerinden açgözlü bir miyavlama yükseldi. Bacaklarını daha da sıktı, şilini tutmak için değil ama aralarındaki tatlı sızıyı yatıştırmak için boşuna bir çaba.

Gözleri ilk kez buluştuğunda karnında hissettiği şimşegin aynısıydı bu; Bannor'ın parmak uçlarının her ustaca sıkılışında daha da sıcaklaşan ve yoluna çıkan her şeyi yutmakla tehdit eden beyaz bir alev.

Willow onun ateşli öpücüğüne daha fazla dayanamayınca, küçük ellerini onunkilerin arkasına bastırdı ve her ikisinin ellerini de göğüslerinde birleştirdi. Adamın, onun bu sözsüz ricasını, elini onunkinin altından çıkarıp eteğinin altına sokması için bir davet olarak algılayacağını hiç düşünmemişti. Ve eli hafifçe kalçasından yukarı kayarken bile, onun bu acıyı kendi kendine yatıştırmaya çalışacak kadar cesur olacağını tahmin etmemişti.

Bu da onun büyük, küt işaret parmağının ipeksi kıvrımlarını tırmıklamasının şokunu daha da artırdı. Saf bir ürperti

Adam parmağını bacaklarının arasındaki zonklayan yarığa sokup cesaret edebildiği kadar derine inerken tepki onu ele geçirdi.

"Şilini unutma, Willow," diye hatırlattı ona, sesi Willow'un içinde yükselen aynı aciliyetle yankılanıyordu. "Şilini unutma."

Tüm içgüdüleri bacaklarını açması için ona yalvarırken, parmaklarını kadınsı kalbinden eriyen ılık bala daldırmasına izin vermesi için ona yalvarırken bacaklarını birbirine kenetlemek enfes bir işkenceydi.

Şilin, taşan fincana ulaşmasını engelleyebilirdi ama nemli buklelerinin arasında parlayan koru bulmasını engelleyemezdi. Parmağının esnek kıvrımından başka bir şey kullanmadan onu okşayarak alevlendirdi. Willow kıpırdandı ve kıvrandı ama rahminde titreşen tatlı delilikten kaçış yoktu.

Zevk içinden akmaya başlarken güçlü kollarına yapıştı, o kadar derin ve sert bir kendinden geçme dalgasıyla doruğa ulaştı ki kendi feryadını ya da yere çarpan şilinin müzikal tıngırtısını bile duymadı. Bannor'ın eli aşağı kayarak onu öylesine sert bir şekilde kavradı ki, başka bir zevk dalgasını ruhunu paramparça eden zirvesine kadar sürmekten başka çaresi kalmadı.

Adam onu kendine doğru sertçe çekip dudaklarını saçlarına gömdüğünde hâlâ zevkten titreyerek sarsılıyordu.

"Aman Tanrım!" diye soluk soluğa kaldı, nefesi kasıla kasıla geliyordu. "Hiç... Hiç... Hiç hayal bile etmemiştim..." Korsesini kabarık göğüslerine tutarak, ona sert bir kaş çatmak için döndü. "Seni sefil düzenbaz! Kendi zevkini almadan bir kadına zevk vermenin mümkün olduğunu sen de biliyordun!"

Bannor terden ıslanmış bir tutam saçı kadının yanağından çekerek düzeltti ve dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Sizi şımartmak, leydim, tanıdığım en büyük zevklerden biriymi."

Willow'un kalbi, onun bu cesur açıklaması karşısında eridi. Ağzını onunkine bastırdı ve tutkulu bir hararetle öptü.

Sonunda kendini kurtarmayı başardığında, sesindeki boğuk tını açıldı. "Şilini unutmamalısın, Willow. Başarılı olmasını sağlamak için yapman gereken bir şey daha var."

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı, hâlâ öpücüğün güçlü tatlılığıyla sarhoştı. "Peki bu ne olabilir?"

"Git," dedi sertçe. "Gitmek mi?"

"Evet, gidin. Şimdi. Tam şu anda."

Kadın dağılan aklını ya da şilinlerini toplamaya fırsat bulamadan Bannor onu yataktan çekip ayağa kaldırdı. Onu tekrar elbisesinin içine soktu, elleri sanki çocuklarından birini giydiriyormuş gibi rahattı, sonra onu kapıya doğru sürükledi. Kadını sıcak ve sert bir öpücüğe boğduktan sonra onu sahanlığa itti ve kapıyı yüzüne kapattı.

Merdivenlere doğru sendeleyemeden kapı tekrar açıldı. "Ah, Willow?"

"Hmmm?" diye mırıldanarak ona hülyalı bir gülümseme bahşetti.

Bannor kapının çerçevesine yaslanmıştı, karmakarışık saçları ve gözlerini kaçırان bakışları onu bir zamanlar olduğuna inandığı satır kadar lezzetli ve hınzır gösteriyordu. "Yarın gece tekrar gel. Sana göstereceğim birkaç numaram var."

On dokuz

Pelerinine sıkıca sarılan Willow, uyuklayan muhafız uykusundan uyanmadan önce asma köprüye varabilmeyi umarak bailey boyunca hızla ilerledi. Acele ederken bile, Bannor'ın kulesine bir göz atmaktan kendini alamadı. Onu kuştüyü şilteye yayılmış, saçları buruşmuş ve teni uyku kokarken hayal edince dudaklarında bir gülümseme belirdi. Uyandığında, yaktığı ateşin közlerinin hâlâ parlıyor olmasını, sadece birkaç saat önce aralarında geçenlerin için için yanan bir hatırlatıcısı olmasını umuyordu.

"Hanımefendi! Hanımefendi!"

Fiona şafak sisinin içinden yalpalayarak çıkarken, Willow bir elini çarpan kalbine götürdü. "Aman Tanrım, Fiona, senin bir haint olduğunu sanmıştım."

Yaşlı kadın kesinlikle rolüne uygun görünüyordu. Sabah soğuğuna rağmen üzerinde beyaz elbisesinin üzerine örttüğü yırtık pırtık bir şaldan başka bir şey yoktu. Derli toplu topuzu çözülmüş, saçları yüzünün etrafına dağınık bir şekilde sarkmıştı. Willow küçük kadını hiç bu kadar yıpranmış görmemişti.

"Beni affedin leydim. Sizi kreşin penceresinden gördüm ve sizi yakalamak için acele etmem gerektiğini biliyordum. Mags'in sancısı tuttu ve tatlı Peg bütün gece neredeyse hiç uyumadı. Zavallı yaratık ne zaman uykuya **d a l m a y a** başlasa, Mags çığlık **a t a r a k** uyanıyor ve ikisi de orada, küçük kafalarını uluyarak gidiyorlar." Fiona yaşlı kolundan sarkan sepeti Willow'a doğru itti. "Bir süreliğine zavallı böceğe göz kulak olursun diye umuyordum."

Willow istemsizce bir adım geri gitti. "Oh, Fiona, gerçekten sanmıyorum-"

"Hizmetçilerden birinden bunu yapmasını isterdim, ama onlar küçüklere karşı pek şefkatli değiller." Yaşlı kadının alt dudağı öyle acıyla titriyordu ki, Willow kendisinin de gözyaşlarına boğulacağından korktu.

Willow içini çekti. "Pekâlâ. Ver onu." Sepeti kolunun üzerinden geçirdi. "Sanki daha önce hiç bebek sahibi olmamışım gibi."

"Tanrı sizi korusun leydim!" İkinci bir bebeğin tiz çığlığı sabah sessizliğini delip geçerken, Fiona'nın dişsiz gülümsemesi yüzünü buruşturdu. İçinden mırıldanarak şatoya doğru geri döndü ve Willow'u yeni göreviyle baş başa bıraktı.

Willow, Fiona'nın yaptığı kukuletayı sıkmaya başladı ama yabancı bir dürtü onu kukuletanın kıvrımlarını açmaya ve çocuğun yüzüne bakmaya itti. Bebeğin uyuyor olmasını bekliyordu, en az kendisinininki kadar keskin bir merakla ona bakıyor olmasını değil.

"Şey, merhaba," diye mırıldandı, bebeğin sabit bakışları karşısında şaşkındı.

Peg'in pembe yanakları çoktan olgunlaşmaya başlamıştı. Daha az büzüşüp daha çok büzüşüyor, yaşlı bir adamdan çok neşeli bir elfe benziyordu. Daha iki hafta önce kel olan başı şimdi sarı tüylerle kaplıydı. Willow, parmak uçlarını üzerinde gezdirmekten kendini alamadı.

Bebeğin dudaklarından öyle neşeli ve ilgi çekici bir kahkaha yükseldi ki, Willow kendini gülerken bulup irkildi.

"Ne kadar iyi huylu bir şeysin sen," dedi yaratığın pug burnunu hafifçe çimdikleyerek.

Bebek yumruğunu battaniyeden kurtardı ve Willow'un parmağını yakaladı. Willow o mutlu küçük ay yüzüne bakarken, acı tatlı bir şefkat dalgasıyla hazırlıksız yakalandı. Bu herhangi bir bebek değildi. Bu Bannor'ın bebeğiydi. İsimsiz ve meçhul bir kadından yarattığı bir bebek... arzusunun sadece kışkırtıcı bir tadını değil, tam ölçüsünü bilen bir kadın.

Willow bebeğin çırpınan kolunu battaniyenin içine soktu ve onu rüzgârdan korumak için kapüşonu yukarı çekti. Willow bir kez

Çocuğun annesine acımişti, ama sepetini göğsüne bastırarak asma köprüye doğru ilerlerken, onu kıskanmaya başladığından korkuyordu.

Netta kapısını çekip açtığında Willow ve küçük Peg'in kapısının önünde beklediğini görünce hayalet görmüş gibi soldu.

Bakışlarını tekrar Willow'a çevirmeden önce uzun bir süre sepete baktı. "Eğer senin bal kavanozlarını ya da süslü mumlarını istemiyorsam, *bunu* isteyeceğimi neden düşündün bilmiyorum."

Willow, Netta'nın kapıyı suratına çarpmasını bekleyerek kendini hazırladı ama bunun yerine kadın arkasını dönüp kulübeye girdi ve kapıyı açık bıraktı.

Bu tam olarak bir davet sayılmazdı ama Willow öyleymiş gibi davranmaya karar verdi. Kafasını kulübeden içeri uzattığında, Netta'yı odanın ortasında, sırtı kapıya dönük bir şekilde dururken buldu. Sanki kapıda belirmek bile onu iliklerine kadar üşütmüş gibi, kendine sarılıyordu. Saçları çözülmüş, ayakları çıplaktı ama yatağı boştu.

Willow neşeyle, "Umarım bebeği yanımda getirmemin bir sakıncası yoktur," dedi ve sepeti kapıdan içeri taşıdı. "Fiona, Bannor'ın diğer bebeklerinden biriyle ilgilenirken ona bakmamı istedi."

Netta arkasını dönmeden, "Onu ocağın üzerine koy," diye emretti. "Böylece üşütmez."

Willow pelerinini çıkarıp tabureye oturmadan önce sepeti yavaşça sıcak taşların üzerine koydu. "Onun bir kız olduğunu nasıl tahmin ettin?"

Netta sırtı gibi omuzlarını silkti. "Bir kız mı? Delikanlı mı? Hiç fark etmez, değil mi? Hepsinin kaderinde aynı zahmetli ve acılı hayat var."

Willow kıkırdadı. "Oh, Bannor buna asla izin vermez. Çocukları onun sabrını taşıyabilir ama bahse girerim onların mutluluğu için canını bile feda eder."

Netta arkasını döndü, dudakları acı bir gülümsemeyle bükülmüştü. "O zaman çocuk böyle iyi bir babaya sahip olduğu için kendini kutsanmış saymalı."

"Evet," dedi Willow usulca, kendi babasını düşünerek. "Gerçekten de öyle olmalı."

"Neden böyle sesler çıkarıyor?" Netta yüzünde merakla karışık bir şiddetle sordu. "Acı mı çekiyor? Ya da aç mı?"

"Büyük ihtimalle sıkılmışımdır." Willow bacağını uzattı ve Blanche'ın yavrularıyla hokkabazlık yapmayı öğrenirken mükemmelleştirdiği bir beceri olan ayağıyla sepeti salladı. Bebeğin endişeli iniltileri kısa süre sonra yerini mutlu kıkırdamalara bıraktı. Battaniyeyi tekmeledi ve ayak parmaklarıyla oynamaya başladı.

Netta'nın gerginliği de azalmış gibiydi. Yatağın a y a k u c u n a çöktü ve Willow'a ihtiyat ve merak karışımı bir bakışla baktı. "Dürüst olmak gerekirse, seni bir daha kapımın önünde bulmayı hiç beklemiyordum."

"Neden olmasın? Şilin numaranız muhteşem bir başarıydı."

Netta'nın ela gözleri büyüdü. "Öyle miydi? Bannor'un seni odasından kovacağını sanmıştım!"

Willow yumuşak bir sesle, "Peki neden böyle düşünüyorsun?" demeden önce sertleşti.

Netta sanki çok geç farkına varmış gibi alt dudağını ısırırdı. Omuz silkmesi her zamanki kayıtsızlığından yoksun görünüyordu. "Zararsız bir yaramazlıktan başka bir şey değildi leydim. Masum bir şaka."

"Ve sanırım şaka olan benim masumiyetimdi. Yoksa cahilliğim miydi? Bannor'un köylüleri, lordlarının gelininin deli olduğu kadar aptal da olduğunu bilsinler diye mi ziyaretimin haberini tüm köye yaydınız?"

Willow, Bannor'ın da kendisine gülüyor olabileceğini düşünmeye dayanamıyordu. Bu nazik karşılaşmaları onun için bir bakirenin aptallığından başka bir şey olmayabilirdi. Tabureden kalktı, pelerinini çekiştirerek kaldırdı ve etrafına sardı.

Kolundan kadife bir kese çıkarıp yatağın üzerine atarken sesini soğuk ve ellerini sabit tutmak için mücadele etti. "Umarım bu, köyün aptalıyla oyalanırken kaybetmiş olabileceğiniz paraları telafi etmek için yeterli olur."

Kapıya doğru ilerlerken Netta yataktan fırladı ve adımlarını hızlandırdı. "Peki Elsinore'un büyük hanımefendisiyle alay etmenin cezası ne olacak? Beni katranla kaplatıp tüylerini mi diktireceksiniz? Köyden kovduracak mısınız? Taşlatacak mısınız?" Netta bu sözleri ona küstah bir kabadayılıkla fırlatmış olsa da, Willow alttan alta gelen korkuyu hissetmişti.

Tereddüt etti, eli kapının mandalındaydı. O kadar uzun zamandır güçsüzdü ki, şimdi intikam gibi önemsiz ve ödüllendirici bir şey yapma yetkisine sahip olduğu aklına bile gelmemiştir. Stefan ve Reanna'nın kendisiyle acımasızca alay ettikleri, Blanche'ın hayali bir suç yüzünden onu cezalandırdığı, babasının onun yalvaran bakışlarına karşılık vermek yerine yüzünü çevirdiği onca zamanı hatırladı.

Netta'ya soğukkanlı ve net bir bakış attı. "Benim aptallığım yüzünden seni cezalandırmak pek adil olmaz, değil mi?"

Willow kukuletasını çıkarma zahmetine katlanmadan kulübeden dışarı süzüldü. Henüz erkendi ve yolu boyunca sadece bir avuç köylü dağılmıştı. Onların meraklı bakışlarına meydan okuyan bir bakışla karşılık verdi. Peg'i unuttuğunu buz gibi bir dehşetle fark ettiğinde şatoya giden tepeyi yarılamıştı.

Döndü ve pelerini arkasında uçuşarak dolambaçlı sokaklarda koşmaya başladı. Netta'nın sokağından aşağı döndüğünde, bir bebeğin tiz çığlığı havayı kirletti. Willow bunun hayatında duyduğu en kötü ses olabileceğini düşündü, ta ki başladığı gibi aniden kesilene kadar.

Kulübenin kapısı hâlâ açık duruyordu. Willow kapıyı çalma zahmetine katlanmadan tökezleyerek içeri girdi. Ocağın üzerindeki boş sepeti görünce korkusu paniğe dönüştü.

Kalbinin gümbürtüsü bir an için tamamen durmasaydı, boğuk, tiz mırıltıyı hiç duymayabilirdi. Döndüğünde Netta'yı yatağın ucuna tünemiş, kucağındaki battaniyeye sarılı kundağa bakarken buldu. Kıvranan, mırıldanan, sonra da iri yarı bir bira ustasına daha uygun bir geçirme sesi çıkaran bir kundak.

Netta başını kaldırdı ve Willow'a Peg'inki kadar güzel bir gülümseme sundu. "Benden hoşlandığına inanıyorum. Şarkı söylemeye başladığım anda hemen sustu."

Willow sendeleyerek tabureye oturdu ve koluyla alnını sildi. "İkinizin bu kadar iyi anlaştığını bilmek beni çok sevindirdi. Belki nefesimi toparlar toplamaz hep birlikte bir tur şarkı söyleyebiliriz."

Netta bakışlarını bebeğin yüzünden çekti, gülümsemesi soldu. Ayağa kalktı ve bebeği Willow'a doğru itti. "Beni affedin leydim. Kendimi unutmuşum. Ona bu ellerle asla dokunmamalıydım."

Willow bir an için kadının şaşkın yüzünü inceledikten sonra el sallayarak onu uzaklaştırdı. "Neden olmasın? Temiz ve sağlamlar, değil mi? Sadece bir tanesini başının, diğerini de kışının altında tuttuğunuzdan emin olun, yoksa karaya vurmuş bir turna balığı gibi çırpınır."

Netta bir an tereddüt etti, sonra bebeği tekrar göğsüne çekti. Bu kez gözlerini kaldırdığında, içindeki temkinli bakışlar isteksiz bir hayranlıkla yumuşamıştı. "Hayatım boyunca pek çok hanımefendiyle tanıştım ama hiçbirisi bu unvanı hak etmedi. Eğer hâlâ istiyorsan, değerli Lord Bannor'ını memnun etmekle ilgili bilmek istediğin her şeyi sana öğretebilirim."

Willow'un dudakları düşünceli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Her şeyi. Her şeyi bilmek istiyorum."

Öğleye doğru sabah sisi nehrin aşağısına doğru sürüklenmiş ve Elsinore sakinlerine güneşli, berrak bir öğleden sonra vaat etmişti. Yaklaşan kar onları bahara kadar yüksek taş duvarların arkasına hapsedmeden önce çalabilecekleri her özgürlük anının tadını çıkarmaya hevesli bir şekilde kaleden dışarı döküldüler.

Bailey, koşuşturan çocukların tiz kıkırdamaları ve ayak sesleriyle çınlarken, liste sahte çatışmaların çatışma ve gök gürültüsüyle çınılıyordu. Çamaşırcı kadınlar bile leğenlerini rutubetli çamaşırdan güneşe çıkarmış, şakalaşp dedikodu yaparken iri kolları sallanıyordu.

Willow, Beatrix ve Mary Margaret, arkalarında samanla doldurulmuş bir kuklayı sürükleyerek listeyi çevreleyen çayıra doğru yürüdüler. Willow, Mary Margaret'in kendisine yay kullanmayı öğretmesi için yaptığı ısrarlı ricalara boyun eğmenin şimdiye kadar verdiği en akıllıca karar olmayabileceğini biliyordu ama en azından gece yarısına kadar olan bitmek bilmez saatleri geçirmesine yardımcı olacaktı. İçini tatlı bir beklenti ürpertisi kapladı. Netta'nın cömert vesayeti sayesinde, bu gece kocasının kulesine bir gülümseme ve bir şilinden çok daha fazlasıyla saldıracaktı.

"Yüzün kızarıyor."

Üvey kız kardeşinin suçlaması hayallerini yıkınca Willow sıçradı. "Hayır, öyle değil. Sadece sıcaktan kızardım."

Beatrix'in şüpheli homurtusu soğuk havada bir sis bulutu oluşturdu. "Belki de hayallerinin sıcaklığından." Fısıldamak için eğildi, "Ya da dün gece yatağa girdiğinde saatin ne kadar geç olduğunu düşünürsek, belki de çoktan gerçekleşmiş hayallerin sıcaklığından."

Willow ona ters ters baktı. Her şeye burnunu sokan bir üvey kardeşle yatmanın bazı dezavantajları vardı. Özellikle de onu çok iyi tanıyan biriyle.

Beatrix kuklayı yakındaki bir ağaca bağlarken, Willow da Mary Margaret'i arazideki küçük bir yükseltiye götürdü. Çocuğun yayı Desmond'inkinden bile küçüktü; tüylü okları darttan daha büyük değildi. Willow onun arkasında diz çökerken, ona yayı nasıl kullanacağını öğretmenin tek sonucunun, ok delikleriyle delik deşik edilmiş bir dizi başsız ve bağırsakları çıkarılmış oyuncak bebek olması için dua etti.

"Annem bir okla vuruldu ve cennete gitti," diye açıkladı Mary Margaret, Willow oklardan birini yerleştirip küçük parmaklarını yayın kirişine yerleştirmeye çalışırken.

Willow ona, "Benim annem de cennete gitti," diye bilgi verdi. "Onu bir ok mu vurdu?"

"Hayır, ben doğduğumda çok hastalanmış." Willow yanağını Mary Margaret'in yanağına bastırdı ve kendi eliyle çocuğun elini sabitledi. "Belki de ikimizin de annesi şu anda bize gülümsüyordur."

Beatrix okun ölümcül ucuna bakarak, "Ya da dehşet içinde kıvrınarak," diye mırıldadı.

Çocuğun silahı sıkıca kavradığından emin olan Willow, birkaç adım geri çekildi ve kuklaya doğru başını salladı. "Göğsündeki kırmızı kalbi görüyor musun? Doğruca ona nişan almanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Mary Margaret başını salladı. Yay kirişini gererken gözleri sert bir şekilde kısıldı. Willow nefesini tutmuş, *işaretin* gelmesini bekliyordu.

"Ama ya onu kafasından vurursam?" Mary Margaret aniden yayını sallayarak ağzından kaçırdı.

Beatrix başını eğerken, Willow uzanıp yayı çocuğun elinden nazıkçe aldı. "Bir numaralı kural, peri. Gözlerini asla hedefinden ayırmamalısın."

"Baksana," diye mırıldandı Beatrix, listeye doğru bakarken saçından bir yaprak kopardı. "İşte Lord Bannor."

"Nerede?" Willow, yayı hâlâ elinde tuttuğunu unutarak döndü.

İlk başta üvey kız kardeşinin yine kendisiyle dalga geçtiğini düşünmüştü ama Sör Hollis'le birlikte çit boyunca yürüyen adamın asil duruşunu yadırgamak mümkün değildi. Arkadaşından ve listedeki diğer erkeklerin çoğundan omuz omuza üstündü. Başını Sör Hollis'e doğru eğdiğinde, güneş saçlarını kuzguni bir parıltıyla yaldızlıyordu. Kell ve Edward onun her adımını takip ediyor, kendi parlak ve karanlık başları iki adamın esrarengiz taklidiyle sallanıyordu. Bannor bir şövalyenin zırhını incelemek için durakladığında, Edward onun bacaklarının arkasına çarptı ve öfkeli bir bakış kazandı.

Willow, Bannor'ın kısa süreli yan bakışları ve gülümsemesinin göz kamaştırıcı parıltısı olmasaydı, onun kendisini fark edemeyecek kadar meşgul olduğunu düşünebilirdi.

Beklediği *ping* sesini duydu. Ok yaydan çıkmış, düzgün bir kavis çizerek çayırın üzerinden çitlere doğru süzülüyordu.

Mary Margaret kolunu çekiştirdiğinde hâlâ şok içinde donup kalmıştı. "Oh, Willow, babama vurdun! O da mı cennete gidecek?"

Yirmi

Willow'un Bannor'dan beklediği son şey, oku omzundan çekmesi, ona şaşkın şaşkın bakması ve sonra bir adım bile atmadan omzunun üzerinden fırlatmasıydı. Herhalde, diye düşündü, Bannor'ın kendi kanıyla dolu bir havuza yüzüstü yığılması sadece birkaç saniye sürerdi.

Dehşet dolu şaşkınlığından sıyrılıp eteklerini kaldırdı ve çayır boyunca koşmaya başladı. Çitin sarkan parmaklıklarını zarif bir hareketle aştı ve sendeleyerek adamın kollarına doğru gitti.

Sözcükleri karmakarışık bir sel halinde dökülüyordu. "Ah, Bannor, beni hiç affedebilecek misin? Yayı tuttuğumu unutmuşum ve sonra seni gördüm ve bana gülümsedin ve Mary Margaret'i gözünü hedeften ayırdığı için azarlamıştım ve ah, seni asla vurmak istemedim, yemin ederim istemedim!"

Dirseklerini kavrayarak onu sabit tuttu "Bu *senin* okun muydu? Sayfalardan birinin yine yanlış ateşlendiğini düşündüm."

Onun kolunu çekiştirdi. "Acele edin lordum! Bayılmadan önce uzanmalısınız!"

"Ama ben kendimi iyi hissediyorum," diye itiraz ederek Hollis'e şaşkın bir bakış fırlattı.

"Tabii ki bilmiyorsun! Acı ve kan kaybı sadece muhakeme yeteneğini zayıflatıyor."

Willow kollarını adamın boynuna dolayarak onu yere sürüklemeye çalıştı. Kokuları Bannor'ın adamlarının meraklı bakışlarını üzerlerine çekmeye başlamıştı.

"Tamam, tamam! Tamam!" diye bağırdı ve kum serpilmiş çimlerin üzerinde dizlerinin üzerine çöktü. "Beni boğazlamanıza gerek yok. Sessizce gideceğim."

Etraflarında bir kalabalık toplanırken, Willow onun başını kucağına çekti ve saçlarını şefkatle okşamaya başladı. "İşte böyle. Artık

daha iyi hissediyor musun?"

"Öyle olduğuna inanıyorum," diye mırıldandı, başını onun koynuna daha da sokarak.

Hollis gözlerini devirdi. "Sizi temin ederim leydim, telaşa gerek yok. Lord Bannor çok daha kötü hakaretlere maruz kalmıştır-"

Bannor boğazını temizleyerek onun sözünü kesti. "Belki de Leydi Willow haklıdır." Gözlerinin kapanmasına izin verdi. "Kendimi biraz sersemlemiş hissetmeye başlıyorum."

Bannor başka şeyler de hissetmeye başlamıştı, bunların çoğu bel bölgesinde yoğunlaşıyordu. Silah arkadaşlarının kendisini yerde boylu boyunca uzanmış, başı bir kadının kucağında görmesine izin vereceğini asla hayal edemezdi. Ama Willow'un sözsüz mırıltısı, hem tatlı hem de baştan çıkarıcı bir siren şarkısının unutulmaz notaları gibiydi. Kadınların armağanlarına yabancı değildi. Onların pek çok zevkine hevesle katılmıştı. Ama tesellilerini göze alamayacağı bir zayıflıkla eş tutarak, onların rahatlığını her zaman reddetmişti.

Desmond'ın düz sesi, Willow'un etrafına ördüğü ipeksi ağı delip geçti. "Ona ne oldu?"

"Willow onu vurdu. O cennete gidecek."

Bannor tek gözünü açtığında kızının tepesinde durduğunu gördü, altın bukleli yelesi güneş tarafından halelenmişti. "Ölürsem beni özler misin tatlım?"

Mary Margaret bir an düşündü, sonra omuz silkti. "Sanmıyorum. Fransa'dan çok daha uzakta olamaz."

"Cehenneme kadar yolu var, umurumda değil."

Willow'un nefesi kesildi ve Bannor'ın iki gözü de açılarak Desmond'ın meydan okuyan bakışlarıyla karşılaştı. Kell ve Edward şaşkın kıkırdamalarını bastırmak için ellerini ağızlarına götürdüler. Etraflarında toplanan adamlar ayaklarını titretti ve lordlarının gazap patlamasını beklerken tedirgin bakışlar attılar.

Bannor yorgun bir şekilde iç çekti. "Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum delikanlı ama şu anda gideceğim tek yer yatağım."

"Yürüyebilir misiniz lordum?" Willow, Desmond'a vahşi bir bakış fırlatarak sordu. "Yoksa adamlarınıza bir sedye getirmelerini söyleyeyim mi?"

"Sanırım yürüyebilirim." Bannor kalın, koyu renk kirpiklerini sonuna kadar kullanarak ona göz kırptı. "Senin yardımınla."

İnce omzunu onun omzunun altına koyarak ayağa kalkmasına yardım etti.

Sendeleyerek kaleye doğru giderlerken Sör Darrin miğferini çıkardı ve kırılmış kafasını kaşdı. "Bu çok garip. Lord Bannor Poitiers'deki hendekten sırtında bir düzine okla sürünerek çıktığında hiç yardıma ihtiyaç duymamıştı."

"Ya da Calais'deki o zindandan, onu açlıktan öldürdükten ve işkence ettikten sonra kaçtığı zaman," diye ekledi arkadaşlarından biri.

Sir Darrin başını salladı. "Umarım bize karşı yumuşak davranmıyordur." Hollis burnunu iki adamın arasına soktu.

"Leydi olduğu sürece

Willow buralarda, bu konuda endişelenmenize gerek yok."

Willow, Bannor'ı şatonun geniş geçitlerinden geçirirken kollarını sıkıca beline dolamış, telaşlı hizmetkârları ve sayfiyeleri sargı bezi, sıcak su ve şifalı bitkilerden oluşan bir bolluk getirmeye koşturan emirler yağdırıyordu.

Dolambaçlı merdivenlerden yukarı çıktıklarında, Bannor'un kendisine soran gözlerle baktığını gördü. "Ne oldu lordum?"

"Senin küçük bir ağzın olduğunu düşündüğüme inanamıyorum."

Willow aniden omzunu tutup yürek parçalayan bir inilti çıkarmasaydı, bu şaka için onu azarlayabilirdi. Ancak onu yatağına yerleştirdikten sonra, kapının dışında bekleyen hizmetçilerden istediği malzemeleri alacak kadar uzun süre yanından ayrılmaya cesaret edebildi.

Willow yatağın yanındaki bankta sargı bezlerini, buharlı su dolu bir leğeni ve taze otlarla dolu bir kâseyi hazırlarken, Bannor yastıkların üzerine uzandı. Ona bakmadan, "Desmond söylediklerinde ciddi değildi, biliyorsun," dedi.

Bannor homurdandı. "Tabii ki öyle. Delikanlı benden nefret ediyor."

Willow suya bir tutam mercanköşk atıp başını salladı. "Senden nefret etseydi, sana karşı kayıtsız olurdu, öfkeli değil."

Bannor onu incelemek için başını eğdi. "O asi oğlum hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?"

Tüm dikkatini sargı bezlerini dar şeritler halinde katlamaya ve ardından yarısını suya batırmaya verdi. "Çünkü hayatımın bir döneminde babamın beni fark etmesi için her şeyi yapardım. Hatta ona doğruca cehenneme gitmesini bile söyledim." Bannor'a alaycı bir bakış attı. "Ya da hiç görmediğim bir adamla evlenmek için ısrar ederdim."

Bannor'un yüzünde bir gölge titreşti. "Hiç şüphesiz pişmanlık duymak için büyük bir nedeniniz olan bir isyan eylemi."

Willow cevap vermek yerine hafifçe, "Şu yaraya bir bakalım, olur mu?" dedi.

Kadın elini yavaşça omzundan çekerken Bannor yüzünü buruşturdu. Parmaklarını gömleğinin kusursuz keteni üzerinde gezdirirken kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Dar bir yarığın kumaşa zarar verdiği karşı omzuna baktı.

Bannor hemen elini o tarafa kaydırdı. "Hayali bir ağrı olmalı. Bu çok can sıkıcı bir his."

Willow, "Gerçekten de çok can sıkıcı," diye mırıldandı ve onu kısık gözlerle inceledi. Güneşten bronzlaşmış teninde en ufak bir solgunluk izi bile yoktu.

Gömleği adamın omzundan her zamankinden daha az dikkatle sıyırdı ama adamın pürüzsüz tenini işaretleyen büzüşmüş yarayı gördüğünde tüm sempatisi ve pişmanlığı geri geldi.

"Ah, Bannor, asla bu kadar dikkatsiz olmamalıydım." Sargılardan birini sıktı ve ince bir kan damlasını nazikçe sildi. "Beni hiç affedebilecek misin?"

Ağır bir iç geçirdi. "Şansına, ben hiçbir zaman kin tutan biri olmadım."

Gömleğini omzundan aşağı doğru çekmeye çalıştı ama zengin keten kumaş çekmesine direndi. "Sanırım bunu çıkarırsak yarayı daha iyi sarabilirim." Onun cevabını beklemeden, giysiyi başının üzerinden çekiştirmeye başladı.

"Bu iyi bir fikir olmayabilir," dedi Bannor, sesi malzemedan dolayı kısılmıştı.

Ama artık çok geçti. Giysi Willow'un ellerinde çoktan açılmış ve Willow'u çıplak bir şaşkınlık içinde adamın yüzüne bakmak zorunda bırakmıştı.

açıkta kalan göğüs. Güçlü kas kütlelerinden ve siyah saçların keskin kıvrımlarından bir şaheser yaratan Tanrı'ydı. Ve onu yok etmek için elinden gelen her şeyi yapan da insandı.

Kulede onu gözetlediğinde, titreyen mum ışığı onu sırlarının en şok edici olanından korumuştı. Konuşma yetisini kaybeden Willow, titreyen elini uzattı ve parmak uçlarıyla göğüs kemiğinin üstünden göğüs kafesinin altına kadar uzanan sivri yara izini okşadı.

"Bunu ilk turnuvamda kazandım," dedi Bannor yumuşak bir sesle, bakışlarını onun yüzünde tutarak. "Mızrağın beni sıyrıp geçmesi bir lütuftu."

Hâlâ sessiz olan kadın, adamın sol meme ucunu ikiye bölen ve kalbinin etrafından kıvrılan ince yara izini takip etti, sonra da sorgulayan bir ifadeyle adama baktı.

"Bir hançer. Fransa Kralı Philip bir suikastçı tuttu, ben uyurken çadırıma girdi, beni bıçakladı ve ölüme terk etti." Dudaklarında tehlikeli bir gülümseme belirdi. "Ertesi gün çadırını ziyaret edip hançerini geri verdiğimde adam çok şaşırdı."

Göğüs kemiğinin sağındaki çukura, sonra da kalbinin her iki yanındaki aynı yara izlerine dokundu.

"Ok. Başka bir ok. Yine bir ok," diye itiraf etti gözlerini devirerek.

Kızın eli aşağı doğru kayarak karnının yarısını kaplayan parlak, dalgalı eti sıyrıp geçtikten sonra hortumunun içinde kaybolunca hırıltılı bir nefes aldı.

"Kaynar zift." Omuz silkti. "Aslında bu benim hatamdı. Duvarın tepesinden yeterince hızlı yuvarlanmadım."

Sertleşti ama Willow onu ileri doğru ittiğinde itiraz etmedi. Adamın sırtı görüldüğünde, Willow sonunda sesini bulabildi ve nefesini tutarak boğuk bir ses çıkardı.

Sırtında, göğsündekilerden çok daha fazla sayıda ve canlı ok izleri vardı. Gözlerini yakan, kazanılan ve kaybedilen savaşların hatıraları değil, geniş omuzlarından sırtının alt kısmına kadar uzanan satenimsi et parçasını çaprazlamasına kesen soluk kabartılardı.

Kadın kırbaçlardan birini başından sonuna kadar izlerken adam gerildi. "Sadece yirmi kırbaç. Fransız gardiyanlarım, beni dövme için kullandığı kırbaçla gardiyanlardan birini boğduğumda hiç hoşnut olmamışlardı." Duygularına yenik düşen Willow, kollarını adamın beline doladı ve yanağını adamın perişan sırtına bastırdı. Bir şekilde gözyaşlarının merhemiyile onu iyileştirebilirdi.

Bannor'ın nefesi ciğerlerini çiğ bir ürpertiyle terk etti. Acıya karşı neredeyse insanlık dışı bir toleransla doğmuş bir adamdı ama Willow'un gözyaşları içinden saf bir ıstırap sarsıntısı geçirdi.

Acı dolu bir kahkahanın ardına saklamaya çalıştı. "Yüzünü sakladığın için seni suçlayamam. Bu hırpalanmış bedenimin korkunç bir manzara olduğunu biliyorum. Karılarımı neden hep karanlıkta yatırmayı tercih ettiğimi artık biliyorsunuz. Battaniyelerin altında."

Willow'un dudakları sırtında çiçek açmış, onu acı ve zevk arasında bir yerde asılı bırakmıştı. "Yara izlerinizi bir onur nişanı gibi taşıyorsunuz lordum. Görülmeye değer güzellikler."

Kadın sırayla her birini öperken Bannor kaskatı kesilmişti. "Bana işkence ederek itiraf ettirecek kadar zalim olabileceğinizi hiç düşünmemiştim," dedi düzensiz bir şekilde. "Pekâlâ. İtiraf ediyorum. Bana verdiğin yara bir sıyrıktan başka bir şey değildi. Bunu sadece çocuklarımın pençesinden kaçmak ve seni gece yarısından önce yatağıma çekmek için bir bahane olarak kullandım. Başım bile dönmedi. Gerçi şimdi öyle hissetmeye başlıyorum," diye mırıldandı. Willow adamın boğazındaki kaslı sütunu kemirmeye başladığında gözleri kapandı.

Willow onu ilk gördüğü anı hatırlıyordu; gerçek olduğunu kanıtlamak için her bir kusurunu keşfetmeyi nasıl da arzulamıştı. Dudaklarını Bannor'ın çenesini her zaman koyulaştıran sakalın kışkırtıcı gölgesine dayayıp teninin kokulu baharatını içine çekerken, prensi sadece solgun bir hayalet gibi görünüyordu. Gözleri kapalıydı, kalın kirpikleri yanaklarına çarpıyordu. Kadın dudaklarını onunkilere değdirdiğinde boğazının derinliklerinde inledi.

Prensinin dişleri kusursuzdu, bu da Bannor'un ön dişlerinden birindeki çipi daha da baştan çıkarıcı kılıyordu. Diliyle dişin sivri kenarını takip ederek onu deliliğin eşiğine getirdi. Bannor o ele geçirilmesi zor ödülü kendine alamadan, kadın aşağıya doğru sürüklendi.

Prensinin göğsü bir oğlanınki kadar pürüzsüz ve kılsızdı. Willow tırnaklarını Bannor'ın göğsünün üzerinde kıvrılan siyah saçların kıvrımlarında gezdirdi, keskin dokularının tadını çıkardı ve ağzını göğüs kemiğinden göğüs kafesine kadar uzanan geniş yara izine bastırdı.

Daha önce sadece acı verdiği yere zevk vermeyi arzulayarak, boylu boyunca nemli öpücükler yağdırdı. Bannor'un kesik kesik soluması bir gösterge ise, her ikisinden de biraz acı çekiyordu. Parmakları suikastçının hançeri tarafından oyulmuş mezar hakaretini aradı. Birinin elinin altında atan güçlü kalbi sonsuza dek durdurmaya çalıştığını düşünmek içini titretti. Dilini o hain bıçağın ikiye böldüğü sert yumrunun etrafında döndürürken, Bannor ellerini onun saçlarına doladı ve kulağa daha çok dua gibi gelen bir yemin etti.

Buruşuk dudakları her bir ok yarasının etrafındaki buruşuk eti okşadıktan sonra aşağı, aşağı, aşağı kayarak adamın karnındaki yanık izine ulaştı.

Bannor o yara izinin olduğu bölgede on yıldan fazla bir süredir hiçbir şey hissetmediğine yemin edebilirdi ama Willow'un olgun ağzının harap olmuş etinin üzerinde kaydığını görmek bile özleminden başının dönmesine yetmişti.

Kadının tatlı dudakları yara izini hortumunun tepesine kadar takip ettiğinde, kasları çılgın bir beklentiyle kasıldı. Onu omuzlarından yakaladı ve göz hizasına kadar çekti. "Şimdi sizi uyarmak için iyi bir zaman olabilir leydim," diye homurdandı, "üzerimde bir şilin bile y o k . "

Cesur ve ipeksi bir gülümseme dudaklarını büktü. "Dizlerinizin arasında tutmak istemediğiniz sürece bir taneye ihtiyacınız olmayacak lordum."

Kadın başını eğip dişleriyle hortumunun ipini çekiştirildiğinde Bannor'un temkinliliği yerini şaşkınlığa bıraktı. Kumaştaki hafif sarkma, güneşin öpücüğüne bile nadiren maruz kalan göbeğe ulaşmak için tek ihtiyacı olan şeydi. Arayış içindeki ağzı hortumu daha da aşağı indirdiğinde, Bannor yeniden yanmaya başladığına yemin edebilirdi; Willow'un dilinin titrek alevi hem cennetin hem de cehennemin tadıydı. Kadın elini yavaşça hortumun içinden geçirdiğinde neredeyse yataktan fırlayacaktı.

"Bu çok heybetli bir başlık lordum," diye fısıldadı, nefesi adamın karnını gıdıklıyordu.

Sıktığı dişlerinin arasından, "Ben pelerin giymiyorum," diye homurdandı.

"Oh!" diye haykırdı, aynı anda hem boğucu hem de masum görünmeyi başararak.

Bannor bir kolunu gözlerinin üzerine atarak yastıkların üzerine yığıldı.

Willow onun boğuk iniltisini teslimiyet olarak kabul etmeye karar verdi. Hortumunu aşağı indirirken nefesini tuttu. Masumiyetinde, prensinin böylesine gizemli bir mucizeye sahip olduğunu hayal etmeye bile cesaret edememişti.

Nefesi saygılı bir iç çekişle kaçtı. Daha önceki kusurlar onun mükemmelliğini çok daha ezici hale getirmişti. Bu kez onu iki eliyle kavradı, utangaç bir şekilde hem uzunluğunu hem de genişliğini ölçtü. Onun görkemli ihtişamı, içindeki aç acıyı daha da derinleştirdi.

Willow'un dudakları onu şefkatle sararken Bannor'ın kalçaları titredi. Bu, ne Mary'nin ne de Margaret'in ona bahşetmeyi düşünmediği ve kendisinin de teklif etmekten gurur duyacağı bir lütuftu. Willow'un onu karanlıkta ya da battaniyenin altında değil, batı penceresinden sızan ve saçlarını gümüş rengine boyayan göz kamaştırıcı güneş ışığında almasını izlemekten kendini alamadı.

Ellerini o koyu renkli, ipeksi buklelerin arasında dolaştırdı, gelininin bir dişi şeytan mı yoksa bir melek mi olduğuna karar veremedi. Aslında umurunda bile değildi. Tek bildiği, ona sahip olduğu sürece onun şefkatli kölesi olacağı için kutsanmış olduğuydu. Ve ona sahip oldu. Başını geriye atıp coşkuyla kükrerken, kadın tüm suikastçılardan daha tatlı bir ölümü, onun tam kalbine bir oku sapladı.

Willow'u kucağına sürükleyip uzun ve sıcak bir öpücükle dilini onunkine doladığında hâlâ şiddetli artçı şoklar yaşıyordu.

Kapı sabırsızca çalınıp Mary Margaret'in buyurgan ses tonu duyulunca ikisi de suçlulukla irkildi. "Willow, babam cennete gitti mi?"

Bannor, Willow'un saçlarına bir kıkırdama gömdü. "Gerçekten de öyle," diye fısıldadı, "ve sen, meleğim, onu oraya gönderen kişisin."

Willow o gece, kolunun kıvrımına sıkıştırdığı tahta bir tabakla Bannor'ın kulesine girdiğinde, şapelin çanları on iki kez çalmaya başlamıştı. Yükünü masanın üzerine bıraktı, peynir, ekmek ve sıcak şarap sürahisini hoş bir tablo oluşturacak şekilde yerleştirdi.

Zifte batırılmış meşalelerden birini demir askısından aldı ve akşamdan ocağın üzerine yerleştirdiği çıra yuvasını yakmak için kullandı. Kısa süre içinde yanan çamın keskin kokusuyla birlikte rahat bir çıtırtı kuleyi doldurdu. Meşaleyi sırf bu amaçla köşede duran su dolu kovaya daldırdı ve ateş ışığının hafifçe titremesini tercih etti.

Willow çabalarını memnuniyetle gözden geçirdi. Ama yatağa doğru ilerlerken, sıcaklığın, yemeğin ve şarabın, gelecek zevklerin sadece bir gölgesi olduğunu biliyordu. Bannor'ın kulağına fısıldadığı tatlı intikam vaadini hatırlayınca nefesi beklentiyle hızlandı, sonra isteksizce kucağından indi ve Mary Margaret'e babasının henüz cennete gitmediği konusunda güvence vermeye gitti.

Yorganlar buruş buruştu ve şilte hâlâ Bannor'ın vücudunun izlerini taşıyordu. Cazibesine karşı koyamayan Willow, ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı ve yatağa tırmandı. Vücudunu Bannor'inkinin bıraktığı geniş boşluğa kıvırdı ve kendini yuvasındaki yavru bir hayvan gibi rahat hissetti.

Willow uyandığında, şapelin çanları yine çalıyordu. Bir kere. İki kez. Üç kez.

Doğrulup gözlerini ovuşturdu, hem şaşkındı hem de kafası karışmıştı. Peynir ve ekmek masanın üzerinde dokunulmadan duruyordu; ocakta kısık ateş yanıyor, gölgeden başka bir şey yansıtmıyordu.

"Bannor?" diye fısıldadı. Çekingen sorusu sessizlikle karşılandı.

Willow ayakkabılarını giyme zahmetine katlanmadan kuleden çıktı ve merdivenlerden aşağı indi.

Önüne çıkan ilk kapıdan kafasını içeri soktu. Çocukların aralarında birkaç yatak olmasına rağmen, neredeyse her zaman Desmond, Ennis, Kell ve Edward'ın paylaştığı büyük dört kişilik yatakta yatarlardı. Ama bu gece Desmond orada tek başına uyuyordu.

O kocaman yatağın ortasında imkansız bir şekilde kaybolmuştu. Ağzı açık, kirpikleri çilli yanaklarına dayanmış, on üç yaşından çok beş yaşına yakın görünüyordu. Willow battaniyeyi yavaşça üzerine çekti ve bunu yapacak bir annesi olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını merak etti.

Her geçen an kafası daha da karışarak, şatonun kalbine inen geniş taş merdivenlerden aşağı süzüldü. Sarhoş aylakların ve soğuktan korunmak isteyen yorgun gezginlerin bir akşam eğlencesinden sonra oyalanması alışılmadık bir durum olmadığından, ocağın etrafında toplanmış bir yığın ceset bulduğunda şaşırmadı.

Ceset yığınının kalenin lorduna ve onun çocuklarına ait olduğunu görünce şaşırdı.

Willow gülümsemekten kendini alamadı. Görünüşe göre çocuklar gece yarısına kadar uyanık kalmak için verdikleri cesur savaşı kaybetmişlerdi. Babaları da öyle.

Bannor, peri tozunun ışıltılı bir tutamıyla büyülmüş bir uykuya dalmış dev gibi ortalarında yatıyordu. Meg, Margery ve Colm küçük başlarını onun kaslı kalçalarına yaslamışlardı. Hammish, Edward ve Kell yanlarına kıvrılmışken, Ennis ve Mary onu çevreleyen iki bankın üzerine yayılmışlardı. Edward uykusunda bir şeyler mırıldanıyordu ve Hammish'in ağzı Kell'in kulağına bastırılmıştı. Willow'un tek yapabildiği, delikanlının rüyasında hassas bir lezzetten y e d i ğ i n i görmemesi için dua etmektir.

Bannor, Mary Margaret'i bir kolunun kıvrımına sıkıştırmıştı. Onun cennete ya da Fransa'ya gitmesini umursamadığını iddia etmesine rağmen, küçük eli sanki onu bırakmaya hiç niyeti yokmuş gibi Bannor'ın ceketinin önünü sıkıyordu. Uykusunda inlediğinde, Bannor'ın kolu onun etrafında sıkılaşıyor, ne kadar cesur olursa olsun hiçbir gece terörünün meydan okumaya cesaret edemeyeceği kaslı bir kalkan oluşturunuyordu.

Şapelin çanları sadece üç saat önce gece yarısını çaldığında, Willow istediği her şeye sahip olduğuna yemin edebilirdi. Ama gözyaşlarının bulanıklığı içinde baba ve kızın koyu ve altın sarısı başlarına bakarken, aslında kendisinin de açgözlü bir çocuktan farksız olduğunu, her zaman sahip olduğundan daha fazlasını arzuladığını fark etti.

Artık Bannor'un onu istemesi yeterli değildi. Onun da kendisini sevmesini istiyordu.

Tıpkı onu sevdiği gibi.

Bunun farkına varması, prensine duyduğu özlemden daha şiddetli bir özlemle kalbinin acımasına neden oldu. O ana kadar Bannor'ın aşkı nasıl bir aşk olarak görebildiğini hiç anlamamıştı. Ama salondan sessizce çıkarken, tedavisi olmayan bir ateşle titremeye başlamıştı bile.

OceanofPDF.com

Yirmi bir

Willow ertesi sabah uyandığında, titremek için iyi bir nedeni vardı. Sıcaklık gece boyunca düşmüş, odasının camlı penceresinde parıldayan buz elmasları bırakmıştı. Kalenin üzerinde asık suratlı bir gökyüzü, onun ruh halini yansıtıyordu.

Beatrix'in Bedlington'da nadiren öğleden önce kalktığını bilmesine rağmen, yine de kızı sersemliğinden kurtarmaya çalışmak zorunda hissetti. Beatrix sadece bir itiraz mırıldandı, kuş tüyü şiltenin içine daha da sokuldu ve postu başının üzerine çekti. Willow iç geçirdi ve kendisinin de aynı şeyi yapabilmesini diledi.

Bunun yerine, kıpkırmızı yünden kesilmiş kürklü bir elbise giydi ve büyük salonun sıcaklığını ve neşesini aramak için aceleyle aşağı indi. Büyük taş ocağın üzerinde yağlı bir porsuk kütüğü yanıyordu. Bannor, Sör Hollis ve çocuklar yüksek masanın etrafında toplanmış, çeşitli şövalyeler, sipahiler ve silah arkadaşları da salonun dört bir yanına dağılmış uzun sehpalarda oruçlarını açmışlardı.

Bannor, kadın yaklaşırken Sör Hollis ile konuşmasını yarıda kesti. "Günaydın leydim," diye mırıldandı, yüzünü incelerken gözleri kısılmıştı. "Umarım tatmin edici bir gece uykusu çekmişsinizdir?"

"Çok tatmin ediciydi lordum," diye cevap verdi, sonunda kulesine çekildiğinde yatağını soğuk ve boş bulduğu için hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığını merak ediyordu.

Yanındaki sandalye boştu ama Hammish'e bilerek banklardan birinde katıldı. Bannor'un, gece yarısı randevularına sadık kalmadığı için somurttuğunu düşünmesine izin verdi. Bu, onun gerçeklerden şüphelenmesinden daha iyiydi.

Kahverengi bir hortum ve zümrüt yeşili camletten bir ceket giymiş olan Bannor, günün büyük bir bölümünü

Gece ocağın önündeki taşların üzerinde uyumuştı. Çenesi yeni tıraş edilmişti ve gözleri her zamanki ışıltısına sahipti. Ancak çocuklarının durumu pek iyi görünmüyordu. Mary tek parmağıyla yapış yapış bir narı dürtüyor, Ennis ise incirli pudingini ağır ağır karıştırıyordu. Kell ve Edward masanın üzerine yığılmış, gözleri düşmüş ve çenelerini karşılıklı ellerine dayamışlardı. Uyuklamakta olan Mary Margaret yüzüstü kâsesine düşme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Hammish bile tabağını yalayarak temizlemek için üstünkörü bir çaba sarf ediyor gibiydi.

Şatodaki her ballı narı ve bir kaşık incirli pudingi, kendisini öldürse bile mideye indirmeye niyetliymiş gibi, acımasız bir vahşilikle yemek yiyen tek kişi Desmond'dı.

Mutfaktan bir yaver çıktığında çocukların dikkati daha da keskinleşti, etlerle dolu kalaylı bir tabağın ağırlığı altında sendeliyordu. Mary Margaret uykusundan uyandı, burnu bir tavşanın gibi seğiriyordu.

Yaver tabağı masaya indirirken, Bannor neşeli bir bekleyişle ellerini ovuşturdu. Willow ona şüpheli bir bakış fırlattı. Onun öğleden önce, birayla yıkanmış esmer ekmekten daha doyurucu bir şey yediğini hiç görmemişti.

Bannor bıçağını kalın bir pastırma dilimine saplayıp ağzına atarken ve kasıtlı bir zevkle çiğnemeye başlarken, çocuklar ağızları açık bir şekilde onun her hareketini takip ediyorlardı. "Biraz domuz pastırması ister misiniz?" -yüzleri parladı, sonra Bannor cesurca ekleyince tekrar düştü- "Leydim?"

Willow isteksiz bir gülümsemeyi gizleyerek, "Hayır, teşekkürler lordum," diye cevap verdi. "Ben sadece çocuklar ne yiyorsa ondan alacağım."

Ennis elindeki kâseyi ve kaşığı ona doğru iterek, "Benimkini alabilirsin," dedi. "Eğer bir daha incirli puding görmezsem, benim için çok erken olacak."

Willow kaşığı onunkinden bile daha az hevesle kâsenin içinde döndürdü. Görünüşe bakılırsa, yaşadığı talihsiz aşk acısı iştahını da kaçırmıştı.

"Şu sülünden biraz istiyorum," dedi Sir Hollis neşeyle, bıçağı çoktan eline almıştı.

Bannor tabağı ona uzatmak için masanın yarısına kadar uzandı. Çocuklar tabak burunlarının birkaç santim altından geçerken dudaklarını yaladılar, sonra da şövalyenin kızarmış sülün dilimini keskin bir erik sosuyla ıslatmasını buğulu gözlerle izlediler. Desmond ağzına bir kürek dolusu incir pudingi daha attı ve duyulabilir bir yudumla yuttu.

Bannor ve Hollis ziyafetlerinin tadını çıkarırken, aşçıya ve tüm yordakçılarına övgüler yağdırmak için çiğneme ve yutkunmalarına sadece yeterince uzun süre ara verirken, Edward göğsünü tırmalamaya başladı. "Bugün banyo yapabilir miyim? Kaşınmaya başladım."

Kell kaşlarını çatarak ondan uzaklaştı. "Sen de kokmaya başladın."

Bannor ağzına doyurucu bir domuz eti lokması attı. "Üzgünüm evlat, ama anlaşmamızın şartlarına göre en az iki hafta daha banyo yapmayacaksın."

Kell burnunu sıktı ve öğürür gibi bir ses çıkardı.

Edward onu kaburgalarından dirsekledi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Sen de pek kraliçe gibi kokmuyorsun." Kıkırdadı. "Belki de kokuyorsundur."

Yumruk yumruğa bir kavgadan kaçınmayı umduğu her halinden belli olan Bannor, keten bir peçeteyle ağzını sildi ve ayağa kalktı. Çocuğunun umutları da onunla birlikte yükselmeden önce, tereyağlı paravanın arkasında duran yavere tabağı masadan kaldırmasını işaret etti.

O gittiğinde, neşeli bakışları onu çevreleyen asık suratlı küçük yüzlerden oluşan çemberi dolaştı. "Peki bugün ne oynayacağız? Çemberler ve toplar mı? Ya da belki de birkaç heyecanlı sıcak horoz ve kapüşonlu kör oyunu?"

Desmond elindeki kâseye ters ters bakarken, diğerleri ona gözlerini kırıştırmakla yetindiler. Mary Margaret elinin arkasına bir esneme sakladı.

Bannor omuz silkti ve neredeyse Hammish kadar üzgün görünmeyi başararak iç çekti. "Eh, bu sabah kimse benimle oynamak istemiyorsa, sanırım listeye gidip belki orada bana ihtiyaç olup olmadığına bakacağım." Willow'a, kalbinin göğsünde bir takla atmasına neden olan bir göz kırpması atarak masadan uzaklaştı.

"Belki de Windsor'a gitmelisin. Kralın kışının silinmesine ihtiyacı olabilir."

Desmond'ın başı eğik olmasına rağmen sesi hâlâ salonda yankılanıyordu. Bütün konuşmalar ve çiğnemeler aynı anda kesilmiş gibiydi. Bannor'un adamlarından bazıları açık açık yüksek masaya bakarken, diğerleri kışlardan sarkan kırmızı ve altın renkli sancaklara ani ve derin bir ilgi duydular.

Bannor yavaşça topuğunun üzerinde döndü, elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "O da neydi evlat?"

Willow nefesini tutmuş, Desmond'ın bir yalan ya da inkâr mırıldanmasını bekliyordu ama Desmond ayağa fırlayarak hepsini şoke etti. O zaman Desmond'ın sert çenesindeki kıpkırmızılığın utançtan değil, öfkeden kaynaklandığını fark etti.

Babasıyla yüzleşti, kendi elleri de yumruk olmuştu. "Lütfen sizi alıkoymama izin vermeyin baba. En iyisi listelere koşun ve güçlü kılıcınızı çıkarın çünkü Fransızların bize ne zaman yeniden savaş ilan edeceğini asla bilemezsiniz. Ve biliyor musunuz? Umarım yaparlar! O zaman kralın yanına koşmak zorunda kalacaksın, değil mi? Ama bu sefer, umarım asla geri dönmezsin. Atının sırtına göbekten sarılmadığın sürece!"

Bannor oğluna doğru bakıyordu, yüzü öylesine durgun ve tehdit doluydu ki, bir mezarın üzerine granitten oyulmuş olabilirdi. Willow, masanın altında Hammish'in titreyen elini tutmuş, Bannor'ın büyük oğlunu terslemesini bekliyordu. Doğrusu, çocuğun bunu hak etmediğini söyleyemezdi.

Bannor nihayet konuştuğunda, sesi o kadar tehlikeli bir şekilde ipeksi idi ki, duyabilmek için herkesin zorlanması gerekti. "Eğer kral onun yanında savaşmamı istiyorsa, delikanlı, kesinlikle emrine itaat edeceğim. Ama bir Fransız kılıcının altında ölmeye hiç niyetim yok. Seni memnun etmek için bile."

Sözlerinin yankısını arkasında bırakan Bannor döndü ve aval aval bakan bir grup sipahinin arasından geçerek salondan çıktı.

"Bannor!" Bu titrek çığlık çayır boyunca onu takip etti, yüzüne yapışan buzlu kar parçalarından daha acımasızdı.

Bannor uzun adımlarının hızını iki katına çıkararak donmuş otları çizmelerinin altında çtırdattı. Hayatının çoğunu savaşarak geçirmişti,

Ama Őimdi tek istediđi bir anlık huzurdu. Nehrin durgun dalgaları kulaklarına dođru sűrűkleniyor ve tam da bunu vaat ediyordu.

"Lordum!" Bu seferki haykırış daha acildi. Ve daha nefessizdi.

"Beni rahat bırak Willow," diye seslendi yavaşlamadan omzunun űzerinden. "Bugűn senin ilgilenmeni gerektirecek bir yaram yok."

"Oğlunuz tarafından yapılan bile mi?"

Bannor nehir kıyısında durdu ve nefesinin altında kűfretti.

Arkasında umutsuz bir soluk sesi duyduđunda bile arkasına dűnmeyi reddetti. Willow tűkezleyerek gűrűş alanına girdi, saçları karla tozlanmış ve eteđi çamurla lekelenmiőt, sanki onu inatla takip ederken birden fazla kez dűşműş gibiydi. Adam elini uzatıp onu yakalamasaydı, muhtemelen nehre dođru yuvarlanacaktı.

Onu dengede tutar tutmaz ellerini űzerinden çekti ve kıyıda aşadı. "Israr ediyorsan bana eşlik edebilirsin ama oğlum hakkında daha fazla konuşmazsan sana teşekkür ederim."

Onun peşinden koőt. "Başka bir űeyden nasıl söz edebilirim? Yűzűnű gűrmedin mi? Kasıtlı olarak sizi kışkırtmaya çalışıyordu."

"Olduğunuz gibi mi?"

Sanki o hiç konuşmamış gibi devam etti. "Zavallı çocuk onu ensesinden yakalayıp hak ettiđi dayađı atman için sana yalvarıyordu. Sırtını dűnűp gittiđinde, orada Tanrı'nın ve herkesin űnűnde gűzyaşlarına bođulacađını sandım. Ve eđer űyle olsaydı, seni asla affedeceđini sanmıyorum."

Bannor yűrűmeye devam etti.

"Listede seninle ve adamlarınla birlikte eğitim gűrmesi gerekirken, çocuğun başıboş dolaşmasına neden izin verdiğini anlamıyorum." Willow'un sesi yükseldi. "Ben de İngilizlerin Gururu ve Fransızların Dehşeti Lord Bannor'ın on ű yaşındaki cılız bir çocuktan nasıl korkabildiğini anlamıyorum!"

Bannor gűzleri alev alev yanarak nehrin kenarında dűndű ve kűkredi, "Ondan korkmuyorum! Ben kendimden korkuyorum!"

Willow tűkezleyerek durdu.

Bannor bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Diğer adamlar öfkelerini kaybettiklerinde bağırıp çağırır ve ayaklarını yere vururlar. Ben kendimi kaybettiğimde ise kelleler uçar ve kan dökülür. İnsanlar ölür." Ellerini havaya kaldırarak ona doğru yürüdü. "Şu ellere bak, Willow. Ne kadar büyük olduklarına bak." Her ikisini de güçlü yumruklar haline getirdi. "İçlerindeki gücü hisset. Ya onlardan birini Desmond'a karşı öfkeyle kaldırırsam? Ya da Mary Margaret'e? Parmaklarımı beceriksizce sıkmaktan başka bir şey yapmanın onun kemiklerinden birini kırabilir ya da küçük kafatasını toz haline getirebilirim!"

Willow, Bannor'ın aynı anda hem bu kadar güçlü hem de bu kadar çaresiz görünmesinin nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği, eğer onu sevdiğini daha önce keşfetmemiş olsaydı, bunu o anda yapacığıydı.

Aralarında kalan mesafeyi kapattı ve adamın sert yumruklarından birini nazikçe avucunun içine aldı. "Bildiğim tek şey, bu ellerin büyük bir güç kadar büyük bir şefkat de gösterebildiği. Acıdan çok zevk verme olasılıkları daha yüksek."

Yüz ifadesi asık kaldı. "Ayrıca hayal edebileceğinizden çok daha fazla ölüme sebep oldular."

Başparmağıyla onun savaş yarası olan eklemlerini okşadı. "Yani bunca ay boyunca çocuklarınızın berbat davranışlarını cezalandırmaktan kaçındınız, çünkü kendinizi kaybedeceğinizden korktunuz öyle mi? Savaşta size çok iyi hizmet eden savaş çılgınlıklarından birine kapılıp onların küstah küçük kafalarından birini büyük salonun zemininde yuvarlamaktan mı korkuyorsunuz?"

Ona ihtiyatla baktı. "Olabilir. Yapmayacağımı nereden bileyim?" "Şu anda bana kızgınsın, değil mi?"

"Öfkeli," diye itiraf etti.

Eli yavaşça açılana kadar parmak eklemlerini okşamaya devam etti. Başını eğerek nasırlı avucuna bir öpücük kondurdu ve kirpiklerinin altından ona bir bakış attı. "Peki şu anda tehlikede miyim?"

"Bildiğinden daha fazla," diye nefes aldı ve diğer elini kaldırarak saçındaki bir kar tanesini fırçaladı.

"Zerre kadar korkmuyorum," diye yalan söyledi, şefkatli gülümsemesinin korkusunun gerçek boyutunu gizleyeceğini umuyordu. "Sen çok nazik ve

onurlu bir adam, Elsinore'lu Bannor. Kendisinden daha zayıf ve çaresiz birine asla zarar vermeyecek bir adam."

"Ah, ama çaresiz değilsiniz leydim." Başparmağını kadının alt dudağının yumuşaklığı üzerinde gezdirerek, **i k i s i n e d e** bir gün önce kadının kendisine yaptığı şefkatli iyiliği hatırlattı. "Tam tersine. Kalbim için daha fazla risk teşkil eden bir düşmanla hiç karşılaşmamıştım."

Kısa bir süre sonra Bannor, arkasında Willow'la birlikte listeye doğru ilerlerken, yüzünde adamlarının daha önce sadece savaş meydanında gördüğü, boyun eğmeyen bir kararlılık vardı. Şaşkın bakışlarla birbirlerine baktılar ve Fransa'nın, oğlunun tahmin ettiği gibi anlaşmayı bozup hepsine savaş ilan edip *etmediğini* merak ettiler.

Daha sadık şövalyelerinden ve silah arkadaşlarından birkaçı, meraktan olduğu kadar alışkanlıktan da silahlarını kapıp onun arkasına geçtiler. Sert yürüyüşleri onları, sırtan Desmond'un genç sayfalardan bazılarını asla kazanmayı umamayacakları bir tehlike oyununa soktuğu bailey'e götürdü.

"Ben Elsinore'un lordu olduğumda," diyordu avucunun içindeki ağırlıklı zarı sallayarak, "rahip okuma yazma dersleriyle zamanımızı boşa harcamayacak. Ve o kibirli sipahilerin kendi çizmelerini cilalamalarını sağlayacağım, böylece bunu yapmak zorunda kalmayacaksınız. Eğer biri emrimi yerine getirmeyi reddederse, bana sürünerek gelip merhamet dileyene kadar zindana atıracam."

Desmond tutsak dinleyicilerine anlatmaya devam etti, onların küçük gözlerinin gittikçe büyüdüğünden tamamen habersizdi, ta ki üzerine yasaklayıcı bir gölge düşene kadar. Döndüğünde babasının arkasında durduğunu gördü, arkasında bir düzine asık suratlı savaşçı vardı. Sayfalar dağılırken, ağır zarlar gevşek parmaklarından yuvarlandı. Yüzlerine kazınmış noktalar onu kazanan ilan edebilirdi ama Desmond daha iyisini biliyordu.

Babasının yumruğu tuniğinin ense kısmına indi. Bannor onu göz hizasına kaldırırken, Desmond'ın ayakları yerden birkaç santim yukarıda sallanıyordu.

Bannor'ın granit çehresi, Desmond'ın dişlerinin takırdamasına neden olacak kadar baba şefkatiyle olgunlaşmış bir gülümsemeye dönüştü. "Şımartmaktan nefret ediyorum

ama henüz bu kalenin lordu değilsin. Ben varım."

Desmond kıpırdanmaya başlayınca Bannor çocuğu omzuna aldı ve listeye doğru yürümeye başladı. Desmond başını bir o yana bir bu yana çeviriyor, toplanan aval aval bakan kalabalığın arasında çılgınca bir müttefik arıyordu. İşte o zaman Willow'u gördü.

"Willow!" diye bağırdı, çizmeli ayakları havayı makaslıyordu. "Kurtar beni, Willow! Babam aklını kaybetti. Bir çeşit çıldırmış gibi öfkeli! Lütfen kafamı koparmasına izin verme!"

Willow alaycı gülümsemesini bastıramayarak, "Seni benden koruması için ona yalvarmanın üzerinden çok uzun zaman geçmedi. Görünüşe göre o zamandan beri hiçbir şey öğrenmemişsin."

Darağacı görüldüğünde, Desmond'un sızlanmaları tam bir feryada dönüştü. "Yine mi parmak boyunduruğu! Artık küfretmeyeceğim, baba! Yemin ederim etmeyeceğim!"

Bannor onu darağacının önünden geçirirken Desmond darağacına hüznünlü bir bakış fırlattı. Elbette asılmak bile babasının onun için hazırladığı korkunç kadere tercih edilebilirdi.

Bannor onu bailey'den, listeden ve ahırın esneyen kapılarından geçirdi. İkisi içeride kaybolurken, bir düzine süvari ve seyis sanki şeytan tarafından kovulmuş gibi koşarak dışarı çıktı.

Kapılar yankılanan bir gümbürtüyle kapandı ve duyma mesafesindeki herkesin irkilmesine neden oldu.

Kell koşarak geldi, gözleri heyecanla parlıyordu ve Willow'un eteğini sertçe çekti. "Bunu gördün mü? Şimdilik işi bitti, değil mi?"

Bir kolunu çocuğun omzuna doladı ve ilk kez şüphe duyarak ona sarıldı. "Evet, delikanlı, korkarım öyle."

Yirmi iki

Bannor kıvranan oğlunu bir balya taze samanın üzerine kaldırdı. Delikanlının sinip ağlamasından korkuyordu ama Desmond ayağa fırlayıp onunla yüzleşti, çenesinin titremesi meydan okuma maskesiyle gizlenmişti.

Bannor bunun kendisini ne kadar memnun ettiğini anlatamazdı.

Desmond, "O zaman devam et," diye hırladı. "Devam et ve beni döv. İkimiz de bunu hak ettiğimi biliyoruz."

"Seni dövmek için her türlü niyetim var. Hazır olduğumda."

Desmond kendini tekrar saman balyasının üzerine attı, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Peki bu ne zaman olacak? Adamlarını eğitmeyi bitirdikten sonra mı? Ya da Mary Margaret'in bebeklerinden birinin kafasını diktikten sonra mı? Ya da elini Willow'un elinin altından geçirmeyi-"

Bannor tek kaşını kaldırarak devam etmesi için ona meydan okudu.

Desmond büzülmüş dudaklarının arasına bir parça saman sıkıştırmış, gözlerini dikmiş önüne bakıyordu.

Bannor kollarını göğsünde kavuşturarak, "Dayak yemeye bu kadar hevesli olduğumu bilmiyordum," dedi.

Desmond omuz silkti. "Bu işi bir an önce bitirmeye hevesli olanın sen olduğumu düşündüm. Eminim ilgilenmen gereken daha önemli görevlerin vardır." Sesini alçaltarak asık suratlı bir mırıltıya dönüştürdü. "Kralın sidik torbasının boşaltılması gerekebilir."

Bannor'un öfkesi alevlendi. "Kralımıza olan sadakatimle dalga geçerken, eğer o olmasaydı, kılıcımı en yüksek teklifi verene satmak zorunda kalan beş parasız bir silahşor olacağımı hatırlamak isteyebilirsin. Sahip olduğum her şey, sahip *olduğunuz* her şey, ona hizmet etmenin bir ödülü oldu - unvanım, bu kale, karnınızdaki yemek, ayaklarınızın altındaki toprak. Annen bile onun bir hediyesiydi! Benim gibi bir piç kurusuna asla izin verilmezdi.

Edward'ın onayı olmadan Mary'nin pelerininin eteğine bile dokunamazsın. Ne kadar kızarsanız kızın, sadakatimi ona borçluyum. Savaş sırasında onun yanında yer almaktan başka seçeneğim yoktu."

"Bu kadar büyük bir fedakârlıkmış gibi davranmaya gerek yok! Savaşa dönme zamanın geldiğinde hepimiz gözlerindeki ateşi gördük. Hem annem hem de Leydi Margaret sen gittikten sonra günlerce ağladılar ama ne onları ne de bizi ikinci kez düşündüğünden şüpheliyim."

Bannor, delikanlının suçlamasındaki gerçeğe sarsıldı. Bir düşmanın elindeki kırbaçtan daha derin bir kesikti bu ve kendini savunmak için saldırmak istemesine neden oldu. Oğluyla yüzleşmek için dönmeden önce ahırda bir tur attı. "Bildiğim tek şey savaştı. Başarılı olduğum tek şey buydu. Onca yıl hepiniz için kralın yanında savaştım; Elsinore adına onur ve şeref kazandırmak, sizi gururlandırmak için."

Çocuk ona, dar yüzünü yaşının ötesinde yaşlandıran alaycı bir bakış attı. "Seni o savaş alanında tutan bizim gururumuz muydu baba? Yoksa kendi gururunuz mu?"

Bannor, tüm görkemli başarılarının ve zaferlerinin babasız büyümüş bu çocuk için hiçbir şey ifade etmediğini fark ettiğinde içi burkuldu. Emri altındaki adamlardan herhangi birini terk etmeden önce kendi kılıcının üzerine düşerdi, ancak farkında olmadan tam da bunu yapmıştı. Tüm onur, görev ve kralına hizmet kavramları, oğlunun gözlerindeki bakış kadar boş olarak zihninde yankılandı.

Hayatında ilk kez gerçekten yenilmenin ne demek olduğunu anlayarak gözlerini başka yöne çevirdi. "Görünüşe göre sana büyük bir haksızlık yapmışım. Sen bir baba istedin ve ben sana bir kahramandan başka bir şey sunmadım. Sonunda, senin gözünde ikisi de değildim."

Desmond tekrar konuştuğunda sesi garip bir şekilde mesafeliydi. "Çok küçükken bir kez kaçmıştım. Annem öldükten sonraydı. Son ziyaretinizde bıraktığınız kılıçlardan birini almıştım. Neredeyse benim iki katımdı ama yine de onu Elsinore sınırına kadar sürüklemeyi başardım. O kadar uzun sürdü ki Fransa'da olmalıyım diye düşündüm. Köylülerinizden biri beni bulduğunda, kılıcı kaldırmak için mücadele ettim.

ve ona yol vermesi gerektiğini söyledim, çünkü ben Lord Bannor the Bold'un oğluydum ve savaşta babama katılmaya gidiyordum."

Bannor yavaşça oğluyla yüzleşmek için döndü. "O ne yaptı?"

Desmond omuzlarını kaldırarak mahcup bir şekilde omuz silkti. "Kılıcı aldı, beni omzuna attı ve doğruca Fiona'ya götürdü. Yol boyunca tekmeledim ve çılgılık attım."

"Bunun beni şaşırttığını söyleyemem." Bannor'un alaycı kıkırdaması, oğlunun gözlerinde parlayan yaşları görünce boğazında düğümlendi.

"Sen benim kahramanımdın," diye fısıldadı Desmond. "Senin gibi olmaktan başka bir şey istemedim."

Bannor aralarındaki mesafeyi iki adımda kapatarak çocuğu kollarının arasına aldı. "Bir gün iyi bir savaşçı ve benden çok daha iyi bir baba olacaksın. Ve bu kalenin de efendisi olacaksın. Ama bugün değil. Bugün sadece benim oğlum olman gerekiyor." Çocuğun kestane rengi saçlarını okşadı. "Annenin seni ilk kez kollarıma bıraktığı günü hâlâ hatırlıyorum. Bana bir oğul verdiği için çok gururluydu."

"Şimdi pek gurur duymazdı, değil mi?" Desmond burnunu çekerek mırıldandı.

Bannor çocuğun yüzünü yukarı kaldırarak sertçe gözlerinin içine baktı. "Tam tersine. Gittiğim yıllar boyunca kardeşlerine hem annelik hem de babalık yaptın. Annen de en az benim kadar seninle gurur duyardı."

Çocuğun dudakları titrek bir sırtışıla kıvrıldı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" "Evet," dedi Bannor toplayabildiği tüm inançla.

"Ben olsam hayatım üzerine bahse girerim."

Desmond dalgın dalgın, "Bahis," diye tekrarladı. Bir şey hatırlamaya çalışır gibi başını kaşıdı, sonra parmaklarını şıklattı. Babasının kucağından aceleyle ayrılarak ahırın kapısına doğru koştu.

"Bu kadar aceleyle nereye gittiğini sanıyorsun?" Bannor peşinden koşarak talep etti.

"Hile yapan sayfalar onları alıp gitmeden önce hazine kazancımı toplayacağım."

"O kadar hızlı değil, delikanlı." Bannor bir elini Desmond'ın omzuna vurarak onu olduğu yerde dondurdu. Desmond ürkek bir bakış fırlattığında

Babası omzunda şeytani bir sırıtışla duruyordu. "Hâlâ halletmemiz gereken küçük bir dayak meselesi var."

Sabah ilerledikçe ve kar, kararan gökyüzünden iri, yünlü taneler halinde düşmeye başladıkça Willow, korkunç bir şey yapıp yapmadığını merak ederek listenin enine boyuna yürüdü. Bannor'ın, Desmond'ın parçalanmış bedeni kollarının arasında olduğu halde ahırdan çıktığını, boş gözlerinin, oğlunu öldürmesi için onu kandıran kadına duyduğu nefretle yandığını hayal ederek, parmak eklemlerini kemirdi.

Bannor'ın silah arkadaşları ve şövalyeleri, şu ya da bu bahaneyi mırıldanarak teker teker uzaklaştı. Gerçekte, Willow'un perili yüzünü görmeye ya da dehşet çığlıklarından veya merhamet yakarışlarından daha uğursuz bir sessizliğe katlanmaya artık dayanamıyorlardı.

Hem Willow'un endişesi hem de kar derinleştikçe, çocuklar acımasız nöbete katılmak için sürünerek dışarı çıktılar, kasvetli küçük yüzleri sessizce onu suçluyordu. Edward'ın bile söyleyecek bir şeyi yoktu. On birden kısa bir süre sonra, Beatrix onları varlığıyla onurlandırmaya tenezzül etti.

"Babasına ne dediğini duydum," diye fısıldadı Willow'a. "Bana sorarsan, ne alırsa alsın, hak ettiğinden fazlası değil."

Willow, Beatrix'in o kadar gurur duyduğu tırnaklarından birkaçının çiğnenmiş olduğunu fark etmeseydi, kıza kini yüzünden sitem edebilirdi.

Şapelin çanları öğlen vakti çaldığında, Willow bir saman balyasının üzerine çöktü ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Hammish'in saçlarını hafifçe okşayan elini zar zor hissetti.

Ahırın kapısı gıcırdayarak açılmaya başladığında başını kaldırdı. Meşalelerle aydınlatılmış içeride iri yarı bir figür silüet halindeydi. Willow en kötüsünden korkarak kirpiklerindeki karları kırıştırdı. Ama gözleri, öfkesinin lanetiyle yok olmuş hırlayan bir canavarı değil, tek kolunu oğlunun omuzlarına atmış gülümseyen bir adamı gördü.

Desmond daha uzun görünüyordu -bir şekilde daha yaşlı- sanki ileride olacağı adamın örtüsü, babasının koluyla birlikte onun omuzlarında duruyormuş gibi. Willow, yeşil gözleri ve kestane rengiyle onun her zaman annesinin tıpatıp aynısı olduğunu düşünmüştü ama ilk kez babasının silinmez damgasını gördü.

Başının eğikliği, çenesinin inatçı çıkıntısı, sırtısının asık suratlı tatlı kamburu.

Çocuklar ayağa fırladı, Beatrix de hemen arkalarından geliyordu. Onlar bir sürü hevesli yavru gibi havlayarak, fetheden kahramanlarını karşılamaya koşarken, Willow da eteklerini toplayıp onları takip etti. Onun da selamlaması gereken bir kahraman vardı.

"Dethmond!" diye bağırdı ikizler hep bir ağızdan.

Meg küçük tombul kollarını ağabeyinin bacağına doladı, Mary Margaret ise onun boştaki elini yakalayıp bir atlama ipinin ucuymuş gibi salladı. Beatrix son anda geri çekilmeyi hatırladı.

"Babamın seni öldürdüğünden korkuyorduk," dedi Mary Margaret.

"Beni dövdü," diye itiraf etti Desmond, babasına gülümseyerek. "Ömrümden ömür gitti." Çocuğun neşeli iddiasına rağmen, Willow onun üzerinde bir iz bulamadı.

Bannor sert görünmek için çabaladı. "Ve çok gecikmiş bir dayaktı."

"Acıdı mı?" Hammish kahverengi gözlerini kocaman açarak sordu. "Korkunç derecede," diye temin etti Desmond onu.

Beatrix ona patrisyen burnunun ucundan baktı. "Bir kız gibi çılgılık atmadığına şaşırdım."

"Bir gıcırta bile çıkarmadım. Bir tane bile."

Bannor bir kaşını kaldırdı.

Desmond başını eğdi. "Belki sadece bir tane."

On yaşındaki Mary yeni keşfettiği bir saygıyla onu inceledi. "Ne kadar cesursun. Neredeyse eminim ki ben olsam ağlardım."

"Ben değil," dedi Edward, kalçalarını beceriksizce sallayarak. "Çünkü ben bir erkeğim ve erkekler ağlamaz."

Kell onu itti. "Ama gözlerimi yaşartacak kadar kötü kokuyorsun."

Yumruklar sallanmaya başlamadan önce, Bannor iki çocuğun arasına girdi ve onları ayrı tutmak için her birinin alnına bir elini koydu. "Ağabeyiniz ve ben, yediği dayaktan sonra uzun uzun konuştuk ve anlaşmamızın şartlarında bazı değişiklikler yapmaya karar verdik."

Desmond başını salladı, babasının güvenine dahil olduğu için gururla parlıyordu. "Bu doğru. Bundan böyle ballı ekmek yemeyeceğiz."

Her öğünde nar ve incir pudingi. İyi katı et ve taze pişmiş ekmek yiyeceğiz."

"Peki ya sebzeler?" Hammish umutla sordu. "Tadı kötü olanları bile mi?"

"Evet," dedi Bannor. "Günde üç kez." Parmağıyla Edward'ı işaret etti. "Ve her gece banyo yapacaksın, evlat. İhtiyacın olsun ya da olmasın. Ve herkes son birkaç gecedir gece yarısına kadar ayakta kaldığı için yorgun düştüğünden, bu öğleden sonra buna bir çare bulacağız. Kestirerek."

Edward ve Kell birbirlerine dehşet içinde baktılar.

"Şekerleme mi?" "Şimdi mi?"

"Gün ortasında mı?"

Bannor, Kell'in güneşli saçlarını okşadı. "Bu kadar asık suratlı olma evlat. Ocakta ateş çıkırdarken ve pencerenin dışında kar yağarken yumuşak, kızarmış bir yatağa kıvrılmanın ne büyük bir zevk olacağını bir düşün." Willow'a attığı yan bakış, yumuşak, kızarmış bir yatak ve çıkırdayan bir ateşin, onun için planladığı zevklerin sadece başlangıcı olduğunu gösteriyordu.

"Acele edin çocuklar," diye bağırdı ve onları kaleye doğru götürmek için kollarını iki yana açtı. "Ne kadar çabuk uyursanız, o kadar çabuk uyanır ve babanızla bana et ve sebzeden oluşan doyurucu bir akşam yemeğinde katılabilirsiniz."

Koyunlarından birinin yoldan çıktığını fark edene kadar birkaç adım gitmişlerdi.

Mary Margaret karın üzerine çökmüş ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Küçük kız dümdüz önüne bakıyor, alt dudağı korkunç bir açıyla çıkıntı yapıyordu. "Kestirmeyeceğim. Bunu yapmak istemiyorum. Beni zorlayamazsın."

Desmond kaşlarını Bannor'a doğru kaldırdı. Bütün çocuklar, bu açık isyan hareketinin yeni anlaşmanın şartları altında hoş görülüp görülmeyeceğini anlamak için babalarını izliyorlardı.

Bannor uzun uzun iç geçirdi ve Willow'a pişmanlık dolu bir bakış attı. "Eğer o uykusunu reddederse, sanırım ben de kendi uykumu bırakmak zorunda kalacağım." Gözlerini göğe doğru yuvarlayarak kızını kucağına aldı, omzunun üzerinden attı ve ahıra doğru yürüdü.

Kardeşinin aksine, Mary Margaret sessizlik içinde acı çekmekten gurur duymuyordu. Willow diğer çocukları yataklarına yatırdıktan çok sonra, küçük kızın öfkeli feryatları şatoda şeytani bir neşeyle çınladı ve onları duyan herkesin haç çıkarmasına ve ellerini kulaklarına götürmesine neden oldu. Kızın tiz ulumaları kesilene kadar Peder Humphries titreyerek ahıra **d o ğ r u y ü r ü m e y e** cesaret edemedi. En kötüsünü bekleyerek ahırın kapısını yavaşça açtı, ancak bitkin küçük iblisi babasının kollarında uyuklarken buldu.

Rahip ahıra girerken Bannor başını kaldırıp baktı. "Şşşt," diye fısıldadı, bir parmağını dudaklarına götürerek. "Onu daha yeni uyuttum." Kızının gözyaşlarıyla ıslanmış yanağındaki nemli bir bukleyi fırçaladı, yüzünün sert çizgileri şefkatli bir gururla yumuşamıştı. "Aklına bir meleği getirmiyor mu?"

Peder Humphries bir yandan haçını ve kutsal su matarasını babası görmeden cüppesinin koluna sokmaya çalışırken bir yandan da çocuğa bakıp gülümsedi. "Evet, lordum. Gerçekten de bir melek."

Yirmi üç

O akşam Lord Bannor'un çocuklarının büyük salondaki yüksek masanın etrafında toplandığını gören herkes, Peder Humphries'in onların içinden şeytanları kovduğuna yemin edebilirdi. Efendilerinin çocukları tarafından şeref koltuklarından sürüldükleri için hâlâ homurdanan ve surat asan şövalyeler bile daha önce hiç bu kadar melek gibi bir çocuk grubu görmediklerini itiraf etmek zorunda kaldılar.

Öğleden sonra uykularından uyanmış, yeni temizlenmiş ve en güzel kadife ve damasklarını giymiş olan bu gençlerin tek eksiği, göksel varlıkların en ilahileriyle karıştırılabilecek kanatları ve haleleriydi. Meşale ışığının titrek aydınlığı altında saçları parıldıyor, tenleri sadece gençliğin ilk demlerini yaşayanların sahip olabileceği nemli bir canlılıkla ısıldıyordu. Fiona ocağın önüne bir yorgan bile sermiş, neşeyle kıkırdayan Peg ve mırıldanan Mags'in neşeye katılmasına izin vermişti.

Çocuklar burunlarının dibinden geçen tatlı ve şekerleme tabaklarını görmezden gelerek tabaklarını çıtır çıtır koyun eti lokmaları ve safranla tatlandırılmış tombul soğanlarla doldurmayı tercih ettiler. "Lütfen", "teşekkür ederim" ve "biraz daha alabilir miyim?" diye zarif bir nezaketle mırıldanan çocuklar, sincapları öylesine şaşkına çevirdi ki birbirlerine çarpıp durdular ve keten örtülü masanın üzerine soslar döktüler.

Masanın ortasındaki sandalyesine uzanan Bannor, gümüş kadehinden bir yudum Bordeaux aldı ve başını iki yana sallayarak perilerin kötü huylu yavrularını çalıp onu bu tatlı huylu şekil değiştirenlerle bırakacak kadar nazik olmalarına hayret etti.

Aslında minnettarlığını hak eden periler değil, Willow adında ince bir periydi. Bakışları merdivenlere kaydı. Mary Margaret'in öfke nöbeti onu bir öğleden sonradan daha fazlasından mahrum bırakmıştı.

şekerleme. Gelininin kollarında geçirebileceği birkaç değerli saatten mahrum kalmıştı. Dudaklarında hınzır bir gülümseme belirdi. Eğer istediği gibi olsaydı, çok az uyuyacaklar ve eskisinden daha lezzetli bir şekilde uykulu olacaktı.

Willow sahanlıkta belirdiğinde tüm yorgunluk düşünceleri yok oldu. Bir ispinozun göbeği kadar yumuşak ve mavi bir elbise giymişti. Dövülmüş altından ince bir şerit alnını taçlandırıyor, esmer buklelerini yüzünü çerçevelemesi için serbest bırakıyordu.

Kadın masaya yaklaştığında gülümsedi ve kadehini kaldırarak ona hak ettiği saygıyı gösterdi. "İyi bir savaş için tebriklerimi sunarım." Çoluk çocuğuna doğru başını salladı. "Bundan böyle Hamamın Leydisi olarak bilineceksin."

"Kraldan takviye istemek zorunda kalacağım korkuyordum," dedi yanındaki sandalyeye kayarak. "Mary Margaret mangala çok yaklaştı ve lülelerinden biri tamamen yandı. Kell'i smaçladığı için Edward'ı üç kez smaçlamak zorunda kaldım. Ve Hammish bir kek sabunun tamamını yedi."

Bannor oğluna yan gözle baktı ama onun hâlâ geçirerek baloncuklar çıkardığını fark etti. "Küfürlü dili göz önüne alındığında, belki de Desmond'a benzer bir yemeği uzun zaman önce teklif etmeliydim."

"Oh, buna gerek yok. Beatrix kulaklarındaki kiri temizlerken onu elbisesinin altından bakarken yakalayınca Desmond ağzını sabunlu bir bezle yıkadı."

Bannor içini çekti. "Bu beni şaşırtmadı. Bu sabah onu dövdükten sonra, küçük hizmetçinizi tekrar üzerine oturması için nasıl kışkırtabileceği konusunda çok aydınlatıcı bir konuşma yaptık. 'Dili sivri olabilir baba,' dedi bana, 'ama son derece yumuşaktır.'"

Willow gözlerini devirdi. "Cennetteki Tanrım, bize yardım et. Ne de olsa o babasının oğlu. Sanırım onun yavrularını da kendi yavruların gibi yetiştirmen an meselesi olacak."

Bannor homurdandı. "Saçmalama. O bir delikanlıdan başka bir şey değil."

Willow masummuş gibi davranarak kirpiklerini ona doğru kırptırdı. "Peki lordum, güzel bir genç kız gözünüze ilk çarptığında kaç yaşındaydınız?"

Bannor'un rengi soldu, sonra şarabının geri kalanını bir dikişte içti. "Bu kadar yeter. Çocuğu bu gece hapse atıyorum."

"Sen de kendini kilitleyecek misin?"

Daha yakına eğildi ve nefesiyle Willow'un yanağının kıvrımlarını ısıttı. "Sadece anahtar sendeyse."

Willow dumanlı gözlerini Willow'unkilere diktiğinde, salondaki diğer herkes kaybolmuş, onları misk kokulu bir yasemin bulutu içinde yapayalnız bırakmıştı.

Çocuklar coşkulu alkışlarla bu yanılsamayı yıktılar. Elinde tamamen giydirilmiş bir tavus kuşu taşıyan bir yaver az önce salona girmişti. Kuşun yanardöner tüyleri kızartılmadan önce yolunmuş, ardından her bir tüy özenle orijinal ihtişamına kavuşturulmuştu.

Çocuklarının heyecan içinde hoplayıp zıplamalarını izleyen Bannor fısıldadı: "Şekerlemeler büyük bir hata olmuş olabilir. Korkarım bu gece hiç uyumayacaklar."

"Siz de öyle, lordum."

Willow'un ona attığı şuh bakış, Bannor'ı ikisi için de bir kaçış planı yapmaya daha da kararlı hale getirmişti. Kendini, bir hizmetçi kızı karanlık bir köşeye çekip en yakın duvara yaslayarak onunla birlikte olmak isteyen çaresiz bir silahtar gibi hissetmeye başlamıştı. Zincirlerini kırıp sıkı korunan bir zindandan savaşıarak çıkabilirken, bir düzine parlak gözlü çocuktan kaçamıyor gibi görünmek onu kızdırıyordu.

Willow'u omzunun üzerinden atıp kılıcını çekecek ve yollarına çıkmaya cüret eden herkesi şişlemekle tehdit edecekti ki, karlı geceden korunmak için sığınak arayan müzisyen ve taklacılardan oluşan bir grup, çocukların sevinciyle akşam yemeklerini hak etmeye karar verdi. Bir çift taklacı koridorda bir o yana bir bu yana takla atarak Bannor'un en bıkkın şövalyelerinden bile para yağmuru ve takdir yuhalamaları aldı.

Müzisyenlerden biri bir masanın üzerine sıçradı ve bir çift sopayla nakerlerinin ham derilerine vurmaya başladı, bir diğeri ise bir hurdy-gurdy'nin sapını çevirdi. Enstrümandan yayılan neşeli notalar, arka ayakları üzerinde dans eden brindle renkli bir teriyeri salonun diğer ucuna gönderdi. Willow, eğitilmiş köpek dans ederken yüksek sesle güldü.

gösterişli bir daire çizmeden önce uzattığı elinden bir parça tavus kuşu kopardı.

Bannor gelininin profilini inceledi, tıpkı onun da tumbler'ın yavrusundan büyüldüğü gibi. Müzik eşliğinde el çırpın elleri ve keyifle parlayan gözleriyle Mary Margaret'ten çok da yaşlı görünmüyordu.

Kolunu prensesin omuzlarına dolamaktan ve onu şefkatle sıkmaktan kendini alamadı. "Küçük dostumuz oldukça çekici, değil mi prenses?"

Kadın tamamen hareketsiz kaldı. Yere bakınca onu çok tuhaf bir ifadeyle kendisine bakarken buldu. Gri gözleri kocaman olmuş ve buğulanmıştı. "Bannor, itiraf etmem gereken bir şey var." Başını eğdi, ellerini kucağında sıktı. "BEN... BEN..."

Daha yakına eğildi, ikizlerin tiz çığlıkları arasında kekeleyerek söylediği sözleri duymakta zorlanıyordu. Daha ne dediğini anlayamadan, kapıda gök gürültüsünü andıran bir vurma sesi duyuldu. Willow şiddetle irkildi.

"Muhtemelen fırtınadan korunmak isteyen yorgun bir gezginden başka bir şey değildir," diye güvence verdi Bannor, titreyen ellerini kendi elleriyle kapatarak. "Şimdi itiraf etmek istediğin şey nedir? İşlediğin yaramaz bir günah mı?" Sesini boğuk bir fısıltıya indirdi. "Ya da belki birkaç dakikalığına kaçabilirsek, işlemene yardım edebileceğim bir günah."

Bannor'ın hınzır sırtışı, yüzü asık bir adam salona girdiğinde kayboldu. Willow'un ellerini büyük bir isteksizlikle bırakan Bannor ayağa kalktı. Muhafızın, vereceği raporla birlikte kendisine yaklaşmasını bekliyordu ama adam ona doğru bakmamaya büyük özen gösteriyor gibiydi. Bunun yerine, ocağa doğru ilerledi ve Fiona'nın kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildi.

Yaşlı kadın kaşlarını çattı, sonra ayağa kalkıp onu takip etti ve Mags ile Peg'i yüzünü buruşturan Bea'nın gözetimine bıraktı. Bannor, kapı açıldığında koridora yayılan buz gibi hava akımıyla hiçbir ilgisi olmayan bir önsezi ürpertisi hissetti.

Fiona bir süre sonra göğsünde yırtık pırtık bir bohçayla yeniden ortaya çıktığında içgüdülerinin doğruluğu kanıtlanmıştı. Yüküyle birlikte ona doğru ilerlerken, salonun üzerine bir sessizlik çöktü. Taklacılar sıralarına geri döndüler ve hatta çocuklar bile

garip bir sessizlik. Bannor'un morali, artık herkesin bakmamak için mücadele ettiği kişinin kendisi değil, gelini olduğunu fark etmesiyle bozuldu.

Ona bakmaya cesaret edemiyordu. Ama onu hissedebiliyordu. Onun ne zaman titreyerek nefes aldığını biliyor ve nefesini bırakmadan önceki her saniyeyi titizlikle ölçüyordu.

Fiona bohçayı uzatarak ona almaktan başka seçenek bırakmadı. "Muhafızlardan biri onu portcullis'in dışında bulmuş lordum. Zavallı ufaklık soğuktan neredeyse mosmor olmuş."

Bannor, paçavradan başka bir şey denemeyecek kadar yırtık bir kundağı geri çekti. İçindeki yaratık o kadar küçüktü ki insan gibi görünmüyordu. Derisi kemiklerine göre çok gevşek görünüyordu. Yarı aç bir kedi yavrusu gibi miyavlamaktan başka bir şey yapamayacak kadar zayıf olmasına rağmen, bulanık mavi gözleri Bannor'a onun daha yeni, hatta belki de bu gece doğduğunu söylüyordu. Çocuğun böylesine soğuk ve acımasız bir dünyaya doğmak zorunda kalması çok yazık, diye düşündü vahşice.

"Bir not vardı," dedi Fiona. Bannor'un elleri zaten meşgul olduğu için, buruşuk parşömen parçasını Sör Hollis'e uzattı.

şövalye gözlerini kısarak kaba harflere baktı. Kelimeleri törpüleyebilmek için iki kez boğazını temizlemek zorunda kaldı, " 'Ona iyi bakın lordum. O sizindir.' "

Bannor, Willow'a endişeli bir bakış attı. Yüzü bir Mısır keteni kadar solgun, dümdüz önüne bakıyordu.

Bakışlarını kucağındaki çaresiz yaratığa çevirdi. Çocuk, Bannor'ın minik avucunu okşamak için kullandığı parmağı bile tutamayacak kadar güçsüzdü.

"Elbette, o benim," dedi kararlılıkla, bebeği tekrar Fiona'nın kollarına iterek. "Küçük burnu düşmeden önce onu ateşin önünde ısıt, olur mu? Bea'yı da Mags'in süt annesini getirmesi için gönder. Kadının ikisini de doyuracak kadar sütü olmalı."

Düşmanlarının saklanmak için kaçışmasına neden olan o delici bakışlarını sessiz salonda gezdirdi. "Neden hepiniz bu kadar kasvetli görünüyorsunuz?" diye sordu, kadehine yeni bir şarap doldurup havaya kaldırarak. "Lordunuz her gün Elsinore'a yeni bir oğul getirmiyor!"

Onu örnek alan silah arkadaşları kendi kadehlerini kaldırarak coşkulu bir tezahürat kopardılar. Müzisyenler dans etmeye başlarken, çocuklar da yeni kardeşlerini görebilmek için sıralarından fırlayıp Fiona'nın etrafına dolu ş t u .

Taze yüzlü bir şövalye, birkaç dakika önce cesaret edemeyeceği bir samimiyetle Bannor'un sırtını sıvazladı. "Savaş bitmiş olabilir lordum, ama mızrağınızın itiş gücünden hiçbir şey kaybetmediğini bilmek sevindirici."

"Bu küstah veledede aldırmayın," dedi Sör Darrin, kırılaşmış yüzünü muzip bir sırıtış kaplayarak. "Duyduğuma göre kendi mızrağını saplamaya o kadar hevesliymiş ki hedefi çoğu zaman ıskalıyormuş."

"Fazla hevesli bir mızrak, solmuş bir mızraktan iyidir," diye karşılık verdi genç şövalye, kulakları alev alev yanarak.

Bannor'un şövalyelerinin geri kalanı kahkahalarla kükredi. Bannor'un etrafında toplanmış, onun efsanevi hünerleriyle ilgili spekülasyonlara kendi alaycı şakalarını eklemeye heveslenmişlerdi. Bannor'ın onların neşeli pençelerinden kurtulması birkaç dakika sürdü. Bunu başardığında, Willow'un sandalyesi boştu.

O gitmişti.

Willow yatağında kaskatı kesilmiş, pencerenin önünden süzülen kar tüylerini izliyor ve gece yarısı çalan kilise çanlarını dinliyordu. Kristal çan seslerinin her birinde irkilmemek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Çan sesleri sonsuza kadar devam ediyor ama çok geçmeden kesiliyor, onu sadece üvey kız kardeşinin pek de narin olmayan horultularının bozduğu bir sessizlik içinde bırakıyordu. Bannor'un kulesinde sinsice dolaşıp onun kendisine gelmesini bekleyip beklemediğini merak etti.

Sırtını Beatrix'e dayamış, buz gibi ellerini yanağının altında kavuşturmuştu. Beatrix'in Lord Bannor'ın piç bebeğinin dramatik gelişi hakkında gevezelik edip durmasını dinlemeye dayanamayacağını bildiği için, kız yatağa girdiğinde u y u r numarası yapmıştı.

Kendini kurtaramayacak kadar alçalmadan önce bebeğin gelmiş olmasına şükretmesi gerektiğini düşündü. Kalbini her darbeye karşı savunmasız bırakacak o üç kelimeyi ağzından kaçırmadan önce.

Willow, Bannor'ın sesi zihninde yankılanırken gözlerini sıkıca kapadı, sevgi ve eğlenceyle doluydu. *Küçük*

Adam çok çekici, değil mi prenses?

Onun kucağına sarılmanın, çocuklarının parlayan yüzlerine bakmanın ve hayatında ilk kez bir aileye aitmiş gibi hissetmenin tatlı baştan çıkarıcılığına karşı koyabilirdi. Ama bu sıradan sevecenlik onun felaketi olmuş, onu kimsenin kendisini sevemeyeceğine inanamayacak kadar gururlu olan o zavallı küçük kıza indirgemişti. Aklına gümüş ve altından parıldayan ipliklerle geleceğin goblenini örmeye koyulmuştu. Elsinore'un her zaman sahip olmayı hayal ettiği ev haline geldiği bir gelecek.

Fiona, kucağında Bannor'ın başka bir kadından doğurduğu bebekle salona girdiği anda, o goblen çözülmeye başlamıştı. Willow, bulduğunu sandığı evin, bulutlardan oluşan bir temel üzerine inşa edilmiş bir hayal şatosundan başka bir şey olmadığını fark etmişti.

Willow yüzünü nemli yastığına gömdü ve kendinden nefret eden bir dalgaya kapıldı. Uzun bir süre o şekilde kaldı, kilisenin çanları kıyametin ağırlığıyla tek bir melankolik nota çaldığında bile kıpırdamadı.

Kulenin kapısı gümbür gümbür açıldığında bu not hâlâ havada asılı duruyordu ve kocasının için için yanan gözleriyle karşılaşmak için dizlerinin üzerine çöktü.

Yirmi dört

Beatrix yatakta dimdik oturdu ve kulakları yırtan bir çığlık attı. Willow o ana kadar Bannor'ın düşmanlarına hiç gerçekten acımamıştı. Asık suratlı tatlı ağzı sert bir çizgiye oturmuştu ve gözleri bulutsuz bir gece yarısı kadar kararmıştı. Vahşi bir kararlılıkla parlayan bu gözler, Willow'a, bu gece hiçbir parçalanmış mobilya barikatının ya da kaynar zift fıçısının onu yanından uzaklaştıramayacağını söylüyordu.

Adam gözlerini Beatrix'e çevirdiğinde neredeyse rahatlayacaktı. "Dışarı," dedi, düz emri bir böğürmeden daha lanetleyiciydi.

Beatrix her zamanki cilveli tavrından eser kalmadan yatak örtüsünü çenesine kadar çekerek, "Ama lordum," diye kekeledi, "tenimden başka bir şey giymeden uyumak benim alışkanlığımdır."

Bannor yatağa doğru bir adım attı, sanki onu yatağın dışına atmaya niyeti varmış gibiydi. Beatrix postlardan birini kaparak Willow'un üzerinden atladı ve yatağın diğer tarafına geçti. Bannor'ın yanından uçarak geçti ve çıplak poposunu göstererek kapıdan çıktı. Çıplak ayaklarının çılgınca şak şak sesleri kaybolduğunda, Bannor kapıyı çarpmayı ne kadar çok istediğini belli eden bir dikkatle kapattı.

Nedense, buz gibi kontrolünün hemen altında kaynayan ham duyguları görmek Willow'a cesaret vermişti. Beatrix'in yaptığı gibi kekeleyişini ve battaniyenin altına sinmesini bekliyorsa, fena h a l d e hayal kırıklığına uğramaya mahkûmdu.

Postları geriye attı ve yatağın yanında durmak için ayağa kalktı, üzerinde Elsinore'daki ilk gecesinde dolapta bulduğu kombinezon vardı. O gece yeni kocasının, onu şehvetlerinin kölesi yapmaya niyetli, azgın bir satirden başka bir şey olmayabileceğinden korkmuştu.

Bannor'ın cüretkâr bakışları onu bir aşağı bir yukarı tararken, teninde tüyleri diken diken eden bir titizlikle her santimini incelerken, onun o yaratığa geçici bir benzerlikten daha fazlasını taşıdığını kabul etmek zorunda kaldı. Gömleğinin bağcıkları boğazından çözülmüştü ve saçları, sanki parmaklarını birden fazla kez saçlarının arasında gezdirmiş gibi dağınıktı. Willow, şeffaf sendalın pembe meme uçlarına yapışmasını ya da kalçalarının arasında birikmesini gizlemek için hiçbir şey yapamayacağından, denemeyi bile reddetti.

Beklediği gibi, Bannor hoşbeşle vakit kaybetmedi. "Ne yapmamı isterdin, Willow? Çocuğu tekrar karın içine mi atsaydım?"

"Tabii ki hayır! Benim böyle bir kadın olduğuma mı inanıyorsun?" "Keşke öyle olsaydım." Bir elini saçlarında gezdirerek pencereye doğru yürüdü ve tekrar geri döndü. "O zaman bütün bunlar çok daha kolay olurdu, değil mi? Göğsünde bir buz kütesinden başka bir şey atmazken, bedeninin bu kadar sıcak ve tatlı olabilmesine hayret edebilirdim. S e n i n k i n i kınayarak kendi günahlarımı aklayabilirdim." Adam dönüp ona baktı, sesindeki boğuk tutku ne demek istediğini anlatıyordu. kelimeler. "Belki senden nefret etmeyi bile öğrenebilirim."

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm lordum, ama beni kalbimden vuran o talihsiz çocuğa gösterdiğiniz merhamet değildi. Sir Hollis'in gözlerindeki merhametti. Fiona. Adamlarınızın." Boğazındaki yumruyu yutmaya çalışırken sesi düzensiz bir fısıltıya dönüştü. "Çocuklarınız."

Başını iki yana salladı. "Niyetim seni onların gözünde bir acıma ya da alay konusu yapmak değildi. Elimden gelse seni bundan kurtarırdım."

"Nasıl? Çocuğu reddederek mi? Başka bir kadından doğurduğun bir çocuğu, üstelik benden çocuk doğurmak istemediğini acı bir şekilde açıkça belirtmişken."

Willow kelimeleri ağzından kaçırmak istememişti ama işte oradaydılar, dikkatsizce yere atılmış bir eldiven gibi aralarında duruyordu.

Bannor aralarındaki mesafeyi iki adımda kapatırken onun görünmez meydan okumasını ayaklar altına aldı. "Bu konuda hemfikir olduğumuzu sanıyordum leydim. Eğer yanılıyorsam, o zaman sizi temin ederim ki

kocalık görevlerimi yerine getirmeye istekliyim. Eğer istediğiniz kendi çocuğunuzsa, size bir çocuk vereceğim. Birçoğunun ilki, sizi temin ederim." Elleri kalçalarına gitti ve üzerlerinde duran örgülü gümüş zinciri çözmeye hazırlandı.

Bir panik parlaması Willow'un uzanıp elini onun elinin üzerine kapatmasına neden oldu. Sadece kemeri çıkarmasını engellemeyi düşünmüştü ama parmaklarının arkası hortumunun ince çileğine değdiğinde, onun kendisine bir çocuk vermeye sadece istekli değil, aynı zamanda muktedir olduğunu da fark etti.

Gözleri hiç utanmadan onunkilerle buluştu. Kızaran o oldu.

Elini geri çekti, titremesini gizlemek için karyolanın direğine sardı ve çenesini meydan okuyan bir açıyla eğdi. "Ben mızrağınızın büyüklüğü ve gücünden etkilenecek şövalyelerinizden biri değilim lordum. Ne de her yılın dokuz ayı boyunca aceleyle sarılıp karnımda bir bebekle yatıştırılacak birçok sevgilinizden biriyim."

Çaresiz bir kahkaha attı. "Bu gece şatoya getirilen bebeğe, ben bir eş almayı düşünmeden aylar önce hamile kaldığımı anlamış olmalısınız." Bannor parmaklarını kızın yanağında gezdirdi, hem dokunuşu hem de sesi yumuşatıcıydı. "Ben senin yüzünü görmeden aylar önce."

Willow kendini tuttu, gururunun onun okşamaları altında paramparça olmasından korkuyordu. "Bunun bir daha asla olmayacağına dair bana söz verebilir misin? Dokuz ay evli kaldıktan sonra kapına bir daha bebek gelmeyeceğine dair burada yemin edebilir misin? Bir yıl? Beş yıl?"

Bannor ona baktı, yüzü daha önce hiç görmediği kadar perişandı. Bir süre sonra elini kızın yanağından çekti ve başını eğdi.

"Henüz tutamayacağım bir yemin etmedim."

Willow yanağını yatağın direğine bastırdı, gözlerinden süzülen yaşları artık saklayamıyordu. "O zaman korkarım bana cömertçe sunduğun özgürlüğü talep etmek zorunda kalacağım."

Bannor başını kaldırdı, gözlerinde öfke parlıyordu. "Peki nereye gideceksiniz leydim? Babanızın evine mi döneceksiniz?" Kadının ellerini tutarak yumruklarını açmaya zorladı. Okşadı

Güçlü başparmaklarıyla avuç içlerini hâlâ yara bere içinde bırakan nasırları temizliyordu. Bir ömür boyu çekilen zahmeti silmek için birkaç haftalık boş vakitten fazlası gerekecekti. "En aşağılık hizmetkârlardan daha aşağı muamele görmek, karım olmaya tercih edilir mi?"

Willow adamın elinden kurtulmaya çalıştı ama adam onu sıkıca tuttu. "Bedlington'a dönmek zorunda değilim. Bir manastıra sığınmamı öneren sen değil miydin?"

Bannor'ın sert kahkahasında pek espri yoktu. "Ve sen beni, kurumuş yaşlı bir bakire olarak ölmen için seni bir yere kapatmaya çalışmakla suçladın." Yüzünü ellerinin arasına aldı, aç gözleri yüzünü tarıyordu. "İstediğin bu mu Willow? Her gece sert, dar bir karyolada uyanık yatıp beni hayal etmek mi? Bunun hayalini kurmak mı?"

Ellerini tuttuğu gibi dudaklarını da sertçe yakalamış olsaydı, ona karşı koyabilirdi. Ama adamın ağzı öyle tarifsiz bir şefkatle onunkinin üzerine kapandı ki, çoktan rüya görüyor olabileceğinden korktu. Böylesine büyüleyici bir öpücük her laneti bozmalı, her dileği yerine getirmeli, en hüzünlü hikâyeye bile mutlu bir son vermeliydi. Adam diliyle kızın ağzının nemli sıcaklığını keşfederken, Willow kurumuş yaşlı bir bakire olarak ölmeyeceğini biliyordu. Manastırdaki sert, dar karyolasına uzanıp pencereden yağan karı seyrederken ve bu anı hayal ederken, bedeni tıpkı şimdi ağladığı gibi onun için de ağlayacaktı.

Bannor kollarını Willow'a doladı ve sakallarının gölgelediği yanağını onun buklelerinin yumuşaklığına bastırdı. "Benimle kal Willow," dedi kısık sesle. "Karım ol. Hiçbir eksiğin olmayacak, yemin ederim."

Willow, onu hiç bırakmayacakmış gibi beline sarılırken bile, onu terk etmekten başka çaresi olmadığını biliyordu. Eğer kalırsa, onsuz yaşayamayacağı tek şeyden yoksun kalacaktı.

Onun gururu.

Gözyaşlarının perdesinin ardından ona baktı. "Eğer kalbimi kullanmayacaksanız lordum, o zaman onu Tanrı'ya sunmaktan başka seçeneğim yok. Bana özgürlüğümü verecek misiniz, yoksa isteğim dışında beni burada karınız olarak mı tutacaksınız?"

Willow, Bannor'ın kollarını indirip ondan uzaklaştığı o andaki kadar soğuk hissetmemişti. Hareketleri

ağırdı, yüzü ciddiydi. "Sana daha önce de söyledim, tutamayacağım bir yemini asla etmedim. Eğer sana söz verdiğim özgürlük buysa, o zaman özgürlüğüne kavuşacaksın. Hollis sabah Wayborne Manastırı'na kadar sana eşlik edecek. Birlikteliğimiz hiçbir zaman tamamlanmadığına göre, bir fesih kararı almak zor olmasa gerek." Bannor kapıya doğru ilerledi, sonra geri döndü, artık sesindeki acı tonu tutamıyordu. "Çocuklar uyanmadan önce giderseniz çok memnun olurum. Onları üçüncü bir anneye veda etmenin acısından kurtarmayı tercih ederim."

O gittiğinde, Willow sendeleyerek pencereye gitti ve alnını buzlu cama dayadı. Taze gözyaşları gözlerini yaktı. Ondan nefret etmekte istiyordu ama hissettiği tek nefret kendisiydi. Eskiden olduğu o zavallı küçük kızın hayaletinden kaçmak umuduyla Bedlington'dan kaçmıştı ama pencereden Willow'a bakan, gözyaşlarıyla ıslanmış yansımasıydı.

O, babasını savaşımadan Blanche'a teslim eden aynı küçük kızdı. Ve şimdi nihayet uğruna savaşa girmeye degebilecek bir adam bulmuşken, silahlarını eline alma zahmetine bile girmeden yenilgiyi kabul ediyordu.

Willow öfkeyle gözyaşlarını yanaklarından silerken, kızın yansımasının kayboluşunu izledi. Gri gözleri kararlılıkla yanan bir kadın ona bakıyordu.

Ona düşmanın yüzünü gösterebilecek tek kişiyi bulmaya kararlı olan Willow, eteğini ve ayakkabılarını çekiştirerek giydi, pelerinini kaptı ve odadan dışarı çıktı.

"Kim o?"

Elsinore Leydisi, gazap meleği gibi kar tüyleri dökerek kulübesine daldığında Netta'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Netta, bacaklarının arasında hareket eden sarhoş şövalyenin kaslı omzunun üzerinden baktı ve Willow'un becerikliliğine isteksizce hayran oldu. Bannor'ın leydisi, genç adamın çıplak poposunu görünce ne kızardı ne de kekeleydi; poposu ritimden çok daha büyük bir coşkuyla aşağı yukarı inip çıkmaya devam ediyordu.

"Kim o?" Willow, sanki ikisi ateşle aydınlatılmış kulübede yalnızmış gibi tekrarladı.

Netta şövalyenin koluna yumruk attı. "Bırak beni, seni sersem. Misafirimiz var."

"Ama daha işim bitmedi," diye sızlandı, gözleri hâlâ sımsıkı kapalıydı. "Ben paramı ödedim. Sıradaki arkadaş sırasını bekleyebilir."

"Bu bir erkek değil, bir hanımefendi, seni ahmak," diye tısladı onun kulağına.

İnleyerek, onun üzerinden yuvarlandı. Netta, Willow'un zaten gördüğünden daha çirkin bir şey görmesini engellemek umuduyla, çarşafı aceleyle beline kadar sıyırdı. Sadece kendi eteğini bacaklarının üzerinden aşağı çekmesi gerekiyordu, çünkü bu toy ahmağı eteğini çıkarma zahmetine değer bulmamıştı.

Şövalye gözlerini kısarak davetsiz misafire baktı, gözleri kızın ince formunu yutarken yüzü parlıyordu. "Peki burada neyimiz var? Çoban arayan küçük kayıp bir kuzu mu?"

Willow, "Çık dışarı," diye emretti, sesi bacadan esen rüzgârdan daha sertti.

Kollarını başının arkasında kavuşturdu, dudaklarında kibirli bir gülümseme belirdi. "Bu kadar aceleci olma, tatlım. Asamın ikinizi de memnun edecek kadar kuvvetli olduğuna sizi temin ederim."

Netta homurdandı. "Birimizi memnun edecek kadar bile dinç değil."

Willow onu, Bannor'ın mızrağının saplanışını öven kendini beğenmiş genç şövalye olarak tanıdı. Kasten kötü niyetle uzandı ve başlığını geri çekti.

Şövalyenin gözleri dehşet içinde açıldı. Battaniyeyi çenesine kadar çekerek öyle bir titredi ki tüm karyola sarsılmaya başladı. "Leydim, lütfen beni affedin. Siz olduğunuzu bilmiyordum."

Kapıyı işaret etti. "Dışarı."

Netta'ya çaresiz bir bakış fırlattı, sonra çarşafı avret yerlerine tutarak yataktan fırladı. Eğilmek ve yaltaklanmakla o kadar meşguldü ki, hortumunu giyecek kadar uzun süre tek ayağının üzerinde zar zor zıplayabildi.

"Lord Bannor'a bundan bahsetmeyeceksin, değil mi?" diye yalvardı. "Kesinlikle kellemi alır."

Willow tatlı tatlı gülümsedi. "Teklifinizin aşk dolu doğasını düşünürsek, efendim, koparmak istediği şeyin sizin başınız olacağından şüpheliyim."

İçinden mırıldanan şövalye, kılıcını ve mahmuzlarını kaptığı gibi kapıyı arkasından çarparak karlı geceye doğru kaçtı.

Willow dönüp Netta'nın yüzüne baktı, lafı dolandıracak hali yoktu. "Buna nasıl katlanıyorsun? Sevdiğim adamdan başka birinin bana bu şekilde dokunmasına izin vermeyi hayal bile edemiyorum."

"Hepimizin bu kadar titiz olmaya gücü yetmez l e y d i m ." Netta cömert göğüslerini tekrar korsajının içine sokarken omuz silkti ve bağcıklarını sıktı. "Ayrıca, bir düzine erkekle birlikte olduktan sonra bir tane daha olsa ne fark eder? Ya da yüz tane daha?" Gözlerini Willow'unkilere dikti. "En azından annem beni ilk kez sattıktan sonra beni rahatlatmak için böyle söylemişti. Kralın muhafız alayına tek başına hizmet etmek zorunda kalmayacağı için o kadar rahatlamıştı ki, kazandığım şilinlerden birinin bende kalmasına izin verdi." Kadının tavizsiz bakışlarından kaçmak isteyen Willow, pelerinini çıkarıp ocağın önündeki tabureye fırlattı. "Sanırım Elsinore'da neler olduğunu çoktan duymuşsundur.

bu gece."

Netta kapıya doğru bir el salladı. "Sör Lacklance içeri daldığında bu konuda gevezelik ediyordu. Yine de Lord Bannor'ın kapısına başka bir piçin gelmesinin neden bu kadar heyecan yaratması gerektiğini anlayamıyorum. Bu yeterince yaygın bir olay, değil mi?"

Willow sertleşti. Netta onu kasıtlı olarak kışkırtıyor gibiydi. "O çocuğun annesinin kim olduğunu bilmek istiyorum. Kim olduğunu bilmek istiyorum.

hepsi öyle."

Karmakarışık yelesini silkeleyen Netta, ona huysuz gözlerle baktı. "Peki ya sonra, güzel leydim? Onları katranla kaplatıp tüylerini mi yolacaksınız? Köyden sürülmelerini mi? Taşlatacak mısınız?"

Willow çenesini kaldırdı. "Olabilir."

"Peki ya sana söylemeyi reddedersem? Sen de bana aynısını yapar mısın?"

"Hayır." Netta'nın alaycı gülümsemesi yayılmadan önce Willow, "O yakıcı dilini Bannor'un adamlarını memnun etmekten daha faydalı bir şey için kullanmaya karar verene kadar seni Elsinore'un zindanına attıracağım," diye ekledi.

Netta başını yana eğdi ve Willow'a, bir çoban köpeğinin az önce kanlı bir şekilde tırmıkladığı zararsız görünümlü bir kedi yavrusuna baktığı gibi baktı.

Burnunun üzerinde çatlaklar vardı. Yataktan kalktığında gülümsemesi alaycı olmaktan çok şaşkındı.

"Oturun leydim," dedi ve yontulmuş toprak bir fincana bir bardak bira doldurup Willow'un eline tutuşturdu, "kocanızın kalbini esir alan bu kadın hakkında bilmek istediğiniz her şeyi size anlatacağım."

Netta'nın sözleri karşısında kendi kalbinin de durduğunu hisseden Willow, tabureye çöktü. Nadiren sıcak şaraptan daha sert bir şey içmesine rağmen, biradan doyurucu bir yudum aldı ve onun güçlendirici sıcaklığını memnuniyetle karşıladı.

Netta yatağın kenarına tünemiş, doğrudan kadehten yudumluyordu. "Elsinore'a ilk kez buna benzer karlı bir gecede gelmişti. Rüzgâr dağlardan ıslık çalarak iniyordu, bir adamın tükürüğünü yere düşmeden donduracak kadar soğuktu. On İkinci Gece'ydi ve uzaktan bile kale duvarlarının üzerinden süzülen müzik ve neşe seslerini duyabiliyordu. Küçük oğlunun elini tuttu, dehşete kapılmıştı ama o muazzam kaleye saldıracak cesareti bulamazsa oğlunun öleceğini biliyordu. Zaten oğlunun ağzına ekmek koyabilmek için kendi etini satmak zorunda kalmıştı, ama şimdi o et de ziyan oluyordu çünkü yiyeceklerinden ona da pay veriyordu."

Netta'nın gözleri uzaklara daldı. "Onu büyük salona götürdüklerinde bir sessizlik çöktü. Şatonun lordu, güzel karısı ve yakışıklı çocuklarıyla birlikte yüksek masanın başında oturuyordu. Oğlunu önüne çekti. Gururunun son kırıntılarını da yutarak fısıldadı: "O sizindir lordum. Onu evinize ve kalbinize kabul etmeniz için dua ediyorum.

"Lord çocuğu bir aşağı bir yukarı süzdü. Altı ya da yedi yaşından büyük olmamasına rağmen, küçük bacaklarını dikti ve babası olduğu söylenen adamın bakışlarını cesaretle karşıladı.

"Lord uzanıp saçlarını karıştırdı ve ardından içten bir kahkaha patlattı. 'Neden bir fahişenin piçine sahip çıkmak isteyeyim ki' diye sordu salondakilere, 'bu kadar güzel çocuğum varken? "

Willow bira bardağını bir kenara bıraktı, gıcırdayan dişlerinin arasından bir yudum daha almaya cesaret edemiyordu.

"Efendilerinin işaretiyle, silahlı adamları onu yakaladı ve salondan dışarı sürükledi. Onu ve çocuğunu kale kapılarının dışındaki karın içine fırlattılar, bu sırada gülüyor ve onunla alay ediyorlardı. Yakındaki kulübelerden birine sığınamayacak kadar utanç içinde, çocuğunu kaptığı gibi çayırlarda yürümeye başladı. Tek düşüncesi kendi köyüne dönmekti ama rüzgâr gözlerini karla kamçılayarak giderek genişleyen daireler çizmesine neden oluyordu. Bir süre oturup titreyen bacaklarını dinlendirebilirse, devam edecek gücü mutlaka bulacağına inanıyordu. Oğlunu göğsüne bastırarak karda dizlerinin üzerine çöktü."

Netta bakışlarını Willow'a dikti, gözleri karla kaplı manzara kadar kasvetliydi. "Delikanlı güçlü ve sağlamdı. Ama kız öyle değildi. Ertesi sabah onları bulduklarında, delikanlı hâlâ ona yapışmış, öyle çok ağlıyordu ki, gözyaşlarıyla onun kaskatı, donmuş bedenindeki buzları eritmeye çalıştığına yemin etmişlerdi. Onu kadından uzaklaştırmak için üç adam gerekmiş."

Willow ayağa fırladı, gözyaşları kendi yanaklarından aşağı akıyordu. "Yalan söylüyorsun! Bannor'ı tanıyorum. Onun nasıl bir adam olduğunu biliyorum. Bir kadını ve çocuğunu kar fırtınasına atacak kadar zalim ve kalpsiz olamaz!"

Netta'nın gözleri parladı. "Tabii ki yapmaz, seni küçük aptal. Ama babası yapardı."

Willow tekrar tabureye çöktü, dizleri ona ihanet ediyordu. *Ne yapmamı isterdin? Çocuğu tekrar karın içine mi atsaydım?* Bannor ona sormuştu, gözleri ilkel bir öfkeyle yanıyordu.

Aynı gözler annesinin ölümünü izlemişti. Buz tutmuş cesedinin başında ıstırabın yakıcı gözyaşlarını dökmüştü. Bu gece kendisine emanet edilen yarı donmuş minik yaratığın avucunda parmağını gezdirirken şefkatle parlamıştı.

Çaresiz bir duygu dalgası üzerine çöktü. "Bebekler mi?" diye fısıldadı, gözyaşları içindeki yüzünü Netta'ya doğru kaldırarak. "Ondan değiller, değil mi?"

"Hayır," dedi Netta kesin bir ifadeyle. "Onlar benim."

Yirmi ve

Netta ayağa kalktı, gözleri inatçı bir gururla parlıyordu. "En küçük ikisine sahip çıkamam ama Meg, ikizler, o sabah seninle birlikte kulübeye getirdiğin bebek, hepsi benim."

Willow, Netta'nın Peg'i kucığına alışını, dokunuşundaki şefkati ve gözlerindeki şaşkınlığı hatırlayınca sarsıldı. Kadının kendi kızının yüzüne baktığını hiç hayal etmemişti.

Netta'nın sözleri sersemlemiş zihnine kazınınca kaşlarını çattı. "Eğer Mags ve bu gece kale kapısına bırakılan bebek senin değilse, o zaman kime aitler?"

"Mags dediğiniz, zaten beslemesi gereken on iki boğaz olan bir kadına ait. Diğer bebek ise dokuz ay önce köyden geçen genç ve yakışıklı bir ozanın ballı yalanlarına inanan on iki yaşındaki bir kızın çocuğu olarak bu gece dünyaya geldi."

Willow başını salladı. "Bebeklerini nasıl terk edebildiklerini anlamıyorum."

"*Terk etmek mi?*" Netta kelimeyi tükürdü. "Annie'nin babası, bebeğinden kurtulmazsa onu bir kovada boğmakla tehdit etti. Doğum yapmaktan o kadar zayıf düşmüştü ki, kale kapılarına ulaşmak için sürünmesi gerekecekti. Ama bebeği Lord Bannor'a kendim teslim edeceğime söz vermemiş olsaydım, sürünecekti." Netta ocağa doğru yürüdü, sonra dönüp eteklerini savurdu. "Çocuğunuz için nasıl bir kader seçerdiniz leydim? Benim gibi köyün fahişesinin kızı olarak yetiştirilmesini mi?" Lekeli çarşafı ve misk kokusuyla buruşuk yatağa doğru bir parmak salladı. "Siz yaşlandığınızda ya da çiçek hastalığına yakalandığınızda köydeki her erkeğin, onların beceriksizliklerine ve homurdanmalarına katlanamayacak kadar yaşlandığınızda o yatakta sizin yerinizi almasını beklemesini mi?" Sesi yumuşadı. "Ya da onu büyütüp

Bir lordun, anne sevgisinden başka hiçbir şeye muhtaç olmayan, el üstünde tutulan çocuğu gibi mi?"

Willow derin bir utançla başını eğdi. "Neden bana söylemedi?" diye fısıldadı. "Neden onun hakkında en kötüsüne inanmama izin verdi?"

"Çünkü o bebeklerin kendisinden olmadığını kimsenin bilmeyeceğine dair bana yemin etti. Bakışlara, çirkin fısıltılara, bir fahişenin evlatlık piçleri olmanın utancına asla katlanmak zorunda kalmayacaklarına dair ona söz verdirdim."

Willow gülse mi ağlasa mı bilemiyordu. Bannor, kendisine emanet edilen çocukları korumak için, onun, kokusu burnuna gelen her kısırağa binmeye hevesli, azgın bir aygırdan başka bir şey olmadığına inanmasına izin vermeye razı olmuştu. Onun bu sabah Sör Hollis'le birlikte Elsinore'u bir daha dönmemek üzere terk etmesine razı olmuştu.

Yumuşak bir kahkaha attı, ama biraz da acıyla. "Tutamayacağı bir yemini asla etmediği konusunda beni uyardı."

"Evet," diye onayladı Netta, ocağın kenarına çökerek. "O sözünün eri bir adam. Soğuk bir Kasım arifesinde ilk bebeği kapısının önüne bıraktığımda, onu kendi çocuğu olarak kabul edeceğini hiç düşünmemiştim. Sadece çamaşırcı kadınlardan ya da hizmetçilerden birinin onu yanına alması için dua edebilirdim." Kadın titredi. "Ertesi gün iki adamı beni ona götürmek için kapımda belirdiğinde, yaptığım korkunç şeyi herkesin öğrenmesi için beni zindana attıracağından ya da belki de hapsettireceğinden korktum."

Willow, Bannor'ın asi oğluna şaplak atma konusunda ne kadar isteksiz olduğunu hatırlayarak neredeyse gülümseyecekti.

"Beni onun önüne getirdiklerinde bir yaprak gibi titriyordum." Willow bunun imkânsız olduğuna yemin edecek olsa da, başını eğerken kadının yanaklarında bir kızarıklık belirdi. "Muhafızlarını azledip bir kadeh bal likörü doldurmak için arkasını döndüğünde, merhametine karşılık iyiliklerimi takas etmemi istediğini düşünerek soyunmaya başladım."

Willow tek kaşını kaldırdı. "Bu onun için büyük bir şok olmuş olmalı."

"Oh, öyleydi," diye güvence verdi Netta. "İlk başta odadan kaçacağını sandım. Ama sonra fark etti ki dizlerim

Korkudan yere yığıldım. Duvardan bir duvar halısı indirdi, üzerime sardı ve bayılmadan önce ateşin yanında bir sandalyeye oturmamı söyledi. İşte o zaman bana annesinden bahsetti ve kendisi orada efendi olduğu sürece hiçbir çocuğun Elsinore'un kapılarından geri çevrilmeyeceğine dair söz verdi."

Willow, Netta'nın gözlerindeki şiddetli parıltıyı tanıdı. Bunu kısa bir süre önce kendi yansımasının gözlerinde de görmüştü.

"Neden, ona yarı aşıksın, değil mi?" Willow söylediği sözlerden hemen pişman olmuş, söyleyebileceği başka hiçbir şeyin Netta'yı bu kadar etkilemeyeceğini anlamıştı.

Netta'nın dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Gözyaşlarını kırıştırmaya zahmet etmedi. "Nasıl olmayayım leydim?"

Willow, "Evet," diye mırıldandı ve kadının ham elini sıkmak için uzandı. "Nasıl olmazsın?"

Willow, Elsinore'un karanlık geçitlerinden süzüldü. Henüz şafak sökmemişti ve pelerininin kaldırım taşlarına vuran fısıltısı dışında şato sessizdi. Sanki içinde yaşayanlar, pencerelerin ötesindeki karla kaplı dünyayla aynı büyümlü sessizliğe gömülmüş gibiydi.

İkinci kata çıktığında, yarı-ajar bir kapı onu ileriye doğru çağırdı.

Bannor'un çocuklarının eski alışkanlıklarına dönerek aynı büyük yatağı paylaştıklarını görünce yüreği tuhaf bir acıyla doldu. Doğrusu, böyle soğuk bir sabahta onları suçlayamazdı. Ateş kor haline gelmişti ve iç çekişinin hayaletinin havada süzüldüğünü görebiliyordu. Desmond'un kargası pencerenin yanındaki tüneğinde uyukluyor, başını şık göğsüne sokuyordu. Sarı erkek kedisi yatağın ayak ucunda kıvrılmıştı. Willow yaklaşınca kedi tek altın gözünü açtı ve ona göz kırptı.

Desmond'ın kestane rengi başının yanında, keten rengi bir baş yatıyordu. Beatrix kendi yatağından kovulduktan sonra onların yatağına sığınmış olmalıydı. Willow, Desmond uyandığında kızı sırtına yaslanmış, kürkü dışında çıplak bir halde bulunca ne yapacağını merak etti. Gülümsedi. Bunun şoku yataktan yuvarlanmasına ve kafasını kırmasına neden olmazsa şanslı sayılırdı.

Elsinore'a ilk geldiğinde, çocukları yüz­süz veletlerden başka bir şey olarak görmemişti ama bakışlarıyla onların uyuyan yüzlerini izlerken, onları kendi kardeşlerini hiç tanımadığı bir şekilde tanıdığını fark etti.

Mantığın sesi olmaya çabalayan hantal Ennis; olaylara hep asık suratla bakma alışkanlığıyla ağırbaşlı küçük Mary; cömert, tatlı huylu Hammish; geveze Edward; güneşli saçları ve iğneleyici esprileriyle Kell; iradeli Mary Margaret; Meg ve tumbul bacakları ve gamzeli yanaklarıyla bir melek sürüsüne benzeyen ikizler.

Ve Desmond -hâlâ bir çocuk, ama erkekliğin eşiğinde duruyor, kardeşlerine karşı şiddetli koruyuculuğunda ve kimsenin istemediği hayvanlara karşı şefkatinde babasının bildiğinden daha fazlasını ortaya koyuyor.

Fiona'nın tıktırlı horultuları olmasaydı, Willow çocuk odasının yanından geçip gidebilirdi. Yaşlı kadın, tahta bir beşiğin ayakucundaki dar karyolada kıvrılmış yatıyordu. Peg ve Mags beşikte yan yana uyuyorlardı, bir çift semiz, yünlü kuzu gibi sarmalanmışlardı. Willow gitmek için dönmeden önce parmak ucuyla ikisinin de tüylü yanaklarına dokundu.

Neredeyse kapıya varmıştı ki yumuşak bir ses duydu; ne bir inilti, ne de bir mırıltı. Yavaşça döndü. Ocağın üzerinde hasır bir sepet duruyordu. İçindeki yeni doğmuş bebeği bulmak için diz çöktü. Yakında büyüüp sağlam bir erkek çocuğuna dönüşecek olan bir bebek. Asla ekmek sıkıntısı çekmeyecek ya da karda titreyerek oturup annesinin son nefesini verişini izlemek zorunda kalmayacak bir çocuk.

Garip bir aciliyet duygusuna kapılan Willow, battaniyeyi bebeğin üzerine örttü ve odadan çıktı. Çocuk odasının duyma mesafesinden çıkar çıkmaz koşmaya başladı. Merdivenleri hızla çıktı ve kapıyı çalma zahmetine girmeden Bannor'ın kulesinin kapısını açtı. Oda ıssızdı, ızgara soğuktu. Kuştüyü şiltede onun bedenine dair hiçbir iz yoktu. Ocağın üzerinde bir kadeh d e v r i l m i ş t i , sanki biri öfkeyle oraya fırlatmış gibiydi.

Willow merdivenlerden büyük salona doğru uçtu. Pişmekte olan ekmeğin mayalı kokusu mutfaklardan yayılmaya başlasa da, soğuktan korunmak isteyenlerin çoğu

Kar fırtınası, Lord Bannor'ın yeni oğlunu evine kabul etmesinin ardından ikram edilen biranın etkilerini hâlâ üzerinden atamamıştı. Willow bardaklardan birine takılıp düştüğünde, sadece bir yemin mırıldandı ve pelerininin içine daha da sokuldu.

Issız bailey'e daldığında, ne yapacağını şaşırmış bir halde etrafında döndü. Güneş o anda doğu ufkunun üzerinde süzülüyor ve neredeyse onu kör edecek bir güçle kara çarpıyordu. Willow gözlerini kamaştırıcı parıltıya karşı gölgelendirene kadar, tepesindeki mazgalın merlonları arasında duran, siyah saçları rüzgârda dalgalanan yalnız adamı fark edemedi.

Willow duvar yürüyüşüne ulaştığında, nefes alış verişini düzene sokmayı başarmıştı ama kalbinin atışını değil.

Bannor karla kaplı çayırlara bakarak durdu, ellerini merlonların arasındaki taş mazgala dayamıştı. Dönmedi, kadının terliklerinin kar kabuğunda çıkardığı çıtırtıları duyduğunda bile dönmedi. "Hiç aklınıza gelmedi mi leydim?" diye sordu, sesi dağınık ağaçları süsleyen parıldayan buz kristalleri kadar sertti, "üçüncü bir eşe veda etme acısından kendimi kurtarmak isteyebileceğim hiç aklınıza gelmedi mi?"

Bannor'ın sesindeki soğuğa rağmen, sözleri onu ısıtmıştı. Daha önce ona hiç karısı olarak hitap etmemişti. "Bu acıyı sizden de esirgemek isteyebileceğim hiç aklınıza gelmedi mi lordum?"

"Açıkçası, öyle olmadı."

"Çocuk odasından yeni geldim." Hoş karşılanmamasına rağmen yaklaşmaya cesaret etti. "Yeni oğlunuz güzelce pembeleşiyor. Nezaketiniz sayesinde, gün bitmeden küçük Mags'le bir emzik için mücadele edeceğini söyleyebilirim."

"Bebeğin hayatta kalmasına sevindim ama cömertliğimden dolayı övülme havasında değilim. Bedeli bu kadar yüksekken olmaz."

Willow, sesini kasıtlı olarak hafif tutarak terliğinin ucuyla kara tekme attı. "Yardımseverliğin için seni övmeye değil, gururun için seni azarlamaya geldim."

Homurdandı. "Bu kadar gün içinde ikinci kez böyle bir günahla suçlanıyorum. Desmond'la mı konuşuyordun?"

"Hayır, bir arkadaşım ile konuşuyordum." Willow, onun dudaklarındaki alaycı kıvrımı göremediği için şükretti. "Kendini bir arkadaştan daha çok

Farkındasınız."

"GörünüŖe göre beni kibirli bir aptal olarak damgalayacak kadar sadık." "Kibirli olabilirsin ama aptal değilsin." Onun arkasında volta attı,

alaycı bir iç çekti. "Düşmanlarım tarafından adımın sadece fısıltılarla konuşulmasından korkulan güçlü bir savaŖçı olsaydım, herkesin tohumumun kılıcım kadar güçlü olduğuna inanmasını da tercih ederdim. Bir çocuğu kapınızdan geri çevirmeye dayanamayacak kadar yufka yürekli olduğunuz duyulursa, hiç şüphesiz vahŖi itibarınız zedelenirdi." Adamın kulağına fısıldamak için parmak uçlarında durdu. "Babası siz olmasanız bile."

Bannor taşı sıkıca kavramaktan vazgeçti ve yavaşça ona doğru döndü. "Dost değil, düşman olduğun kesin olan birinin hain boğazından çıkan boş dedikodular leydim."

Bakışlarının yoğunluğuna rağmen Willow geri çekilmeyi reddetti. "Buradan çok da uzak olmayan bir çayırda bir kadının öldüğü de boş bir dedikodu mu? Baban onu bir fahiŖe olarak damgaladıktan ve adamlarına hem onu hem de masum çocuğunu kar fırtınasına atmalarını emrettikten sonra donarak öldüğü de mi?"

Çenesindeki kasların ritmik seğirmesi olmasaydı, Bannor'ın kendisi de buzdan oyulmuş olabilirirdi. "O çocuk masum değildi leydim. Annesi homurdanan, pis kokulu yabancıları art arda yatağına alırken, o zaten sayısız geceyi annesinin kulübesinin kapısının önünde soğukta büzüşerek geçirmişti. Öğürmesine neden olsa da, annesinin ona verdiğİ her küflü ekmek lokmasını, bunun ona ne kadara mal olduğunu bilerek yutmayı öğrenmişti."

Bannor mazgala döndü, profili uzaktaki dağların karla kaplı kayalıkları kadar sertti. "O öldüğünde, tüm bunların bir gün benim olacağına yemin ettim. Keşke babam o günün geldiğini görecektiydi kadar uzun yaşayabilseydi."

Willow onun sert kolunu okşadı. "Belki de öyle olsaydı, bunca yıldır ona karşı savaşıyor olmazdın. Söyle bana, Bannor, hiç onun alaycı yüzünü takmayan bir düşmanı öldürdün mü?"

Bannor'un kuru kıkırdaması hiç mizah içermiyordu. "Beni rahatsız eden onun yüzü değil, onun yüzü. Affedemediğim kiŖi o."

Willow o anda, hikâye ne kadar korkunç olursa olsun, Netta'nın onu en kötüsünden koruduğunu anladı. "Onu seviyordu, değil mi?" diye sordu boğuk bir fısıltıyla.

"Ona tapıyordu. Onu baştan çıkardığında sadece on beş yaşındaydı ve bir gün onun için geri döneceğine inanmaktan asla vazgeçmedi. Elsinore'a yüz fersah mesafedeki her köyde tıpkı onun gibi bir kız olduğunu asla kabullenmedi." Sesindeki acılık olgunlaştı. "Bana babamın ne kadar iyi bir adam olduğunu söylerdi. Ne kadar cömert! Ne kadar nazik! Ne kadar asil! Fahişelik yapmaya zorlandığında, bir lokma ekmek için bedenini ve ruhunu sattığı için değil, artık ona layık olamayacağından korktuğu için ağlardı." Bannor, Willow'a hem yalvaran hem de uyaran bir bakış fırlattı. "Onun aşkı bir kalp hastalığıydı. Ve sonunda, bu onu öldürdü."

Willow, midesine bir şeylerin battığını hissederek, adamın yıllar boyunca topladığı ölümcül silahların, duvarlarını süsleyen pırıl pırıl kalkanların, annesini öldüren zehirli oka karşı onu savunmasız kılmak için özenle seçildiğini fark etti. Annesinin ölümünden bu yana geçen yılları kendi kalbini her türlü tehdide karşı zırhlandırarak geçirmişti.

O da dahil.

Kucağa tutunma sırası Willow'daydı; rüzgâr, bağısız buklelerini acıyan gözlerinden uzaklaştırırken, karla kaplı çayırların çorak güzelliğini seyrediyordu. "Neden başka çocuk istemediğini kesinlikle anlayabiliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Elsinore'un kudretli lordunun kapısının önüne bırakılan her bebeğe sahip çıkacağı söylentisi yayılmaya devam ederse, yakında küçük iblislerle dolup taşacağız."

"Biz mi?" Bannor sanki onu yanlış duymuş olmaktan korkuyormuş gibi yumuşak bir sesle yineledi.

Onu arkasında hissedebiliyordu, sıcaklığı bir okşayış kadar elle tutulurdu. O ana kadar ne kadar üşüdüğünü fark etmemişti. Bir zamanlar Willow, Bannor'ın ilk iki karısına, onun sevgisinden daha azıyla yetindikleri için acıyacak kadar kibirliydi. Şimdi onlarla sadece garip bir yakınlık hissediyordu.

Yüzünü ona döndü, çenesi sabit, gözleri kuruydu. "Sen sözünün eri bir adamsın, Elsinore'lu Bannor. Sen sözünün eri değilsin."

kontrol edilemeyen öfkeler, güçlü içki ya da küfür. Bir kadın kocasından bundan fazlasını isteyemez. Bana sunacak sevgi kırıntılarından başka bir şeyiniz yoksa, o zaman her zaman yaptığım gibi yapacağım."

"Sana sunabileceğim tek şey bu mu sanıyorsun? *Kırıntılar mı?*" Bannor elini kadının yanağına götürdü, gözleri şiddetli bir açlıkla karardı. "Tam tersine leydim. Eğer benim masamda yemek yerseniz, size hayal ettiğinizden daha tatlı bir ziyafet vaat edebilirim."

Adamın ağzı onunkine inerken Willow nefesini tuttu. Sıcak, sert dili ağzına daldı ve ona sadece bir yudum ambrosia değil, cennetin ta kendisini sundu. Elini adamın ensesine doladı ve adam onu kollarının arasına alırken çaresizce yapıştı.

Bannor'un ağzı onunkini hiç bırakmadı. Onu kuleye çıkan dar merdivenlerden aşağı taşıırken de. Kapıyı arkalarından körü körüne tekmeleyip kapattığında da. Onu ayaklarının dibine indirdiğinde, pelerininin mandalını çözdüğünde ve omuzlarından ittiğinde de. Ancak ellerini eteğinin içine sokup başının üzerinden çekmeye başladığında dudaklarını teslim etmek zorunda kaldı. Bunu en içten iniltilelerle yaptı.

Willow'un ince geceliğinin içinde titremesi gerekirdi ama görünüşe göre ikisi de ateşsiz odanın soğuğuna karşı bağışıklık kazanmıştı. Bannor onu sırtını karyolanın direğine yaslarken, güçlü bedeni her yerinden titriyor, onu tüketmekle tehdit eden aynı ateşle yanıyordu.

"Ağlamana dayanamıyorum," diye mırıldandı, yanaklarındaki gözyaşı lekelerini öpmek isterken.

"Dokunuşun için ağlarken bile mi?" Willow onun kulağına doğru mırıldandı, bir cesaret ruhu tarafından ele geçirilmişti.

Willow, en cesur fantezisinde bile Bannor'ın ayaklarının dibinde diz çökeceğini, iç çamaşırını sıyracağını ve o inci gibi gözyaşlarının tadına bakacağını hayal etmeye cesaret edemezdi. Adam geniş başparmaklarını kullanarak kızın kıvrımlarının yumuşaklığını ayırıp onu dilinin ipeksi mucizesine maruz bıraktığında nefesi kesildi.

İlk içgüdü, her ikisinin de ölümcül olması gereken çok lezzetli ve şok edici bir günah işlemesini önlemek için kalçalarını birbirine kenetlemek oldu.

Bannor sakallı yanağını Willow'un kalçasının soluk krem rengine bastırdı, sesi özlemle titriyordu. "Lütfen, Willow..."

Willow onun yalvaracak bir adam olmadığını biliyordu. Kralından başka kimsenin önünde diz çökecek biri de değildi. Ama onu yüceltebilmek için kendini alçaltmaya hazırdı. Onun üzerinde böyle bir hâkimiyet kurmasına cömertçe izin vererek, onu hiçbir şeyi inkâr edemeyecek hale getirmişti. Parmaklarını adamın saçlarında gezdirerek kalçalarını ayırmasına izin verdi, sonra da adamın bacaklarının arasındaki karanlık başının ilkel güzelliğine dayanamayacak kadar utangaç bir şekilde gözlerini kapattı.

Bannor onun dolup taşan kadehinden ilk yudumunu aldığı anda, Willow öyle bir zevke kapıldı ki bayılacağından korktu. Ellerini adamın saçlarına doladı ve her nefesinde onun adını mırıldanmaya başladı. Adam onun çıplak poposunu avuçlarının arasına alarak, istediği kadar yalvarıp kıvranabileceğini ama bunun bir işe yaramayacağını açıkça belirtti. Sırtındaki sert karyola direği ve ona doğru bastırdığı sıcak ağzıyla, öpücüğünün kutsal olmayan coşkusundan kaçmak mümkün değildi.

Dili üzerinde geziniyor, sanki paha biçilmez bir hazine arıyormuş gibi etinin narin kabuğunu yokluyordu. Sonunda içine sıkışmış parıldayan inciye bulduğunda, başı geriye yuvarlanana ve dizleri çökene kadar emdi. Parmakları kalçalarının yumuşak etine saplanırken, ham bir coşkunun ürpertisi onu sarsıyordu.

Gözyaşları dindiğinde, Willow sadece onun omzuna yığılabildi ve sanki dipsiz bir denizde boğulmamak için ona yapıştı. Günahlarının gerçekten de ölümcül olduğu kanıtlanmıştı. Willow onun kollarında ölmüştü ve adam onun kalbini çaldığı kadar ruhunu da çalmıştı.

"Yeterli değil tatlım," diye fısıldadı Bannor titreyen karnına doğru şiddetle. "Bu sefer değil. Bu sefer sana daha fazlasını vaat ettim."

Ayağa kalkarak Willow'un üstündeki kombinezonu çıkardı ve onu kuş tüyü şiltenin üzerine yatırdı, sonra gömleğini başından geçirdi, yüz ifadesi sanki savaşa girmeye hazırlanıyormuş gibi acımasızdı. Willow iki eliyle ona uzandı, savaş yaraları içindeki göğsünün ilkel cazibesine karşı koyamadı. Botlarını tekmeleyerek, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi üzerine atıldı ve dudaklarını, boğazını, zonklayan meme uçlarını yalayıp yuttu. Kadın daha nefesini tutamadan, parmakları uyluklarının birleştiği yerdeki nemli

buklelerin arasından süzülerek

Dilinin kadınlığından erittiği ılık balın içinden.

En uzun parmağını o bakir oyuğa daldırıp çıkararak, rahmini sarsan enfes bir beklenti titremesine neden oldu. Willow farkına bile varmadan, kalçalarını zamanın kendisi kadar eski bir ritimle eğmeye başladı, onu daha derine inmeye davet ediyor, daha sert olması için yalvarıyor, zar zor anlayabildiği bir ihtiyaçla nefes nefese kalıyordu.

Ama Bannor onun tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyor gibiydi. Ağlamak istemesine neden olan kıvrımlı bir şefkatle ağzını öperken bile, diğer parmağını ilkinde ekliyordu. Her ikisini de kadının derinliklerine bastırdı, sonra başparmağının nasırlı pediyle zonklayan incinin etrafında dönmeye başladı. Zevk aniden doruğa ulaşır onu zevkten gevşek ama garip bir şekilde tatminsiz bıraktığında kırık bir hıçkırık kaçtı.

Buğulu gözlerini açtığında Bannor'u yanında sırt üstü yatmış, bir kolunu gözlerinin üzerine atmış halde buldu. "Bannor?" diye fısıldadı.

Homurdanarak cevap verdi ama kolunu indirmede.

Willow yan tarafına döndü ve onun göğsünü okşamaya başladı, o hâlâ yarı çıplakken çıplak olmanın ne kadar ilginç olduğunu düşünüyordu ama yine de hiçbir utangaçlık belirtisi hissetmiyordu. "Bu tür açık konuşmalardan ne kadar nefret ettiğini biliyorum ama eğer evli kalacaksak ve başka çocuk istemiyorsak, belki de eşin olmayan tüm kadınların üremesini nasıl engellediğini paylaşırsan iyi olur."

"Bu hiçbir zaman bir endişe olmadı. Kendim gibi bir grup piçin taşraya dağılması riskini almak istemedim. Hiç tanımadığım bir oğlumun ya da kızımın beni hor görerek büyümesini istemedim."

Willow'un eli hareket halindeyken dondu. "Mary ile evlendiğinizde bir-"

Bannor kolunu indirerek ona ters ters baktı. "Eğer gülersen, kiliseye fesih için dilekçe vereceğim. Seni boğduktan sonra."

Ama Willow'un gülümsemesinde şaşkın bir ifade vardı. "Margaret'in ölümünden bu yana geçen yıllar boyunca hiç...?"

"Bir kez bile yapmadım. Tanrı biliyor ya, çok istemiştim." Bakışları derinleşerek kaşlarını çatı. "Sizi ilk gördüğüm andan daha fazla değil leydim."

Willow'un kalbi, onun isteksiz itirafı karşısında eridi. Eli Willow'un karnında gezindi ve gergin etinin tepki olarak dalgalanmasına neden oldu. "Netta bana deneyebileceğimiz başka bir numaradan bahsetti."

Adam kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Dört çocuğu olan bir kadının tavsiyelerine kulak vermenin akıllıca olacağını gerçekten düşünüyor musun?"

Eğildi ve adamın kulağına bir şeyler fısıldadı. Bir an kıpırdamadan yattı, sonra dizlerinin üzerine çöktü ve hortumunun bağındaki inatçı düğümle uğraşmaya başladı.

Willow onun bu ani coşkusu karşısında biraz tedirgin olmuştu. "Elbette, Netta'nın bir kadının çocuk sahibi olmaması için tek bir kesin yol olduğunu söylediği konusunda seni uyarmalıyım."

"Peki bu ne olabilir?" Bannor talihsiz ipi vahşice çekerek ikiye ayırdı.

Hortum kalçalarından kayarken Willow kızardı ve gizli bir utangaçlık duygusuyla yüzünü başka tarafa çevirdi. "Bekâret yemini et."

Bannor hortumunu uzak bir köşeye fırlattı ve Willow'un yüzünü avuçlarının içine aldı. "Bunu sana bırakıyorum, tatlım. İffetli mi olacaksın?" Kendini Willow'un üzerine bıraktı ve ağırlığını Willow'un yayvan kalçalarının arasına yerleştirdi. "Yoksa ben mi?"

"Sen," diye fısıldadı Willow, onun ağır ağır kapanan gözlerindeki hınzır ışıltıdan büyülenmişti.

Bannor kendini onun derinliklerine gömdüğünde hâlâ o gözlere bakıyordu. Ona şimdiye kadar bildiklerinden daha tatlı bir ziyafet sunacağına söz vermişti ama bunun çok doyurucu olacağı konusunda onu uyarmayı başaramamıştı. Vücudu onu zapt etmek için mücadele ederken, boğazından yarı zevk yarı acı dolu boğuk bir inilti döküldü. Acı keskin ve geçiciydi ama zevk, kalbinin titreyen her atışıyla aynı anda nabız gibi atarak devam ediyor gibiydi.

Bannor, kadının gözlerinden sebepsiz yere akan yaşları öperek uzaklaştırdı ve kadının içine girip çıkmaya başladı, bal rengi kılıfını öylesine felç edici bir şefkatle okşuyordu ki, yokluğu kısa sürede varlığından daha acı verici hale geldi. Adam ondan çok daha iri ve çok daha güçlüydü. Yine de onun şehvetini kontrol altında tuttuğunu hissetti, tıpkı çocuklarına zarar vermekten korktuğunda kana susamışlığını kontrol altında tuttuğu gibi.

Adamın güçlü omuzlarına yapıştı ve başını iki yana çevirerek soluk soluğa kaldı. "Bannor, lütfen... oh, tatlı cennet, lütfen..."

Willow'un iniltisini özgürlük için bir yakarış olarak algıladı. Adam onun üzerinden yuvarlanmaya başladığında, Willow bacaklarını adamın beline doladı ve onunla birlikte yuvarlanarak kendini adamın erkekliğinin tam ölçüsüne bıraktı. Bannor yatağa yığıldı, sanki ölümcül darbeyi yiyen o değil de kendisiymiş gibi inledi.

Willow saçlarını gözlerinden silkeleyerek, kırılgan bedeninde böylesine bir gücü ve tutkuyu barındırabildiğine hayret etti. Kalçalarının her kalkıp inişinde Bannor'ın yüz hatlarının engebeli güzelliğinde dans eden coşku titreşimlerini izledikçe coşkusu daha da arttı. Ellerini Bannor'ın beline doladı ve ona doğru eğilerek, tutabileceği her şeyi çoktan aldığına yemin edebileceği bir anda onu daha fazlasını almaya teşvik etti.

Hâlâ onun belini kavrayan adam tekrar yuvarlanarak onu altına hapsetti. Adamın kalçaları temposunu artırdıkça damarlarında çiğ bir zevk heyecanı dolaştı. Dili ağzının içinde geziniyor, bu sefer hiçbir şeyi esirgemeyeceğini sözsüzce vaat ediyordu. Kız kendi kontrolünün son parçasını da onun şefkatli ustalığına teslim edene kadar ona merhamet *etmeyecek* ve ertelemeyecekti.

Willow'un da bunu yapmaktan başka çaresi yoktu, çünkü adam kalçalarını kıvrarak, sert boyunu kasıtlı olarak kızın buklelerinin ortasına gömülmüş olan canlı kora sürüyordu. Dünya alevler içinde kalırken gözlerinin üzerine kızıl bir sis çöktü. Rahmi zevkten kıvrılırken, Bannor'ın kendi devasa vücudu da titremeye başladı.

Willow, adam kendini ondan koparıırken ona uzanmaktan kendini alamadı ve tohumlarını güçlü bir kükremeyeyle kadının karnının yumuşaklığına döktü.

Yirmi altı

Efendisinin kükremesi şatoda yankılandığında Sör Hollis gezgin bir tamirciyle bir fıçı şarabın fiyatı üzerine pazarlık yapıyordu. Bannor *onun* adını haykırmasaydı, bu kadar şiddetli bir şekilde başlamayabilirdi. Çarpık bacaklı küçük adamdan kaçmak için bir bahane mırıldanan Hollis, tereyağından çıkmaya başladı. Köşeyi döner dönmez, bulunduğu yerin saygınlığını bir kenara bıraktı ve en kötüsünden korkarak kuzey kulesine çıkan merdivenlere doğru uçmaya başladı. Efendisi onu son kez böyle kulak tırmalayıcı bir şekilde çağırdığında, Bannor'u kulede barikat kurmuş, Fransa'yla yapılan anlaşmaya lanet okurken ve kendi evlatları tarafından rehin tutulduğu gerçeğinden yakınırken bulmuştu.

Bu kez kulenin kapısı ardına kadar açılmış, sahanlığa altın rengi bir güneş ışığı birikintisi dökülmüştü. Hollis tökezleyerek odaya girerken, Bannor kapanmamış pencereden uzaklaşarak ona şaşkın bir bakış attı.

"Kükrediniz mi lordum?" Hollis hâlâ nefes nefese soruyordu.

"Bu kadar acele etmenize gerek yoktu. Kule yanmıyordu, benim sakalım da öyle." Bannor çenesini koyulaştıran taze sakalı okşadı.

Kendini biraz aptal gibi hisseden Hollis ceketini düzeltmek için çekiştirdi ve pencerede Bannor'a katıldı. "Eski alışkanlıklar zor ölür, lordum. Sizi boğazınızda bir Fransız hançeriyle ya da Mary Margaret göğsünüzde zıplayıp dururken bulmayacağımı nereden bilebilirdim?"

Bannor kıkırdadı. "Bir zamanlar ilkinin ikincisine tercih ederdim, ama şimdi o kadar emin değilim."

Avludan yükselen neşeli bir çığlık onu irkiltmek yerine sırtıtmaya itti. Gün alışılmadık derecede soğuktu ama güneşliydi ve neredeyse iki ay süren kar yağışının ardından, sadece buz gibi yağmurla rahatlayan çocuklar, kovanlarından fırlayan hevesli bal arıları sürüsü gibi şatodan dışarı akın etmişlerdi.

Şu anda heyecanlı bir sıcak horoz oyununa dalmışlardı. Ennis yeni bir gönüllü istediğinde Hammish elini havaya kaldırdı ve seçilme hevesiyle aşağı yukarı zıpladı. Kaba keten bir başlık giydikten sonra çocuklar sırayla kafasına vurarak saldırganı teşhis etmesini istediler. Gönülsüzce vurdukları darbeler delikanlının sadece histerik bir şekilde kıkırdamasına yol açtığından, kısa süre içinde yoruldu ve sıkıldılar.

Kukuletalı kör turunu öneren Desmond'du. İsteksiz Bea bu kez kukuletayı ilk takan kişi olması için ikna edildi. Başlığın kalın kıvrımlarından gözleri kamaşan Bea el yordamıyla havayı tararken, diğer çocuklar da onun ulaşamayacağı bir yerde dans ediyorlardı.

Bannor başını salladı. "Willow'un neden o küçük hizmetçisini tercih ettiğini hâlâ anlamıyorum. O kadının doğru dürüst bir iş yaptığını bile görmedim."

Onlar izlerken, Desmond kapüşonun altından taşan keten örgülerden birini yakaladı ve şakacı bir şekilde çekti.

Bea kapüşonu kaptı ve mavi gözleri öfke dolu bir şekilde ona doğru döndü. Adam omzunun üzerinden alaycı bir bakış fırlatarak baileyden dışarı fırladığında, Bea eteklerini topladı ve onu kovalamaya başladı. Saç örgüleri arkasında uçuşurken, kadın gibi davranmak yerine küçük bir kız gibi görünüyordu.

Hollis, "Delikanlının bacakları tuttuğu sürece onu asla yakalayamayacak," diye tahmin etti.

"Oh, onu yakalayacaktır," dedi Bannor, ağzında alaycı bir sırıtışla. "Bahse girerim bunu görecektir."

Bannor onların listeden geçip ahırda kaybolmalarını izlerken, Hollis'in bakışları bailey'nin uzak köşesindeki demir kapıya takıldı. Bir kadın, kalçasında dengede duran tombul küçük Peg ile bitki bahçesinden çıkmıştı. Bebeğin arayış içindeki parmakları kadının ensesindeki topuza dolanmış, bal rengi saçlarından oluşan gür yelesinin kadının etrafına dökülmesine neden olmuştu.

Omuzları. Bebeği azarlamak yerine, onun pembe yanağına bir öpücük kondurdu ve kendi ham kemikli yüz hatlarını gülümsemeye dönüştürdü.

Bannor, Hollis'in bakışlarının yönünü takip etti. "Yakışıklı bir kadın, değil mi?"

"Ve inatçı biri," dedi Hollis, Bannor'ın kendisine yönelttiği spekülâtif bakışı kabul etmeyi reddederek.

"Bildिđim kadarıyla. Başlangıçta Willow'un şatoda yaşama ve Fiona'nın çocuklara bakmasına yardım etme davetini reddetti. Ben onu kabul eden ilk adamla evlendirmekle tehdit edene kadar da yumuşamadı."

Hollis yüzünün kızarmaması için dua etti. "Fiona ilk başta biraz kıskançtı, değil mi, yavrularının etrafında başka bir kedi olduğu için?"

Bannor omuz silkti. "Birkaç gün somurttu ve surat astı ama Netta'nın annelik yapması gereken bir başka kayıp çocuk olduğunu anlaması uzun sürmedi."

Son iki ay içinde Bannor'ın koruması altına giren tek kayıp çocuk Netta değildi. Willow'un kışkırtmaları sayesinde, babası yeni doğan bebeğini bir kovada boğmakla tehdit eden genç Annie de şato hizmetkârları arasına katılmıştı. Babası da şatonun lordundan kişisel bir ziyaret almıştı. Köyün dedikoducuları, demircinin adamın koca kafasını kendi kovaşından çıkarmasının altı saatten fazla sürdüğüne yemin ediyorlardı.

Hollis bakışlarını Netta'dan uzaklaştırdı. "Beni buraya çocuklarınıza ya da onların yeni bakıcılarına hayranlık duymak için çağırđığınızdan şüpheliyim."

Bannor onun omzuna bir el sıkıştırdı ve masaya doğru yönlendirdi. "Çok haklısın, Hollis. Senin keskin zekana ihtiyacım var. Kariyerimin en önemli kampanyasını planlamama yardım etmeni istiyorum."

Bir zamanlar Hollis, Bannor'un sözleri karşısında heyecan duyabilirdi. Şimdi ise sadece dehşet hissediyordu. Bir askerin yalnız hayatı artık ona eskisi kadar çekici gelmiyordu. "Kraldan haber aldınız mı? Barış bozuldu mu? Fransa'da ona katılacak mıyız? Eğer sizi yanına çağırırsa, belki de burada, Elsinore'da kalmam daha iyi olur. Ne de olsa birilerinin

kaleye ve tüm işlerine. Tekrar dağınıklığa ve ihmale düştüğünü görmekten nefret ediyorum."

Kâhyasının hararetli telaşından etkilenmeyen Bannor onu bir sandalyeye itti. "Savaş yapmama yardım etmeni değil, eğlenmeni istiyorum dostum."

"Neşeli mi?" Hollis, çaresizlik içinde başını masaya vurmamak için elinden gelen tek şey bu kelimeyi anlamakta güçlük çekerek tekrarladı.

"Evet. Bir düğün planlamama yardım etmeni istiyorum. Elsinore'un daha önce hiç görmediği ve bir daha asla göremeyeceği türden bir düğün." Bannor'ın dudaklarında şefkatli bir gülümseme belirdi. "Willow'la evlenmek istiyorum."

Hollis başını iki yana salladı. "Ama sen zaten Willow'la evlendin. Bunu bilmem gerekirdi. Ben de oradaydım."

"Kesinlikle. Ama ben değildim. Bu kez rahibin karşısına kendim çıkmak ve yemin etmek istiyorum. Tüm dünyevi varlığımı ona bağışlamak istiyorum." Bannor'ın sesi ve bakışları yumuşamıştı, Willow'un da aynı yatağı paylaşıyor olmasından dolayı sık sık buruşuk duran yatağa doğru bakıyordu. "Ona bedenimle tapacağıma söz vermek istiyorum."

"Hiç şüphesiz zaten en dindar dikkatinizi verdiğiniz bir görev."

Bannor, Hollis'in sırtışını görmezden gelerek ona net bir parşömen kâğıdı uzattı. "Ailesine bir davetiye yazarak işe başlayacağız."

Hollis'in eğlencesi kısa sürede yerini inançsızlığa bıraktı. "Aklınızı mı kaçırdınız lordum? Onlar için kız, en yüksek teklifi verenle takas edilecek bir m e t a d a n başka bir şey değildi."

Bannor'un yüzü karardı. "İşte tam da bu yüzden burada onun zaferine tanık olmalarını istiyorum. Onu hak ettiği tüm ihtişam ve onurla gelinim olarak alırken, ayaklarına kapanmalarını sağlamaya niyetliyim. Ona saygılarını sunmaya geldiklerinde yüzündeki şaşkınlığı görmek için sabırsızlanıyorum."

Hollis yutkundu. "Willow bu davetten haberdar değil mi?"

Bannor bu öneri karşısında şaşırmış görünüyordu. "Tabii ki hayır. Bunun bir sürpriz olmasını istiyorum. Tıpkı düğünün kendisi gibi."

Hollis neredeyse yüksek sesle inliyordu. "Gelinin onayı olmadan düğün yapmanın akıllıca olduğuna gerçekten inanıyor musunuz?"

"Ne itirazı olabilir ki? Üç ayı aşkın bir süredir karı koca olarak yaşıyoruz."

"Willow'un birlikteliğinizin iki kez kutsanmasına itiraz edeceğini sanmıyorum. Ancak benim kişisel deneyimim, kadınların bu tür konularda söz sahibi olduklarına inanmayı tercih ettikleri yönündedir."

Bannor onun öğüdünü elinin tersiyle itti. "Alınma dostum ama Willow bana kadınlar hakkında otuz iki yıl boyunca öğrendiğimden çok daha fazlasını öğretti. Bir kadını memnun etmekle ilgili her şeyi biliyordum ama bir kadını memnun etmekle ilgili çok az şey biliyordum. Onların etlerinin hassas olduğunu biliyordum ama kalplerinin o kadar da hassas olmadığını." Yüzünden bir pişmanlık gölgesi geçti. "Eğer bilseydim, Mary ve Margaret için çok daha iyi bir koca olabilirdim."

"Gördüğüm kadarıyla lordum, o iki asil hanımefendinin, ruhları şad olsun, çok az şikâyeti varmış."

Bannor ona minnettar bir gülümseme fırlattı. "Bu konuda benim söyleyecek bir şeyim varsa, Willow'un hiç olmayacak."

Hollis kıkırdadı. "Seni aşık bir delikanlı gibi davranırken görmek kalbime iyi geliyor."

Bannor'un gülümsemesi soldu. "Saçmalama," dedi sertçe. "Ben aşk acısı çeken biri değilim, sadece iyi bir eşin değerini bilen bir adamım."

"Ve iyi bir kılıç. Ve iyi bir eyer. Ve iyi bir at eti parçası," diye eklemekten edemedi Hollis.

Bannor ona ters ters baktı. "Ve ne zaman dilini tutacağını ve kendi işlerine bakacağını bilen bir kâhya."

Uyarıya akıllıca kulak veren Hollis, tüm dikkatini yeni bilenmiş tüy kalemni bir şişe mürekkebe daldırmaya verdi.

"Acele etmeliyiz," dedi Bannor, arkasında volta atarak. "Havadaki bu molanın ne kadar süreceğini bilmemize imkân yok."

Bannor dikte etmeye başladığında, Hollis onun sesindeki alaycı tonu yakalamanın mümkün olmasını diledi. Nezaketi ya da nezaketsizliği bitirmesi uzun sürmedi.

" 'Sizi davet etmek benim için büyük bir zevk...' " Bannor durakladı, gözlerindeki parıltı hınzır bir ışıltıya dönüştü, "Hayır, bunu *emir* olarak değiştir. 'Bir gece sonra sevgili kızınızın düğününe katılmanızı *emretmek* benim için büyük bir zevk...' "

"Desmond?" Beatrix fısıldayarak ıssız ahıra girdi.

Can sıkıcı çocuk ortadan kaybolmuş, onu gölgeler arasında ilerlemesi için yapayalnız bırakmıştı. Güneş ışığı duvarlardaki çatlaklardan süzülüyor, havada uçuşan toz zerreciklerini yaldızlıyordu. Yüksek kirişleri ve dik eğimli tavanıyla ahır, bir katedralin sessiz ve kutsal havasına sahipti. Beatrix ürperdi. Kiliseler hiçbir zaman umurunda olmamıştı. Çok fazla kötü düşüncesi vardı ve hepsinin kefareтини ödemekten umudunu kesmişti.

"Desmond?" Bu kez, ağlamaklı seslenişi mırıltılı bir kişneme ve yarım yamalak nal sesleriyle karşılandı. Atların çoğu ve seyisler kısa süreli güneş ışığından faydalanmak için dışarı çıkmışlardı. Saman kokusu burnunu gıdıkladı.

Bir hapşırığı bastırdı, sonra dondu kaldı. Başının üstündeki çatı katında bir hışırtı duyduğuna neredeyse yemin edecekti. Başını yana eğdi ama ses bir daha gelmedi. 'Muhtemelen bir fareden başka bir şey değildir,' dedi kendi kendine kararlılıkla.

"Ya da bir yarasa," diye fısıldadı, kapıya doğru ilerlemeye başlarken. Aslında bu, üzerine çullanıp saç örgülerinden birine dolanmaya hazırlanan, jilet gibi keskin dişleri olan bir fareden başka bir şey değildi.

Görüntüden ürkererek kaçmak için arkasını döndü. Göz ucuyla büyük bir gölgenin üzerine doğru geldiğini gördü. Korkunç yaratık kanatlarını etrafına sarıp onu bir saman yığınının içine yuvarlarken boğazından bir çığlık koptu.

Beatrix üzerine yığılan şeyin devasa bir yarasa değil, Desmond olduğunu fark ettiğinde hâlâ çığlık atıyor ve saçlarını yoluyordu. Bütün vücudu kahkahalarla titriyordu.

"Bırak beni, seni iğrenç çocuk!" diye bağırdı, adamın altından kurtulmak için çırpınıyordu.

Kıvrınması işe yaramadı. Bir zamanlar, çok az bir çabayla onu yerinden oynatabilirdi, ama son iki ayda, omuzları

bacaklarının uzunluğuna ayak uydurarak genişliğini iki katına çıkarmış gibiydi. Zavallı delikanlı büyümesini kısa sürede durdurmazsa, burnunun ucuyla ona bakıyor olacaktı.

Yosun yeşili gözleri muziplikle parlıyordu. "Kaybolmuş bir koyun gibi meleyerek ahırın etrafında dolaşmana izin vermeliydim."

"Ben kanıyor olabilirim ama beni bırakmazsan sen de *kanayacaksın*." Beatrix onun kulak memesini baş ve işaret parmaklarının arasına alıp bükte.

Dişlerini sıktı ama yerinden kıpırdamayı reddetti. "Beni çimdiklemeyi kes, sürtük, yoksa yemin ederim... ben..." Onu bastırarak kadar aşağılık bir tehdit bulmakta zorlanırken, bakışları titreyen dudaklarında parladı. "Seni öpeceğim!"

Beatrix aniden çırpınmayı bıraktı. "Buna cesaret edemezsin."

Desmond tek kaşını kaldırdı, babasından bile daha şeytani görünüyordu. "Ah, öyle mi?"

Beatrix yanaklarını kavuran kızarmaya hazırlıksızdı. Desmond da öyle. Ağzı açık kaldı, sonra da kapandı.

"Hiç öpülmedin, değil mi?"

Beatrix, adamın kavrayışını zayıflatan şoktan yararlanarak onu üzerinden itti ve oturduğu yerden kalkarak önlüğündeki samanları hızlı hareketlerle fırçaladı. "Saçmalama. Çok sayıda talibim ve en az bir düzine evlenme teklifim oldu."

"Ama sen öpülmedin," diye tekrarladı, bu kez kendini beğenmiş bir kesinlikle, kızın kulaklarını sıkmak istemesine neden oldu.

"Benim de var," diye karşılık verdi, ondan uzaklaşmaya çalışarak.

"Hayır." Sırtını bir saman balyasına dayadığında Desmond bir kolunu dizine doladı ve kahkahalarla gülerek başını salladı. "Hayret bir şey! Tatlı Bea dekoltesini sergileyerek, küçük şımarık poposunu seğirterek etrafta caka satıyor ve daha önce hiç öpülmemiş olmasına rağmen tayfaları bir güzel köpürtüyor."

Bir yenilgi çığlığı attı. "Oh, pekala! Demek hiç öpülmedim! İstersen benimle alay et, ama başka biri, özellikle de Willow öğrenirse, utancımdan ölürüm. Kendimi nehre atarım, yemin ederim!" Acınası bir hırıltıyla boğuldu. "Eğer onurlu bir adam olsaydın, kimseye söylemeyeceğine yemin ederdin."

Desmond uzun bir süre ona baktı. "Bana daha önce hiç erkek dememiştin. Dudaklarından çıkan bu ses hoşuma gitti." Başını eğdi, yüzündeki kızarıklık sallanan adem elmasından kare şeklindeki çenesine doğru ilerliyordu. "Hiç öpüşmediğinizi kimseye söyleyemeyeceğim aklıma geldi" -alnına dökülen bir tutam saçın arasından ona baktı- "eğer öpüşmüş olsaydınız."

Eğer Desmond'un gözlerinde en ufak bir muziplik belirtisi olsaydı, Beatrix pazarlığı onun yüzüne fırlatırdı. Ama gözlerin kristal derinlikleri tuhaf bir şekilde kasvetliydi ve kendi nefes nefese kalmış belirsizliğini yansıtıyordu. Adam kızın örgüsünün keten ipini yakalayıp onu daha da yaklaştırmak için yumruğunun etrafına doladığında Beatrix itiraz edemeyecek kadar sersemlemişti.

Gözlerini kırıştırarak kapattı. Ablalarının erkeklerin bunu yapmaya alışık olduğu konusunda onu uyardığı gibi, adam dilini ağzına sokmaya çalışsaydı şaşırmazdı. Ama adamın dudakları sadece fısıltı yumuşaklığında bir okşayışla onunkileri sıyırdı. İkisi de cesaret edebildikleri kadar uzun süre bu şekilde oyalandılar, ağızlarından başka hiçbir şeye dokunmadılar. Beatrix burnundan derin derin nefes aldı, kışın derinliklerinde bile adamın bu kadar güneş ışığı gibi kokabilmesine hayret etti.

Sonunda adam uzaklaştığında, gözlerini açmak için cesaretini toplaması bir anını aldı. Eğer gülerse, duvara dayalı yabayı kapıp kalbine saplamaya karar verdi.

Gözlerini açtı. Desmond gülümsüyordu. Korktuğu gibi alaycı bir gülümseme değildi bu, ama elinin saç örgüsünü çekiştirdiği gibi kalbini de amansızca çekiştiren orantısız bir sırıtıştı.

"Sadece bir kez öpüldüğünü kimsenin bilmesini istemeyeceğine göre," diye mırıldandı, sesindeki boğuk tını kadının titremesine neden oldu, "onurlu bir erkek olarak seni tekrar öpmek benim görevimmiş gibi hissediyorum."

"Ne kadar da centilmensiniz, efendim." Beatrix öne doğru eğildi, dolgun dudakları ona her zaman nefes almak kadar doğal gelen baştan çıkarıcı bir şekilde büzüldü. "Ama önce beni yakalamanız gerekecek," diye fısıldadığında Desmond'un dudakları onunkilerden sadece bir nefes uzaktaydı.

Kahkahalar atarak ayağa fırladı ve ahırın kapısına doğru koşmaya başladı, örgüsü adamın parmaklarının arasından mısır ipliği gibi kayıp gidiyordu.

"Seni hain küçük fahişe!" diye bağıarak ayağa fırladı. Ama bir saman balyasını tek sıçrayışta aşırp kızın peşinden koşarken, neredeyse onun kadar içten gülüyordu.

Willow kalenin ikinci katındaki kemerli dar bir pencerede durmuş, aşağıdaki çorak bahçeye inanamayarak gözlerini kırıştırıyordu. Son beş dakikadır Desmond, Beatrix'i taş bir bankın etrafında kovalıyor, onun teslim olması için nefes nefese yaptığı talepler, kahkaha çığlıklarına karışıyordu. Bu Willow'u şaşırtmamıştı, çünkü ikisi de uyanık oldukları saatlerin çoğunu birbirlerinin boğazını sıkarak geçiriyorlardı.

Desmond bankın *üzerinden* atlayıp kollarını Beatrix'e doladığında şok olmuştu. Willow'un beklediği gibi kulaklarını tı k a m a k yerine, Beatrix başını eğmiş ve küçük cadaloza hiç de yabancı olmayan utangaç bir bakış fırlatmıştı.

Desmond, Beatrix'in çenesini avucunun içine alıp yüzünü beceriksizce kendi yüzüne doğru eğdiğinde Willow'un ağzı açık kaldı. Dudakları o kadar masum ve vaat dolu bir öpücükle birleşirken nefeslerinin ılık buğusu birbirine karıştı ki Willow gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

Aralarındaki şefkatli ilişkiye casusluk ettiği için kendinden utanarak sessizce kepengi kapattı. Üvey kız kardeşinin iyi talihi yüzünden hâlâ kıskançlık krizleri geçirecek kadar küçük değildi elbette! Kendisi kadınların en talihlileri arasındayken, Beatrix'e aşık bir delikanlının bağılılığını nasıl çok görebilirdi?

Bir evi vardı. Bir ailesi vardı. Artık asla tatmin olamayacak bir metresi memnun etmek için boşuna şafaktan gün batımına kadar çalışmak zorunda değildi.

Ve Bannor vardı.

Willow pencere pervazına yaslanırken, dudaklarını şefkatli bir gülümseme yumuşattı. Kocasını gerçekten de sözünün eri bir adamdı. Ona bir ziyafet sözü vermiş ve her gece duyulara hitap eden bir şölen sunmuştu. Onu çocuk sahibi yapmadan tatmin etmenin yeni yollarını hevesle arıyordu, her biri bir öncekinden daha lezzetliydi.

Daha dün gece ona bir satranç oyununda meydan okumuştı; her ikisi de sadece ele geçirdikleri taşları d e ğ i l , bir parça giysilerini de teslim etmek zorunda kalmışlardı. Willow hükmen kazanmıştı, çünkü çıplak göğüslerinin ateş ışığının dilleri tarafından yalandığını görmek

Bannor'u çileden çıkarmıştı. Nefesinin altında hırlayarak satranç tahtasını yere fırlattı ve masanın üzerinden ona doğru hamle yaptı. Willow, Bannor onu ocağın önündeki kurt derisi halıya yatırırken, kulağına "Şah Mat" diye mırıldanmaktan kendini alamamıştı.

Ta ki Bannor'un kollarının sıcak kozasına kıvrılıp, horultularının tuhaf bir şekilde yatıştırıcı gürültüsünü dinleyene kadar, içine belli belirsiz bir melankoli çökmüştü. Bannor onun prensi olabilirdi ama onu prensesine dönüştürecek o üç sihirli kelimeyi asla söylemeyecekti.

Willow çoğu evliliğin sevgi temeli üzerine kurulduğuna inanacak kadar saf değildi. Aksine, çoğu evlilik, taraflar henüz bu kelimenin anlamını kavrayamayacak kadar gençken yapılmıştı. Kendi babası Blanche'la kesinlikle aşk için değil, kralın sağladığı cömert çeyiz için evlenmişti.

Ama Willow, babasının ona hiçbir kadını annesini sevdiği gibi sevmeyeceğini söylediği zaman yüzünde beliren ifadeyi hâlâ hatırlıyordu.

Kendi aptallığı karşısında başını sallayarak pencereden uzaklaştı. Bannor ona ne kadar değer verdiğini hissettirirse hissettirsin, belki de derinlerde bir yerde, her zaman babasının elini yoklayan, ancak onun elini uzanamayacağı bir yere çekmesine neden olan o beceriksiz küçük kız olacaktı.

Yirmi yedi

Sör Rufus gümüş şişenin tıpasını açıp dudaklarına götürürken elleri titriyordu. Savaş arabası o anı, bir başka çukurdan daha geçmek için seçti. Bira çenesinden aşağı damladı. Kendini her zamankinden daha yaşlı bir adam gibi hissederek damlaları silip süpürdü, sonra da şişeden derin bir nefes çekti.

Baharatlı-tatlı bira midesine ağır ağır yerleşti, ama hoş sıcaklığı bile karısının kahkahasının sertliğini alamadı ya da üvey oğlunun dudaklarında kıvrılan sırıtışı yumuşatamadı. Blanche ve Stefan yolculuğun büyük bölümünde birlikte fısıldaşıp kıkırdamışlar, anne oğuldan çok sevgililer gibi davranmışlardı.

İri yarı sarışın üvey oğlunun halinden her zamankinden daha da memnun görüldüğünü inkâr etmek mümkün değildi. Blanche'ın yanındaki dolgulu koltuğa uzanmış, uzun, kaslı bacakları arabanın yetersiz alanından kendi paylarına düşenden fazlasını alıyordu. Araba bir başka çukurda sarsılırken, delikanlının dizi Rufus'un gutlu dizine öyle bir çarptı ki, Rufus irkildi.

"Özür dilerim." Stefan dişlerini kurtça bir sırıtışla parlattı, tövbe etmiş gibi görünmüyordu, sonra kemerinden sarkan saten çantasından bir parşömen parçası çıkardı ve incelemeye başladı.

Parşömen sararmış ve buruşmuştu, sanki sayısız kez açılmış, okunmuş ve sonra sevgiyle yeniden katlanmış gibiydi. Kırık mührüne hâlâ bir tutam kıpkırmızı balmumu yapışmıştı. Rufus boynunu büktü ama yine de lekeli mürekkebin oluşturduğu kelimeleri seçemedi.

"Yastık ister misin canım?" Blanche, kendi solgun, zarif elleriyle işlediği dolgun yastıklardan biriyle onun görüşünü engelleyerek sordu.

Rufus bakışlarını karısına çevirdi. O her zaman çok nazikti. Çok titizdi. Onun rahatına çok önem verirdi. Ama yine de onu

yastığı yüzüne bastırmayı tercih edeceğini düşündü.

"Hayır, teşekkür ederim," diyerek ondan uzaklaştı. "Allah'ın belası şatoya yakında ulaşırız. Tabii eğer yaklaşımakta olan kar fırtınası bizi diri diri gömmezse." Kadife perdeyi geri çekti ve düşman kayalıkların üzerinde kara kara düşünen bulutlara baktı. "Lord Bannor'ın bizi böyle küstahça bir tavırla çağırması sizce de biraz tuhaf değil mi? Ne de olsa Willow'la zaten bir kez evlendi. Benim zamanımda, bu fazlasıyla yeterliydi."

Stefan ve Blanche, lezzetli bir kanaryayı paylaşmış bir çift kedi gibi gözlerini kırpıştırarak ona baktılar.

Blanche, "Belki de Lord Bannor sadece Willow'a hak ettiği gibi bir düğün yapmak istiyordur," diye düşündü.

"Hepimizin arzuladığı şey bu, değil mi?" Stefan parşömeni çantasına geri koyarken mırıldandı. "Willow'un hak ettiğini bulduğunu görmek."

Delikanlının gözlerindeki aç parıltıdan rahatsız olan Rufus, Blanche'a doğru başını salladı. "En azından bu sana o asi kızını eve getirme fırsatı verecek."

Stefan annesiyle yine esrarengiz bir bakış alışverişinde bulundu. "Beatrix pekâlâ Elsinore'da kalmayı tercih edebilir. Son mektubunda Lord Bannor'un ondan çok hoşlandığını söylemişti."

"Çocukların geri kalanını evde bıraktığımız için şanslıyız," diye mırıldandı Rufus. "Onlardan hoşlanabilir ve onları da yanında tutmaya karar verebilirdi."

Perdenin düşmesine izin verdiğinde elleri hâlâ titriyordu. Kızını tekrar görme ihtimalinin onu neden hem beklenti hem de önseziyle titretmesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Onu en son ne zaman gördüğünü hâlâ hatırlıyordu: Bedlington'daki şapelde rahibin önünde dururken, solgun ve kararlıydı. Sesi hiç titrememişti, yakında onu başka bir yabancıya teslim edecek olan bir yabancıya yemin ederken bile.

Tek kızımı satmayacağım!

Ve neden babam olmasın? Bu ilk kez olmaz, değil mi?

Kızın suçlayıcı sözlerini hatırlayınca Rufus'un kalbi öfke ve pişmanlığın acı verici karışımıyla burkuldu. Bu kızın onu suçlamaya hakkı yoktu.

Onu suçlayın! Her zaman onun için en iyisini yapmaya çalışmıştı, değil mi? Ne de olsa herkes küçük bir kızın bir anneye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bedlington'ı çevreleyen kale ve çayırlarda vahşi, küçük bir peri gibi koşup durmasına izin vermek olmazdı.

Blanche, kendi altı çocuğunu doğurduktan sonra, inatçı küçük bir kızla nasıl başa çıkılacağını bildiğine dair ona güvence vermemiş miydi? Willow'un doğal taşkınlığını bir kız gibi dizginleyeceğine söz vermemiş miydi? Rufus ne zaman Blanche'in çocuğa biraz fazla sert davrandığını söylese, Blanche onu nazik sözleriyle, ballı dudaklarıyla yatıştırmamış mıydı? Kendi elini böylesine nazik bir beceriyle kullanırken, çocuğunun etine dokunan elinin ağırlığına nasıl itiraz edebilirdi? Yatak odalarının mahremiyetinde böylesine lezzetli bir tahribat yaratan aynı dilin keskinliğine nasıl karşı çıkabilirdi?

Willow'un gözlerindeki ışıltı sönmüş ve şen kahkahaları bir anıdan öteye gitmemiş olabilirdi ama Blanche ona bunun, kızın çocukluğun anlamsız zevklerini geride bırakıp kadınlığın daha tatmin edici zevklerini aramak için ödemesi gereken fidye olduğunu söylemişti.

Rufus şaraptan bir yudum daha aldı ve tatlıdan çok acı olduğunu görünce yüzünü buruşturdu.

Araba dik bir tepeye doğru sallanarak ilerlerken, Rufus pelerininin içine daha da gömüldü. Şarap önsezilerini yatıştıramamış ya da ellerini sabitleyememiş olabilirdi ama göz kapaklarının üzerine kurşuni bir ağ örmüştü. Gözlerini kapadı ve çoktan Elsinore'a vardıklarını hayal etti. Savaştan ve Blanche'in onu gururundan mahrum etmesinden önce olduğu gibi, arabadan neşeli adımlarla indiğini hayal etti. Koyu renk bukleleri ve ışıltılı gri gözleriyle küçük bir kızın, dudaklarında hayranlık dolu bir çığlıkla onu karşılamak için bailey'den koşarak geldiğini hayal ederek. Kız kendini kollarına atıp sakalını öpücüklere boğarken, gözyaşlarını saklamak için yüzünü kızın buklelerine gömmek zorunda kalmıştı.

Willow, Mary Margaret'in az önce öfkeli kasabın baltalı pençelerinden kurtardığı domuzun peşinden umutsuzca bailey'e doğru koştu.

"Ennis!" diye bağırdı. "Sana d o ğ r u geliyor!"

Yaratık, Ennis'in iri bacaklarının arasına daldı, sonra Willow'un kasıtlı bir saldırı olduğuna yemin edebileceği bir hareketle iki büklüm olup önce Margery'yi, sonra da Colm'u tombul küçük popolarının üzerine devirdi. Willow'un kahkahaları, Mary'nin canavarın gazabından kaçmak için çılgınca bir çabayla ona doğru koşup bir ağaç gibi tırmanmaya başlamasıyla acı dolu homurtulara dönüştü.

Edward ve Kell karşı köşelerden yaklaşıırken, domuz öfkeyle ciyakladı. Çocuklar aynı anda hayvanın üzerine atladılar. Onu tamamen ıskaladılar ve Willow'u irkiltecek kadar yüksek bir sesle kafalarını çarptılar.

Hammish bitki bahçesinin kapısında belirdiğinde, domuz yavaşlayarak tırısa kalktı. Çocuk öne doğru süründü, avuçladığı elini önüne uzattı. "Al bakalım domuzcuk," diye mırıldandı. "Senin için bir ikramım var."

Delikanlının şarkı söyleyerek yaptığı davet karşısında büyülenen domuz, bir kez havaya doğru burnunu çekti, sonra burnunu Hammish'in avucuna gömdü ve orada bulduğu meşe palamutlarının arasında mutlulukla kök saldı.

"Güzel domuzcuk," diye mırıldandı Hammish, hayvanın kıllı kulaklarının arkasını kaşıyarak. "Tatlı domuzcuk."

"Lezzetli domuzcuk," diye mırıldandı Ennis, pantolonundaki çamur lekelerini temizlemeye çalışırken tiksintiyle homurdandı.

Mary, Willow'un omuzlarının üstündeki tüneğinden, "Hammish'in onu yeme ihtimalinin kasaptan daha yüksek olduğunu bilmiyor," diye tahmin etti.

"Hammish'in kasabı yiyeceğini gerçekten düşünüyor musun?" Edward sendeleyerek ayağa kalkarken sordu.

Kell kendi başını ovuşturarak, "Yeterince aç olsaydı yapardı," diye cevap verdi.

Mary Margaret bir tür cüce prenses gibi avluya fırlamak için o anı seçti. "Oh, işte buradasın, seni yaramaz domuz. Ben de nereye gittiğini merak ediyordum." Hayvanın boynuna lavanta rengi bir kurdele dolayarak, neden olduğu kaostan tamamen habersiz bir şekilde onu avluda g e z d i r m e y e başladı.

Willow, Mary'nin terliğinin burnunu kulağından çıkardı ve küçük kızını yere indirdi. "İşte böyle, canım. Ben yaparım

artık güvende olduğuna inanıyorum."

Çocuk yeni uysallaşan domuza hayran hayran bakmaya giderken, Willow eteğine verilen zararı inceledi. Çamurlu el ve ayak izleri, eteğinin bir zamanlar pelüş olan mor yününü lekelemişti. Damask korsajının durumu biraz daha iyiydi. Mücevherlerle süslü düğmelerinin hepsi, koca memeli domuzla başa çıkmaya çalışırken boşu boşuna yere düştüğünde toprağa gömülmüştü. Etek ucunu kaldırdığında çoraplarının birkaç yerden yırtılmış olduğunu ve ayakkabılarından birinin kayıp olduğunu fark etti.

Willow alaycı bir tavırla kıkırdayarak kuşağını çıkardı ve dağınık saçlarını toplamak için bir fular olarak kullandı. Bir domuz çobanı gibi davranacaksa, öyle de görünebilirdi. Ayakkabısını ararken, rüzgârın buz gibi ısırtığı yanaklarına güller savurdu. Kuzeyde biriken bulutların siyah kenarlı alt kısımları bir gösterge ise, kardan kurtulmaları pekâlâ sona eriyor olabilirdi.

Bir davulcunun arabasının altından sürünerek geçti ama burnundaki yeni bir çamur lekesi dışında hiçbir şey kazanamadı. Dışarı çıktığında Bannor ve Hollis ona doğru yürüyorlardı.

Bannor özenle kesilmiş sakalı, fildişi rengi hortumu ve safir mavisi yünden kesilmiş ceketiyile tam bir prenze benziyordu. O kadar yakışıklıydı ki, kadının nefesini kesmişti.

Onunla alay etmekten kendini alamayan Willow, parçalanmış çoraplarını ortaya çıkaran alaycı bir reveransla eteklerini yukarı kaldırdı ve ayakkabısız ayağının kirli parmaklarını küstah bir tavırla ona doğru salladı. "İyi günler lordum. Yeni kıyafetlerimi beğendiniz mi?"

Bannor onun alnına dalgın bir öpücük kondurdu ve kapıya doğru ilerlemeden önce, "Bu çok büyüleyici, canım," diye mırıldandı.

Willow eteklerini indirdi ve şaşkınlıkla ona baktı. Bütün gün çok tuhaf bir şekilde davranmıştı; bir an büyük salonda volta atıyor, bir an sonra kendini bir sandalyeye atıp parmaklarını huzursuzca sandalyenin koluna vuruyordu. Şu anda bile tedirgin bakışları şatoya giden dolambaçlı yol ile dağların üzerinde kaynaşan mürekkep bulutları arasında gidip geliyordu. O bile

Kızının avluda lavanta rengi bir kurdeleyle yetişkin bir domuzu sürüklediğini fark etmemiş gibi görünüyordu.

En azından Sör Hollis'in asık suratlı tavrı bir sır değildi. Bannor'ın kâhyası şüphesiz hâlâ Netta'nın her teklifini soğuk bir şekilde geri çevirmesinden muzdaripti. Şövalyenin ona karşı ilgi çekici sıcaklığına rağmen, kadının buz gibi gururu çözülme belirtisi göstermiyordu.

"Beni takip etmeyi bırak, seni sefil küçük çocuk, yoksa küstah kulaklarını kırarım." Beatrix kapıyı arkasından çarparak kapatarak bitki bahçesinden çıkarken, Willow dönüp arkasına baktı.

Desmond onun üzerinden atladı ve zarif bir şekilde ayaklarının üzerine indi. "Burnu havada, kibirli bir kız olmaktansa, zavallı küçük bir çocuk olmayı tercih ederim."

İkisi de birbirlerini küçümsüyormuş gibi davranmaya devam etmek için neredeyse komik bir çaba sarf ediyorlardı. Sürekli didişmeleri, kimsenin bakmadığını düşündüklerinde birbirlerine attıkları özlem dolu bakışlarla öylesine çelişiyordu ki, Willow yüksek sesle gülmekten kendini alamadı. Desmond alaycı bir öfkeyle diğer çocuklara doğru yürüdüğünde, Willow ayakkabısını ararken onu da yanına almak niyetiyle üvey kardeşine doğru topallayarak yürümeye başladı.

Av borusundan çıkan görkemli bir ses Willow'u olduğu yerde dondurdu. Bailey'de bir heyecan dalgası dalgalandı. Kışın ortasında ziyaretçiler nadiren görülürdü. Özellikle de geçidin gözetleme kulesindeki gözcü tarafından duyurulacak kadar önemli ziyaretçiler.

Willow gözlerini kısarak yola doğru döndü.

Tek bir savaş arabası tepeye doğru ilerliyordu; yanında şövalyelerden oluşan bir maiyet değil, eyerlerinde kambur duran, pejmürde görünümlü üç silahşor vardı.

Willow, uzaktan bile arabanın krem rengi tekerleklerinden sıyrılan yaldız parçalarını görebiliyordu. Arabayı altı karlı beyaz küheylan değil, uyumsuz bir araba atı takımı çekiyordu. Yine de dizginlerine geçirilmiş çanlar Willow'un hafızasında uyumsuz bir nota çalıyordu.

Bu tınısız yankı durmadan devam ediyor, onu arkasındaki Beatrix'in sesi dışında her şeye karşı sağır ediyordu.

Willow'un kalbine keskin bir korku kıymığı saplayacağını garanti eden bir kelime.

"Anne?"

Arabanın tekerleklerinin her dönüşünde, zaman geriye doğru akıyor ve onu geçmişe fırlatıyor gibiydi. Araba gittikçe büyürken, Willow da kendisinin gittikçe küçüldüğünü hissediyordu. Neredeyse tamamen yok olana kadar küçülmeye devam etmeyi diliyordu.

Bakışları hâlâ yola dikiliydi, bir eliyle buklelerini bağlayan tozlu başörtüsüne dokundu, sonra dalgınca korsajını düzeltti, yarı yarıya orada beceriksizce dikilmiş bir dizi gül işlemesi bulmayı bekliyordu.

Bannor'un kapıdan çıktığını ve beklentiyle ışıldadığını hiç görmemişti. Onun Hollis'i dürttüğünü ve "Yüzündeki şaşkın ifadeyi gördün mü?" diye mırıldandığını ya da Hollis'in "Bana sorarsan, hasta olacakmış gibi görünüyor," diye tısladığını hiç görmemişti.

Sadece o tanıdık arabanın asma köprüden gümbürdeyerek çıktığını, kapı kemerinin altından geçtiğini ve yirmi adım kadar önünde durduğunu gördü. Bannor'un adamlarından biri kapıyı açmak için aceleyle öne atıldı.

Dirseğine kadar bembeyaz bir eldivenle örtülü zarif bir el, ipek kozadan çıkıp kızaran yaverin koluna girdiğinde baileydeki herkes nefesini tutmuş gibiydi. Zaman Blanche'ın sarı saçlarını gümüş rengine boyamış olabilirdi ama dudaklarında oynayan gülümseme esrarengiz cazibesinden hiçbir şey kaybetmemişti. Bir zamanlar Willow'un annesine ait olan inci işlemeli kuşak, onun biçimli kalçalarını sarıyordu.

Bakışları baileyde gezindi ve kısa bir süre Willow'u aydınlattı. Arabadan inerek, "Ah, sevgili kızım, seni ne kadar özlemişim!" diye bağırdı.

Kollarını iki yana açarak Willow'a doğru ilerlerken, Bannor kaşlarını çatı. "Bu kadını bu kadar yanlış değerlendirmiş olabilir miyim?"

Ama tam o anda Blanche, Willow sanki hiç yokmuş gibi uçarak yanından geçti ve kollarını ağzı açık kalmış Bea'ya doladı.

OceanofPDF.com

Yirmi sekiz

Beatrix annesinin kucağında garip bir şekilde asılı duruyor, pençesi avcının tuzağına yakalanmış bir tilki kadar şaşkın ve mutsuz görünüyor. Blanche mırıldanıyor, Bannor ters ters bakıyor ve Desmond da Beatrix'e sanki ona kasten ihanet etmiş gibi ters ters bakıyordu. Willow bütün bunları karanlık bir şok perdesinin arkasından izliyordu.

Bu perde, babası arabadan güçlükle inip zayıf kolunu g  s ne bastırana kadar kalkmadı.

"Baba?" diye fısıldadı, ona doğru istemsiz bir adım atarak. Ona doğru döndü, dudaklarında titrek bir g l msemi vardı. Willow bir adım daha atamadan, Stefan babasının arkasında arabadan indi. Stefan, S r Rufus'un yanından geçip Willow'u omuzlarından yakaladı ve ağzına karde e olmayan bir öpücük kondurunca ikisi de donakaldı.

Onu kol mesafesinde tuttu, yüz hatları endişe maskesine b r nm  t . "O kalpsiz düzenbaz seni bir kenara atmaya karar verdi diye kendini  zme, sevgili kardeşim. Ben Bedlington'ın efendisi olduğum sürece," dedi S r Rufus'un öfkeli solu unu duymazdan gelerek, "her zaman bir evin olacak." Dudaklarını kızın  aka ına dokundurdu ve sesini sadece onun kulaklarına yönelik bo uk bir fısıltıya indirdi. "Ve bir yatağın."

Willow kendini üvey kardeşinin sahiplenici pençesinden kurtaramadan, söz konusu kalpsiz düzenbaz, eli kılıcının kabzasında ve gözlerinde cinayetle Stefan'a doğru adım atmaya başladı. Blanche iki adamın arasına girdi. Beatrix annesinin pençesinden kurtulup onun arkasına saklanmayı ba arıırken, Stefan akıllıca Willow'dan uzaklaştı, dudaklarında hâlâ muzaffer bir sırıtı  vardı.

"Açıkla kendini kadın," diye gürledi Bannor, hâlâ Stefan'a hançer gibi bakıyordu. "Bunun anlamı nedir?"

Blanche pelerininin gelincik süslemeli eteklerini zarif bir reveransla açtı. "Ah, siz Lord Bannor olmalısınız. Kendimi tanıtmama izin verin. Ben Bedlington'dan Blanche."

"Senin kim olduğunu çok iyi biliyorum." Bannor parmağını annesinin omzunun üzerinden bakan, gözleri kocaman, yüzü kül rengi Beatrix'e doğru uzattı. "Onun kim olduğunu bilmek istiyorum."

Blanche kısa bir süreliğine şaşırmış gibi göründü ama kendini toparlaması ve Bannor'a çapkın bir bakış fırlatması uzun sürmedi. "Bilmecelerinizle beni kızdırdığınız kesin lordum. O benim kızım ve sizin nişanlısınız, değil mi?"

Sör Rufus ciddi ciddi söylenmeye başladı ama Bannor inkâr bile edemeyecek kadar şaşkına dönmüştü.

Blanche, Willow'a acıyan bir bakış attı. "İtiraf etmeliyim ki, Willow'umuzun bunu yapamayacağını öğrendiğimde çok da şaşırmadım. Umarım bu talihsiz kızı sana yüklediğimiz için bizi suçlamıyorsundur. Kâhyanız ısrar etmeseydi bunu asla yapmazdık." Eldivenli parmaklarını kızın koluna geçiren Blanche, Beatrix'i tekrar önüne çekti. "Kızımın size harika bir gelin olacağından emin olabilirsiniz."

"Aklını mı kaçırdın sen kadın?" Sör Rufus gürledi. "Lord Bannor'un zaten bir gelini var. Benim kızım."

Bannor sonunda kendi sesini buldu. "Bilmece gibi konuşan sizsiniz leydim. İnandığınızın aksine, bu çocukla evlenmek gibi bir niyetim yok!"

Stefan'ın sırtışı soldu ve Blanche'ın gülümsemesi buz gibi oldu. "Anlamıyorum lordum. Sevgili kızımızın düğününe katılmamız için bizi davet eden mektubu gönderen sizdiniz. Etkinlik için Elsinore'a gitmemiz konusunda ısrar eden de sizdiniz."

"Sen mi?" Bu sözcük alçak sesle, ama öylesine kristal bir netlikle söylenmişti ki, hepsi dönüp Willow'a baktı.

Bannor hayatında hiçbir kavgadan geri adım atmamış olsa da, karısının gözlerindeki çürük suçlama onu kaçmaya itti.

"*Sen mi?*" diye tekrarladı. "Bunu sen mi yaptın? İznimi almadan onları buraya sen mi davet ettin? Beni uyarma nezaketini göstermeden."

Bana geldiklerini mi söyledin? Beni bu korkunç şakanın hedefi haline getiren sen misin?"

Bannor Hollis'e umutsuz bir bakış fırlattı ve Fransa'nın kalbindeki bir savaş alanında düşman oklarından kaçıyor olmayı diledi. Ya da belki de bir zindanın kasvetli karanlığında zincirlenmiş, yanında sadece fareler ve iskeletler vardı. Hollis omuz silkti, sanki bunun tek başına savaşması gereken bir savaş olduğunu söylemek ister gibiydi.

Bannor bir elini uzattı ve bir zamanlar kamp takipçisi kılığına girmiş bir Fransız casusunu etkisiz hale getirmek için kullandığı ses tonunu kullanarak, onu yatağından nazikçe kaldırmadan önce dudaklarına kendi sırlarını döktü. "Onları buraya çağırdım ki, senin onuruna muhteşem bir düğün düzenlerken sana saygılarını sunabilsinler, tatlım."

"Misafirlerimizi bu şekilde mi karşılamayı tercih edeceğimi düşünüyorsun?" Kadın çamurlu eteklerini adama doğru salladı ve sesi yükseldi. "Bana bir bak, Bannor!"

Bannor bu tükürük saçan kedinin, dün geceyi kollarına sarılmış, zevkle mırıldanarak geçiren tatlı huylu yavru kediyle aynı kedi olduğuna inanamıyordu. Bakışlarını onun üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdirdi, parıldayan gri gözlerini, yanaklarındaki gülleri, yırtık çorabından dışarı fırlayan bir sıra arsız pembe ayak parmağını seyretti.

Gerçek bir şaşkınlıkla başını salladı. "Seni hiç bu kadar güzel gördüğümü hatırlamıyorum." İtirafı onu sadece inletti. "Sana saygısızlık etmek gibi bir niyetim yoktu. Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu."

"Oh, öyleydi. Ne hoş bir sürpriz! Neredeyse kralın vergi tahsildarlarının beklenmedik ziyareti kadar hoş. Ya da veba salgını."

Kekeleme sırası Blanche'daydı. "Pek misafirperver olmadığınızı söylemeliyim."

Willow Blanche'a döndüğünde, üzerine ürkütücü bir sakinlik çöktü. Artık bir çocuk değil, yetişkin bir kadındı. Artık üvey annesinin boğazından aşağı dökmeye karar verdiği acı zehri yutmak zorunda değildi. "Sen misafirperverlik hakkında ne bilirsin ki Blanche? On üç yıl boyunca kendi evimde istenmediğimi hissettirdin bana."

Blanche terlikli ayağını yere vurdu. "Ne cüretle bana böyle saygısızca hitap edersin? Buna izin vermeyeceğim!"

"Peki beni durdurmak için ne yapacaksın?" Willow başındaki örtüyü çekiştirerek kırılmış buklelerini ortaya çıkardı ve Stefan'ın boğuk bir nefes almasına neden oldu. "Bütün saçlarımı kesmekle mi tehdit edeceksin? Beni dövmekle mi? Babamı beni akşam yemeği yemeden yatağa göndermeye zorlamakla mı?"

Sanki Willow'un sözlerinden ilham almış gibi Blanche, Rufus'a doğru döndü. "O *senin* kızın. Onun küstahlığıyla başa çıkacak kişi *sen* olmalısın. Eğer yeterince erkeksen tabii."

"Neden, ben..." Sör Rufus bir mendil çıkarıp çiçekli alnını sildi, karısının küçümsemesi karşısında kabadayılığı onu terk etmişti. "Belki de ikiniz daha iyi bir çaba gösterseydiniz..."

Bir zamanlar idolü olan adam, kızı ve karısı arasında sıkışıp kalmış bir halde orada dururken, Willow umutsuzca ona karşı acıma ve küçümsemenin yorgun bir karışımından başka bir şey hissedebilmeyi diledi.

Onun eğilmiş omzunu okşadı. "Zahmet etme baba. Bunu telafi etmek için çaba göstereceğiz."

Willow üvey annesiyle yüzleşti, gözleri hâlâ meydan okumayla parlıyordu. "Beni affedin leydim. Aceleyle konuştum." Üvey annesinin ağzının asitle kıvrılmasından, bu sözlerin Blanche için kendisinden daha fazla bir şey ifade etmediğini anlayabiliyordu.

Willow'un boyun eğmeyen zarafeti, Bannor'ın kalbinin gururla kabarmasına neden oldu. Ellerini Willow'un omuzlarına koydu ve en korkunç bakışlarını Blanche, Beatrix ve onların sefil klanının geri kalanına yöneltti. "Sen ve *kızın* ne tür bir plan yaptınız bilmiyorum ama Willow benim karım ve her zaman öyle kalacak. O benim kadını... benim kadını..." Bannor, Willow'un köprücük kemiğinin nazik kıvrımını okşarken, kalbinde barındırdığı şefkat boğazına doğru şişerek onu boğuyor gibiydi.

Willow ona omzunun üzerinden bir bakış attı, gri gözleri kocaman olmuştu. Sevişmelerinin doruğundayken bile, buğulu derinliklerinde böylesine mutlak bir kırılma görmemişti.

Kadın nefesini tutuyor gibiydi, Bannor ise aniden nefesini tutmakta zorlanıyordu. İçgüdüsel olarak, ilk insandan bu yana işlenen her günahın kefareti ödemenin kendi elinde olduğunu biliyordu.

Sümüklü Adem parmağıyla Havva'yı işaret etmiş ve elmayı ona verdiği için onu suçlamıştı.

Sonunda kelimeler geldiğinde, çaresiz bir telaşla döküldüler. "Bu gece ikinci kez evlenmeyi düşündüğüm kadın o . "

Hollis inledi ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Stefan'ın dudakları, maskelemeye zahmet etmediği küçümseyici bir alay şeklinde kıvrıldı.

Willow, Bannor'ı iliklerine kadar üşüten buz gibi bir hassasiyetle onun kucağından ayrıldı. "Sanmıyorum lordum," dedi. "Çünkü senin ne kadar huysuz bir hödük olduğuna bilseydim, ilk seferinde seninle asla evlenmezdim." Beatrix'i annesinin kollarından çekip alan Willow, kızı gönülsüzce Bannor'a doğru itti. "Umarım ikiniz birlikte çok mutlu olursunuz!"

Başı dik bir şekilde şatoya doğru ilerlerken Beatrix gözyaşlarına boğuldu ve bailey'den kaçtı, gürültülü hıçkırıkları o gittikten sonra da uzun süre devam etti.

Hollis arkasından yaklaştığında Bannor hâlâ Willow'un ardından bakıyordu, boş elleri çaresizce iki yanında sallanıyordu. "Kadınlar konusunda bu kadar uzman olman büyük şans, değil mi? Daha az yetenekli bir adam tüm bu durumu eline yüzüne buluşturabilirdi."

- - -

Desmond Beatrix'i ahırda, ilk öpücüklerini paylaştıkları saman yığınının üzerine tünemiş halde buldu. Yaklaştığında Beatrix dizlerine sarıldı ve gözyaşlarıyla ıslanmış kirpiklerinin altından ona huysuz bir bakış fırlattı. "Eğer bana kaşlarını çatmaya ve hırlamaya geldiyse, hiç havamda değilim."

"Kızgın olduğum için beni suçlayabilir misin? Beni sıradan bir hizmetçi olduğuna inandırdın, oysa sen başından beri ... bir ..." yüzünü buruşturdu, "... bir *leydiydin*."

"Beni hizmetçisi kılığına sokmak Willow'un fikriydi. Lord Bannor evden kaçtığımı öğrenirse beni geri göndermek zorunda kalacağından korkuyordu." Beatrix elinin tersiyle burnunu temizledi. "Şimdi Willow benden nefret ediyor ve Lord Bannor muhtemelen beni yine de geri gönderecek."

Desmond dönüp ona baktı. Bu olasılık ilk kez aklına geliyordu. "Hayır, yapmayacak," dedi içten bir sesle.

Kalenin efendisi olduğunda ona iyi hizmet edecek bir kibir. "Buna izin vermeyeceğim."

"Sana ne?" diye çıkıştı ona. "Sen de benden nefret ediyormuş gibi davranıyorsun."

Desmond ondan uzaklaşırken çenesindeki seyrek kirli sakalı sanki sakalıymış gibi okşuyordu. "Hizmetçi olduğun sürece seninle istediğim gibi oynamakta özgürdüm. Seni bahçede kovalayabilir ve istediğim kadar öpücük çalabilirdim." Ona ters ters bakmak için arkasını döndü. "Ama artık bir hanımefendi olduğuna göre, seni öylece bir samanlığa atıp baştan çıkaramam. Önce seninle evlenmezsem namerdim!"

Beatrix gözlerini kırpıştırarak ona baktı, buğulu mavi gözlerinden sevinç gözyaşları akıyordu. "Bunun şimdiye kadar aldığım en güzel teklif olduğuna inanıyorum," diye fısıldadı.

Çilli elini uzatıp onu ayağa kaldırırken Desmond'un gözleri hem şefkat hem de kararlılıkla parlıyordu. "Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, Bedlington'lı Leydi Beatrix, bu sonuncusu da olacak."

Bannor hava kararmadan hemen önce merdivenlerin başına vardığında, on çocuğunu Willow'un yatak odasının dışındaki sahanlıkta toplanmış, sessiz fısıltılarıyla nöbetlerinin ciddiyetini ilan ederlerken buldu. Desmond ve Beatrix en üst basamağı paylaşıyorlardı, kenetlenmiş elleri Willow'un eteğinin kıvrımları tarafından çok az gizlenmişti. Bannor görüldüğünde suçlu bir irkilmeyle birbirlerinden uzaklaştılar, ikisinin de yanakları kızarmıştı.

Demek *böyle* olacaktı, diye düşündü Bannor, aralarından geçerken alaycı bir eğlence pırıltısıyla. Her ne kadar kızın açgözlü annesiyle bir nişan sözleşmesi yapmak için sabırsızlansa da, en azından oğlu ve varisinin İngiltere'nin en tembel hizmetçisine kur yapması konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Ok halkasına acımasız bir bakış attı. Kar son birkaç saat içinde olduğu gibi gökten yağmaya devam ederse, o sözleşmeyi müzakere etmek için bolca zamanı olacağından korkuyordu. Bannor, ilkbaharda buzlar çözülene kadar Willow'un aile dediği yılan yuvasıyla birlikte kalede mahsur kalma düşüncesiyle ürperdi. Babası

Bailey'deki o sahneden beri kendini içkiye vermiş olan Bannor, üvey kardeşinin somurtkan sırtışına yumruğunu saplamak istemeden bir an bile bakamıyordu.

Sahanlıktaki tek ses, rüzgârın yükselen feryadıydı. Mırıldanan hıçkırıklar, öfkeli feryatlar ya da kırılan çanak çömlek sesleri, Willow'un yatak odasının kapısının arkasından sızan acıklı sessizliğe tercih edilebilirdi. Bannor gözlerini kısa bir süreliğine kapadı ve bu kadar kalın kafalı olduğu için kendisine ve tüm erkek atalarına lanet okudu. Hollis'in öğüdünü dinlemiş olsaydı, şu anda Willow'un yatak odasının kapısının önünde bir dilenci kadar eli boş durmak yerine, onun yatağını paylaşıyor olabilirdi.

Kapıyı çalmak için elini kaldırdığında, çocukları ona üzüntü ve acımanın rahatsız edici bir karışımıyla baktı.

"Seni içeri almayacak," diye tahmin etti Mary, küçük yuvarlak yüzü her zamankinden daha kederliydi.

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Dünyadaki son adam sen misin?" Mary Margaret hortumunun paçasını çekiştirerek sordu.

"Sanmıyorum," diye cüret etti.

Küçük kız omuz silkmeden önce bir süre onun cevabını düşündü. "Öyle bile olsan, Willow yine de seni içeri almazdı."

"Ya da seninle evli kalmak," diye mırıldandı Ennis.

"Ya da bir kuyudan aşağı yuvarlanırsan sana ip atarlar," diye ekledi Edward neşeyle.

"Bunu nereden biliyorsun?" Bannor sordu.

Hammish acıyarak yüzünü buruşturdu. "O Fiona'ya söyledi, Fiona da bize söyledi."

Bannor dalgın bir nefes verdi. Görünüşe göre bu iş tahmin ettiğinden çok daha zor olacaktı.

Korkusunu yutarak, parmak eklemlerini usulca kapıya vurdu. "Willow? Sweeting? Seninle biraz konuşabilir miyiz?"

Bunun imkânsız olduğunu düşünebilirdi ama sessizlik daha da belirginleşti. Kulağını meşe ağacına dayadı ve içeriden gelen belli belirsiz bir hışırtıdan cesaret aldı. Kapı yavaşça gıcırdayarak açıldığında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Sonra Fiona'nın pörsümüş çehresi çatlakta belirince dibe çöktü. Kambur yaşlı kadının arkasındaki oda gölgelerle örtülüydü.

Fiona onu başını kederli bir şekilde sallayarak selamladı. "En iyisi sen git, delikanlı. Şu anda seni görmek istemiyor."

Fiona hâlâ başını sallayarak kapıyı kapatmaya başladı. Bannor botunun burnunu daralan aralığa sıkıştırdı. "Bekle, Fiona! Söyle ona..."

Ona ne söyleyecekti? O kollarında olmadığına kollarının boşlukla ağrıdığını mı? Cesareten çok gururu olan inatçı bir aptal olduğunu mu?

Fiona'nın beklentili yüzüne bakan Bannor başını salladıktan sonra yumuşak bir sesle, "Ona üzgün olduğumu söyle," dedi.

Fiona kapıyı yavaşça yüzüne kapatmadan önce başıyla onayladı.

Bir keresinde Bannor onu yere sermek için bir koçbaşı isteyebilirdi ama Willow son birkaç ayda ona bir şey öğrettiyse, o da böylesine pervasız bir duruşun kazanmaya çalıştığı ödülü yok edebileceğiydi.

Willow ağlamayı durduramıyor gibiydi. Sanki altı yaşından beri bastırdığı tüm gözyaşları, acı bir sel gibi akmaya karar vermişti. Mary Margaret'in yapacağı gibi feryat etmek, öfkelenmek ve ayaklarını tekmelemek istiyordu ama yıllarını yastığına sarılıp ağlayarak geçirmiş, bedeni sessiz hıçkırıklarla sarsılmıştı.

Tuzlu sel her yatıştığında, babasının acı dolu şaşkınlığını, Blanche'in soğuk küçümsemesini ve Stefan'ın onun aşağılanmasına tanıklık ederkenki açık alayını hatırlayarak bailey'deki sahneyi yeniden yaşıyordu.

En acısı da Bannor'un yüzünde gördüğü o panik haliydi; ailesinin gözünde gururunu sonsuza dek kurtaracak o tek kelimeyi söyleyememişti.

Willow'un titreyen hıçkırıkları derinleşerek hırıltılara, hırıltıları hıçkırıklara ve hıçkırıkları da hıçkırıklara dönüştü. Çok geçmeden yeniden tüm gücüyle ağlamaya başladı ve Fiona sırtını sıvazlayıp anlamadığı bir dilde yatıştırıcı sözler mırıldanıyordu. Kar yağmasına rağmen

Willow, yaşlı kadının mum yakmasına izin vermeyi reddetti. Kasvet ona uygundu.

"Oh, Fiona," diye mırıldandı Willow, "Sanırım ondan nefret ediyorum!"

Fiona, "Elbette biliyorsun, sevgilim," diye mırıldandı. "O iğrenç bir kurbağa. Bütün erkekler öyledir."

Willow ağlamayı bırakıp yaşlı kadına omzunun üzerinden baktı, gözleri hâlâ yaşlarla doluydu. "Ama hiç de iğrenç biri değil. Nazik, güçlü ve kibar biri." Yüzüstü kuştüyü yastığa yığıldı. "Tanrım, bu ondan daha çok nefret etmeme neden oluyor! Mary ve Margaret buna nasıl katlandılar? Muhtemelen öldüklerine sevinmişlerdir. Keşke ben de ölseydim!" Bu fikre vahşice bir memnuniyetle sarıldı. "Belki de ölene kadar ağlarım ve o zaman beni hiç sevmediği için pişman olur."

Fiona onun saçlarını nazikçe okşadı. "İşte, işte, genç kız. Böyle düşünme. Şu anda duygularının daha hassas olması çok doğal." Kıkırdadı. "İlk kez doğurduğumda, zavallı Liam'ım neredeyse gözyaşlarına boğulana kadar ağlar ve feryat ederdim."

Yirmi dokuz

Willow'un gözyaşları aniden kesildi. Oturur pozisyona geçti ve Fiona'ya, sanki aziz yaşlı kadının boynuzları ve kuyruğu yeni çıkmış gibi baktı. "Üreme mi?"

Fiona, Willow'un küçük, gergin karnını sevgiyle okşadı. "Elbette bu senin için bir sürpriz olamaz, genç kız. Neredeyse iki aydır Lord Bannor'ın yatağını paylaşıyordun."

Willow, "Saçmalama," diye kekeledi. "Ben üreyemem. Bannor başka çocuk istemiyor. Neden, çok özen gösterdik-" Yüzü k ı z a r a r a k eğildi ve yaşlı kadının kulağına bir şeyler fısıldadı.

Fiona kahkahalar atarak geriye doğru sallandı ve neredeyse yataktan yuvarlanacaktı. "Böyle saçmalıklar daha az güçlü bir adamda işe yarayabilir. Ama bahse girerim, sen hendeğin bir tarafında, o da diğer tarafında olsaydı, Bannor'umuz yine de bebeğini karnına sokmanın bir yolunu bulurdu."

Son gözyaşlarını da yanaklarından silen Willow, yataktan kalktı ve kulenin etrafında volta atmaya başladı, içinde bu kadar kargaşa varken artık yerinde duramıyordu. "Geçen ayki aylık kurslarım biraz hafif geçti ama en ufak bir baygınlık ya da mide bulantısı hissetmedim. Bir at kadar açtım! Dün akşam yemekte beni gördün. Üç keklik pastası, bütün bir beyaz portakal, bir kase istiridye ve üç kocaman ..." Fiona'nın bilmiş gülümsemesiyle sustu. "Ah," diye fısıldadı, el yordamıyla arkasındaki tabureyi ararken. "Otursam iyi olacak. Sanırım kendimi biraz baygın hissediyorum."

"Yakında ruh halinin değişmesine alışacaksın -bir dakika gülerken, bir dakika sonra ağlayacaksın." Fiona kıkırdadı. "Bir erkeğin böyle bir şeytanlıkla dokuz ay hayatta kalması mucize."

Willow titreyen elini karnının kıvrımına dayadı ve meraklı gözlerini Fiona'ya çevirdi. "Nereden biliyorsun?"

Fiona yüzünü buruşturdu. "En son bir oturuşta bir kase istiridye ve beyaz portakal yediğimde ilk ikizlerime hamileydim."

Willow karnına baktı ve içinde görünmez bir yaşam gibi kırılğan bir şeyin bulunabilmesine hayret etti. "Kendi bebeğimi istediğimi hiç düşünmemiştim," dedi yumuşak bir sesle. "Ama bu benim bir parçam, öyle değil mi?"

Fiona başını salladı. "Ve onun bir parçası. En iyi parçası."

Willow şu anda ciddi ciddi ağlıyor olması gerektiğini biliyordu ama kalbinde parıldayan bir sevinç ipliği açılmıştı. "Onu sevmekten başka ne yapabilirim ki?" İnatçı gururuna yenik düşerek çenesini kaldırdı. "Bannor beni sevmeyebilir ama belki de çocuğu sevecektir."

Fiona başını yana eğerek Willow'a acıyan bir bakış attı. "Aşkın ne olduğunu sanıyorsun, çocuk? Liam'la kırk yedi yıl evli kaldık ve o inatçı ihtiyar bir kez olsun ağzını açmadı. Yine de o yıllar boyunca elimi uzatmadığı ya da arkamdan gizlice yaklaşıp beni kucaklamadığı tek bir gün bile olmadı. Aşk, trompetlerin patlaması ve bir güvercin sürüsünün gökten inip başınızın üzerine tünemesi değildir. Soğuk bir kış gecesinde ocağın başında bir fincan çay paylaşmaktır. İlk çocuğunu kollarına bıraktığında kocanın gözlerindeki ifadedir." Yaşlı kadının yüzüne hüznün dokunmuştu. "Onun gözlerindeki ışığın son kez söndüğünü gördüğünde ve bir parçanın onunla birlikte bu dünyadan gittiğini bildiğinde yüreğindeki acıdır."

Willow, bir gözyaşı eline sıçrayana kadar tekrar ağladığını fark etmedi.

Fiona elini tutmak için uzandı. "Mary ve Margaret'in Bannor'la evlendiklerine hiç pişman olmamalarının bir nedeni var. Kendisi bilmesede de delikanlının onları sevdiğini yürekten biliyorlardı."

Yaşlı kadın Willow'un elini sıktı, sonra ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü.

Willow ayağa kalktı ve yanaklarındaki taze gözyaşlarını sildi. Ağırbaşlı bir şekilde kokladığını umduğu bir sesle, "Bana haber verebilirsiniz," dedi.

kocamı Şimdi göreceğim."

Fiona reverans yaptı, p rs m Ő  yüzü muzip bir gülümsemeye büründü. "Benim için bir zevk olacak leydim."

Willow, Bannor'ın gelmesini beklerken, çılgınca dolabını karıŐtırıyor, kirtleri, eldivenleri, çorapları ve kombinezonları omzunun üzerinden sağa sola savuruyordu.

Bir bebeği olacaktı. Kıvranıp duran ve yapışkan küçük ellerini her tarafına s rten can sıkıcı bir yaratık. Onu omzuna yasladığında kulağına geçirecek ve sırtına süt t k recekti. Hayatı boyunca bir daha asla huzurlu bir an yaŐayamayacaktı,      her zaman bir kuyu kuyusuna düŐmesinden, tombul kafasını bir pencere ızgarasına sıkıŐtırmamasından ya da büyüyüp lahanaya aşırı d Ő  n ya da ağzı açık çiğneyen birine aşık olmasından endişe edecekti.

Hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Sonunda en iyi camlet kumaŐtan dokunmuş, kolları miniverle süslenmiş bir elbisede karar kıldı. Tabureye oturup yeni bir çift çorap ve jartiyer giydikten sonra ayaklarını Bannor'ın düğün hediyesi olarak verdiği narin deri terliklerden birine geçirdi.

Bir zamanlar Bannor'a onun çocuğunu taşıdığını söylemekten korkmuş olabilirdi. Bir zamanlar babasının yaptığı gibi onun da kalbinin kendisine karşı soğuyacağından korkmuş olabilirdi. Elsinore'a gelmeden önce olduğu kız, bu riski göze almak zorunda kalmamak için ona söylemeden kaçmış bile olabilirdi.

Ama Willow artık o kız değildi. O artık bir kadındı; yakında sevdiği adamın çocuğuna annelik edecek bir kadın. Ve belki de o adama sadece sevgisini değil, güvenini de sunmasının zamanı gelmişti.

Willow yansımasını incelemek için aynayı kaldırdığında, elleri sabit, gözleri açıktı. Kendi ailesinin onu Şimdi tanıyacağından Ő pheliydi. Yüzünü ovarak temizlemiŐ ve omuz hizasındaki buklelerini tarayarak parlak bir hale getirmişti. Aynayı bir o yana bir bu yana çevirmekten kendini alamıyor, üreyen kadınlara vaat edilen o efsanevi ıŐıltıyı arıyordu. Aynayı karnına doğru çevirip herhangi bir ŐiŐkinlik belirtisi arayana kadar nasıl olduğunu fark etmedi.

gölünç duruma düşüyordu. Kendine hayran olmayı bırakmazsa, yakında Beatrix kadar kibirli olacaktı!

Kapı keskin bir şekilde çalındı. Willow ayağa fırladı ve aynayı masanın üzerine fırlattı. Eteklerini düzeltti, asi bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdı ve çok istekli görünmemek için kendini derin bir nefes almaya zorladı. Saygınlık numarası onu terk etmeden önce kulenin yarısına kadar gelmişti. Yolun geri kalanını koşarak kapıya gitti ve kapıyı açtı, duvara yaslanmış adamı gördüğünde yüzündeki sıcak gülümseme soldu.

Bannor merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Willow'un çağrısı, o kapı evinde ailesinden sığınacak bir yer ararken gelmişti. Onların arkadaşlığından kaçmak için kışın geri kalanını orada geçirmekten memnuniyet duyardı. Birkaç dakika önce büyük salondan içeri süzülürken, o sefil üvey kardeşi ortalıkta görünmüyordu ama talihsiz babası hâlâ kendini kaybetmiş bir halde içmeye çalışıyor, Leydi Blanche da o pislik ona hakaret ettiğinde Willow'un kulaklarını tıkamadığı için onu azarlıyordu.

Bannor'ın dudaklarında acımasız bir gülümseme belirdi. Adam onun huzurunda Willow'a el kaldırmaya cüret etseydi, bir yerine iki kolu sakat kalacaktı.

Bannor sahanlığa yaklaşırken yavaşladı. Atletini çekiştirdi, saçlarını düzeltti ve fazla istekli görünmek istemediği için derin bir nefes aldı. Willow'dan af dilerken dili sürçebilirdi, ama yataktaki belagatinin, huysuz bir hödük bile olsa, her türlü suçunu affetmesi için onu ikna edebileceğini umuyordu.

Bannor kapıyı çalmak için elini kaldırmıştı ki kapının çoktan aralık olduğunu fark etti.

Dokunuşuyla gıcırdayarak açıldı. "Willow?"

Camlı pencerenin dışına yağan kar, kulenin üzerine ürkütücü bir yarım ışık düşürüyordu. Yatak, tıpkı trajik bir savaşın kurbanları gibi kulenin etrafına saçılmış kirtles ve çoraplar gibi keskin bir şekilde ortaya çıktı. Bazı ilkel içgüdüler Bannor'ı, sanki çok geç olana kadar yüzünü tanıyamayacağı bir düşmana gizlice yaklaşıyormuş gibi, ayak seslerini fısıltıya dönüştürmeye itti.

Terk edilmiş odanın üzerine boş bir sessizlik çökmüş, Bannor'ın içinde tanıdık bir korku düğümü oluşmuştu. Bunun neden bu kadar tanıdık olduğunu anlaması bir anını aldı. Mary ve Margaret öldükten sonra odayı saran sessizliğin aynısıydı bu. Sesin yokluğundan çok, giden ve bir daha geri gelmeyecek olan birinin iç çekişiydi. Bunun ne kadar korkunç bir şey olduğunu unutmuştu, çünkü Willow onun unutulmaz yankısını boğuk kahkahası, şefkatli gülümsemesi ve sevgi dolu dokunuşuyla yok etmişti.

Bannor dönerek odayı bir düşman savaş alanını tarar gibi taradı. Tüylerini diken diken eden şey etrafa saçılmış eldivenler ve önlükler değildi. Kapının yanında yan yatmış duran deri terlikti. Eğer bütün sinirleri önseziyle karıncalanmasaydı, o terliği hiç görmeyebilirdi.

Çılgınca eşini aramak için elbise yığınlarını karıştırırken, ruhani bir yasemin kokusu onunla alay etti. Yatağın altına bakmak için elleri ve dizleri üzerine çöktü, ardından tüm yatak örtülerini şilteden yırtıp yere fırlattı. Dolabı tek bir el hareketiyle boşalttı, her köşesini keşfetme gayretiyle neredeyse deviriyordu.

Yağmalanmış odanın ortasında ayakta duruyordu, nefesi vahşi bir şekilde kesiliyordu, elinde hâlâ tek bir terlik vardı. Tek bir dana derisi terlik, o kadar narindi ki tek eliyle ezip toz haline getirebilirdi.

Bannor hâlâ terliği tutarak odadan çıkarken rüzgâr yükselmeye başladı ve artık görmezden gelemeyeceği bir uyarı ulumaya başladı.

"Fiona!"

Bannor'ın böğürtüsü kalenin içinde gürledi, kirişleri salladı ve büyük salonun duyma mesafesindeki her sayfiyenin, yaverin ve silah arkadaşının korkudan titremesine neden oldu. Eğer Fiona, Bannor'un körüklerinin nadiren hafif bir dil darbesinden daha yorucu bir şey olduğunu uzun zaman önce öğrenmemiş olsaydı, ardından koyun gibi bir özür dileyerek dizinde zıplattığı bebeği düşürebilirdi. Merdivenlerden inerken Bannor'un yüzünü görmeseydi muhtemelen onu tamamen görmezden gelirdi.

Bebeği genç Annie'ye teslim etti ve onu merdivenlerin dibinde karşılamak için çabaladı. "Ne oldu lordum? Sanki bir hortlak görmüş gibisiniz."

Bannor'ın gözleri, yüzünün çizilmiş düzlemlerine karşı kor gibi yanıyordu. "Eğer bu bir şakaysa, pek de komik değil."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Elindeki terliği ona doğru itti. "Ben bundan bahsediyorum. Eğer karım beni korkutarak cezalandırmayı düşünürse, kendini nereye sakladığını söylemen için sana teşekkür edeceğim."

"Onu güney kulesinde bıraktım, seni bekliyor."

"Şu anda orada değil. Tüm kaleyi taradım. Çocuklar onu görmedi ve ben de hiçbir yerde izine rastlayamadım."

Leydi Blanche sanki suda bir kan sızıntısı olduğunu sezmiş gibi burun deliklerini açarak yanlarına geldi. "Kendinizi üzmeyin lordum. Willow muhtemelen surat asmak için bir yerlere gitmiştir. Bu onun her zaman talihsiz bir alışkanlığıydı, değil mi Rufus? İstedini elde edemediğinde mızızlanmak, surat asmak ya da öfke nöbeti geçirmek."

Willow'un babası sadece anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıp bira kadehine geri döndüğünde, Blanche'ın gülümsemesi sıkılaştı. "Ancak Beatrix'im her zaman bir kuzu kadar tatlı huyluydu. O güzel dudaklarından tek bir şikâyet sözcüğü bile çıkmazdı."

Bannor kadına, deli olduğunu düşündüğünü açıkça belli eden bir bakış attı ve dikkatini Fiona'ya verdi. "Düşün, Fiona. İyi düşün. Willow nereye gitmiş olabileceğine dair sana herhangi bir ipucu verdi mi?"

Fiona başını salladı, ondan çok kendi kendine mırıldandı. "Belki de genç kıza bebekten bahsetmemeliydim. Ama bildiğini sanıyordum. Onu bu kadar üzeceğini hiç düşünmemiştim."

"Bebeklerden birinde bir sorun mu var? Hangisinde?" Bannor'ın çaresiz bakışları salonu taradı. "Peg? Mags? Şuradaki mi?" Annie'nin kucağındaki çocuğu işaret etti, telaştan adını unutmuştu.

Fiona gözlerini kırptırarak ona baktı, romatizmalı mavi gözleri sulanmaya başlamıştı. "Bebeginiz, lordum. Taşıdığı bebek."

Blanche acı ve hiç de kadınlara yakışmayan bir yemin etti. "Toplanıp eve gitsek iyi olur, Rufus. Kilise artık onların evliliğinin feshine asla izin vermez."

"Willow çocuğumu mu taşıyor?" Bannor şoktan başı dönmüş bir halde fısıldadı.

Fiona başını salladı. "Doğurduğunu öğrendiğinde o da sizin kadar şaşırdı lordum, hatta daha fazla. Ona söylediğimde ağlamayı hemen kesti. Gözleri iki gümüşü ay gibi yuvarlaklaştı ve dedi ki..." Yaşlı kadın sanki hiç konuşmamış olmayı diliyormuş gibi dudaklarını ısırarak sözlerini bitirdi.

Bannor onun kolunu yakaladı. "Ne? Ne dedi o?"

Fiona başını eğdi. "Dedi ki, 'Saçmalama. Bannor başka çocuk istemiyor' dedi. "

Bannor inledi. "Yüce Tanrım, ben ne yaptım? Ona kızacağım mı korktu? Kaçmakla mı tehdit etti? Benden kaçmak için bu kar fırtınasına göğüs gerecek kadar aptal olamazdı herhalde."

Sanki sözleri fırtınanın gazabını çağırmış gibi, koridorun en ucundaki ana kapılar açılarak sağır edici bir rüzgâr uğultusu ve kör edici bir kar girdabını içeri aldı. Bannor kapıya doğru iki uzun adım attı, umudu umutsuzluğuyla savaşıyordu. Ama o buzlu bulutun içinden sendeleyerek çıkan kişi Willow değil, Beatrix'ti.

Kızın bir kolu Desmond'ın beline sarılmıştı. Yüzü neredeyse saçları kadar solgundu, bu da oğlunun alnından akan kanın kızıl rengini daha da şok edici hale getiriyordu.

Bannor ikisini de düşmeden yakaladı. Atletine tutunan Beatrix ona baktı, mavi gözleri dehşetten bulanıklaşmıştı. "Willow gitti," diye fısıldadı. "Onu götürdü."

Otuz

Rüzgârın yumruklarına karşı kapıyı kapatmak için üç süvari ile mücadele etmek gerekti. Bannor oğlunun aldığı darbeden daha ciddi bir şey yaşamadığından emin olduktan sonra çocuğu Fiona'nın gözetimine teslim etti. Yaşlı kadın onu bir banka oturtup kendi mendiliyle alnındaki sığ yaradaki kanı temizlerken, Bannor duvardan bir duvar halısı aldı ve Beatrix'in omuzlarına sardı. Kızın dişleri o kadar çok gıcırdıyordu ki zar zor konuşabiliyordu.

"Ne oldu Bea?" Bannor artan paniğine rağmen ses tonunu nazik tutmaya çalışarak sordu. "Willow'u kim kaçırdı?"

"S-S-S-S-Stefan. Desmond ve ben ahırdaydık, samanlıkta saklanıyorduk, o sırada bir at aramaya geldi. Willow'un boğazına bir hançer dayadı ve onu ata binmeye zorladı. Desmond neler olduğunu anlayınca çatı katından aşağı atladı ve Stefan'dan teslim olmasını istedi. Stefan neredeyse onu eziyordu."

Bannor oğluna sert bir bakış fırlattı. "Bu yaptığın çok aptalcaydı delikanlı. Ve çok cesurca."

Desmond ona sersemlemiş bir selam verdi. Delikanlının Fiona'nın mırıldanarak söylediği sözlerden kaçma çabaları, Fiona'nın onu kulağından yakalayıp sımsıkı tutmasıyla engellendi.

Blanche uzun, patrisyen parmağını Beatrix'e doğru salladı. "Peki o... o... *çocukla* samanlıkta tek başına ne yapıyordun? Bilmenizi isterim ki lordum, oğlunuz kızımı herhangi bir şekilde tehlikeye attıysa, üvey babası ve ben bir nişan sözleşmesinden daha azına razı olmayacağız." Dudakları dindar bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ya da en azından, onun erdemini telafi etmek için cömert bir kese."

Bannor, hem kadının gevezeliklerini hem de kızının acı dolu kızarıklığını görmezden gelmeye kendini zorlayarak Bea'yı nazikçe

omuzlar. "Neden, Bea? Anlamıyorum. Stefan neden Willow üzerinde hakkı olduğuna inansın ki?"

Beatrix'in sesi acı dolu bir fısıltıya dönüştü. "Hepsi benim suçumdu. Stefan beni buraya seni baştan çıkarmak için gönderdi, böylece Willow'u tamamen kendine alabilecekti. Sonra sen ve Willow kavga ettiğinizde ve o bana sana hoş g e l d i n dediğinde, ona her şeyin plana uygun gittiğini ve onu çağırmamın an meselesi olduğunu söyleyen bir mektup gönderdim. Aslında mektubu tamamen unutmuştum ama Stefan senin çağrını aldığında planımızın başarılı olduğunu düşünmüş olmalı. Elsinore'a Willow'un düğününe katılmak için gelmedi..."

Bannor acımasızca, "Onu kendine mal etmeye geldi," diye bitirdi. Aceleyle geriye doğru bir adım atan Blanche'ın üzerine döndü. "Oğlunuzun gelinimi kaçırma planından haberiniz var mıydı leydim?"

Blanche'ın solgun ellerinden biri boğazında çırpındı. "Hayır dememeliyim. Stefan her zaman inatçı bir delikanlı olmuştur. İstedliğini elde edememeyi pek hoş karşılamaz."

Bannor kadını takip etti ve her adımda ona destek oldu. "Seni uyarmalıyım ki ben de istediğimi elde edememekten hoşlanmam. Eğer oğlun karımın saçının bir teline bile zarar verirse, senin kelleni tepside sunmaktan başka bir şey yapmam."

Blanche son birkaç adımı geri geri atarken tökezleyerek kocasının kucağına düştü. "Benimle bu şekilde konuşmasına izin mi vereceksin, Rufus?"

Willow'un babası ayağa fırladı ve karısını bir etek fırtınası içinde yere düşürdü. Ayakları pek sağlam basmasa da, elindeki kadehi tek bir damla bile bira dökmeden dudaklarına götürmeyi başardı. "Neden olmasın? Seninle uzun zaman önce bu şekilde konuşacak cesaretim olsaydı, o sefil veledin küçük kızımı alıp kaçmayabilirdi."

Vahşice, Willow'un orada olup *buna* tanıklık edememiş olmasının üzücü olduğunu düşünen Bannor, Beatrix'e doğru yürüdü ve onu omuzlarından yakaladı, artık tutuşunu yumuşatmaya çalışmıyordu. "Hangi yöne gittiklerini bilmem gerek. Yola devam ederlerse, bir saat içinde onları yakalayabilirim."

Desmond ayağa kalkarken, "Kuzey," diye mırıldandı. "Kuzeye doğru gittiler. Çayırların karşısına."

Bannor'un en sert darbelere bile gözünü kırpmadan katlandığı bilinirdi ama oğlunun sözleri onu sendeletti. Merdivenlerin en alt basamağına çöktü ve iki eliyle saçlarını karıştırdı.

Willow dışarıda bir yerdeydi. Soğukta. Karın içinde. Ayakkabısı olmadan. Onsuz. Beatrix ve Desmond'ın bailey'i tökezleyerek geçmeleri için geçen sürede, rüzgârın acımasız eli Stefan'ın bırakmış olabileceği izleri çoktan süpürmüştü.

Bannor onu neredeyse görebiliyordu - inci gibi beyaz dişleri takırdamaya başlıyor, sıcak, pembe teni sertleşiyor ve mavileşiyordu. O kadar çok titrerdi ki kemiklerinin birbirine çarptığına yemin edebilirdi. Buz gibi acı bıçakları el ve ayak parmaklarına saplanırdı.

Sonra titreme duracaktı. Acı kaybolacaktı. Mavi renk göz kapaklarına, parmak uçlarına, dudaklarına sinecekti. Tenine yapışan buz incileri kristalleşerek buzdan bir örtüye dönüşecek ve dünyadaki tüm gözyaşları onu eritemeyecek kadar sertleşecekti. Annesinin yaptığı gibi kucağında bir çocukla ölmek yerine, karnında çocuğuyla ölecekti.

Hem onu hem de o çocuğu ne kadar çok sevdiğini asla bilemeden ölecekti.

Bannor başını ellerinin arasına aldı. Ruhunun en karanlık köşesinde bir yerlerde, bir şekilde kendini Willow'u sevmekten alıkoyabilirse, onu güvende tutabileceğine inanmıştı. Eğer o sözleri hiç söylemezse, annesi gibi Willow da onu asla terk etmeyecekti.

Nazik bir el saçlarını okşadı. Bannor bir an için bunun Willow'a ait olabileceğini düşündü ama başını kaldırdığında Beatrix'in önünde diz çökmüş olduğunu gördü.

Gözyaşları kabaran bir sel halinde yanaklarından aşağı döküldü. "Hepsi benim hatam lordum. Ona zarar gelmesini asla istemezdim, biliyorsunuz. O benim tanıdığım tek gerçek anne."

Blanche'ın öfkeli soluğunu duymazdan gelen Bannor, kızı kollarının arasına aldı ve hıçkırıklarını göğsüne bastırdı. "Ağlama çocuğum," dedi sertçe. "Onu bulacağım. Tanrı şahidim olsun, yemin ederim onu bulup geri getireceğim."

Bannor gözlerini kapatırken, Tanrı'nın tutmasına yardım etmeyecekse böyle bir yemin etmesine izin vermemesi için dua etmekten başka bir şey yapamadı.

"Dinleyin!" Desmond ayağa fırlayarak bağırdı.

Bannor başını yana eğdi ama tek duyabildiği Bea'nın sulu hıçkırıklarıydı. Ayağa kalktı, kızı nazikçe Fiona'nın kollarına doğru götürdü ama oğlunun ondan tam olarak ne duymasını istediğini anlaması yine de şaşkın bir anını aldı.

Sessizlik.

Rüzgâr korkunç uğultusunu kesmiş, ardında kilisenin çan sesleri kadar tatlı ve billur gibi bir sessizlik bırakmıştı. Bannor kapılara doğru koştu ve onları açtı. Artık rüzgârın acımasız kırıbaçısıyla savrulmayan kar tüyleri melek kanatları gibi yüzüne çarpıyordu. Ayın neşeli incisi, dağılan bulutların arasından ona göz kırpyor gibiydi; parlak ışığı karı gümüşe boyuyordu.

Tanrı'nın kendisine verdiği nimetlerden en iyi şekilde yararlanmaya kararlı olmasaydı, Bannor o anda dizlerinin üzerine çökebilirdi.

Cesur Bannor savaş için kuşanmış bir halde Elsinore'un büyük salonunda ilerliyordu. Armasıyla süslü safran rengi tuniğinin altına zırhla örülmüş bir zırh ve çelik bir göğüs zırhı giymişti. Devasa geniş kılıcını kınına soktuğu kını, şingirdayan mahmuzlarına uyumsuz bir kontrpuan oluşturacak şekilde baldırlarını ve uyluklarını zırhlayan plakalara çarparak tıngırdıyordu. Kemerinin diğer tarafında, kısa ama ölümcül bir hançerle donatılmış mücevherli bir kın asılıydı.

Yüz ifadesi acımasızdı, gözlerindeki parıltı ölümcüldü. Ülkesini ya da onurunu korumak için değil, kralın verebileceğinden çok daha değerli bir ödülü almak için savaşa giriyordu.

Hollis, efendisinin uzun adımlarının her biri için iki adım atmak zorunda kalarak onun yanında tırısla ilerledi. "Keşke sana eşlik etmeme izin verseydin. Yanında ben olmadan ata binmek sana doğru gelmiyor."

"Hayır, değil," diye kabul etti Bannor. "Ama sana burada, Elsinore'da ihtiyacım var. Fırtınadaki bu mola uzun sürmezse, Elsinore'a göz kulak olman gerekecek.

kale-" acı dolu bir an tereddüt etti, "-evimin yolunu bulana kadar." Alnı bulutlandı. "Ve çocuklar."

"Fiona ve Netta çocuklara bakabilir. Ama ben kendimi çok çaresiz hissediyorum. Willow'u geri getirmek için yapabileceğim bir şeyler olmalı."

"Var," dedi Bannor, kâhyasının omzuna sert bir el vuracak kadar duraklayarak. "Şapele git dostum ve dua et."

Bannor ana kapıları açtı ve adamlarının bineğini hazır edeceğine güvendi. Hayal kırıklığına uğratmadılar. Solgun aygır ay ışığıyla aydınlanmış karın içinden yükseliyor, burun deliklerinden efsanevi bir ejderha gibi buhar çıkarıyordu. Bannor atın dizginlerini kasvetli yüzü bir delikanlıdan aldı ve ata bindi. Hollis'e son bir selam vererek atı zıplaya zıplaya yarım daire çizdirdi, ancak asma köprüye giden yolun tıkalı olduğunu gördü.

Otuz bir

Desmond, Ennis, Mary, Hammish, Edward, Kell ve Mary Margaret onu bekliyorlardı; binekleri, bir zamanlar yeni annelerini Elsinore'da karşılamak için tam da bu avluda durdukları gibi düzgün bir şekilde sıralanmıştı. Bannor, Mary Margaret domuz yerine midilliye bindiği için en azından şükretmesi gerektiğini düşündü. Willow'un onu vurduğu minyatür yay, minik oklardan oluşan bir sadakla birlikte çocuğun omzuna asılmıştı.

Mutfak kapları, tabaklar, kürk tozluklar ve uyuz postlardan oluşan rengarenk bir zırh giymişlerdi. Edward koca bir ayı postu giymiş gibi görünüyordu, Hammish ise miğfer yerine demir bir çaydanlık takmıştı. Kulesinin duvarını yıktıkları gece olduğu gibi tehditkâr bir dizi yaba, tırpan, bız ve sopayla silahlanmışlardı. Willow'un dudaklarının ilk tadını aldığı gece. Mutlak bir sessizlik içinde oturmuş, onun emrini bekliyorlardı.

"Kenara çekilin," diye seslendi, "yoksa adamlarım hepinizi zindana atar."

Desmond benekli gri kısırağını ileri doğru itti. Bannor, oğluna şaşırtıcı bir olgunluk havası veren şeyin, kestane rengi saçlarına vuran sargının keskin beyazlığı mı yoksa arkasında yan eyerde giden güzel sarışın mı olduğundan emin olamıyordu.

"Size eşlik etmek istiyoruz baba. Willow sizin olduğu kadar bizim de leydimiz."

"Buna itiraz edemem evlat. Ama karımın hayatının bir delinin elinde olduğunu bilmek yeterince üzücü. Çocuklarımin hayatını da riske atmayacağım."

Beatrix ona, "O deli benim kardeşim," diye hatırlattı. "Onunla mantıklı bir şekilde konuşabilirim."

Bannor tek kaşını kaldırdı. "Ya yapamazsan?"

Kız onun kılıcına anlamlı bir bakış attı. "O zaman bunu yapmana izin vereceğim."

Bannor eyerinde arkasına yaslandı ve sanki ilk kez görüyormuş gibi hepsini inceledi. Onların ne kadar zorlu düşmanlar olabileceğini çok iyi biliyordu. Eşit miktarda kurnazlık ve kararlılığa sahiptiler; hiçbir savaşçının onsuz hayatta kalamayacağı iki özellik.

"Lütfen, baba," dedi Desmond, yeşil gözlerinde çaresizliğin izleri vardı. "Bizi yine geride bırakma. Tek istediğimiz Willow'u kaçırın o iğrenç herifi bulmana yardım etmek."

Bannor'un yüzüne yavaşça çarpık bir gülümseme yayıldı. "Ve bunu yaptığımızda Tanrı ona yardım etsin."

Babasının sözleri üzerine Desmond'ın yüzüne cevap niteliğinde bir sırıtış yayıldı. Bannor önden gitmesi için aygırını aralarına soktu. Mary Margaret neşeli bir savaş çığlığı atarak kale kapılarından geçip asma köprüden aşağı inerken, atlarının toynaklarının altındaki kar, ısıltılı bir yıldız tozu bulutu halinde patlıyordu.

Hollis, Netta'yı şapelde, parlak meşe sunağın önünde diz çökmüş halde buldu. Gözleri kapalı ve yüzü mum ışığının parıltısıyla yıkanmış haldeyken, ona nefin üzerinde nöbet tutan mermer Madonna kadar güzel görünüyordu. Tanrı'nın böyle bir övgüyü küfür olarak görmemesi için dua ederek göğe doğru alaycı bir bakış attı.

Ayak seslerinin fısıltısıyla Netta ayağa fırladı ve sanki sunakta ibadet etmek yerine onu kirletirken yakalanmış gibi kızardı. Onu tanıdığında, yüz hatlarının üzerine çok tanıdık bir ihtiyat maskesi indi ve adamın pek de dindarca olmayan bir yemin etmesine neden oldu.

"Hanımefendimiz için dua ediyordum," dedi başını meydan okuyan bir açıyla eğerek. "Gerçi Tanrı'nın fahişelerin dualarını dinlediğine inandığınızı sanmıyorum."

"Tam tersine. Dirilişinden sonra Rabbimiz'in ilk olarak Mecdelli Meryem'e, erdemi şüpheli bir kadına görüldüğü yazılıdır."

"Bu doğru olabilir, ancak onun takipçilerinin kendi hatalarını itiraf etmektense ilk taşı atmaya daha yatkın olduklarını gördüm."

"Leydi Willow'un böyle bir şey yaptığına inanmıyor olmalısınız, yoksa burada onun sağ salim dönmesi için dua ediyor olmazdınız."

Netta omuz silkti ama gözlerinin aşağıya doğru kayması sıkıntısını ele veriyordu. "Bana karşı çok nazikti. Lord Bannor da öyle. İkisinin de zarar görmesini istemem. Şimdi izninizle efendim, sizi kendi vicdanınızı sorgulamanız için yalnız bırakayım."

"Gitme," dedi Hollis, bitmek bilmeyen zekâ oyunlarından bıkmış bir halde.

Onu geçip gitti. "Eğer benimle arkadaşlık etmek istersen, sana bir şiline patlar. Eğer istersen iki katı-"

Adam bileğini tuttuğunda bocaladı. İlk kez ona dokunmaya cüret etmişti. İlk kez öfkesinin parıltısını görmesine izin veriyordu. "Gerçekten de bir erkeğin yatağını paylaşman için sana ödeyeceği paradan daha değerli olmadığına mı inanıyorsun? Bir erkeğin seninle sadece sohbet etmek ya da sessizce yanında oturmak isteyebileceği hiç aklına gelmedi mi?"

Başını geriye doğru eğdi, dudaklarının yakınlığıyla kasten onunla alay etti. "Bana olan ilginin en iffetli güdülerden başka bir şeyden kaynaklanmadığını iddia edebilirsin, ama gözlerindeki o bakışı biliyorum. Senden önce gelen sayısız erkeğin gözlerinde bunu yeterince gördüm."

Hollis onun kolunu kurtardı ve geriye doğru bir adım attı, zalimliği yüzünden onu hor görebilmeyi diliyordu. "Seni yatağında istediğimi inkâr etmeyeceğim. Geceleri uyanıp arzuyla titreyerek sana uzanmıyormuşum gibi davranmayacağım." Sesi yumuşadı. "Ama hayatımın geri kalanında sana sadece uzaktan tapmakla yetineceğim. Bu bana ne kadar mal olacak Netta? Eğer sonsuz bağlılığım senin için yeterli değilse, belki bu yeterli olur." Hollis kemerinden kadife bir çanta çıkardı ve yere attı. Çanta sert bir şingirtıyla Netta'nın ayaklarının dibine düştü.

Onu yerden kaldırırken görmeye dayanamayacağını bildiğinden, şapelden uzaklaşmak için döndü.

"Efendim?"

Kendini bu kadar ucuza satmayı reddeden Hollis yürümeye devam etti.

"Hollis?" Bu kez Netta'nın yakarışı sadece bir fısıltıydı ama onu olduğu yerde durdurdu.

Yavaşça döndü. Netta'nın eli uzanmıştı ama cüzdan hâlâ ayaklarının dibinde yerde duruyordu.

Hollis ona baktı, elinin titremesinden olduğu kadar gözlerinde parlayan yaşlardan da büyülenmişti. "Dualarınızı benimkilerle birleştirmek ister misiniz?" diye sordu. "Belki o zaman Tanrı'nın kulaklarına ulaşma olasılığı daha yüksek olur."

Hollis aralarındaki mesafeyi kapattı ve kadının elini nazikçe kendi elinin içine aldı. Yan yana diz çöküp başlarını eğerek Tanrı'nın sonsuz merhametini efendileri ve hanımefendilerinin üzerine yağdırması için dua ederlerken elini sıkıca tutmaya devam etti.

Willow kendini titreyen bir bacağına diğerinin önüne koymaya zorladı, tüm konsantrasyonu kar denizinde ilerlemeye odaklanmıştı, oysa tek yapmak istediği tozlu dalgaların derinliklerine dalıp uykuya dalmaktı.

Eğer bu baştan çıkarıcı cazibeye kapılırsa, asla uyanamayacağını biliyordu. Ne zaman siren sesi çok yükselse, Bannor'un annesinin kulağına fısıldadığını duyduğuna neredeyse yemin edecekti; onu ilerlemeye, hareket etmeye ve umut etmeye devam etmeye çağırıyordu. Ama belki de bu sadece rüzgârdı ve ölmekte olan hayalleri için ağıt yakıyordu.

Pelerinine sıkıca sarıldı ama kendi kollarının sarılışı titremesini engelleyemeyecek kadar güçsüzdü. Bannor'u özliyordu. Kollarının sıcaklığını, öpücüğünün cızırtılı tatlılığını, etinin kendi etine olan ateşli baskısını.

Soğuk iliklerine kadar işledi, etini titretti ve dişlerini takırdattı. Çorapları kaskatı donarken, ayakları karıncalanmadan uyuşmaya başladı.

Rüzgârın artık yüzüne kar iğneleri batırmadığını fark etmesi karanlık bir sonsuzluğu aldı. Bir tepenin dibinde tökezleyerek durdu ve başını kaldırarak ışıltılı tundrayı çocuksu bir merakla inceledi. Ayın pırıltılı okşayışının altında peri tozu gibi parıldayan kırılğan kar tanecikleri, acımasızlıklarıyla bile nefes kesici güzellikteydi.

Bir şey sırtına çarparak onu ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktetti. Damarlarında dolaşan yakıcı öfke dalgası olmasaydı, Willow orada öylece kalabilirdi.

Yenilgi. Ama bu öfke ona sendeleyerek ayağa kalkma ve saldırılarıyla yüzleşmek için dönme gücü verdi.

"Bana öyle ters ters bakmana gerek yok," diye tükürdü Stefan, dudakları gözleriyle aynı buz mavisine boyanmıştı. "Eğer atı ürkütüp kaçmasına neden olmasaydın, şu anda İskoçya yolunu yarılarmış olurduk."

"Atı ürkütmemiş olsaydım," diye geveledi Willow dişlerinin arasından, "şu anda nehrin dibinde olurduk. Onu az kalsın uçurumun kenarından aşağı sürükleyecek olan ahmak sendin."

"Sadece ellerin gözlerimin üzerinde olduğu için."

"Beni affet. Ağzına nişan almıştım."

Çirkin bir sırıtış dudaklarını büktü. "Bana istediğin kadar burun kıvrabilirsin Willow, ama yüzündeki çamuru temizlemek ve güzel bir elbise giymek seni bir leydi yapmaz. Bir lord tarafından yağmalanmak da öyle." Stefan başparmağıyla Willow'un yanağını okşadı, dokunuşu Willow'un midesini bulandırdı. "İlk ben olmak istedim," diye fısıldadı, nefesi Willow'un buz gibi teninde kükürt gibi patlıyordu. "Senin kanını akıtacak kişi olmak istedim."

Soğuktan daha fazla titreyen Willow, onun elini geri çekti.

"Bannor bizi bulduğunda kanayan tek kişi sen olacaksın." Stefan homurdandı. "Muhtemelen senden kurtulduğuna sevinecektir. Sen aradan çıktığına göre, Beatrix'le evlenmekte özgür olacak. başlangıçta."

Willow, bu eski sataşmanın kan dökmesine izin vermeyerek kendini toparladı. "Çocuğunun annesinden kurtulduğuna o kadar sevineceğinden şüpheliyim."

Stefan'ın bakışları, kadının karnının üzerinde sahiplenici bir tavırla kavuşturduğu eline yöneldiğinde, korku ve tiksintinin tatmin edici gölgesi gözlerini kararttı. "O alçağın veledini şimdiden karnında taşıdığını mı söylemek istiyorsun?"

Çenesini gururlu bir açıyla eğdi. "Evet, biliyorum ve bebeğine zarar verirsen Bannor'un seni dünyanın öbür ucuna kadar avlayacağına dair sana söz verebilirim."

Stefan başını yana eğerek düşünceli düşünceli ona baktı. "Muhtemelen öyle yapardı."

Üvey kardeşi kemerindeki ipi yavaşça çözerken Willow geriye doğru bir adım attı.

ahlaksızlığının derinliklerini yanlış değerlendirmişti. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Stefan geniş omuzlarını silkti. "Görünüşe göre kocanızın gazabından kaçmak için bir umudum olacaksa ortadan kaybolmam gerekecek." Ona doğru hamle yaptı. "Ve sen de öyle."

Willow uyuşmuş uzuvlarını harekete geçiremeden, Stefan saldırdı ve ipi Willow'un bileklerine doladı. Ayak bileklerine ikinci bir ip geçirmeden önce ipi sıkıca çekip düğümledi.

Willow, paniği sesinden uzak tutmaya çalışarak ona doğru çekiştirdi. "Bunu yapamazsın Stefan. Hareket etmeye devam etmezsem, donarak öleceğim."

"Merak etme kız kardeşim, canım," dedi ve onu karların içine itmeden önce ipe son bir kez sertçe vurdu. "Eminim sadık kocan seni bulacaktır. Baharda buzlar çözüldükten *sonra*."

"Stefan!" diye bağırdı üvey kardeşi arkasına bile bakmadan hızla uzaklaşırken.

Willow boğazı düğümlenene kadar çığlık attı. Sırt üstü düşmüş bir kaplumbağa gibi karda çırpınıyor, öfkesinin ve hayal kırıklığının damarlarındaki kanı pompalamaya devam etmesi için dua ediyordu.

Gücü tükenmeye başladığında, ayın vurdumduymaz yüzüne baktı ve tüm bunların adaletsizliğine lanet okudu. Ayakta kalmak, hareket etmeye devam etmek ve ne olursa olsun Bannor'un onu bulacağına inanmak için çok mücadele etmişti. Ama hepsi boşa gitmişti. Ne kadar cesur olmaya çalıştığını ya da çocukları için ne kadar çok savaştığını asla bilemeyecekti. İplere karşı mücadele ederken, acı gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı, düşmeden dondular.

Karnındaki bebeği rüzgârın ısırmasından korumaya çalışarak bir topun içine kıvrıldı. Kar daha sert yağmaya başlayıp onu bembeyaz bir örtüyle sardıkça, üzerine lezzetli bir uyuşukluk çökmeye başladı. Yorulmuştu, çok yorulmuştu. Kırığı taneleri kirpiklerine ağırlık yapıyor, gözlerini açık tutmak için harcadığı çabayla gözlerini ağrıtıyordu. Belki de onları bir süreliğine kapatırsa uyuyabilirdi. Prensini ve onun büyüü öpücüklerini bir kez daha hayal edebilirdi.

Willow'un artık onun yüzünü hayal etmesine gerek yoktu. Parmak uçları ve dudaklarıyla onun engebeli güzelliğinin her santimetresinin izini sürmüştü. O dudaklar, gözlerini kapatıp yanağını kar yastığına sokarken ve prensinin gelmesini beklerken, hüzünlü bir yarı gülümsemeye dönüştü.

OceanofPDF.com

Otuz iki

Bannor ve çocuklar inişli çıkışlı bir tepeyi tırmanmaya başladıklarında, Bannor atını dörtnala koşturdu. Karda başıboş izler bulduklarından beri, umutlarıyla birlikte acelesi de artıyordu. Willow'un aptal üvey kardeşinin atını yol boyunca bir yerlerde kaybetmeyi başarmış olması onu pek şaşırtmamıştı. Hayvan muhtemelen doğruca Elsinore'a geri dönmüştü ve şu anda bile ahırların kızgın sıcaklığında yulaf kemiriyordu.

İzlerden biri ayak izi bile denemeyecek kadar düzensizdi. Ama yine de Bannor'ın kalbinin sevinçle çarpmasına neden oldular. Onların karmakarışık beceriksizliği tek bir anlama gelebilirdi: Willow yaşıyordu.

Atını tepeye doğru sürdü, yükselen rüzgâr onları yok etmeden önce sığ vadideki izleri takip etmek istiyordu. Kar şimdi daha sert yağıyordu ve tepeyi aştığında bir bulut kümesi ayın üzerini örterek vadiyi karanlığa gömdü.

Bannor nefesinin altında küfrederek atını dizginledi. Çocuklar da onu takip ederek iki yanından kuşattı.

Sabırsızlıkla aldıkları her nefes gümüşü bir sis bulutuna dönüşürken, ay örtüsünden sıyrılıp vadiyi neredeyse doğaüstü bir parlaklıkla aydınlatana kadar beklediler.

Bannor'ın en büyük korkusu gerçekleşmişti. Vadiden esen rüzgâr izleri silip süpürmüştü, geride insan ayağının kirletmediği tertemiz bir kar halısı bırakmıştı.

"Bak, baba!" Mary Margaret tepenin dibini göstererek bağırdı.

Bannor odaklanabilmek için kirpiklerindeki kar tanelerini kırıştırarak zorunda kaldı. Derin bir kar yığınının arasından bir şey görünüyordu; bakır karın üzerinde dalgalanan bir renk cümbüşü.

Elleri dizginleri sıkıca kavradı. Willow'u orada pelerini olmadan hayal etmek onu iliklerine kadar ürpertmiş olsa da, Bannor giysinin omuzlarından kaymış olması ve Stefan'ın ya çok aptal ya da onu geri almasına izin vermeyecek kadar zalim olması için dua etti.

"Burada bekleyin," diye emretti çocuklarına, attan inerken. İlk kez sorgulamadan ona itaat ettiler.

Bannor tepeden tırmanarak aşağı indi ama vadinin tabanına ulaştığında adımları yavaşlamaya başladı.

Ay bir başka bulutun arkasına saklanırken, elini o dalgalanan kumaş parçasına doğru uzattı, onu kardan mezarından çıkaracağı, güleceği ve çocuklarına korkmaları gereken bir şey olmadığını göstermek için havada tutacağı anı şimdiden bekliyordu.

Ay yeniden ortaya çıktı ve neredeyse kasıtlı bir zalimlikle her bir detayı odak noktasına getirdi.

Buzla donmuş tek bir koyu bukle; mermerden bir et parçası; kalbinin yanındaki kesede taşıdığı deri terliğin içinde güvenle durması gereken ince bir ayak.

Bannor sendeleyerek dizlerinin üzerine çöktü ve karı tırmalamaya başladı. Willow'u kollarının arasına alırken, kendi ıstırabını yansıtan bir çığlık yukarıdaki yamaçtan aşağıya doğru yayıldı. Acı dolu bir sisin içinden, Beatrix'in tepeden aşağı inmeye başladığını, Desmond'ın onu sırtına aldığını ve yüzünü göğsüne yasladığını gördü.

Bannor, Willow'un bileklerindeki ipi kopardı ve boğazının derinliklerinden yükselen kısık bir iniltiyle, yüzündeki ve saçlarındaki karı temizlemek için çabaladı. Artık Elsinore Lordu Cesur Bannor değil, sadece annesinin neden uyanmadığını anlayamayan altı yaşında korkmuş bir çocuk olana kadar zaman geriye doğru akıyor gibiydi. Willow'un sonsuza dek tatlı bir huzur içinde donmuş yüzüne bakarken, sonunda annesini öldürenin sevgi değil, sevgisizlik olduğunu anladı.

"Aman Tanrım, beni affet!" diye bağırarak onu göğsüne çekti. Yüzünü onun soğuk, sert buklelerine gömdü ve ileri geri sallandı. "Seni seviyorum Willow," diye fısıldadı, gözyaşları akmaya başlamıştı.

yanaklarından aşağı. "Seni ilk gördüğüm andan itibaren sevdim ve ölene kadar da seveceğim."

Bannor onun buz gibi dudaklarına sert bir öpücük kondurdu, gözyaşları ılık bir bahar yağmuru gibi tenine çarpıyordu. Kederden o kadar sersemlemişti ki, onun da kendisini öptüğünü fark etmesi bir anını aldı.

Dudaklarından keskin bir çığlık kaçarken geriye doğru hamle yaptı ve neredeyse onu düşürüyordu. "Yüce Tanrım, senin-"

"Öldü mü?" Willow bir esnemeyi avucunun içinde bastırdı, göz kapakları sarktı. "Saçmalama. Sadece uyuyordum." Titriyordu. "Çok üşüyordum, sonra kar üzerimi örttü ve beni ısıttı. Uyursam bana geleceğini biliyordum." Ona sevimli ve aptalca bir sırıtış attı. "Sen bana hep rüyalarımnda geldin. Küçük bir kız olduğumdan beri."

Bannor donmuş buklelerini yüzünden uzaklaştırarak düzeltti, onun aniden dirilmesinden hâlâ tedirgindi. "Peki sen benim kim olduğumu sanıyorsun?"

Kız ona gülümsedi. "Sen benim prensimsin. Ve kocamsın. Ve sevdiğim adamsın." Adamın elini tutup karnının kıvrımına dayadığında gülümsemesi yumuşadı. "Ve çocuğumun babası."

Bannor'un nefesi tüm bu mucize karşısında kesildi. Elinin altında büyüyen yaşam, çiçeklerin en nadide ve en değerlisi gibiydi. Hayat Willow'un tenini ısıtıyor, yanaklarını gülle kızartıyor, damarlarında en tatlı özler gibi nabız gibi atıyordu.

Bannor onu kollarının arasına alıp güzel yüzünün her santimine öpücükler yağdırırken, çocuklarının sevinç çığlıkları kulaklarında müzik gibi çınliyordu. En başından beri Willow hakkında hem haklı hem de haksız çıkmıştı. Adı ona çok yakışiyordu. Ama en ufak bir esintide kırılacak kadar kırılgan olduğu için değil. Tam tersine, kırılmak yerine rüzgârla birlikte eğilecek kadar güçlü ve esnekti. Kolları her fırtınada sığınak ve soluklanma sağlayacak kadar cömertti. Onun zarafeti ve cesareti, kalbinin derinliklerine hassas ama kırılmaz kökler salmıştı.

Willow'u büyülü uykusundan uyandıranın kendi sözleri mi, gözyaşları mı yoksa öpücüğü mü olduğunu söyleyemiyordu. Tek bildiği, sonunda aşkın onun yıkımı değil, kurtuluşu olduğuydu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı ve kızın alnına sert bir öpücük kondurdu.

Willow onun yanağını avucunun içine aldı, kendi gözleri şefkatle dolup taşıyordu. "Biliyorum."

OceanofPDF.com

Sonsöz

Bannor'un titreyen eli kalesi ile veziri arasında gezinirken bir kadının tiz çığlığı kaleyi yırttı.

"Tanrı'nın kanı!" diye yemin etti ve güçlü yumruğunu masaya indirdi. Hem satranç tahtası hem de taşlar uçtu.

Hollis asık bir yüz ifadesiyle düşen adamlarını inceledi. "Bu oyunu gerçekten kazanmış olabileceğime inanıyorum."

Bannor sandalyesinden kalktı ve iki eliyle zaten dağınık olan saçlarını karıştırdı. "Karım işkencelerin en canavarcasına maruz kalırken, saçma sapan bir oyuna konsantre olmamı nasıl beklersiniz?"

Hollis omuz silkti. "Mary ya da Margaret doğum yaparken seni hiç rahatsız etmiyor gibiydi."

"Ben Fransa'daydım, seni aptal. Ayrıca," diye ekledi, kulede yaralı bir hayvan gibi gezinerek, "böyle bir çile olduğunu bilmiyordum. Bebeklerin öylece fırladığını sanıyordum" -elini salladı- "bir mancınıktan fırlayan füzeler gibi."

Hollis gözlerini devirdi. "Belki başka bir şeyden konuşursak." Daha neşeli bir konu aramaya koyuldu. "Willow'un üvey kardeşi nasıl?"

Gözlerini devirme sırası Bannor'daydı. "Hâlâ zindandan çıkmayı reddediyor. Onu yine çocukların önüne atacağımdan korkuyor."

Hollis kıkırdadı. "Onu kaleye sürükledikleri geceyi asla unutmayacağım. Sırtında küçük küçük oklar vardı."

Bannor sırtıttı. "Hammish'in burnuna yumruk attığında, delikanlının yüzüne gülmesini, sonra da karnına vurmasını hiç beklemiyordu. Tabii o sırada Hammish'in kafasında demir bir çaydanlık olmasaydı bu kadar acı verici olmazdı."

"Ah, ama Edward'ı o uyuz postuna sarılmış halde görmek sonunda onun şevkini kırdı. Stefan onun gerçek bir ayı olduğunu düşündü!"

Her iki adam da kahkahalarla kükrüyordu ki pencereden bir çılgılık daha yükseldi, bu seferki bir öncekinden daha da yürek burkucuydu.

Bannor kısa bir an tereddüt etti, sonra kapıya doğru koşmaya başladı. Hollis ondan önce davrandı. Kâhyanın üç kez denemesi gerekti ama sonunda bankı kapının önüne kaydırmayı ve kendini bankın önüne atmayı başardı. "Fiona buradan çıkmaya izin verirsem kafamı uçurmakla tehdit etti. Ne dediğini duydun. Doğum odası bir erkeğe göre değil."

"Görünüşe bakılırsa," diye homurdandı Bannor, "burası bir kadına da uygun değil."

"Acıya karşı neredeyse insanlık dışı bir toleransla doğan sen değil miydin?"

"*Benim* acım, onun değil." Duvardan bir kılıç kapan Bannor, kılıcın ucunu Hollis'in sallanan adam elmasına dayadı. "Adamlarımdan birinin savaşa tek başına gitmesine izin vermezdim, değil mi? Özellikle de onu oraya gönderen emri veren bensem."

Hollis içini çekti ve teslim olmak için ellerini kaldırdı, ne zaman yenildiğini bilecek kadar akıllıydı. Bannor bankı yolundan kaldırdı ve kapıyı sürükleyerek açtı.

"Fiona'ya seni zindana zincirlememiz gerektiğini söylemiştim," diye mırıldandı Hollis onun arkasına geçerken.

"Oh, hayır, yapamazsın!" Bannor merdivenlerden hışımla çıkarken Netta kollarını güney kulesinin kapısına doğru savurarak bağırdı. "Oraya giremezsiniz lordum. Bu hiç hoş değil."

Bannor altı aylıktan fazla hamile olan bir kadının boğazına kılıç dayayamayacağı için dönüp kâhyasından yardım istedi. "O *senin* karın. Onun mantığına hitap et."

"O da bir kadın," diye alay etti Hollis, Netta'ya göz kırparak. "Herhangi bir nedeni yok."

Bannor'un hırlayıp gürlemesini bekliyordu. Onun bir dizinin üzerine çöküp Netta'nın elini şefkatle kendi elinin içine almasını beklemiyordu.

"Hey!" Hollis omzuna vurdu. "Az önce bana hatırlattığın gibi, o benim karım."

"Ve tüm İngiltere'de daha nazik ve daha şefkatli bir yardımcı bulunamaz." Bannor, koyu renk kirpiklerinin altından Netta'ya en katı kalpleri bile eritebilecek bir bakış attı. "İşte bu yüzden, bu sancı döneminde kocasının tesellisini bir kadından esirgeyecek kadar zalim olmayacağını biliyorum."

Hollis dişlerini sıktı, karısının Bannor'ın cazibesine karşı süregelen zayıflığının farkındaydı.

"Şey, sanırım ona bir göz atmaya izin vermekten zarar gelmez," diye fısıldadı Netta, yanaklarına doğru süzülen bir kızarıklıkla. "Tabii Fiona'ya seni içeri alanın ben olduğumu söylemeyeceğine söz verersen."

Bannor onun elinin arkasına hararetli bir öpücük kondurdu. "Bunun üzerine yemin ederim. Ona bu işi yapanın Hollis olduğunu söyleyeceğim."

Hollis itiraz edemedi Bannor kapıyı açmıştı. Toprak bir sürahi kapının çerçevesine çarpıp parçalandığında da aynı hızla geri çekildi. Onu, Willow'un öfkeli çılgılığı eşliğinde uçan leğen izleyince hepsi eğildi.

Bannor, bu beklenmedik saldırı karşısında ne yapacağını bilemeyen Hollis'le sarsılmış bir bakış alışverişinde bulundu. "Gitmemi ister misin tatlım?" diye seslendi, ürkek bir tavırla başını kapı çerçevesinin köşesinden uzatarak.

Willow kollarını ona doğru uzatarak, "Hayır," diye feryat etti. "Kalmanı istiyorum."

"Kalmamı istiyor," diye fısıldadı, minnettar bir gülümseme dudaklarını bükerek. Parmak uçlarında odaya girerken, Netta kapıyı yavaşça arkasından kapattı.

Bu, Bannor'un şimdiye kadar verdiği en kanlı ve en yorucu savaştı. Ama her şey bittiğinde ve Fiona kıvranan kundağı karısının kollarına bıraktığında, kalbi savaş alanında bildiği her şeyin ötesinde bir zaferle kabardı.

Willow'un terden karışmış saçlarını yüzünden uzaklaştırırken, ikisi de bebek kızlarının kızgın, kırmızı yüzüne saf bir hayranlıkla bakıyorlardı. "Sen hayatıma girmeden önce," dedi, "Tanrı'nın beni terk ettiğine inanıyordum. Şimdi ise beni ölçsüz bir şekilde kutsadığını biliyorum."

Netta onun sözlerini onaylarcasına kapıyı açarak diğer çocuklarının birer birer kuleye girmesine izin verdi.

"Onu görebilir miyiz?" Desmond utangaç bir tavırla Beatrix'in elini tutarak sordu.

Mary Margaret kollarında başsız bir oyuncak bebek tutarak, "Onunla gezmek istiyorum," dedi.

"Hammish'in onu tutmasına izin verme," diye takıldı Kell. "Acıkmış olabilir."

Çocuklar gülerken, başka bir adam kuleye girdi. Bedlington'lı Sör Rufus, ilk torununun doğumu için Elsinore'a gitmek üzere karısının tiz itirazlarına kulak asmamıştı. Başını eğdi ve Willow'a hoş karşılandığından emin olmayan mahcup bir bakış attı.

Bannor ona temkinli bir şekilde baktı ama Willow gülümseyerek ona elini uzattı. "Merhaba baba. Gelebildiğine çok sevindim."

Onun elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Bu inatçı ihtiyara, babalığından daha iyi bir dede olabileceğini kanıtlaması için bir şans vereceğini umuyordum. Bunu hak e t m e d i ğ i m i biliyorum ama senden bir lütuf dilemek istedim."

Willow'un kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildi. Willow başıyla onaylayınca, yüzünde neşeli bir gülümseme belirdi.

Babasının elini bırakan Willow, Bannor'ın kolunu tuttu. "Babam yeni kızımıza annemin ad ı n ı vermemizi istedi. Herhangi bir itirazın var mı?"

Bannor kıkırdadı. "Adı Mary ya da Margaret değilse, hayır."

"Aptal olma. Benim annem Fransız'dı." Yaramaz bir Willow parmağını kocasına doğru uzatırken gözleri ıslıl ıslıldı. Bannor eğildi, sonra fısıltısı kulaklarına ulaştığında yüksek sesle inledi.

Doğruldu. Canlandırıcı bir nefes alarak ellerini uzattı. Belirgin titremelerine aldırmayan Willow, bebeği nazikçe avuçlarının arasına koydu ve ona yüreklendirici bir gülümseme verdi.

"Çocuklar," dedi arkasını dönerek. "Size yeni kız kardeşinizi takdim etmek istiyorum" -gözlerini devirdi- "Marie Marguerite."

Çocuklar etrafta toplanmış, yeni kardeşlerini öve öve bitiremezken, Bannor çocuğa baktı ve bir anlık bir heyecanla başı döndü

gurur ve sevgi. Daha önce hiçbir şeyi bu kadar küçük tutmamıştı. Ya da kırılğan. Ya da kıvranan. Ya da kanlı.

Solgunluğunun derinleştğini fark eden Fiona, Hollis'e eliyle işaret ederek bebeği kollarından aldı. Ve bir an bile gecikmedi.

Çünkü Sir Hollis tam altına bir sandalye iterken, İngilizlerin gururu ve Fransızların korkulu rüyası Lord Bannor bayılıp öldü.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

USA Today ve *Publishers Weekly* çoksatın yazarı TERESA MEDEIROS, yakın zamanda *Afaire de Coeur* dergisi tarafından En Sevilen On *Romantik* Yazardan biri seçildi ve *Romantic Times* Reviewer's Choice Award for Best Historical Love and Laughter ödölünü kazandı. Eski bir ordu mensubu ve kayıtlı hemşire olan yazar, ilk romanını yirmi bir yaşında yazmış ve o zamandan beri hem eleştirmenlerin hem de okuyucuların kalbini kazanmaya devam etmiştir. On üç romanın yazarı olan Teresa, Kentucky'deki evinde kocası ve iki kedisiyle birlikte yaşamaktadır. Okuyucular www.teresamedeiros.com adresindeki web sitesini ziyaret edebilirler.

OceanofPDF.com